

Giới thiệu Cô Ấy Rất Không Vui!

Editor: Đào Gấu Mập

Thể loại: Hiện đại, HE, giới giải trí, ngọt sủng, nhẹ nhàng

Độ dài: 97 chương + 2 phiên ngoại.

Câu chuyện tình yêu của nữ minh tinh cùng kim chủ tổng tài của mình.

Chuyện tình yêu của họ được giữ trong bí mật không một người nào biết.

Tại lễ trao giải, đối với các diễn viên thì nhận được giải thưởng là điều vô cùng vui mừng cũng như tấm trạng của Lục Hi Hòa khi đạt được chiếc cúp trong tay, đôi mắt tràn đầy sức sống, khỏe mắt mê hoặc như yêu tinh.

Cô đứng trước microphone chậm rãi nói lời cảm ơn, âm thanh mềm mại như mặt sông Giang Nam vào tháng ba.

Trùm giải trí Kỷ tổng ngồi dưới khán đài nhìn tin nhắn từ điện thoại trong tay, ánh mắt từ trước đến nay không gọn sóng, vẻ mặt không đổi của anh mờ hồ xuất hiện nụ cười.

Nội dung trong tin nhắn:

- Em nhận được giải nha!! Kỷ tổng có thể tặng cho em một phần thưởng không?
- Huhmm, phần thưởng là một nụ hôn của Kỷ tổng là được rồi!
- Cứ quyết định vậy đi!

Sau đó.

Lục Hi Hoà vừa bước vào cửa, đã bị ai đó đè lại, giọng nói người đó khàn khàn, mang theo ý cười:

"Một nụ hôn đủ thỏa mãn sao?"

"Anh thử nói xem?"

Cô cười như hồ ly, Kỷ tổng khí phách như vậy lại bị cô mê hoặc mất phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cái gì gọi là vừa thấy đã yêu chẳng qua chỉ là gặp sắc nảy lòng tham

Edit: Đào Gấu Mập

☐:Anh em gấu đã bắt tay đào hố, lịch đăng sẽ không cố định, Gấu bụng bự đảm bảo sẽ không drop các anh em cứ yên tâm mà lọt hố thom hố ngọt. Yêu yêu ~~☐

Trên bầu trời cách mặt đất hàng chục ngàn feet*, chuyến bay quốc tế đến Tân Xuyên - Trung Quốc đang bay vững vàng, xuyên qua kính râm, ánh mắt Lục Hi Hòa nhìn xuống tay của người đàn ông ngồi phía bên phải đang gõ bàn phím.

*Feet: đơn vị đo của nước Anh, 1 feet = 0.3048m

Tay của anh ta trắng nõn, thon dài, khung xương rõ ràng, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, dưới màu đen của bàn phím laptop càng làm nổi bật, tăng thêm vẻ đẹp rung động lòng người.

Lục Hi Hòa là thủ khổng*, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm trọng, nhưng vì cô ở trong giới giải trí, đã gặp không biết bao nhiêu là người tay đẹp, đôi tay trước mắt cô cũng không phải là đẹp nhất so với những đôi tay cô từng gặp qua, nhưng đây là lần đầu tiên để lại cho cô một cảm xúc muốn dâng trào.

*Thủ khổng: người mê tay đẹp.

Ánh mắt cô theo tay của anh từ từ di chuyển lên đến gò má của anh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy gò má, thân thể cường tráng cùng với đường cong rõ rệt, mặt mày tuấn tú, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mím, cho người ta một loại cảm giác trầm tĩnh.

Nếu không phải thấy anh đang xử lý vấn kiện tiếng Anh trên laptop, cô thực sự hoài nghi anh cũng ở trong vòng giải trí như cô, mà người đàn ông này từ lúc lên máy bay đến giờ chưa hề nhìn qua cô, ánh mắt thủy chung nhìn vào màn hình laptop.

Lẽ nào laptop trước mặt anh so với cô còn đẹp hơn?

Mặc dù cô đeo kính râm che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng chẳng nhẽ anh ta không cảm nhận được dáng người cùng khí chất của cô sao?

Lục Hi Hòa âm thầm chửi trong lòng.

Người đàn ông hình như xử lý xong công việc trong tay, Lục Hi Hòa ung dung nhìn tay anh chậm rãi khép laptop trên bàn nhỏ lại, để vào trong túi xách bên cạnh, tiện thể sửa bàn nhỏ lại, cầm túi xách đặt cô định dưới bàn nhỏ, Lục Hi Hòa phát hiện cái cặp thẳng với cái bàn, dựng thẳng ở chính giữa.

Chúng OCD*.

*OCD: bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Nhưng vào lúc này, cabin đột nhiên lắc lư.

Lục Hi Hòa vốn không tập trung, lúc cabin lắc lư, đầu của cô theo quán tính lao về phía trước, cô theo bản năng chìa tay muốn bảo vệ đầu, nói giỡn, cô đây là dựa vào khuôn mặt để kiểm com, không gì có thể so được với gương mặt của cô!

Thế nhưng đau đốn trong dự đoán lại không xuất hiện, bởi vì cánh tay cô lúc này được một bàn tay mạnh mẽ cầm chặt!

Cách một lớp áo khoác mỏng manh, Lục Hi Hòa cảm nhận rõ được cảm giác mát lạnh cùng mạnh mẽ từ bàn tay truyền đến, lúc cô còn chưa phản ứng kịp, chủ nhân của bàn tay hơi dùng sức, cả người cô đang hướng về phía trước liền bị anh kéo về lại, lưng đập vào ghế ở phía sau.

Cô mới vừa ngồi lại xong, bàn tay mạnh mẽ kia liền không dấu vết buông lỏng cánh tay cô ra, cảm giác mát lạnh cùng mạnh mẽ trên cánh tay cô chợt biến mất.

Lục Hi Hòa theo bản năng nghiêng đầu nhìn về đôi bàn tay kéo cô lại của anh, hai tay anh lúc này tùy ý vắt lên ghế, chiếc ghế màu xanh đậm càng làm nổi bật ngón tay trắng và thon dài của anh, hô hấp của cô hơi hoà hoãn lại, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Người đàn ông cũng không cho cô được một chút thư giãn, chỉ là lạnh nhạt nói: "Không cần khách sáo."

Tìm Lục Hi Hòa bỗng nảy lên, một khắc kia, nhịp tim đập như bị phóng đại.

"Thình thịch" - "Thình thịch" - "Thình thịch"

Có thể nghe thấy rõ ràng.

Kính râm lúc va người về phía trước đã bị rơi, Lục Hi Hòa nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy đâu, không biết đã rơi ở chỗ nào. Vì vậy chỉ có thể lấy ra từ trong túi một chiếc khẩu trang ra đeo, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm không ít.

Ở trong ngành này một thời gian dài, ra ngoài nếu không đeo khẩu trang hoặc kính râm, bọn họ luôn cảm thấy dù mình làm gì cũng đều bị camera chụp được, đại khái là bệnh nghề nghiệp.

Lục Hi Hòa đưa tay chỉnh lại khẩu trang, lúc này mới nhìn về phía người đàn ông một lần nữa, đôi mắt trong suốt nhìn một vòng, chủ động mở miệng bắt chuyện với anh: "Anh cũng đi Tân Xuyên sao?"

Điểm đến của chuyến bay này chỉ có sân bay quốc tế Tân Xuyên, hành khách ở trên đây không phải đi Tân Xuyên thì đi đâu?

Anh hơi nghiêng đầu qua liếc nhìn cô một cái, tầm mắt của hai người đối diện, tuy rằng cô đeo khẩu trang che khuất hơn nửa khuôn mặt, thế nhưng cặp mắt kia lại vô cùng xinh đẹp, lúc này đuôi mắt hơi nhướng lên, đôi mắt trong suốt, phát sáng như ngôi sao.

Đôi mắt này...có hơi quen thuộc.

Nhưng Kỷ Diễn cũng không suy nghĩ nhiều, anh rất nhanh dời tầm mắt, nhàn nhạt "ừ" một tiếng từ cổ họng, coi như trả lời câu hỏi này.

Có hơi lạnh nhạt.

Lục Hi Hòa cũng không nản lòng, cô đưa tay vuốt tóc, tiếp tục bắt chuyện với anh: "Tôi nhìn thấy anh xử lý vấn kiện tiếng Anh, anh là thương nhân sao?"

Người đàn ông rũ mắt xuống, con người bình tĩnh không gợn sóng, đối với lời của cô mất điếc tai ngơ.

"Chẳng qua tôi thấy anh lớn lên đẹp trai như vậy, không lẫn lộn trong giới giải trí có hơi lãng phí."

"Anh có nghĩ tới sẽ bước vào ngành giải trí không..."

Lục Hi Hòa còn chưa dứt lời, cabin tắc lư lần thứ hai, lần này rung lắc mạnh hơn nhiều so với lần trước, làm cho Lục Hi Hòa có chút hoảng sợ, cô theo bản năng với tay bám vào tay vịn, ai ngờ thứ cô nắm chặt không phải là tay vịn, mà là một bàn tay hơi lạnh!

Kỷ Diễm cảm giác được ấm áp trên mu bàn tay, anh nhìn qua đôi bàn tay nhỏ bé đặt trên tay mình, trắng nõn tinh tế, thế nhưng anh lại cau mày.

Lúc nắm chặt đôi bàn tay kia, Lục Hi Hòa sùng sốt một giây, cảm giác mát lạnh quen thuộc kích thích lên não, bởi vì mấy phút trước, đôi tay này đã nắm cánh tay của cô, xúc cảm trong ký ức cô vẫn còn mới mẻ, nhận thấy anh muốn rút tay ra, Lục Hi Hòa gần như không chút nghĩ ngợi nắm đôi tay đang giữa giữa của anh chặt hơn.

Kỷ Diễm cảm giác được người kia bỗng nhiên gia tăng sức lực, nhin xuống vẻ không vui, lạnh nhạt nói: "Chỉ là luồng không khí giao nhau thôi."

Chỉ là luồng không khí giao nhau, không chết được.

Ý tứ của anh cô làm sao không hiểu, bình thường cô chạy lịch trình, một tháng đếm không biết bao nhiêu lần ở trên máy bay, cô đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng mà...

Vấn đề bây giờ là sợ hãi sao?

Dĩ nhiên không phải...

Bây giờ có sẵn đậu hũ ngay trước mắt, ăn hay không ăn là một vấn đề nha!

Lúc này, giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không cũng đúng lúc vang lên trong cabin: "Các hành khách, hiện tại máy bay đang ở trong khu vực không khí lưu thông không ổn định, xin mọi người không cần hoảng sợ, chú ý thắt chặt dây an toàn."

Sau khi thông báo từ loa phát thanh kết thúc, Kỷ Diễm thấy cô không có ý buông tay, định chuẩn bị thò tay lấy tay cô ra.

"Tôi sợ."

Động tác của Kỷ Diễm đột nhiên khựng lại, anh nghiêng mắt thấy về phía cô, cô đeo khẩu trang, tuy rằng không nhìn thấy hết mặt, nhưng đôi mắt trong trẻo lại tràn đầy sợ hãi, trong đầu như loé lên thứ gì đó, nhưng tốc độ quá nhanh, anh không bắt kịp được.

Kỷ Diễm không nói gì, cũng không có rút lại tay đang bị cô cầm chặt, chỉ là nhàn nhạt chớp mắt không nhìn cô.

Khi Kỷ Diễm quay mặt đi, Lục Hi Hòa âm thầm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, không thể không nói, người đàn ông này khí thế thực sự quá lớn, lúc ánh mắt lạnh lùng của anh chăm chú cô, nếu không nhờ kỹ thuật diễn nhiều năm, sợ là cô đã sớm lộ ra sơ hở.

Máy bay vẫn trong vùng nhiễu động, cho nên cabin vẫn liên tục rung lắc, Lục Hi Hòa dựa lưng vào sau ghế, cảm giác truyền đến từ tay làm cô an tâm không ít, yên lặng điều chỉnh sự khó chịu.

Kỷ thật vừa rồi cô không hề nói dối, cũng không đến mức rất sợ hãi, chỉ là sự rung lắc này dẫn đến mất trọng lực khiến cô rất không thoải mái, cô chán ghét cảm giác bị mất trọng lực này.

Khoảng hai phút sau, máy bay nhanh chóng ổn định, xem ra là đã đi qua vùng nhiễu động. Sau khi ra khỏi vùng nhiễu động, Lục Hi Hòa hiển nhiên cũng không có lý do gì lại nắm tay anh mãi không buông, vì thế liền thức thời chủ động buông tay anh ra.

Lục Hi Hòa sửa sang lại mái tóc đen hơi rối, nói với anh: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Kỷ Diễm không chút cảm xúc "Ừ" một tiếng.

Còn một lúc nữa mới tới nơi, không trọng lực cộng thêm làm việc liên tục mười mấy giờ Lục Hi Hòa cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, bèn hơi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chờ tới khi cô tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã trống không, hành khách xung quanh đều đang thu thập hành lý chuẩn bị xuống máy bay. Cô đứng dậy nhìn về phía trước, trong đám đông, Lục Hi Hòa liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông kia, vóc dáng anh rất cao, bóng lưng thẳng như cây tùng bách, vô cùng nổi bật trong đám đông.

Nghĩ đến đôi bàn tay xinh đẹp kia của anh, Lục Hi Hòa vẫn là cảm thấy có chút nuối tiếc, nhưng mà tiếc nuối vẫn chỉ là tiếc nuối, cô cũng không dám sinh ra ý nghĩ gì khác, nói cách khác, cô sợ Thái Nguyệt kia sẽ giết cô chết.

Mãi đến lúc hành khách trong cabin hành khách đều đi hết, lúc này Lục Hi Hòa mới chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Minh theo lệnh của chủ tịch tới đón boss mới của mình.

Anh ta đảo dác nhìn, người đến người đi từ trong cabin, gần như liếc mắt một cái liền nhận ra ông chủ mới của mình, đáng người kia, diện mạo kia, khí chất kia, anh ta tất nhiên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

"Kỷ tổng! Kỷ tổng!"

Anh ta chạy chậm tới chỗ Kỷ Diễn, chân chó chủ động lấy vali của Kỷ Diễn.

Kỷ Diễn thấy anh ta đuổi tay qua, bất động thanh sắc* xê dịch vali của mình.

*Bất động thanh sắc: không biểu tình, không âm thanh

"Không cần."

Sạch sẽ, ngăn gọn.

Tiểu Minh cũng không cảm thấy xấu hổ, liền thu cánh tay trong không trung của mình về, cười nói: "Kỷ tổng, em là Tiểu Minh, là chủ tịch phái tới đón ngài."

Kỷ Diễn nhàn nhạt ừ một tiếng, rồi đi về phía trước.

Tiểu Minh hậm hực đi theo bên cạnh anh.

Ông chủ mới của anh ta hình như có chút lạnh lùng.

Hai người đang đi ra ngoài, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào, nếu không phải trận ồn ào này ở phía trước anh, Kỷ Diễn sẽ tuyệt đối để ý tới, đường phía trước hoàn toàn bị chặn lại, một đám người bao quanh tại một chỗ, trong miệng các cô không ngừng kêu một cái tên "Lục Hi Hòa."

Tiểu Minh rướn cổ nhìn thoáng qua, ánh mắt hiện lên vài phần kích động: "Là Lục Hi Hòa, hôm nay cô ấy về nước, cho nên fans mới tới đón chuyến bay của cô ấy."

Nếu ông chủ mới của anh ta không ở đây, khẳng định anh ta phải đi qua nhìn nữ thần hào hoa phong nhã, độc nhất vô nhị vài lần.

Kỷ Diễn không nhịn được nhũu mày lần nữa, Tiểu Minh lại không cảm nhận được, mà móc di động ra sau đó đưa tới trước mặt Kỷ Diễn, giọng điệu có vài phần tự hào: "Kỷ tổng ngài xem, chính là cô ấy, xinh đẹp không?"

Kỷ Diễn chỉ tùy ý liếc mắt một cái, đột nhiên vươn tay che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của cô gái trên màn hình, chỉ lộ ra một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, con ngươi vốn không gọn sống chợt lóe lên tia thích thú.

Tiểu Minh không rõ ông chủ mới đang làm gì, không đợi anh ta mở miệng, giây tiếp theo liền nghe được ông chủ hỏi.

"Minh tinh?"

Kỷ tổng ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đối với ngành giải trí trong nước không biết cũng là chuyện bình thường, vì thế anh ta vội không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, hiện tại là tiểu hoa đán hot nhất trong ngành giải trí."

"Thường xuyên ngồi máy bay?"

"Chắc chắn rồi ạ, lịch trình bận rộn, một tháng không biết ngồi máy bay bao nhiêu lần đâu!"

□□

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tên hơi dài = xuống dưới ngó nhá □

Edit: Đào Gấu Mập

CÁC NGƯỜI ĐANG CẢN ĐƯỜNG TRẦM ĐI ĐÁNH CHIẾM THIÊN HẠ CHO CÁC NGƯỜI

Lục Hi Hòa bị fan hâm mộ bao quanh đông đến độ trong ba lớp ngoài ba lớp, gần như là nửa bước khó đi, nếu không nhờ có nhân viên của sân bay và lá chắn bằng thịt Thái Nguyệt bảo vệ, cô không biết mình sẽ bị fan hâm mộ đụng vào bao nhiêu lần rồi.

Một lượng fan lớn di chuyển như vậy, làm cho rất nhiều hành khách cảm thấy bối rối, Lục Hi Hòa không thể không dừng bước.

Fan hâm mộ cũng không ngờ Lục Hi Hòa lại dừng lại, tuy vẫn còn hiện tượng chen chúc, nhưng đã bớt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Thái Nguyệt cũng không ngờ Lục Hi Hòa lại dừng lại, theo bản năng liếc mắt nhìn về phía cô: "Làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa không trả lời Thái Nguyệt, mà vươn bàn tay thanh tú trắng ngần, ưu nhã lấy kính râm trên mặt xuống.

Đôi mắt đào hoa tinh xảo hơi xéch lên, đáy mắt trong vắt hoàn hảo.

Nhưng chỉ bằng động tác hơi xéch mắt lên này của cô, trong lòng Thái Nguyệt bắt đầu có dự cảm không tốt

Tiểu tử tông nhà mình lại chuẩn bị diễn kịch gì đây?

Cô đang chửi thầm, tiểu tử tông nhà cô đã lên tiếng.

Giọng nói trong trẻo như một dòng suối giữa ngày hè chói chang, thấm vào ruột gan, lại mơ hồ lộ ra tia uy khuất.

"Các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người đấy."

Lục Hi Hòa: các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người đấy.

Gần đây tiểu hoa Lục Hi Hòa vừa xuất hiện ở sân bay, fan hâm mộ liền vây chặt như nê-mô như cối, vì fan hâm mộ quá nhiệt tình, nên đã làm phiền đến hành khách trong sân bay, Lục Hi Hòa bằng một câu "Các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người" vậy mà có thể giải quyết được tình hình, trong nháy mắt fan hâm mộ tự giác tách ra đứng thành hai hàng, để lại lối đi cho Lục Hi Hòa cùng với một lượng lớn hành khách.

Phở 1: Nữ thần của chúng ta sao lại đáng yêu thế nhè!

Phở 2: Đáng yêu quá, muốn mặt trời*!

* Mặt trời nghĩa là ngày. Dịch ra là tôi muốn ngày, tức là tôi muốn yêu bạn.

Phở 3: Bạn sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết giây tiếp theo tiên nữ sẽ nói gì.

Người qua đường 1: Mẹ ơi, chuyện này đáng yêu quá, trình trọng thông báo, từ nay trở đi tôi là người hâm mộ tiểu tiên nữ Lục Hi Hòa này!

Người qua đường 2: Bản thân tiểu tiên nữ không sai, bỗng nhiên xuất hiện cảm tình rồi làm sao?

Bình luận dưới hot search thật sự náo nhiệt, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, lượt theo dõi Weibo Lục Hi Hòa tăng lên mấy vạn,

Kỷ Trạch.

Kỷ Diễn vừa vào cửa liền ngửi được hương trà nhân nhát, tiện đà đến gần, anh mới nhìn thấy Kỷ Thu Hào đang ngồi ở bàn trà nấu trà, ông cúi đầu, hơi khom người, không thấy tí nào đáng vẽ của người bị trượt đốt sống thất lưng*.

*Trượt đốt sống thất lưng: Khi bạn bị gai cột sống, ở trên đốt sống sẽ có vết nứt. Trong một số trường hợp, vết nứt này có thể khiến cột sống yếu đi và làm các đốt sống giảm khả năng liên kết với nhau. Sau đó, xương đốt sống có thể trượt ra khỏi vị trí ban đầu dẫn đến bệnh trượt đốt sống.

"Cha không phải bị trượt đốt sống thất lưng sao?" Anh hồ hững cất tiếng hỏi: "Người bị trượt đốt sống thất lưng còn có thể nhàn nhạ rảnh rỗi pha trà sao?"

Bộ dáng Kỷ Thu Hào không hề có chút gì chột dạ, cũng không ngẩng đầu, nói với Kỷ Diễn: "Đây không phải điều tốt sao? Lại đây, uống một chút trà ta pha, ném thử một chút xem có phải mùi vị trong ký ức hay không."

"Loại thủ đoạn này, cha đúng là dùng đến nghiệm rồi hả?"

Kỷ Thu Hào ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong giọng nói còn có vài phần ủy khuất: "Còn không phải là con ép ta, nếu ta không nói như vậy, con sẽ về nước sao? Nếu ta không nói như vậy, còn không biết lúc nào con mới có thể trở về đâu?"

Ông biết vì để cho anh về nước kế thừa gia nghiệp, nên mới giờ một ít tâm cơ, thế nhưng ông không phải là vì Kỷ thị của bọn họ mà suy xét sao? Ai bảo anh là người thừa kế duy nhất?

Kỷ Diễm không nói gì, chỉ là trong mắt có phần bất đắc dĩ.

Bởi vì Kỷ Diễm đứng, mà ông ngồi, lúc nói chuyện ông đều phải ngửa đầu nhìn anh, cổ đặc biệt khó chịu. Vì vậy ông nói với Kỷ Diễm: "Con ngồi xuống nói đi, cổ ta nhìn mà muốn đau."

Kỷ Diễm nhìn thoáng qua eo của ông, về mặt tựa tiểu phi tiểu*: "Con đứng nói không đau thắt lưng."

*Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười.

"Con "

Kỷ Thu Hào bị anh làm cho nghẹn trong phút chốc, ông đương nhiên biết đây là anh đang ngầm nói bóng gió ông, bởi vậy bây giờ ông chỉ hận không thể nhảy dựng lên cho anh mấy cây, tính tình tiểu tử này cứ đáng ghét như thế, không biết là giống ai nữa. (Gấu bụng bự: hí hí giống ô chữ ai □)

"A Diễm, ăn chút trái cây này."

Triệu Liên bưng một đĩa trái cây đã cắt ra đi tới chỗ bọn họ

Kỷ Diễm nhìn thoáng qua Triệu Liên, con người luôn lạnh lùng lóe lên một chút, rất nhanh liền bình tĩnh lại: "Cảm ơn dì Triệu, không cần."

Kỷ Diễm đang cự tuyệt, chợt thấy cửa chính có một thân ảnh nho nhỏ chạy tới, còn có tiếng đi Trương kinh hô: "Tiểu..Tiểu thư, người chạy chậm lại, kéo lại ngã."

Tiểu tiểu thư?

Kỷ Diễm còn chưa kịp suy nghĩ trở lại, liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé trắng tấp xông về phía mình, tiếp theo trên thấy đuôi âm áp, một vật nặng trực tiếp treo trên chân anh, cảm xúc âm áp khiến anh nhúm mày.

"Anh, anh đã trở về!" Âm thanh trong veo mềm mại của bé gái từ phía dưới truyền đến.

Kỷ Diễm cúi đầu nhìn lại, thấy đôi mắt to tròn như trái nho của tiểu cô nương sáng rực, trong mắt mang theo tia sùng bái.

"Thanh Thanh, tại sao có thể không lễ phép như thế?"

Triệu Liên một bên chú ý tới Kỷ Diễm nhúm mày, bà vẫn luôn biết Kỷ Diễm không thích mình, đối với bà cũng rất xa cách, vừa thấy anh nhúm mày, tự nhiên cho là anh không thích Thanh Thanh. Sợ anh tức giận, vì vậy vội tiến lên nắm lấy cánh tay Kỷ Thanh, muốn kéo con bé về phía mình. Thế nhưng Kỷ Thanh tuy rằng còn nhỏ, nhưng sức lực thế không nhỏ chút nào, mặc kệ bà kéo thế nào, con bé vẫn gắt gao ôm lấy đùi Kỷ Diễm không chịu buông ra.

Lúc Triệu Liên thật sự không còn biện pháp, Kỷ Diễm lên tiếng: "Dì Triệu, không sao."

Nếu Kỷ Diễm đã nói như vậy, Triệu Liên tự nhiên sẽ không nói gì, buông lỏng tay cầm tay Kỷ Thanh ra.

"Xem ra Thanh Thanh chúng ta rất thích con." Kỷ Thu Hào cười nói.

Lúc trước khi ông cưới Triệu Liên, Kỷ Diễm đương nhiên là không thích, cũng bởi vì chuyện này, hai cha con bọn họ ồn ào có chút không vui, mà Kỷ Diễm vừa mới xuất ngoại. Năm nay, Kỷ Diễm rất ít khi về nhà, hai anh em lần này cũng chỉ là lần gặp thứ hai, ban đầu ông vẫn còn lo lắng Kỷ Diễm có thể ghét bỏ Kỷ Thanh hay không, thế nhưng Kỷ Diễm vừa nói những lời đó, hoàn toàn xua tan nỗi lo lắng trước đây của ông, dù sao vẫn là người thân, máu mủ tình thâm.

"Anh, Thanh Thanh rất thích anh." Kỷ Thanh ôm đùi Kỷ Diễm, mềm mại nói.

Kỷ Diễm cúi đầu nhìn thoáng qua Kỷ Thanh, tiểu cô nương bốn tuổi phấn điều ngọc mài*, tinh xảo như búp bê. Năm ấy anh xuất ngoại, Kỷ Thu Hào và Triệu Liên mới vừa kết hôn, mà năm thứ hai sau khi anh đi, bọn họ liền có Kỷ Thanh. Năm nay, lúc tiệc đầy tháng của Kỷ Thanh anh có trở về gặp một lần, khi đó, con bé vẫn bị ôm trong ngực, người nho nhỏ.

*Phấn điều ngọc mài: gương mặt đẹp tựa như điêu khắc, da mịn như ngọc đã được mài.

Đối với đứa em gái này, Kỷ Diễm cũng không nói ra được cảm giác gì, có thích không? Khó mà trả lời được, chán ghét sao? Cũng không.

Trái với Kỷ Diễm không mặn không nhạt với Kỷ Thanh, Kỷ Thanh đối với Kỷ Diễm có thể nói là cực kỳ nhiệt tình, mặc kệ Kỷ Diễm lạnh lùng, vẫn cứ thích thú vây quanh anh, vài ba câu không muốn rời xa anh trai.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Diễm không có ngủ ở Kỷ Trạch, mà là lái xe một mình trở về căn hộ. Sau khi trở về đã là mười giờ tối, anh đem chìa khóa đặt ở giá treo ở huyền quan*, thay dép đi vào phòng ngủ, lúc anh đang cầm đồ ngủ chuẩn bị vào phòng tắm, anh nhận được điện thoại của Giang Tư Niên.

*Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách, là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong mái ấm của mỗi gia đình.

Chương 3: Tên của anh hẳn là rất êm tai đi, giống như tôi vậy

Edit: Đào Gấu Mập

Cửa hàng tiện lợi Thăng Gia ở trung tâm thành phố, người ra người vào, đây chỉ là một trong nhiều cửa hàng tại khu vực. Vào trung tâm thì thị trường cạnh tranh càng khốc liệt, không ít cửa hàng tiện lợi vì thị trường cạnh tranh khốc liệt này mà bị loại bỏ thê thảm.

Nhưng cửa hàng tiện lợi Thăng Gia có thể sừng sững không ngã, là bởi vì Thăng Gia không chỉ là một cửa hàng tiện lợi, có thể nói ban ngày thì là cửa hàng tiện lợi, mà lúc màn đêm buông xuống, Thăng Gia liền biến thành quán bar náo nhiệt vô cùng đẹp đẽ.

*Nghe có vẻ phi logic nhưng đúng là vậy, mình đã tra baidu luôn rồi, nghĩa nó là cửa hàng tiện lợi, không có nghĩa khác.

Trong không khí xen lẫn giữa mùi thuốc lá và mùi rượu, cực kỳ xa hoa lãng phí, tiếng nhạc to ầm ĩ đến cực điểm, ánh đèn đủ mọi màu sắc trên đài chiếu thẳng mắt người, đông đảo nam nữ trên sàn nhảy điên cuồng uốn éo cơ thể của mình, ở nơi này, cuộc sống về đêm chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.

"Cậu mặc như vậy, sẽ không sợ bị chụp hả?" Thư Nhã lắc lắc ly rượu trong tay, quan sát người trước mắt từ đầu đến chân một lần.

Mái tóc gọn sóng quyến rũ, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, cặp mắt đào hoa phủ một tầng hơi nước, đôi môi đỏ mọng xinh xắn hơi cong lên, váy liền màu đen bao lấy cơ thể khiến người khác phải xẹt máu, váy dài ngang đùi, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn mảnh khảnh, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ quyến rũ vốn có.

Người con gái trước mắt cùng tiểu tiên nữ thoát tục thường ngày trên màn ảnh quả thực khác nhau một trời một vực, cho dù là ai cũng nghĩ hai người liên quan tới nhau.

Lục Hi Hòa đưa tay vén sợi tóc rơi xuống cạnh mặt, cười quyến rũ: "Về này của tớ đến ba tớ còn không nhận ra, hơn nữa cho dù bị chụp lên, không phải tớ còn có cậu sao?"

Thư Nhã là bà chủ của nơi này, Thăng Gia là sản nghiệp của cô ấy, một cô gái như cô có thể đem quán bar trở nên như vậy, đằng sau nếu không đủ thực lực thì cũng đã bị người ta ăn đến xương cũng không còn rồi. Chính vì vậy, dù ở trong quán bar cô có như thế nào đi chăng nữa, ra khỏi đây, cô vẫn là tiểu tiên nữ thanh thuần hàng vạn người theo đuổi.

Thư Nhã mặt lộ vẻ ghét bỏ, cô ấy cùng người con gái này quen biết đã vài chục năm, người con gái này trước sau như một lợi dụng người khác, tâm địa đen tối, ngầm lại thật là nhìn nhầm khuôn mặt Thiên Tiêu* này, cô nhẹ nhàng lắc ly rượu, chất lỏng ướp đá màu xanh biếc trong ly rượu theo đó mà dao động, vui tai vui mắt không nói nên lời.

*Khuôn mặt Thiên Tiêu: ý nói khuôn mặt thuần khiết, thanh thuần.

Cô thấy được ánh mắt Lục Hi Hòa rơi vào ly rượu của mình, vội đem ly rượu ra sau, đề phòng nói: "Đây là rượu Mike mới chế ra, cực kỳ mạnh, ngày hôm nay cậu còn muốn rời khỏi cái cửa này tốt đẹp, tớ khuyên cậu không nên nhúng chàm."

Lục Hi Hòa nhìn hành động của cô trong mắt, cô liếc cô ấy: "Ai cũng đều thích đồ lạ mà."

"Không lạ gì hết, hôm nay có mấy người khách cũ tới, tớ muốn đi chiêu đãi một chút, cậu chơi một lúc rồi đi nhanh đi, ngoài ra ngày mai người còn phải đi quay phim, nếu như chị Nguyệt biết giờ cậu còn đang lẩn lộn ở chỗ tớ, sẽ phá hủy quán bar nhỏ bé này của tớ mất, có nghe hay không?"

Lục Hi Hòa tùy ý xua tay: "Tớ biết rồi, cậu mau đi đi."

Lúc Thư Nhã rời đi, Lục Hi Hòa liền không do dự đi đến quầy bar, cô đưa tay gõ ba cái lên quầy bar, một nam bartender ngẩng đầu nhìn về phía cô.

"Mike, nghe nói gần đây cậu mới chế thử đồ uống mới, cho tôi một ly thử xem."

**** Tui là dấu sao ngăn cách đáng iu

"Nhị ca, anh đây là quá không có nghĩa khí rồi, về nước cũng không nói cho mấy anh em một tiếng, nếu không nghe lão Tứ nói, em cũng chẳng biết đâu." Giang Tư Niên cầm ly rượu ngồi đối diện ở góc sofa góc nói với một người đàn ông trẻ tuổi.

Đèn trong phòng bao có hơi mờ ảo, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét tuần tú của người đàn ông, mà người đàn ông này không phải ai khác, chính là Kỷ Diễn mới từ chung cư đi ra, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hơi thở trầm tĩnh toả ra xung quanh có vẻ không hợp với không khí xa hoa trụy lạc này lắm.

"Đứng vậy nha, Nhị ca, đều do anh không đứng, giữa anh em không cần nói nhiều nữa, phạt ba ly, một ly cũng không thể thiếu." Đường Dự Lâm nói xung lấy một ly rượu cho anh.

"Lão tam, có hơi quá không?" Người nói chuyện ánh mắt sắc bén như ưng, ngũ quan kiên cường, nói thì nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại không có một chút ý muốn mời rượu.

Kỷ Diễn cùng ba người bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, điệu bộ thế này anh còn không hiểu sao, anh tiếp nhận ly rượu từ tay Đường Dự Lâm, cười nói: "Chuyện này là tôi không đứng, phải phạt."

"Vậy là được rồi." Đường Dự Lâm cười nói.

Kỷ Diễn một hơi uống xong ba ly rượu, Đường Dự Lâm vỗ tay bảo hay: "Nhị ca, rất lợi hại nha, xem ra ở nước ngoài xã giao kiểu này không ít nhỉ."

"Nhị ca nhị ca, anh nói cho chúng em nghe một chút đi, mấy người đẹp tóc vàng cay hơn, hay vẫn là nhà mình cay hơn?" Giang Tư Niên nhích đến bên cạnh Kỷ Diễn hỏi.

Kỷ Diễn liếc anh ta một cái, Giang Tư Niên bật người rất phối hợp địa thân thủ chà xát cánh tay: "Lạnh quá lạnh quá, anh Cận, máy lạnh đang bật 10 độ hả?"

"Cút sang một bên." Lục Cận đưa chân đạp Giang Tư Niên một cái, Giang Tư Niên nhất thời ủy khuất, đến bên cạnh Đường Dự Lâm cầu an ủi.

"Lần này trở về không đi nữa?" Lục Cận hỏi.

Kỷ Diễn tùy ý đưa chén rượu, nói: "Có lẽ vậy."

Giang Tư Niên nói: "Đâu phải có lẽ, em mới nghe lão Tứ nói, chú Kỷ muốn giao Kỷ thị cho anh quản lý, chắc chắn anh sẽ không đi, dù sao không đi nữa là tốt, ở lại cùng nhau không phải rất tốt sao, đứng không, anh Cận?"

Bọn họ đương nhiên đều mong Kỷ Diễn sẽ ở lại: "Lão Tứ nói rất có lý."

*** Lại là tui đây ☐

"Mike..... anh biết bầu trời có bao nhiêu vì sao khôngggg "

Mike nhìn ánh mắt say đến không mở nổi của Lục Hi Hòa, đột nhiên có chút đau đầu, xong rồi, Lục tiểu thư uống say, Thư Tà mà biết chắc chắn lại nổi giận.

"Lục tiểu thư, cô uống say rồi, tôi gọi cho Thư Tà, để cô ấy tới đưa cô về."

"Tôi không về, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu, bầu trời có bao nhiêu vì sao?"

Mike bắt đầu đi, Lục tiểu thư đúng là kỳ lạ, mỗi lần say là lại nói y như vậy, hơn nữa lại không hề có nghĩa: "Mộtttt "

"Tôi nói cho anh biết nha, chỉ có một thôi bầu trời chỉ có duy nhất một vì sao" Lục Hi Hòa vừa cười vừa nói, sau đó từ trên ghế cao nhảy xuống.

Mike nhìn cô lay động thân thể, vội vàng từ sau quầy bar đi tới: "Lục tiểu thư, cô đừng đi lung tung, cô uống say, Thư Tà biết sẽ tức giận."

Lục Hi Hòa khinh thường cười nhạo, "Tôi không có say đâu, anh đùa à?" Nói xong, cô không để ý tới anh ta, đi thẳng về phía trước.

"Lục tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?"

"Nhà vệ sinh, thế nào cậu muốn đi cùng tôi à?" Lục Hi Hòa xoay người lại, mặt mang ý cười, gò má trắng nõn hơi chút ửng đỏ, vẻ say rượu đầy quyến rũ.

Lục Hi Hòa dừng bước, giọng nói hơi trêu chọc Mike, anh ta khò sở nhìn Lục Hi Hòa, thấy thế Lục Hi Hòa la một câu không có ý nghĩa rồi tiếp tục đi về phía trước.

Mike nhìn cô bước đi loạng choạng, không còn cách nào, chỉ có thể lấy điện thoại ra gọi Thư Nhã.

"Thư Nhã đập nhà vệ sinh rồi sao?" Lục Hi Hòa vừa hoảng hốt vừa nói thầm, cô đi một vòng vẫn không tìm được nhà vệ sinh, đang lúc mê mang, chợt thấy đằng trước có thân ảnh đang chuyển động. Vì vậy cô không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Kỷ Diễn hút xong một điếu thuốc đang chuẩn bị đi về liền cảnh giác được sau lưng có người, anh vừa xoay người, một người đầy mùi rượu trực tiếp lui

thăng vào trong ngực anh, cô gái này sức lực rất lớn, va chạm như vậy làm cho anh không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Lục Hi Hòa cầm ống tay áo của người ta ngừng đầu, không nghĩ lại và vào một đôi mắt thâm thúy đen ngầu, vốn là muốn hỏi anh ta vệ sinh ở đâu, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành: "Oa, anh giai lớn lên trông thật đẹp nha"

Thư Nhã lúc đi tìm lại thấy Lục Hi Hòa đang lôi kéo một người đàn ông mượn rượu làm càn, nhất thời hít một hơi thật sâu, cô không chút nghĩ ngợi chạy tới, người đàn ông trước mặt ăn mặc đơn giản, thế nhưng Thư Nhã biết đây là hàng hiệu, áo sơ mi trắng trên người đàn ông này, ít nhiều cũng năm con số, lại nói người đàn ông này khí chất bất phàm, mạnh mẽ, sao có thể là hạng người hời hợt được?

"Ngại quá tiên sinh, đây là em gái tôi, uống nhiều rồi, đầu óc không tỉnh táo lắm, thực xin lỗi, như vậy đi, nói cho tôi phòng của anh, chi phí hôm nay đều tính cho tôi đi."

"Không cần." Kỷ Diễn lãnh đạm nói, anh nhìn thoáng qua cô gái bị Thư Nhã ôm trong ngực, con người luôn bình tĩnh hơi gọn sóng rồi rất nhanh bình tĩnh lại.

Lục Hi Hòa bị Thư Nhã ôm chặt, làm cô rất khó chịu, cô vừa giãy dụa vừa trêu chọc người đàn ông trước mặt: "Anh lớn lên đẹp trai như vậy nha, tên của anh hẳn là rất êm tai đi, giống như tôi tôi là aaaa"

Cô vẫn chưa nói hết liền bị Thư Nhã bịt chặt miệng lại.

Kỷ Diễn nhìn người nào đó vừa bị lôi túm kéo đi, vừa hỏi anh.

"Anh có biết ở trên trời có bao nhiêu vì sao không..."

□□

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kỷ Diễn....Ai vậy?

Edit: Gấu bụng bự, Gấu chồn

Beta: Gấu muối muối

Sáng hôm sau, Lục Hi Hòa là bị âm thanh liên hoàn đoạt mệnh của Thái Nguyệt đánh thức, sau khi Thái Nguyệt bước vào cửa, âm thanh của chị cũng không hề ngừng lại.

Lục Hi Hòa tự biết đuối lý, cũng hiếm thấy không cùng chị tranh luận, cô biết Thái Nguyệt là một người nóng tính, một khi nổi điên là giống như núi lửa muốn phun trào, nên cô cũng không muốn chọc trước chọc sau làm gì. Cho đến khi thợ trang điểm xong cho cô, lúc đoàn người đến sân bay, Thái Nguyệt cũng mệt mỏi, liền không đề ý đến cô nữa.

Mà Thái Nguyệt mới vừa kết thúc, chưa tới hai phút sau, Thư Nhã liền gọi tới.

"Lục Hi Hòa, đồ tiểu tai họa nhà cậu!"

"Lục Hi Hòa, từ nay về sau cậu không bao giờ được phép bước chân đến Thăng Gia của tớ, nếu không lão nương đánh gãy chân chó của cậu!"

Kỳ thực chuyện tối ngày hôm qua, Lục Hi Hòa vẫn có chút ấn tượng, cô biết mình đêm qua thừa dịp say rượu làm càn với một người đàn ông, thế nhưng người đàn ông kia đến tốt cùng đáng đáp ra sao, cô thật sự không nhớ, trong ấn tượng chỉ nhớ được người đó rất cao.

"Tớ cho cậu biết, ba tháng này cậu hãy ở sa mạc rộng lớn đi, đừng hy vọng tớ sẽ đi gặp cậu!"

"Ồi chào, Thư tỷ à, đừng tuyệt tình như vậy mà."

"Tớ tuyệt tình? Tớ không nói cậu tuyệt tình thì thôi đi, Thăng Gia của tớ không bị chị Nguyệt phá hủy, sợ rằng cũng bị cậu phá hủy trước! Cậu có biết người đàn ông ngày hôm qua cậu trêu chọc là nhân vật nào không?" Nói đến đây, Thư Nhã vẫn còn sợ hãi.

Đêm qua cô còn đồng ý nói muốn miễn phí hóa đơn cho người ta, kết quả giá trị tiêu phí một đêm của người ta bằng hai phần ba thu nhập cả đêm ấy của cô! Về sau đến khi hỏi quản lý cô mới biết, người đó là bạn bè do mấy người Lục Cận mang tới, lại tìm hiểu thêm cô mới biết, người nọ trước đó không lâu đã bí mật về nước, người thừa kế của Kỳ thị - Kỷ Diễn.

Nếu như ở cổ đại, Kỳ thị là gia tộc quyền quý nhất trong hoàng thành, ai mà dám trêu chọc? Vậy mà tiểu nha đầu này hết lần này tới lần khác không biết sống chết, cũng may là Kỳ tổng tính tình tốt, đại nhân rộng lượng không cùng nha đầu này chấp nhặt.

"Hà? Đại nhân vật nào?" Lục Hi Hòa mặt mũi hỏi.

"Kỳ Diễn."

"Kỳ Diễn, ai vậy?" Lục Hi Hòa tùy ý tiếp tục hỏi cô ấy, cô đang chuyên chú cùng Thư Nhã bên kia đầu điện thoại nói, cho nên cũng không có chú ý tới lúc cô nói ra cái tên Kỳ Diễn, Thái Nguyệt bên cạnh liền ngồi thẳng lưng.

"Lục Hi Hòa, cậu là sợ không muốn lẫn lộn trong giới giải trí già đời này nữa rồi hả?" Thư Nhã có chút bất đắc dĩ.

"Hà?"

Thư Nhã đầu kia còn chuẩn bị nói gì tiếp, nhưng nhất thời lại không có âm thanh, mơ hồ nghe được thanh âm sột soạt, đại khái qua vài giây, giọng của Thư Nhã mới từ đầu bên kia truyền tới:

"Hi Hòa, trước không nói nữa tớ ở bên này có chút việc, cúp trước."

"Ừ, được."

Cúp điện thoại xong, Lục Hi Hòa vừa mới chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy Thái Nguyệt hỏi cô.

"Em lại làm cái gì thế?"

Lục Hi Hòa lắc đầu: "Không có làm gì hết."

Chuyện ngày hôm qua cô mượn rượu làm càn Thái Nguyệt vẫn chưa biết, lúc này nói gì cũng không để chị biết, nếu như Thái Nguyệt biết, cô còn có thể sống sót đi đến sân bay sao?

"Các em vừa rồi nhắc tới Kỳ Diễn?"

Lục Hi Hòa gật đầu: "Phải, làm sao vậy ạ?"

"Em thật sự không biết Kỳ Diễn là ai?"

Lục Hi Hòa kỳ quái nhìn Thái Nguyệt, "Em phải biết sao?"

"Kỳ Diễn mà em không biết, thì công ty giải trí Thiên Ngu em vẫn phải biết chứ?"

Công ty giải trí Thiên Ngu?

Cái này Lục Hi Hòa đương nhiên là biết, công ty giải trí Thiên Ngu là công ty điện ảnh và truyền hình lớn nhất trong ngành, bất kể là nhân lực hay tài nguyên đều là tốt nhất, sự nghiệp của nghệ sĩ càng là vô tận.

"Kỳ Diễn, là ông chủ Thiên Ngu, người thừa kế Kỳ thị, nói như vậy, em hiểu chưa?"

Lục Hi Hòa sững sốt một chút, gật đầu: "Hiểu."

"Đây chính là một đại nhân vật, nhưng mà tại sao các em lại nói đến anh ta, không phải Kỳ Diễn đang ở nước ngoài sao?"

Lục Hi Hòa nhú nhú mày, ở nước ngoài sao? Nếu Thư Nhã đã nói như vậy, anh ta chắc là phải về nước rồi mới đúng chứ?

"Nghĩ gì thế?" Thái Nguyệt thấy Lục Hi Hòa nửa ngày không nói lời nào, ngồi tại chỗ ngẩn người.

Lục Hi Hòa thu lại suy nghĩ vừa bay xa: "Không nghĩ gì hết."

"Vậy em cùng chị nói ••••• "

"Chị Nguyệt, bây giờ em buồn ngủ lắm, chị để em chợp mắt một tí được không, buồn ngủ quá buồn ngủ quá." Lục Hi Hòa đúng lúc cắt đứt lời của chị ấy, bây giờ cô một chút cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, hơn nữa cô thực sự buồn ngủ muốn chết.

Thái Nguyệt vốn vẫn còn muốn hỏi thêm, thế nhưng nhìn thấy quảng thâm nhân nhạ dưới mắt cô, cuối cùng vẫn không hỏi tiếp, chỉ bất đắc dĩ nói: "Ngủ đi ngủ đi, chị thực sự là nợ tiểu tổ tông nhà em mà, khi nào mới có người thu thập được em đây?"

Nghe vậy, Lục Hi Hòa méo môi: "Tuyệt không có khả năng có người có thể thu ta, trên đời này không có."

Thái Nguyệt: "..... "

Trời quang trăng sáng, tin tức Kỳ công tử về nước nhanh chóng được lan truyền.

Kỷ Diễn, con một ông trùm giải trí Kỳ Thu Hào, người thừa kế tương lai của tập đoàn Kỳ thị, tuy rằng bên ngoài tin tức về Kỷ Diễn đã bay đầy trời, nhưng lại không truyền thông nào công bố ảnh chụp của Kỷ Diễn, bởi vì Kỷ Diễn quanh năm ở nước ngoài, hơn nữa việc anh về nước cũng mười phần bí mật, mọi người không ai biết Kỷ Diễn đến tốt cùng đáng đáp ra sao.

Chỉ biết là, 30 tuổi, độc thân.

Dù vậy, bằng thân phận của người thừa kế Kỳ thị, cũng hấp dẫn vô số thiên kim tiểu thư.

Một tháng sau, Kỷ Diễn lần nữa leo lên đầu đề các tạp chí lớn, chủ tịch đương nhiệm Kỳ thị tuyên bố lui về hậu phương, tập đoàn Kỳ thị do Kỷ Diễn chính thức tiếp nhận, hội đồng quản trị Kỳ thị nháo ra một trận gió lớn.

Mặc dù Kỷ Diễn là danh chính ngôn thuận, nhưng vẫn bị hội đồng quản trị phản đối, không ít lão cổ đông cảm thấy Kỷ Diễn còn quá trẻ, hơn nữa lại mới từ nước ngoài trở về, khẳng định có rất nhiều điều chưa quen đối với thị trường giải trí quốc nội, để bọn họ buông tay giao Kỳ thị lớn như vậy vào tay một thanh niên ba mươi tuổi, thật sự là làm bọn họ khó có thể an tâm, đây không phải là lấy bát cơm của bọn họ ra đùa giỡn hay sao?

Tuy vậy, Kỳ Thu Hào vẫn là cổ đông lớn nhất của Kỳ thị, còn có không ít cổ đông từng đi theo Kỳ Thu Hào, so tỉ lệ sáu bốn, Kỷ Diễn lập tức leo lên Kỳ thị tổng tài vị trí, rất nhanh sau đó những lão cổ đông từng phản đối Kỷ Diễn đều bị vạ vào mặt. (*bóp bóp* - gấu bụng bự: hahaaaa)

Kỷ Diễn tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn, trong thời gian ngắn liền đem thị trường giải trí trong nước điều tra nhất thanh nhị sở*, không thua chút nào so với ba của anh Kỳ Thu Hào, cũng chính vì vậy, danh tiếng của Kỷ Diễn cũng chính thức khai hoa trong giới, hội đồng quản trị cũng không ai dám đưa ra nghi ngờ gì với anh nữa.

*Nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch

Lầu hai mươi tám, phòng làm việc tổng giám đốc.

Kỷ Diễn ngồi trước bàn làm việc, anh một bên xử lý văn kiện, một bên nói chuyện với người đầu kia bằng máy tính.

Đầu bên kia truyền tới thanh âm một người đàn ông trẻ tuổi: "Boss, hiệu suất quý này của công ty chúng ta tăng mười phần trăm so với tháng trước."

"Ừ, làm không tồi."

Người đàn ông trẻ tuổi do dự hai cái, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Boss, ngài đây là chuẩn bị ở lại trong nước sao?"

Nghe vậy, Kỷ Diễn ngừng mọi động tác lại, anh nhìn người đàn ông trẻ tuổi đầu kia trong máy tính: "Kane, cậu không cảm thấy thị trường trong nước cũng phát triển rất lớn sao?"

Người đàn ông tên Kane sững sờ hai giây: "Đã hiểu, Boss."

"Ừ."

Video vừa tắt không quá hai phút, cửa phòng làm việc liền bị gõ.

"Mời vào."

Tiểu Minh bung một ly cà phê đi đến, "Sếp, cà phê của anh."

"Đề ở đó đi."

"Vâng." Tiểu Minh đem cà phê đề ở một góc trên bàn làm việc.

"Sếp, công ty Tinh Thượng mời anh tham gia tiệc tối từ thiện đêm nay của bọn họ, anh có muốn đi hay không?"

"Ừ, vẫn phải cho Trâu tổng mặt mũi."

"Được, vậy tôi đi chuẩn bị một chút." Tiểu Minh cung kính nói, sau đó xoay người đi, thần thái phấn chấn.

Lần này công ty Tinh Thượng có mời vài tiểu hoa đán hiện nay, có vẻ nữ thần của anh ta Lục Hi Hòa đã ở trong danh sách, vậy chẳng phải buổi tối anh có thể nhìn thấy nữ thần rồi hay sao? Nghĩ lại vẫn cảm thấy kích động!!

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Kỷ tổng...Thật trùng hợp....Anh cũng tới nhà vệ sinh sao ?

Edit: Gấu bụng bự

Beta: Doãn Kiệt

Đây là lần thứ ba Kỷ Diễn nhìn tóc Tiểu Minh

Tiểu Minh dường như cũng chú ý tới ông chủ nhà mình đang nhìn, ông chủ đã nhìn kiểu tóc của anh ba lần, có phải cũng cảm thấy kiểu tóc của hắn hôm nay vô cùng đẹp trai đúng không? Vậy nếu tối nay đến bắt chuyện với nữ thần một chút chắc sẽ lưu lại được ấn tượng tốt nhỉ?

"Ông chủ" Tiểu Minh vừa nói vừa bước về phía Kỷ Diễn.

Thấy anh ta tới, Kỷ Diễn giờ ly rượu lên mặt tỉnh bơ lui về sau hai bước: "Đứng ở đó nói, đừng đến gần quá."

Tiểu Minh, "Dạ?"

Tại sao vậy nhỉ?

Tuy rằng bình thường ông chủ cũng lạnh lùng với anh ta, nhưng cũng chưa bao giờ lạnh đến mức này, hôm nay ông chủ sao thế nhỉ?

Tiểu Minh suy nghĩ hồi lâu, vẫn nghĩ không ra nguyên nhân là gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể lặng lẽ tự quy kết rằng, nhất định là tối hôm nay mình quá đẹp trai, ông chủ sợ bị mình chiếm hết nổi bật nên mới không cho mình tới gần.

"Nhị ca."

Kỷ Diễn nghe tiếng của Đường Dự Lâm, anh xoay người lại, quả nhiên thấy Đường Dự Lâm đang đi tới, còn có cả Giang Tư Niên đi cùng.

"Nhị ca, sao anh lại ngồi đây uống một mình thế?" Giang Tư Niên cà lơ phớt phơ hỏi anh.

Không đợi Kỷ Diễn trả lời, Giang Tư Niên đã khoa trương gào lên: "Má nó, anh, tên đầu chó* kia là ai thế? Quá ghê tởm!"

*Tóc dựng dựng lên í các anh em, như này thì phải nè, anh mẫu mặt đẹp nên cân tóc luôn nha, còn Tiểu Minh thì...

Kỷ Diễn nhấp một ngụm rượu đỏ, không cần nhìn cũng biết tên đầu chó Giang Tư Niên nói là ai, cả bữa tiệc chỉ có một quả đầu như cây chó, anh nhân nhặt quét mắt liếc Tiểu Minh đứng cách đó không xa: "Không biết."

Đường Dự Lâm nhìn chằm chằm tên đầu chó kia, càng nhìn càng thấy quen, hình như anh đã từng gặp qua ở đâu đó.

.....

"Nhị ca, sao trông giống đặc trợ Tiêu nhà anh vậy?" Đường Dự Lâm suy tư nói.

Đường Dự Lâm vừa nói vậy, Giang Tư Niên cũng cảm thấy người kia rất giống đặc trợ Tiêu.

Kỷ Diễn lãnh đạm nói: "Nhìn lầm rồi."

*

Lục Hi Hòa là hoa đán mới của Tinh Thượng, độ tương tác rất cao, rất được công ty coi trọng, cho nên vừa đóng máy về nước công ty liền mời cô tham dự bữa tiệc từ thiện đêm nay.

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức ở khách sạn Trùng Quang lớn nhất Ninh Hạ, khách được mời đều là nhân vật lớn trong các doanh nghiệp.

Vì gần đây Lục Hi Hòa thật sự là nóng bỏng tay, nên không ít đạo diễn sản xuất đều chủ động nâng ly cùng cô, mà Lục Hi Hòa từ đầu tới cuối vẫn duy trì tư thế mỉm cười, bọn họ phần lớn đều trò chuyện về lịch trình gần đây của cô, ngó ý muốn cùng cô hợp tác làm tác phẩm mới, chẳng qua lịch trình của cô đều là do công ty sắp xếp hộ. Nếu như không có gì bản thân đặc biệt thích, cô cũng sẽ không chủ động yêu cầu công ty, cho nên cô cũng chỉ đơn giản theo chân bọn họ hàn huyên vài câu, không giải thích gì nhiều.

Đang trò chuyện, một đạo diễn nói: "Đó không phải là Chi Yếu sao?"

Chu tiểu thư?

Lục Hi Hòa xoay người liền thấy một người phụ nữ mặc lễ phục màu xanh đậm mỉm cười về phía bọn họ, người phụ nữ này không phải Chu Chi Yếu thì là ai?

Quan hệ giữa cô và Chu Chi Yếu không thể nói là đơn giản, thời học cấp ba quan hệ của hai người không tốt, kết quả khi thi đại học lại đậu cùng trường, không chỉ vậy, hai người còn là bạn cùng lớp kiêm bạn cùng phòng, còn chưa tốt nghiệp lại đồng thời ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Thượng. Lúc hai người ra mắt là ở hai vị trí khác nhau, thế nhưng các cô lại thành chị em tốt nổi danh trong giới giải trí Trung Quốc.

Chị em tốt giới giải trí Trung Quốc?

Tốt cái rắm ý!

Đối thủ một mất một còn tại Trung Quốc nghe còn có lý, nếu không phải công ty quyết tâm quảng bá các cô thành hình tượng chị em tốt, các cô đã sớm người trước người sau đấu ba trăm sáu mươi hiệp.

Lúc Chu Chi Yếu đến gần, trên khuôn mặt lạnh lùng và kiêu ngạo nở nụ cười vô cùng thân thiết duyên dáng: "Hi Hoà, sao cậu lại ở đây, này giờ tớ tìm cậu khắp nơi."

Hi hi em gái cô, tôi còn chưa ha ha đâu!

Một giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Lục Hi Hòa toát ra vẻ ôn nhu và vô hại: "Ai nha, không phải tớ vẫn luôn ở chỗ này à, sao cậu không thấy, đúng rồi, hằng kính sát trùng tớ đang làm đại diện có vẻ rất tốt, hôm nào tớ đưa cho cậu xem thử một chút."

Chu Chi Yếu nét mặt cười hi hi, trong lòng lại thầm chửi mắng thân mị, yên lặng đem tổ tông mười tám đời nhà Lục Hi Hòa lên thăm hỏi. Tiểu tiện nhân này rõ ràng đang châm chọc cô mất mủ, cô ta nghĩ cô nghe không hiểu?

"Chu tiểu thư và Lục tiểu thư quả là chị em tốt, đúng là khiến cho người ta phải ước ao." Một đạo diễn vừa cười vừa nói.

Lục Hi Hòa cùng Chu Chi Yếu nhìn nhau, mỉm cười.

Khá lắm mẹ cưng! (Khá bánh ê...)

Mấy người nói chuyện một hồi Thái Nguyệt liền tiến tới, Lục Hi Hòa nói một tiếng ngại quá với mấy người này rồi đi về phía Thái Nguyệt.

Thái Nguyệt nhìn các đạo diễn đang nói chuyện cùng Chu Chi Yếu, hỏi: "Hai người lại cãi nhau hả?"

Cô biết rõ ràng mối quan hệ đích thực giữa Lục Hi Hòa và Chu Chi Yếu, hai người này đều là tiểu tổ tông, mặt ngoài chị tốt em tốt mọi người cùng tốt, còn bên trong chỉ hận không thể bóp chết đối phương từ trong nội.

"Không." Không cãi nhau nha, chỉ đá xoáy xiu xiu thôi.

"Vây là tốt rồi." Chị thực sự mỗi ngày đều lo lắng hình tượng của Lục Hi Hòa bị sụp đổ, đến ngủ cũng rầu.

Hai người đang nói chuyện thì một giọng nói từ phía sau truyền tới.

"Lục tiểu thư."

Lục Hi Hòa treo nụ cười như tiên nữ xoay người lại, sau đó khi nhìn thấy người đàn ông vừa gọi tên cô, nụ cười tiên nữ của Lục Hi Hòa tan vỡ trong nháy mắt.

Xin lỗi, là lỗi của cô, cô thật sự đã kiểm chế, cô đã không hét to câu: "Yếu quái từ đâu tới" rất phù hợp với người đàn ông này, lẽ nào bây giờ bắt đầu thịnh hành tóc như cây chổi à, thân là con cưng của giới thời trang, sao cô không biết chút nào về làn gió mới này nhỉ?

Tiểu Minh cũng thật không ngờ nữ thần vừa thấy mình liền nở nụ cười, còn cười đẹp mắt đến như vậy, hiện tại rốt cuộc anh ta cũng hiểu rõ tại sao giới giải trí phong Lục Hi Hòa là nữ thần của nụ cười, bởi vì lúc cô cười lên thật con mẹ nó có sức cuốn hút, hấn nghĩ làm fan của Lục Hi Hòa thật sự là lựa chọn chính xác nhất đời này của hấn!

Lúc Thái Nguyệt nhìn thấy hấn cũng hơi kinh ngạc, tuy rằng cô không quá quen thuộc với người này, nhưng cũng đã gặp qua vài lần, anh ta là đặc trợ của Kỳ Diễn - Tiểu Minh, ngày thường anh ta cũng không như thế này, là một chàng trai rất bình thường, hôm nay bị cái gì kích thích vậy?

"Lục tiểu thư, cô cười lên thật là đẹp quá." Tiểu Minh nhất định không biết rằng mình lúc này sần si cỡ nào, còn rất hợp với kiểu tóc của anh ta nữa, quả thực là đẹp trai cuồng bá xuyên tạc cả bầu trời!

"Lục tiểu thư, kỳ thực tôi là fan của cô, fan trung thành." Tiểu Minh lại bổ sung.

Lục Hi Hòa mỉm cười một lát mới khôi phục lại tâm tình, cô kiểm chế không để mình nhìn tới kiểu tóc của anh ta nữa, tuy rằng kiểu tóc có hơi xấu, nhưng

Lục Hi Hòa nhìn ra anh ta cũng không phải loại người lòng mang ý xấu gì, hơn nữa người có thể đi vào đây đều phải có thư mời, người bình thường vào không được, cho nên cô rất yên tâm.

"Cảm ơn." Cô lễ phép trả lời.

"À Lục tiểu thư, hôm nay được nhìn thấy cô tôi rất vui vẻ, tôi là Tiểu Minh."

Tiểu Minh?

Lục Hi Hòa suy nghĩ một chút, đối với cái tên này không có ấn tượng gì, nhưng vẫn lễ phép cười gật đầu.

Cái nhìn đầu tiên Tiểu Minh chỉ nhìn thấy duy nhất nữ thần nhà mình, tiện thể mới nhìn tới Thái Nguyệt đứng một bên, anh ta biết Thái Nguyệt là người đại diện của Lục Hi Hòa. Vì vậy cũng lễ phép ân cần chào hỏi Thái Nguyệt.

"Chị Thái."

Lúc Tiểu Minh đi, Lục Hi Hòa vừa nghĩ tới quả đầu giống cây chổi của anh ta liền không nhịn được bật cười.

"Đúng rồi, chị Nguyệt, chị quen Tiểu Minh hả?"

"Cũng không tính là quen biết, gặp qua vài lần."

"À."

"Em đừng để ý tạo hình của cậu ta hôm nay, ngày thường cậu ta rất bình thường, hơn nữa còn là trợ lý đặc biệt của Kỷ tổng."

"Kỷ tổng?"

"Chính là Kỷ Diễn." Đang nói Thái Nguyệt liền nhìn thấy mấy người đàn ông đang nói chuyện cách đó không xa, cô dùng cánh tay hích Lục Hi Hòa một cái: "Người đàn ông mặc tây trang màu đen kia chính là Kỷ tổng."

Lục Hi Hòa nhìn theo hướng Thái Nguyệt chỉ, cô chú ý tới người đàn ông kia đang cầm ly rượu đỏ trên tay, khớp xương rõ ràng, cực kỳ có vẻ cảnh đẹp ý vui, người đàn ông có một đôi tay như thế nhất định cũng sẽ có một làn da đẹp. Vì vậy cô men theo tay anh hướng lên trên nhìn.

Chờ một chút

Người đàn ông này sao trông quen thế???

Mấy từ khóa then chốt thật nhanh hiện lên trong đầu cô.

Ba tháng trước, trên máy tay, tay mỹ nhân, ăn đậu hũ

"Em nên biểu hiện tốt một chút, lưu lại ấn tượng tốt với Kỷ tổng."

"Chị Nguyệt, hình như

Không kịp nữa rồi

*

Lục Hi Hòa bây giờ đang rất túng quẫn đứng trong phòng vệ sinh, cô nhìn đi nhìn lại tay của mình. Ngón tay như nhánh cây thông, trắng nõn tinh tế, một đôi tay quá xinh đẹp, nhưng mà là một đôi tay rất thềm tay, cả ngày mặc kệ chính sự, chỉ biết ăn đậu hũ của người ta, loại tay này thì có ích lợi gì, phải đánh chết!!

Tay phải cô vỗ nhẹ lên tay trái, "Em nói xem, sao em lại thềm như vậy? Thềm đến vậy cơ hả!"

Dù sao đậu hũ ăn cũng đã ăn, nên đắc tội cũng đắc tội, làm rửa đen rứt cổ không phải tác phong của Lục Hi Hòa cô, đuôi cổ là một đao, rứt cổ cũng là một đao, còn không bằng đau đớn nhanh một chút, hai mươi năm sau ai còn là anh hùng đâu cơ chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng cô buông lỏng không ít. Cô vỗ nhẹ gò má của mình, lúc này mới bước ra từ nhà vệ sinh.

Thế nhưng ——

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, biểu tình thấy chết không sờn của cô trong nháy mắt đóng băng. Bởi vì cô vừa đi ra ngoài liền rất không trùng hợp thấy đối diện là Kỷ Diễn đang đi tới.

Mẹ nó, đây là vận cứt chó gì đây!

Lục Hi Hòa yên lặng đưa tay khều tóc đang vén sau tai che khuất nửa khuôn mặt.

Không nhận ra mình, không nhận ra mình

Ngay lúc cô chỉ muốn tàng hình để nhường đường cho Kỳ Diễn, Kỳ Diễn đã dừng lại trước mặt cô.

Wh a t???

Làm gì vậy? Lẽ nào anh ta nhận ra cô??

Hai người đều không nói gì, cũng chỉ một mực đứng trước mặt đối phương, bầu không khí rất xấu hổ.

Xấu hổ đến độ Lục Hi Hòa phải chủ động đập tan bầu không khí yên tĩnh này, cô bỗng đặc biệt tự nhiên đưa tay vén tóc che khuất hai gò má ra sau tai một lần nữa, mỉm cười thanh thuần: "Ha ha, Kỳ tổng, anh cũng đi vệ sinh hả, cùng nhau không không không gì nhỉ, thật khéo."

Kỳ Diễn không nói gì, chỉ bình thần mà nhìn cô.

Lục Hi Hòa bị đôi mắt thâm thúy của anh nhìn có chút không thoải mái, bây giờ cô chợt dạ muốn chết, nhắc tới cũng kỳ, cô chưa bao giờ bắt thành như vậy ở trước mặt ai cả, cô luôn luôn duy trì khí tràng hai mét tám*, duy chỉ có ở trước mặt người đàn ông này là không còn chút khí thế gì đáng nói.

*Khí tràng hai mét tám: Mô tả khí tràng độc đoán và mạnh mẽ, khí thế áp đảo người khác. (baidu) -> có thể bạn không cao, nhưng thẳng khác vồn phải ngược nhìn (chính là ý này)

Làm gì hả! Làm gì hả! Nhìn bản tiền nữ làm cái gì?

Lục Hi Hòa chửi thầm, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, một bàn tay bao trùm che khuất ánh mắt của cô, mắt cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ từ bàn tay anh, Lục Hi Hòa đầu óc luôn minh mẫn vào giờ khắc này bỗng tắt sóng.

Anh đang làm gì vậy? Chẳng lẽ anh nhận ra cô rồi sao?

Cô theo bản năng co rúc về phía sau.

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, Lục Hi Hòa trong nháy mắt giống như bị Bạch Triền Đường thi triển Quỷ Hoa điểm huyết thủ *, bước chân dính chặt trên mặt đất.

*Một kiểu điểm huyết, Bạch Triền Đường là một nhân vật trong truyện tiên hiệp, ai cần thêm thông tin hỏi bác Gút Gồ sẽ rõ

"Hi Hoà."

Nhưng vào lúc này, âm thanh của Thái Nguyệt truyền tới, trong cái đầu đang rối tung của Lục Hi Hòa như có một tia sáng xuất hiện, khiến cho cô như vừa tỉnh mộng, cô chợt hơi duỗi tay kéo bàn tay của anh ra.

"Kỳ tổng, người đại diện đang gọi tôi, không làm phiền nữa." Nói xong, Lục Hi Hòa không chút do dự xoay người đi về phía Thái Nguyệt.

Kỳ Diễn nhìn bóng lưng gầy gò của cô, trong con ngươi nổi lên tâm tình phức tạp, ánh mắt dần đen kịt lại.

"Hi Hoà, xảy ra chuyện gì vậy?"

Cô mới vừa đi đến cạnh Thái Nguyệt, Thái Nguyệt liền mở miệng hỏi, nếu như chị không mù, chị nhất định không thể nhìn lầm, đứng ở trước mặt cô vừa rồi là Kỳ Diễn, giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Kỳ thị, nhưng mà hành động vừa rồi của bọn họ vì sao có hơi.....

Lục Hi Hòa không lập tức trả lời chị ấy, mà là nắm chặt cổ tay của chị ấy đi về phía trước, cũng không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy có một trận gió lạnh gai gai sau lưng, lúc quay về đại sảnh, cảm giác kia đã tiêu tan không ít, lúc này cô mới đem hết chuyện lúc trước đều kể cho Thái Nguyệt.

Thái Nguyệt chỉ cảm thấy như là sét đánh giữa trời quang, tiểu tổ tông này bình thường làm vậy thì không nói, nhưng chị thực sự không nghĩ tới cô lại dám càn quấy đến mức này.

"Tiểu tổ tông, tiểu tổ tông của tôi ời." Thái Nguyệt tức đến đấm ngực giận chân.

Lục Hi Hòa thấy bộ dạng biểu tình này của Thái Nguyệt, chỉ biết yên lặng mỉm cười không nói lời nào, cô nào đâu biết rằng người mình đùa giỡn lại là giám đốc của Kỳ thị, hơn nữa còn đùa giỡn hai lần, lần thứ hai coi như không tính, dù sao khi đó cô uống say, còn có thể thông cảm được, nhưng lần đầu tiên thì

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi sợ

Cô không muốn nghĩ tới nữa.

Lúc cô còn đang thất thần, Thái Nguyệt đuổi tay chạm vào khuỷu tay cô.

"Hà?"

Thái Nguyệt ra hiệu hướng về phía cô. Cô thuận tiện nhìn qua, liền nhìn thấy Trâu Mẫn Dư dẫn một người đàn ông trẻ tuổi đến chỗ họ.

Mà người đàn ông không phải ai khác, đúng là người mà nàng mới gặp vài phút trước, Kỷ Diễn.

Thái Nguyệt nhanh chóng đưa cho cô một ly rượu vang đỏ, "Bình tĩnh chút."

Lục Hi Hòa mỉm cười, cô sẽ cố gắng hết sức.....

"Hi Hòa, giới thiệu cho cô một chút, đây là Kỷ tổng, CEO của Thiên Ngu." Trâu Mẫn Dư vui tươi hơn hờ nói với Lục Hi Hòa. Lục Hi Hòa là đối tượng mà công ty họ đang gắng sức quản lý, Kỷ Diễn là nhân vật nổi tiếng, anh ta tự nhiên là phải giới thiệu nghệ sĩ quan trọng của công ty mình.

Đôi mắt đào hoa của Lục Hi Hòa giống như sóng biển trong veo, đôi môi nhỏ khẽ nhấc lên tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp. Về ngoài thuần khiết dường như không phải nhân gian yên hoà*, cô cầm ly rượu giờ lên, khẽ gật đầu với Kỷ Diễn.

*Nhân gian yên hoà: thoát tục, thần tiên

"Chào Kỷ tổng."

Trong lòng Lục Hi Hòa đang thấp thỏm không yên, nhưng ngay cả trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vẫn duy trì giữ nụ cười chuẩn mực của tiên nữ.

Mợ bà nó!

Trâu Mẫn Dư tiếp tục nói chuyện với Kỷ Diễn: "Kỷ tổng, đây là Lục Hi Hòa, nghệ sĩ của công ty chúng tôi, đừng nhìn tuổi cô ấy còn nhỏ, mà bất kể gan dạ sáng suốt hay diễn xuất, đều không thua kém những người đi trước".

Nghe những lời Trâu Mẫn Dư nói, khóe miệng Kỷ Diễn đột nhiên gọi lên nụ cười nhàn nhạt, đồng ý: "Ừ, quả thực là như vậy."

Lục Hi Hòa: "....."

"Là một nghệ sĩ giải trí chắc là thường xuyên ngồi máy bay chứ?" Kỷ Diễn nói.

Lục Hi Hòa trong lòng "lộp bộp" một chút, cô liền biết, vừa nãy anh chắc chắn đã nhận ra, nếu không cũng sẽ không làm điều này.

Cô cũng nhớ rất rõ ràng, lúc cô ăn đậu hủ của Kỷ Diễn đã lấy cớ là lần đầu tiên ngồi máy bay nên hơi sợ, bất quá cô không còn lời nào để nói, Trâu Mẫn Dư liền giúp cô trả lời: "Có nghệ sĩ nào mà không ngồi máy bay chứ, nếu không thì lịch trình thế nào mà hoàn thành được?"

Lục Hi Hòa: "....."

Boss, anh có biết anh như vậy là đang tự đào hố chôn nghệ sĩ của mình không???

"Trước đây tôi cũng thấy Lục tiểu thư vài lần trên màn hình, quả nhiên TV cùng người thật vẫn luôn có điểm bất đồng," Kỷ Diễn nhàn nhạt nói.

Trâu Mẫn Dư nhún mày: "????"

Kỷ tổng đây là đang ám chỉ nghệ sĩ của công ty anh không xinh đẹp???

"Bây giờ nhìn, vẫn cảm thấy Lục tiểu thư ngoài đời so với trên TV xinh đẹp hơn."

Trâu Mẫn Dư thả lỏng chân mày, nguyên lai ý Kỷ tổng là thế.

Nhưng mà.....

Lục Hi Hòa lần nữa hiểu ra được ý tứ che giấu của Kỷ Diễn, anh đây là đang ám chỉ lần trước gặp ở trong "Bar Thăng Gia" đi.

Chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, anh liền truyền đạt ý tứ mà anh muốn biểu đạt với cô.

Một là chuyện trên máy bay, hai là chuyện ở quán bar.

"Kỷ tổng quá khen." Ngay cả khi trong tâm cô sáng rõ như gương, cô vẫn phải làm bộ dạng giả bộ nghe cái gì cũng không hiểu.

*

Sau khi tiệc tối từ thiện kết thúc, đã gần 9h tối. Đoàn người đến như thế nào thì rời đi như vậy, Lục Hi Hòa cũng không ngoại lệ, thời điểm cô chuẩn bị lên xe bảo mẫu thì đột nhiên có ai đó cách không xa đối cô vẫy tay. Lục Hi Hòa không thấy rõ gương mặt của người đàn ông, nhưng cô nhìn thấy biểu tượng đầu chó của anh ta. Lục Hi Hòa không thể không mỉm cười, vẫy tay lại với anh ta.

"Vẫy tay với ai vậy?" Thái Nguyệt ngồi trong xe bảo mẫu hỏi.

"Cái đầu chó.... À không..... Tiểu thư ký."

Thái Nguyệt cười nói: "Tiểu thư ký này thực sự là fan số 1 của em."

"Có lẽ vậy." Lục Hi Hòa nói.

Kỷ Diễn đi ra vừa đúng lúc thấy Tiểu Minh đang đứng ở cửa xe với cái đầu chó không biết đang nhìn cái gì. Kỷ Diễn nhìn theo hướng anh ta đang nhìn thì thấy Lục Hi Hòa đang khom lưng lên xe, hôm nay cô mặc bộ lễ phục dạ hội hở vai, làn váy trắng đến mắt cá chân mảnh khảnh của cô, mang đôi giày cao gót màu bạc càng khiến cô mảnh khảnh cao gầy.

Kỷ Diễn chợt nghĩ đến 3 tháng trước, cô mặc một bộ chiếc váy ngắn liền áo màu đen, đôi chân trắng thon dài và thẳng tắp, vòng eo thon nhỏ tinh tế mềm mại, lôi kéo ống tay áo của anh cả người đều tựa vào người anh, quanh hơi thở đều là hương thơm nhàn nhạt của cô.

Tiểu Minh quay sang sắp xếp của mình thấy anh đứng đằng sau mình. Anh ta không thể không nói:

"Ông chủ?"

Kỷ Diễn phục hồi tinh thần, anh mở cửa xe và ngồi vào: "Về thôi."

"Vâng."

Tiểu Minh nhìn Kỷ Diễn qua gương chiếu hậu. Anh ngồi dựa vào ghế sau, nhắm mắt nhìn có chút mệt mỏi. Vì vậy không làm phiền anh vào lúc này, đợi tới khi xe chạy đến chung cư, Tiểu Minh lúc này mới nói với Kỷ Diễn một tiếng: "Ông chủ, tới rồi."

Kỷ Diễn nhíu mày, mở mắt ra, duỗi tay xoa xoa nhẹ từ sống mũi xuống. Sau khi xuống xe, anh dặn dò Tiểu Minh: "Lái xe về cẩn thận."

Trong lòng Tiểu Minh chính là cảm động, mặc dù ông chủ của bọn họ ngày thường rất lạnh nhạt, nhưng là vẫn có một chút lương tâm, "Cảm ơn sếp, tạm biệt."

"Ngày mai bình thường một chút."

Tiểu Minh: "???"

Kỷ Diễn thấy Tiểu Minh không hiểu, vì thế anh chỉ tay vào tóc của anh ta, tiếp theo không để ý đến anh ta nữa liền đi vào bên trong.

Tiểu Minh nhìn bóng lưng Kỷ Diễn, trong lòng rủa thầm 10,000 lần mẹ bà nó, ý của ông chủ là kiểu tóc của anh ta không bình thường? Anh muốn thu hồi lại lời nói lúc trước, người như ông chủ, sao có thể có lương tâm chứ????

Ảo tưởng lái xe đâm chết anh ta, ồ, cách này..... ừm.....không được, anh còn phải dựa vào việc phát tiền lương của anh ta,..... Sếp, anh phải nhớ kỹ, là tiền lương cứu mạng anh!

*

Khi Tiểu Minh lái xe rẽ phải, vừa đúng lúc anh ta đi ngang qua một chiếc xe Toyota Elfa màu đen. Anh ta mơ hồ cảm thấy chiếc xe đó có chút quen thuộc, nhưng trong đầu óc quá nhanh, vì vậy anh ta không bắt được. Hai người lái xe đã rời đi thật xa.

Thái Nguyệt bọn họ chở Lục Hi Hòa đến dưới lầu, Lục Hi Hòa sau khi xuống xe hướng mấy người trong xe vẫy tay chào, "Cho các cô cơ hội nói lời chúc ngủ ngon với tiên nữ."

Một vài người trong xe bảo mẫu nhìn cô khá bình tĩnh, rõ ràng bọn họ đã quen với hành vi của cô. Thái Nguyệt liếc mắt nhìn cô: "Cô mau đi lên đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên công ty, có cuộc họp."

Lục Hi Hòa bấu môi dưới lớp khẩu trang, "Đi đây."

Nói xong, cô liền bước vào tòa nhà chung cư. Khi mới bước vào sảnh, Lục Hi Hòa cảm thấy một cơn gió mát lạnh lướt qua. Cô vô thức nắm chặt chiếc áo gió quấn quanh người. Mặc dù là đêm mùa hè nhưng thời tiết trong những ngày này rất bất thường, vào ban đêm, trời lạnh đến dọa người, vòng qua vòng lại. Cô nhìn thang máy đang từ từ đóng lại, nhanh chóng chạy đến "Này,.... Chờ chút...."

Nhưng cô vẫn là muộn một bước, cô chỉ có thể nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại trước mắt. "Wow, người bên trong nếu biết chính mình vừa bỏ lỡ một tiên nữ, khẳng định sẽ khóc lóc thảm thiết."

Trở lại chung cư, chuyện đầu tiên Lục Hi Hòa làm là đập rớt giày cao gót trên chân, đôi giày trị giá 5 con số bị chủ nhân của nó đá không thương tiếc. Lấy một chiếc dép trong nhà thoải mái đi vào, Lục Hi Hòa đi vào phòng ngủ sau đó đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc cửa kính nhà tắm hiện lên mờ mờ ảo ảo và tiếng nước chảy bên trong kèm theo tiếng hát khê.

Bởi vì sáng sớm ngày mai phải đến công ty họp, cho nên cô sấy xong tóc, chăm sóc da trước khi lên giường, thoải mái chui vào chăn.

Tắt đèn, đi ngủ!

*

Trong giấc mơ là cảnh tượng hỗn loạn, những tiếng la hét gào thét chói tai, và chiếc xe bị va vào bên đường đã biến dạng. Máu đỏ sẫm chảy từ xe xuống con đường nhựa, không khí đầy mùi máu tươi.

Anh nghe được thanh âm nhe nhào của bé gái.

"Tôi sợ."

"Tôi sợ."

Mỗi một tiếng giống như được khắc sâu trong tâm trí anh.

Anh phát điên mà đi tìm nguồn gốc của âm thanh này, nhưng âm thanh xung quanh không biết từ khi nào trở nên ồn ào hơn, thanh âm bé gái bị tiếng ồn bao phủ, mùi máu tươi trong không khí bắt đầu trộn lẫn với mùi xăng, trước mắt dần bị ánh lửa bao trùm. Cả thế giới đều bao phủ một màu đỏ tươi.

Kỷ niệm mờ to mắt trong bóng tối, lưng áo anh ướt đẫm, trán che kín mồ hôi lạnh. Khi ánh mắt của anh đã bắt đầu quen dần với bóng tối, anh mới đưa tay ra xoa ấn đường.

Anh đã rất lâu không mơ lại giấc mơ này, nhưng mãi đến 3 tháng trước.

Có một cô gái hỏi anh: "Anh có biết ở trên trời có bao nhiêu vì sao không..."

Trên trời chỉ có một vì sao.

Kỷ niệm khẽ nhắm mắt lại, cũng không biết mình nằm trên giường bao lâu. Lúc này anh mới xốc chân chân trần đi xuống giường.

*

Ngày hôm sau, Lục Hi Hòa dậy khá sớm, sau khi ăn sáng và trang điểm, mới tự lái chiếc xe yêu quý đến công ty họp.

Mặc dù Lục Hi Hòa trong công ty bọn họ tuổi còn nhỏ, nhưng đã ra mắt sớm, có mức độ nổi tiếng cao, cho nên năm 22 tuổi cô đã ngồi vững trên ngai vàng của công ty.

"Chào buổi sáng, Hà tỷ."

Hà Phi?

Tương tự như Lục Hi Hòa là đàn chị của công ty bọn họ, chẳng qua lúc Lục Hi Hòa vào công ty, Hà Phi đã là đàn chị rồi. Dù sao Lục Hi Hòa vẫn là người đến sau, nói tới Hà Phi vẫn là đàn chị đi trước.

Chẳng qua tất cả mọi người đều biết, Hà Phi không thích Lục Hi Hòa, nhưng mọi người cũng biết, không chỉ có Hà Phi không thích Lục Hi Hòa mà Lục Hi Hòa cũng không thích Hà Phi. Chỉ có điều là họ chưa bao giờ chủ động khiêu khích nhau, mà hai người vẫn luôn bảo trì mặt ngoài hữu hảo với nhau mà thôi.

Đi theo Hà Phi còn có Mạnh San San, Mạnh San San là em gái họ của Hà Phi, cho nên Hà Phi rất nâng đỡ cô ta. Năm này mới 19 tuổi, trưởng thành chắc rất xinh đẹp, công ty vừa mới ký hợp đồng với cô ta. Hà Phi không thích Lục Hi Hòa, là em họ của Hà Phi, Mạnh San San tự nhiên cũng ghét Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa từ xa liền nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Mạnh San San, cũng lười phản ứng với cô ta. Chỉ là thấy Hà Phi đến gần chỗ cô, mới bày ra nụ cười tiêu chuẩn của tiên nữ, lịch sự chào hỏi Hà Phi: "Chào buổi sáng, Hà tỷ."

Hà Phi nhìn thoáng qua Lục Hi Hòa với vẻ mặt vô cảm, nụ cười tiên nữ Lục Hi Hòa vẫn luôn được bàn tán say sưa trong giới, bởi vì khi cô cười lộ lên

thực sự rất xinh đẹp, nhưng nụ cười tiên nữ mà mọi người cảm thấy xinh đẹp ở trong mắt Hà Phi lại chói mắt lạ thường.

Cô ta lãnh đạm "Ừ" một tiếng, chuẩn bị rời đi, Mạnh San San cũng chuẩn bị rời đi theo, nhưng câu nói tiếp theo của Lục Hi Hòa lại làm hai người đều dừng bước.

"Người mới đến công ty khi nào lại không hiểu lễ phép như vậy, nhìn thấy tiền bối mà không có một lời chào hỏi? Chẳng lẽ cho rằng bên trên có người nâng đỡ, liền có thể ngang hàng với các tiền bối trong công ty sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Không có tin nhắn của bạn, tôi rất sợ~~~~~

Hôm nay tặng 99 bao lì xì ~99 đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người chị

Edit: Gấu Đại tỷ

Beta: Gấu muội muội

- - - - -

"Người mới đến công ty khi nào lại không hiểu lễ phép như vậy, nhìn thấy tiền bối mà không có một lời chào hỏi? Chẳng lẽ cho rằng bên trên có người nâng đỡ, liền có thể ngang hàng với các tiền bối trong công ty sao?"

Lục Hi Hòa lời này nói ai, mọi người ở đây trong lòng đều biết rõ ràng, thật ra rất nhiều người không thích Mạnh San San, dù sao mọi người đều là đồng nghiệp của nhau, chỉ vì chị họ cô ta làm trong công ty là có thể không coi ai ra gì sao?

Tuy mọi người không thích cô ta nhưng cũng không dám nói gì, chỉ dám bàn tán sau lưng mà thôi.

Nhưng những lời này của Lục Hi Hòa đã nói hộ tiếng lòng của không ít người, mặc dù trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã sớm vỗ tay vì Lục Hi Hoà.

Mạnh San San cảm thấy ánh mắt như kim châm của những người xung quanh dừng ở trên người cô ta, làm cho cô ta xấu hổ, nhưng cô ta ý vào có Hà Phi nên dù biết Lục Hi Hòa đang nói mình mà vẫn nói chuyện không hề khách khí.

"Chị đang nói ai đấy?"

Nụ cười tươi trên mặt của Lục Hi Hòa hơi thu lại, cô khoanh tay trước ngực, mặt vô biểu tình nhìn thẳng cô ta.

Chẳng lẽ tính tình cô đạo này tốt quá sao?

Một người mới vừa ký hợp đồng mà có thể nói chuyện với cô như vậy?

Mạnh San San bị Lục Hi Hòa nhìn thấy hơi chột dạ, khí thế của Lục Hi Hoà rất lớn nhưng cô ta cũng không muốn yếu thế trước mặt cô chút nào.

"Ai là người thích hợp để nói, việc mình làm mà còn không biết sao?" Lục Hi Hòa cố tình dừng lại, rồi mới nói hết câu.

Tiền nữ không thể nói tục trước công chúng, phải nhin.

Lúc Lục Hi Hòa cố tình dừng lại làm cho mọi người xung quanh không nhin được mà cười ra tiếng.

"Chị"

"San San." Hà Phi thấy Lục Hi Hòa dễ dàng chọc tức Mạnh San San, cô ta đành phải cảnh cáo gọi Mạnh San San.

Mạnh San San nhìn thấy sắc mặt Hà Phi không tốt, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mặc dù cô gọi là chị Hà Phi nhưng quan hệ của hai người cũng không thân thiết đến như thế, nên cô vẫn rất sợ chị ta.

Hà Phi nhìn về phía Lục Hi Hòa, thấy nụ cười của cô vẫn rực rỡ như cũ, ánh mắt lạnh xuống, khẽ nói với Lục Hi Hòa: "Đừng quá phận, một vừa hai phải

thời."

"Tôi không hiểu ý của chị Hà lắm." Lục Hi Hòa không quan tâm chuyện Hà Phi đã cố ý nói nhỏ xuống, vẫn trả lời chị ta bằng âm lượng bình thường.

Không hiểu? Hà Phi cô đã nói rõ như thế mà cô ta còn không hiểu cái quỷ à?

Chẳng qua những lời mà cô ta nói hôm nay, mọi người đều thấy rằng cô ta muốn dạy dỗ Mạnh San San, chị nói một câu đừng quá phận một vừa hai phải là cho cô ta bậc thang để xuống.

khuôn mặt tiên nữ của cô ta muốn để vào đâu? Chẳng lẽ cô ta không cần mặt mũi à?

"Tôi không rõ chị Hà muốn nói đến chuyện người mới không lễ phép khi gặp tiên bối hay là vì công bằng với mọi người mà tiên bối nhắc nhở người mới là quá phận?"

"Lục Hi Hòa."

"Tiên bối à, chị nói gì thì tôi sẽ nghe theo, bởi vì chị là tiên bối của tôi, cho dù tôi có không thích chị thì khi nhìn thấy chị, tôi vẫn cười đến ba phần, tất cả mọi người ở đây chứng kiến nên diễn một chút chắc không quá khó đi?"

Ngay lúc đó mặt Hà Phi tái đi luôn, Lục Hi Hòa coi đó như một trò chơi đồ chữ.

Mọi người đang xem đều về mặt muốn cười lại không dám cười, tuy nói Lục Hi Hòa và Hà Phi đều là chị em trong cùng một công ty, nhưng tất cả mọi người đều biết, Hà Phi đang bị đình trệ, công ty có thể giữ lại vị trí cho chị ta cũng đã nể mặt chị ta, nói cho cùng đã là một nữ minh tinh hết thời.

Còn Lục Hi Hòa lại không như thế, cô là nữ diễn viên xuất sắc nhất lại đang trong thời kỳ thăng hoa nhất nên công ty nâng đỡ còn không kịp.

"Nếu tôi nhớ không nhầm, người mới vào công ty chúng ta đều sẽ được đào tạo một khóa học về lễ nghi, chưa bao giờ dạy ra mấy người mới không có lễ phép, vậy thì chuyện Mạnh tiểu thư không lễ phép như thế không phải vấn đề của công ty, vậy thì ở đâu?" Lục Hi Hòa mỉm cười.

Người chung quanh chợt hiểu ra. Chị Lục thật trâu bò, mắng chửi người không hề thô tục nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Mạnh San San hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc đỏ, Lục Hi Hòa đang châm biếm cô ta không có gia giáo, "Lục"

"Xin lỗi!"

Hà Phi nâng cao âm lượng hai chữ đó lên để cắt lời Mạnh San San đang chuẩn bị mắng chửi, khiến mọi người xung quanh đang nói nhỏ phải im lặng.

Mạnh San San vô cùng đắc ý nhìn Lục Hi Hòa, "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không xin lỗi tôi."

Lần này Lục Hi Hòa thật sự muốn cười, không phải nụ cười tiên nữ tiêu chuẩn, cũng không phải nụ cười vênh váo tự mãn của Mạnh San San, mà là cười như không cười nhìn Hà Phi.

Ngu xuẩn!

Hà Phi kéo cánh tay của Mạnh San San, lôi đến trước mặt Lục Hi Hoà, "Mau xin lỗi Lục tiểu thư!"

Tay Mạnh San San bị Hà Phi kéo mà đau nhói, còn chưa kịp kêu ca gì, vành mắt đã đỏ lên, "Chị"

"Chị không muốn nói lần thứ hai." Hà Phi lạnh lùng nói.

Mạnh San San tủi thân muốn chết, nhưng sợ Hà Phi, dù không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn xin lỗi.

"Em xin lỗi."

"Khi mắng chửi người khác giọng cũng không nhỏ, mà đến khi xin lỗi lại giống như muỗi kêu thế, không nghe được gì? Sao, đây là xem thường? Hay xin lỗi làm cô tủi thân?"

Lục Hi Hòa đối với người ngoài có tiếng là tiểu tiên nữ trong sáng vô hại, nhưng người quen với cô đều biết, cô không chỉ là một tiểu tiên nữ mà tức giận lên lại là cấp bậc nữ vương.

Mạnh San San ngẩn ra, cô ta theo bản năng nhìn về phía Hà Phi, nhưng Hà Phi vẫn lạnh nhạt không nhìn cô ta một lần, nên cô ta đành phải quay đầu nói lại một lần nữa với Lục Hi Hòa: "Thật xin lỗi chị Hi, vừa rồi em sai rồi, hy vọng chị có thể tha thứ cho em."

Lần này nói rõ ràng hơn lần trước rất nhiều, không cần biết có thật lòng hay không, nhưng sự thật lòng bên ngoài Lục Hi Hòa vẫn thấy được, vì thế khóe miệng cười sâu hơn.

"Ai nha, không sao, biết sai mà sửa là tốt rồi, về sau cô vẫn là hậu bối của tôi, thì người làm tiên bối như tôi sẽ quan tâm cô thật tốt, ví dụ như Hà tiên bối quan tâm tới tôi, chị thấy có đúng không chị Hà?"

Nghe giọng nói dịu dàng ngọt ngào của Lục Hi Hòa, mọi người xung quanh công ty cũng đã tập mãi thành quen, Chị Lục đã hoàn toàn nhập vai cả trong cuộc sống rồi.

Lục Hi Hòa nói mấy câu trước thì không vấn đề gì, nhưng câu sau người có chút đầu óc đều biết có ẩn ý bên trong, Hà Phi trợn mắt lên nhìn Lục Hi Hòa, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Phải."

Lục Hi Hòa mặc kệ Hà Phi nghiêng răng nghiêng lợi, dù sao người cô đã dạy dỗ xong, nên truyền đạt cũng đã truyền đạt rồi, tóm lại, trận chiến này cô thắng mà không có khói thuốc súng.

"À, đúng rồi, San San, sau này cô phải nhớ kỹ, đằng sau cô còn có chị Hà, phải chú ý đến lời nói hành động của mình, không sẽ làm cho chị Hà mất mặt, có chuyện gì cũng phải nói cho chị Hà biết, chị ấy không đồng ý thì đừng có làm…… ai, thôi không nói nữa, sắp đến giờ họp rồi, tôi đi trước nhé, chị Hà, hẹn gặp lại."

Sau khi nói xong Lục Hi Hòa không nhìn sắc mặt của hai người đó nữa, dậm lên đôi giày cao gót thướt tha hướng đến phòng họp.

Mọi người thấy Lục Hi Hòa đi cũng biết vở kịch này đã kết thúc, tất cả cũng không muốn ở lại để cho Hà Phi trút giận, vì thế tốp năm tốp ba tản ra, đi làm việc riêng của mình.

Hà Phi nhìn bóng dáng mảnh khảnh cao gầy của Lục Hi Hòa, đôi xinh đẹp sắp bốc hỏa đến nơi, người phụ nữ này thật thủ đoạn, tâm cơ sâu không lường được, lại có thể dùng cách này để làm cho chị ta và Mạnh San San mất mặt.

Người phụ nữ này cho chị ta một chiếc mũ thật ra là muốn nói cho mọi người biết nếu tôi có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn là do chị Hà Phi đâm sau lưng, rồi mặt kệ Mạnh San San có làm gì thì tốt hay xấu cũng tính trên đầu chị ta, muốn để tất cả mọi người biết, Mạnh San San nghe lời của chị ta nhất.

Mạnh San San biết Hà Phi đang rất tức giận, trong lòng vừa lo lại vừa sợ, chỉ muốn xin lỗi Hà Phi, để chị ta không tức giận nữa.

"Chị, đối……"

"Câm miệng!"

"Cô đâu không lại cô ta thì an phận cho tôi, nếu có thua trong tay cô ta thì cũng đừng trách người làm chị này không cảnh báo trước!"

"Em…… đã biết……"

Đứng ở tầng 2 nhìn hết được màn vừa rồi, Kỳ Diễn thu hồi ánh mắt nhìn Lục Hi Hoà, nghĩ đến lời nói của cô vừa rồi, khóe miệng không khỏi cong lên, quả nhiên không bao giờ chịu thua.

Tiểu Minh không khỏi nuốt nước bọt, giọng nói vừa ngọt như mật lại mạnh mẽ kia vẫn còn vang vọng trong đầu anh ta "Oa, đây đâu phải tiểu tiên nữ, mà là nữ vương mẹ của tiểu tiên nữ."

Kỳ Diễn nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: "Vậy cậu còn thích cô ấy?"

Tiểu Minh nhìn ông chủ nhà mình một cách kỳ lạ, "Thích chứ, vì sao lại không thích, như vậy rất tốt, khuôn mặt đã như tiểu tiên nữ, nếu tính cách cũng như vậy còn không bị người ta bắt nạt, ngài không phải không thấy, hai người phụ nữ vừa rồi sắc mặt đáng sợ như nào."

Kỳ Diễn không nói tiếp đề tài này nữa, "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian."

Tiểu Minh: "???"

Ngài còn biết lãng phí thời gian, ngài quên là chính ngài đừng xem trò này trước a!!!

Đang nói, phía trước vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên, "Kỳ tổng, ngài tới rồi?"

Kỳ Diễn nhìn thấy Trâu Mẫn Dư đang đến chỗ này, lạnh lùng lên tiếng: "Vâng, tôi đến từ sớm."

Thuận tiện xem kịch hay.

*

Lục Hi Hòa vừa mới đi qua, thì nghe thấy giọng nói của Chu Chi Yếu.

"Thật trâu bò, chị Hi."

Lục Hi Hòa liếc mắt nhìn Chu Chi Yếu, "Đồ tiểu nhân âm thầm đứng xem, nếu thấy sao không ra giúp đỡ cho tôi?"

"Khí thế nữ vương lớn như thế thì cần gì người giúp đỡ? Nhưng cô hôm nay làm lớn như vậy, sợ sẽ kết thù với Hà Phi."

Lục Hi Hòa cười nhạo, "Tôi cùng chị ta không phải đã sớm không thể hòa thuận rồi sao?"

"Tôi không hiểu, sao cô lại không thích Hà Phi, ngay từ khi vào công ty tôi thấy cô đã có sự thù địch với chị ta."

Lục Hi Hòa nhìn cô, sau đó cụp mắt xuống đi lên phía trước, "Thì chị ta cũng đâu thích tôi."

Chu Chỉ Yếu đi theo, "Không đúng, rõ ràng là cô chán ghét chị ta trước."

"Chị ta khó chịu với tôi trước."

Mễ Ni đi theo nhìn chị Hi và chị Yếu, im lặng liếm môi.

Chị Yếu, có phải chị quên mất chuyện gì không, hai người không phải đối thủ một mất một còn sao? Mà bây giờ lại tung tăng đi cùng nhau thế này???

Tác giả có lời muốn nói: Phải biết rằng tiểu Lục tổng của chúng ta không phải dễ chọc!!!

Ps: Chiều nay 6 giờ canh hai

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Xin lỗi ? Không thể nào! Cả đời này cũng không thể!

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu muối muối

- - - - -

Hôm nay mở cuộc họp dành cho mấy gương mặt lớn, nhưng trong phòng hội nghị chỉ có bốn năm người. Bởi vì hầu hết các nghệ sĩ không thường xuyên ở công ty, phần lớn thời gian đều phải chạy chương trình, nếu không thì chính là quay phim trong đoàn làm phim. Căn bản cũng không quay về họp, hơn nữa nếu không phải chuyện quan trọng, công ty cũng không đặc biệt gọi tất cả quay trở lại.

Lục Hi Hòa vừa đúng là người trẻ nhất trong số họ, 22 tuổi có thể ngồi lên vị trí chị cả của công ty giải trí. Đây một là sự kiện vô cùng ghê gớm, mà Lục Hi Hoà vừa vận lại chính là người ghê gớm kia.

Không lâu sau khi cô ngồi xuống, Hà Phi cũng bước vào, ngồi vị trí đối diện với Lục Hi Hòa. Lục Hi Hòa ngược lên nhìn cô gật đầu mỉm cười, bộ dáng kia giống như cái gì cũng đều không có phát sinh.

Hôm nay mở cuộc họp là Phó giám đốc Lư Lương Kiều của bọn họ. Nội dung của cuộc họp chỉ là nói về một số hoạt động gần đây của công ty như thường lệ. Những người khác không có bất kỳ sự việc lớn nào. Sau khi Lư Lương Kiều nói xong liền tan họp.

Sau khi tan họp, mọi người chào nhau và rời đi. Chu Chỉ Yếu kéo tay liếc Lục Hi Hòa, hất cằm về phía phòng hội nghị. Lục Hi Hòa nhìn theo, bên trong phòng hội nghị đã sớm rời đi, nhưng Hà Phi vẫn lưu lại bên trong, hơn nữa Lư Lương Kiều trong đó vẫn chưa đi.

Mối quan hệ giữa Hà Phi và Lư Lương Kiều, hầu như trong công ty đều biết, hai người đó mặc dù không ai thừa nhận, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra.

"Cô nói xem Hà Phi sẽ nói gì với Lư Lương Kiều?" Giọng điệu của Chu Chỉ Yếu nghe có vẻ không thân thiện.

Lục Hi Hòa liếc nhìn cô ta, không cho là đúng nói: "Liên quan gì đến tôi?"

Sau khi nói xong, không chú ý đến Chu Chỉ Yếu nữa, cô dẫm lên giày cao gót nhanh chân rời đi, Hà Phi và Lư Lương Kiều nói cái gì cô một chút cũng không quan tâm. Ngược lại cô cùng Hà Phi đã ngăm đầu nhau trong bóng tối từ lâu, cô ta nếu muốn phơi bày ra, cô luôn phụng bồi.

Chu Chỉ Yếu nhìn bóng lưng duyên dáng của Lục Hi Hòa rồi cười.

Tính khí của người phụ nữ này trước kia giống nhau, thực sự là một chút cũng không thay đổi.

Lợn chết không sợ nước sôi. (Điếc không sợ súng)

*

Trong cuộc họp, Lục Hi Hòa nhận được tin nhắn WeChat từ Thái Nguyệt báo cô đến văn phòng sau cuộc họp. Cô ước tính rằng lúc này chị ấy đang tìm cô, chắc chắn là chuyện vừa mới lọt vào tai cô ấy. Công ty giải trí của họ, chắc hẳn không có cái gì nhanh hơn tin đồn, bằng không thì không phải là công ty giải trí.

Ngay sau khi cô đi về phía văn phòng Thái Nguyệt, đột nhiên một giọng nam gọi cô.

"Lục tiểu thư."

Âm thanh phát ra từ phía trước, Lục Hi Hòa dán mắt nhìn thoáng qua người đàn ông gọi cô. Nghĩ rằng chỉ là nhân viên của công ty, hướng về phía anh ta hơi hơi gật gật đầu chuẩn bị vào thang máy đi, nhưng không ngờ người đó lại lần nữa gọi tên mình, liền hướng về phía đó đi đến.

"Lục tiểu thư, cô không nhận ra tôi sao?"

Lục Hi Hòa nhìn anh ta bước đến bên mình, mặc một bộ đồ vest, nheo nheo mắt, có chút mơ hồ quen thuộc, nhưng lại là không thể nhớ ra nên cô tiếp tục giữ nụ cười tiên nữ.

Tiểu Minh thấy đáng về nữ thần liền biết rằng cô đã quên mất bản thân mình nên anh ta tự giới thiệu lại: "Là tôi, Tiểu Minh."

Đầu chỏi???

Người đàn ông trước mặt có đôi lông mày thanh tú với người có đầu chỏi đêm qua là cùng một người sao???

Lục Hi Hòa ngẩn ra hai giây, lại nhìn kỹ hơn, thực sự là cùng một người. Hóa ra kiểu tóc thật sự có thể cứu vớt toàn bộ khuôn mặt!

"Là anh à, thật xin lỗi, vừa nãy tôi không nhận ra."

Một kiểu tóc một khuôn mặt, ai biết ai được?

"Không sao, không sao." Tiểu Minh nói nhanh, nữ thần bây giờ có thể nhận ra anh ta đã là hạnh phúc lắm rồi.

"Chẳng qua, sao anh lại ở đây?" Lục Hi Hòa tò mò hỏi anh ta.

Đây là tầng 24 trong công ty của họ, là công ty điều hành cao cấp, hơn nữa phải là những nghệ sĩ tài năng mới được phép lên đây. Anh ta bên ngoài công ty làm sao có thể.....

"Tôi đến cùng sếp của tôi."

Lục Hi Hòa mới nhớ ra, anh ta vừa đứng trong phòng họp chuyên dụng để tiếp khách quý.

"Kỷ tổng ở bên trong?" Lục Hi Hòa nhẹ nhàng di chuyển hai bước về phía anh ta, hạ giọng hỏi.

"Vâng, họ đang bàn bạc."

Lục Hi Hòa liếm môi, cô khẽ nhìn xuống lòng bàn tay mình, đôi mắt mờ mịt không rõ cảm xúc.

"Cái kia, Lục tiểu thư, tôi có thể....." Tiểu Minh muốn nói lại thôi.

"Vâng? Có thể cái gì?"

"Tôi có thể thêm WeChat của cô không?" Tiểu Minh cuối cùng vẫn lấy hết can đảm nói ra, rốt cuộc, anh ta không thể mỗi lần đều gặp may như vậy mà nhìn thấy nữ thần.

Lục Hi Hòa mỉm cười, "Đương nhiên có thể." Nói xong cô mở mã QR WeChat của mình đưa tới trước mặt Tiểu Minh.

Tiểu Minh nhìn mã QR WeChat của nữ thần, động tác cầm điện thoại di động rung nhẹ.

"Được rồi." Lục Hi Hòa đồng ý thêm Tiểu Minh là bạn bè.

"Lục tiểu thư, tôi thực sự thích cô rất nhiều, hơn nữa vừa nãy cô thực sự khí phách."

"Vâng?"

Khí phách? Ý gì vậy???

"Sự việc vừa nãy tôi đều thấy hết rồi." Tiểu Minh thần thần bí bí nói.

Lục Hi Hòa sững sờ, mang theo lòng may mắn hỏi: "Vậy.....Kỷ tổng không phải cũng nhìn thấy hết chứ?"

"Vâng, chúng tôi vừa mới ở cùng nhau, cô thật quá khí phách!"

Lục Hi Hòa: "....."

Aaaaaaaa, khí phách cái chân bà ngoại anh.....

Lục Hi Hòa chửi thầm, WeChat của Thái Nguyệt lại gửi đến. Cô lúc này mới nhớ Thái Nguyệt vẫn đang trong văn phòng đợi cô.

"Cái đó..... trợ lý Tiểu, tôi vẫn còn chút việc....."

"Ok, cô đi đi." Tiểu Minh nói.

Tiểu Minh nhìn Lục Hi Hòa vào thang máy, nhìn đến khi cửa thang máy đóng lại mới quay người rời đi, vừa đi một bên ôm di động vừa ngây ngô cười.

Lang cái lý cái lang, lang cái lý cái lang, lang cái lý cái lang lang lang lý cái lang ~~~~~ *

*Lang ge li ge lang (Lang cá lý cá lang) là ca khúc dân gian do Bằng Bạc sáng tác, viết lời, phổ khúc. Lang cá lý cá lang không có nghĩa, nó giống như hò ơ, lý tang tình,... của mình. Trong bài hát có câu "Tiếng ai ca truyền theo gió đến, khiến người muốn hát theo, câu trước câu sau đều không hát được, chỉ biết một câu, Lang cá lý cá lang lang". Câu này ứng với một câu miêu tả về Bằng Bạc: "Lần đầu gặp Bằng Bạc, cảm giác như đặt mình trong một thế giới ngôn ngữ hoàn toàn mới, anh dùng phương thức đặc biệt, hát bài hát chỉ mình mới có thể nghe hiểu được." (Biên tập theo Baidu)

*

"Tiểu tổ tông ơi, cô nói xem cô lại làm cái gì vậy?"

Lục Hi Hòa vừa bước vào cửa thì nghe Thái Nguyệt đang gầm lên với vô. Nhìn Thái Nguyệt gần như phát điên, Lục Hi Hòa khẽ mỉm cười: "Tiền nữ hạ phàm, biểu dương chính nghĩa."

"Biểu dương cái bánh quy to nhà cô!"

Lục Hi Hòa: "....."

Khi nào mà Thái Nguyệt học được mắng chửi người dễ thương như vậy??

Quả nhiên là ở cùng với người đáng yêu lâu cũng sẽ thay đổi trở nên đáng yêu!

"Cô có biết không, buổi sáng chiến công vĩ đại của cô đã lan khắp công ty rồi!"

Lục Hi Hòa ngồi xuống ghế sofa, đôi chân thon dài không hề hình tượng ngả sang một bên, không cho là đúng chính mình mân mê móng tay: "Biết."

"Biết, cô còn "Biết"? " Thái Nguyệt hận không thể dùng gối ôm ném chết tiểu tổ tông này.

"Chị Nguyệt, chị làm vậy là quá khích động rồi, lại nói, em cũng không có nói sai."

"Cùng tiền bối to tiếng còn không phải là em sai, em đợi đi, lát nữa cùng chị đi xin lỗi Hà Phi, nghe rõ chưa?"

Lục Hi Hòa ngồi thẳng dậy, nhìn Thái Nguyệt mặt không biểu cảm.

Sau khi Thái Nguyệt nói xong mới nhớ ra, tiểu tổ tông này có tính khí chó gì mà cô vẫn chưa rõ?

Bảo cô xin lỗi, trừ khi ngày tận thế.

Nghĩ đến Thái Nguyệt lại thấy đau đầu, làm sao mà lại gặp phải một tiểu tổ tông như vậy chứ.

Lục Hi Hòa đứng dậy khỏi ghế sofa, cô nhìn Thái Nguyệt, nét mặt nghiêm túc, "Lẽ nào chị Nguyệt cảm thấy vị trí chị đại của em trong công ty chỉ để trang trí thôi sao? Một người mới đến có thể không kiêng dè gì mà coi thường đề đầu em sao? Nếu chị cảm thấy như vậy, được, em đi xin lỗi ngay bây giờ."

Thái Nguyệt nghe ra lời nói của cô ấy có gì đó bất thường, cô nhìn về phía Lục Hi Hòa, "Lời này của em là có ý gì?"

"Hà Phi là tiền bối của em, cô ta khi để em trong cũi chết còn chưa tính, mình cô ta coi thường còn chưa đủ, lại còn bảo em họ cô ta cũng tới góp vui?"

Thái Nguyệt sững sờ một chút, như thể không có phản ứng gì, cô nghe tin Lục Hi Hòa cùng Hà Phi công khai to tiếng trong công ty, làm sao lại xuất hiện Mạnh San San ở đây?

"Không phải, em nói cho chị nghe một chút, rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Lục Hi Hòa đành đem sự việc buổi sáng một năm một mười nói rõ một lần với Thái Nguyệt.

Sau khi nghe xong, toàn bộ khuôn mặt của Thái Nguyệt đen sầm lại, cô chống hai tay lên eo, tức giận tận trời: "Còn có chuyện này nữa?"

"Ừm, vậy chị Nguyệt, em còn cần đi xin lỗi không.....?" Lục Hi Hòa liếm môi, cẩn thận hỏi.

Thái Nguyệt trừng mắt liếc cô, "Xin lỗi? Không thể nào! Cả đời này cũng không thể! Mặt mũi to thật đấy! Đùa hay gì!"

Chị cả của công ty do một tay cô dẫn dắt lại để một người mới vào coi thường? Đùa gì vậy? Nghĩ Thái Nguyệt không biết xấu hổ à? Còn muốn phản trời?

"Đứng, đứng, đùa gì vậy, em còn là chị cả." Lục Hi Hòa phụ họa.

"Em làm vậy là không sai, chúng ta đường đường là chị cả, sao có thể bị người mới khinh dễ chứ?"

"Không thể!"

Thái Nguyệt vỗ vỗ vai Lục Hi Hòa, "Em yên tâm, chuyện này chị sẽ xử lý, không thể bỏ qua như vậy được. Em về trước đi, trở về nghỉ ngơi tốt."

"Chị Nguyệt, chị đối với em thật tốt."

Sau khi Lục Hi Hòa rời đi, Thái Nguyệt đột nhiên nghĩ tới những gì cô vừa nói.

Cô ấy nói Hà Phi khinh dễ cô ấy trong còi chết???

Những lời này sao bây giờ nghĩ lại như thế nào lại thấy kỳ quái vậy?

Chính là tính dữ dằn của cô ấy, Hà Phi căn bản không có cách nào chiếm lợi thế được!!!

*

Lục Hi Hòa vừa bước vào bãi đỗ xe, ánh mắt đã bị hấp dẫn bởi chiếc Maserati màu đen.

"Mẹ kiếp, người có tiền nha."

Lục Hi Hòa nhìn chiếc Maserati sang trọng và cao quý này, nhìn lại chiếc BMW nhỏ bên cạnh, lặng lẽ lấy chìa khóa trong túi ra ấn. Có thể do bên cạnh bị đè ép bởi chiếc Maserati, khí thế của BMW đều thấp không ít, chỉ là nhỏ giọng tích tích hai tiếng.

Lục Hi Hòa cau mày, duỗi tay vuốt ve then cửa BMW, lẩm bẩm: "Mặc Phuong, mày chỉ là BMW nhỏ, nhưng cũng là BMW của Lục Hi Hòa này, thua người không thua trận! Khí thế lên nào!"

Nói xong dùng lực ấn chìa khóa xe vào ổ.

"Tích tích!" Lần này so với âm thanh vừa nãy to lên rất nhiều.

"Tốt, không uổng công tao thương mày, xuất phát!"

Sau khi rời khỏi bãi đỗ xe, Lục Hi Hòa không quay trở lại căn hộ mà đi về hướng ngược lại phía nam căn hộ của mình. Bởi vì 2 ngày trước, Thẩm Lan Du gọi điện báo cô bớt chút thời gian về nhà một chuyến, cô lâu như vậy vẫn chưa trở về, bỏ cô nhắc cô mãi.

Trên đường về, cô liền gửi tin nhắn cho Thẩm Lan Du. Khi cô về đến nhà đã là 11h, đúng giờ ăn cơm trưa.

Mở cửa cho nàng là Thẩm Lan Du. Bà vẫn còn mặc tạp dề, có vẻ như bữa trưa chưa làm xong, có mùi quen thuộc trong không khí.

"Mẹ, mẹ làm món gì ngon vậy, thơm quá?"

Thẩm Lan Du nhìn về mặt thềm thường của Lục Hi Hòa một cái, đưa tay ra chỉ vào trán cô, "Còn có thể là gì, không phải đều là món con thích ăn sao?"

Lục Hi Hòa thân mật ôm bả vai Thẩm Lan Du, "Con biết mẹ là tốt nhất, đúng rồi, bố con đâu?"

"Ông ấy hả, hôm nay có một lớp học vào buổi trưa, dự kiến là sẽ trở về khi tan ca."

Lục Hi Hòa thuận tay ném chiếc túi lên ghế sofa bên cạnh, "Giáo sư chính là giáo sư, bận đến chết mất."

"Vậy Thẩm Quyển đâu? Chị trở về, tên nhóc kia lại dám không ra tiếp đón?"

Thẩm Lan Du mỉm cười, "Em ấy bị mẹ sai ra ngoài mua nước tương rồi."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ngoài cửa vừa đúng lúc truyền tới âm thanh mở cửa.

Thẩm Quyên vừa bước vào cửa, chưa kịp nói chuyện đã thấy có bóng đen gì đó bay về phía cậu. Cậu liền vô thức chuẩn bị né sang một bên, nhưng sau khi nhìn rõ người tới, anh liền dừng động tác. Sau đó một đôi tay mảnh khảnh ôm lấy cổ mình, kéo người cậu thấp xuống.

"Nhóc, nhìn thấy tiên nữ còn không quỳ xuống?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cho cô ba giây, mau xin lỗi bản tiên nữ

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu bưng bự

"Nhóc con, nhìn thấy tiên nữ còn không quỳ xuống?"

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên hiện lên sự bất đắc dĩ, cậu đưa tay ra muốn bắt lấy cánh tay của Lục Hi Hòa, nhưng Lục Hi Hòa lại quàng lên cổ cậu, cậu lại không dám dùng quá sức làm cô đau, không lại thêm một tội danh mưu sát tiên nữ.

"Mẹ, mẹ xem chị ý đi, mẹ mặc kệ à?"

Thẩm Lan Du nhìn cậu, sau đó lấy nước tương từ trong tay của cậu, rồi đi thẳng đến phòng bếp mà không thèm quay đầu lại, "Mặc kệ, hai đứa tự giải quyết."

"Nói thật đi, em có nhớ chị hay không ……."

Thẩm Quyên nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: "Em nhớ chị, nhưng không nhớ nắm tay nhỏ của chị."

Lục Hi Hòa thấy nghiêm túc trong mắt cậu, không nhịn được nở nụ cười, cô xoa nhẹ trên tóc cậu: "Sao em lại đáng yêu như thế chứ?"

Khuôn mặt thanh tú của người thanh niên lạnh lùng, "Sao chị cứ thích dùng từ đó vậy, em không phải trẻ con."

Lục Hi Hòa gõ đầu cậu, "Trong mắt chị, em chính là đứa trẻ."

"Vậy …… chị có thể buông cổ em ra trước được không, em gập lưng như vậy, sắp gãy đến nơi rồi."

Lục Hi Hòa nhìn cậu thấy cậu gần như đang cong lưng để phối hợp với chiều cao của cô, Thẩm Quyên mới học lớp 11, mà đã cao 1m80, cậu đứng thẳng lên còn cao hơn cô cả một cái đầu, cô bỏ tay xuống dưới hời cậu "Em lại cao hơn rồi đúng không?"

Thẩm Quyên đưa tay xoa chỗ cổ bị cô kéo xuống tiện tay nắm eo hai cái, trả lời: "Hình như cao hơn một chút."

"Chi lên thay quần áo." Lục Hi Hòa nói.

Cô mặc một chiếc váy khá trang trọng để đến công ty họp, nhưng bây giờ ở nhà lại muốn mặc thoải mái một chút

"Đi đi."

Mặc dù cô không về thường xuyên, nhưng phòng của cô vẫn được Thẩm Lan Du quét dọn thường xuyên, cho nên phòng ngủ vẫn luôn sạch sẽ thoáng mát, Lục Hi Hòa cong khoe miệng, động tác lưu loát thay một bộ quần áo phòng thoải mái, lúc chuẩn bị ra ngoài, ánh mắt bất chợt rơi vào khung ảnh trên bàn sách, bước chân của cô lập tức dừng lại đi về phía bàn làm việc.

Lục Hi Hòa cầm lấy khung ảnh, một bức ảnh gia đình, người đàn ông và người phụ nữ trên ảnh đang cười rất dịu dàng, bên cạnh là bé gái khoảng mười một mười hai tuổi, đang cười rạng rỡ, cô nhẹ nhàng xoa nhẹ vào bức ảnh khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ.

"Cốc cốc." Có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng Thẩm Quyên vang lên ở bên ngoài, "Chị, chị xong chưa, xuống ăn cơm."

"Được, xuống ngay." Lục Hi Hòa cất khung ảnh lại cẩn thận, rồi đi ra cửa, mở cửa ra nhìn thấy Thẩm Quyên đang đứng thẳng tắp ở đấy, "Ba về rồi?"

"Vâng, đang ở dưới nhà." Thẩm Quyên nói.

Thẩm Quyến vừa mới nói xong thì thấy Lục Hi Hòa bay nhanh qua mặt cậu, vừa chạy vừa nói: "Lão Lục, ba đã về rồi!"

Cậu không khỏi lắc đầu, trước khi đi thì nhìn thấy khung ảnh trên bàn cô, ánh mắt trầm tĩnh của chàng trai hơi động một chút.

"Lão Lục! Lão Lục!"

Lục Trường Vĩ buông túi công văn xuống, nhìn Lục Hi Hòa đang chạy từ trên tầng xuống, không khỏi nói: "Con chạy chậm lại, cẩn thận ngã."

Lục Hi Hòa lập tức cảm động, Lão Lục nhà cô vẫn yêu cô nhất, vừa định nói không sao, thì lại nghe Lão Lục nói thêm một câu, "Mặt vốn đã xấu, mà còn bị ngã đến ngốc thì sẽ ăn vạ tôi cả đời à, thật đáng sợ."

Nụ cười Lục Hi Hòa cứng đờ.

Rất tốt.

Lại muốn cắt đứt tình cha con sao.

Khi ăn cơm, Lục Trường Vĩ ghét bỏ nhìn Lục Hi Hòa: "Con đi làm diễn viên hay là làm ăn mày thế?"

Lục Hi Hòa yên lặng cắn đũa, "???"

"Gầy thành như này, con muốn biến thành tiên sao?"

Lục Hi Hòa, "....."

"Lão Lục, ba không hiểu rồi, bây giờ đang lưu hành vẻ đẹp mảnh mai như này, hơn nữa, Thẩm Quyến cũng gầy mà."

Lục Trường Vĩ liếc nhìn cô, "Tiểu Quyến gầy vì dạo này cao lên, còn con, đã bao nhiêu tuổi rồi còn muốn cao?"

What? Bao nhiêu tuổi???

Cô mới có hai mươi hai xuân xanh, không phải 52 càng không phải 62!!!

OK OK, lúc này không thể làm cha con được nữa! Tuyệt giao đi!!

*

Tối nay Lục Hi Hòa không định về, nhưng Thái Nguyệt gọi cho cô nói hành trình tạm thay đổi, nên bọn họ phải đi Tân Xuyên vào buổi chiều.

Khi Lục Hi Hòa trở về nhà, đã là hơn 9 giờ tối, sau khi xuống xe, cô nhìn ngay sang chiếc xe đậu bên cạnh.

CMN*?

*Gốc là Ni ma

Là Maserati?

Hôm nay cô bị sao vậy, sáng ra cô đã gặp phải một chiếc Maserati ở công ty. Hơn nữa lại còn đỗ cạnh chiếc BMW nhỏ bé của cô? Thế nào, là khinh thường BMW nhỏ bé của cô sao, BMW nhỏ bé của cô không cần mặt mũi à?

Nhưng chiếc Maserati này giống như là chiếc xe sáng nay cô nhìn thấy ở công ty!!!

Nhiều Maserat như vậy à, Lục Hi Hòa có thể khẳng định chiếc này là chiếc sáng nay ở công ty vì cô nhìn thấy một hộp quà công chúa Elsa trong xe, mà chiếc xe đậu ở công ty hôm nay cũng có hộp quà giống như đức, vị trí đặt cũng thế.

"A? Sẽ không có duyên như vậy chứ?"

Cô cùng chủ nhân của chiếc xe này có duyên như vậy?

Về đến nhà vừa tắm rửa xong, điện thoại đang đặt bên cạnh rung lên, là Chu Chi Yếu gửi WeChat.

Yêu điệu thực nữ: Tiểu tiên nhân, ăn gà không?

Tôi là tiểu tiên nữ: bỗ tiên nữ đang chăm sóc da.

Yêu điệu thực nữ: Nhanh lên.

Tôi là tiểu tiên nữ: 【tôi là tiên nữ cô nhớ phần tôi.jpg】

Yêu điều thực nữ: 【 có thể ăn cả con bò.jpg】

Sau khi chăm sóc da xong, Lục Hi Hòa đăng nhập vào tài khoản của mình trong Tuyệt Địa Cầu Sinh(một trò chơi sinh tồn nhé viết tắt là PUBG)*, vừa vào xong thì nhận được lời xin vào đội của Chu Chỉ Yêu, mở microphone ra, đã nghe thấy giọng nói cứng nhắc của Chu Chỉ Yêu đã vang lên.

*Mình giải thích trò chơi một chút nhé. Là trò chơi điện tử nhiều người chơi trực tuyến. Game kiểu sinh tồn, 100 người chơi sẽ cùng lên máy bay và nhảy dù xuống một vùng cố định, Người chơi sẽ đi thu thập đồ như súng, đạn, balo...nếu gặp đối thủ phải tiêu diệt ngay không kẻo chết là bạn. Đến cuối team nào còn sống thì sẽ giành chiến thắng a.k.a ăn gà

"Cô đang chìm trong bộ chăm sóc da à."

"Cho cô ba giây, mau xin lỗi bốn tiên nữ."

"Nói cô lấy chuối còn không lấy, cô vẫn còn trong mộng chưa tỉnh à."

"Cô có biết kết cục của việc chọc giận tiểu tiên nữ không?"

"Cho cô cái chân gà."

Hai người vẫn suốt ngày nói nhau như vậy đến tận "trên máy bay".

"Đi đâu?"

"Đi theo tiên nữ, tiên nữ sẽ mang con đi ăn gà."

"Mẹ nó, trên đầu toàn là người, cô không phải mang tôi đi ăn gà mà muốn mang tôi rơi xuống đất vào hộp ý!"

Sau khi chính thức vào trò chơi, hai người mới ngừng đầu nhau, mà bắt đầu lục soát nhà để nhặt trang bị, sau khi nhặt hết thì chuẩn bị đánh cướp, nhặt được tám cái gương cùng 98k (là súng nhé) lúc này hai người vừa chạy vừa giết, cứ như vậy một đường tàn sát như thế lại thêm được mạng mới.

"Còn có ba người, không biết có phải một đội hay không?"

"Một đôi thì sao, một mình thì như nào, trên đường ăn gà, gặp thân sát thân, ngộ Phật sát Phật!" Lục Hi Hòa cảm thấy câu nói này của mình đặc biệt khi phách, ngay cả cô cũng không nhận được mà muốn vỗ tay cho mình, cô phát hiện ra mình bị chặn lại, chưa kịp nhặt chuối, Mạng bị đứt!! cô chỉ có thể nhìn thấy Chu Chỉ Yêu đang chạy quanh mình mà không nghe được tiếng của cô ấy.

"Mẹ nó!"

Lục Hi Hòa vừa nhảy lên khỏi giường, thì điện thoại của Lục Hi Hòa vang lên, "Mẹ nó, Lục Hi Hòa cô đang làm gì đấy?"

"Xin lỗi, mạng nhà tôi bị đứt."

"Mịa, cô còn chưa sửa cái mạng nhỏ ở nhà mình sao?"

"Hôm nay tôi mới về, nên chưa kịp gọi người đến sửa."

"Cô nói ít những lời vô nghĩa đấy đi, tôi nói cho cô biết, tôi chỉ có thể bảo vệ cô được hai phút thôi, quá hai phút, cô chờ bị Headshot đi (là cây súng quái vật có lực sát thương cao trong game PUBG, uy lực sát thương chỉ bắn một phát vào đầu là chết), bị tôi dùng 98k giết chết!"

Lục Hi Hòa nghe xong, lập tức khoác áo vào, đeo thêm mũ và khẩu trang và cầm máy tính bảng chạy ra cửa, Chu Chỉ Yêu là một phụ nữ điên rồ, cô hoàn toàn tin tưởng cô ta nói được làm được.

Mở cửa ra, cô ngồi dựa vào lối đi sát tường, chung cư này của bọn họ một tầng chỉ có hai căn, một căn là cô, còn chủ nhân của căn hộ còn lại ở nước ngoài thì thoáng mới về ở vài lần, hai người không gặp nhau nhiều nhưng dù gì cũng là hàng xóm, nên vẫn sẽ chào hỏi nhau.

Người không sống ở đây những mỗi tháng vẫn chuyển tiền mạng nên không có mặt mã, cô đã dùng mấy lần, tín hiệu ngoài hành lang mạnh on bên trong rất nhiều.

Sau khi kết nối thành công, cô tiếp tục tham gia trò chơi chiến đấu, vào trong trò chơi cô vô cùng cảm động khi nhìn thấy màn kia, thiếu chút nữa bật khóc, Chu Chỉ Yêu vẫn đang ngồi dưới chân cô, máu trên đầu đỏ rực, rõ ràng là bị đánh, mà trong vòng chiến đấu lúc này còn lại một người.

"Yêu Yêu, tôi về rồi, tôi sẽ cứu cô ngay."

Lục Hi Hòa ngồi xồm xuống, còn chưa kịp bấm vào hai chữ giải cứu, thì nghe A một tiếng, Chu Chỉ Yêu dưới chân liền biến thành cái hộp.

"DM!"

"Ngắm bắn tia!"

"Lục Hi Hòa, đêm nay không ăn hết gà, tôi chắc chắn sẽ làm thịt cô!" giọng nói oán hận của Chu Chi Yếu truyền tới.

Lục Hi Hòa vừa tránh vừa thêm máu, vừa rống lên với Chu Chi Yếu, dù gì Chu Chi Yếu vì bảo vệ cô mà chết, "Cô yên tâm tôi nhất định sẽ báo thù cho cô!"

"Tốt nhất là như vậy, bọn họ là một đội, vừa rồi tôi đã bắn chết ba đồng đội của hắn ta, chắc chắn anh ta sẽ trả thù."

"Sợ gì, mọi việc đều có tiền nữ ở đây."

Lục Hi Hòa ẩn nấp dưới vòng thiên mệnh, phải nói rằng vị trí này của cô vô cùng tốt, địa hình để đánh chiến tốt nhất đã bị cô chiếm lấy, cô nằm trên bụi cỏ, dùng kính quét một loạt xung quanh.

"Hai người hiện tại đang thăm dò lẫn nhau." Chu Chi Yếu bên kia đang đắp mặt nạ, cô nghe được tiếng cô nàng vỗ bạch bạch vào mặt, thật là người phụ nữ bạo lực.

"Tiền nữ rất kiên nhẫn." Lục Hi Hòa trả lời cô nàng, lúc trả lời cô dùng kính che ở một tầng đá 250 độ phía Tây Nam, "U, đã bị tiền nữ phát hiện ra."

"Hả?"

"Tây Nam 250 độ, tôi đã nhìn thấy hắn ta."

"Giết hắn cái đồ con rùa."

"Thu được!"

Con rùa ngu ngốc ở Tây Nam 250 độ đó còn đang nhìn xung quanh, còn không biết đang bị mỗ tiền nữ nào đó dùng 98k theo dõi.

Kỷ Diễn nhìn màn hình theo dõi nhà mình, trên màn hình, một người mặc áo gió màu đen, mũ lưỡi trai cùng khẩu trang đen bọc kín mít ngồi xếp bằng trên hành lang, tay cầm máy tính bảng và tai nghe, ngón tay không ngừng di chuyển trên máy tính bảng.

Từ ngón tay tinh tế mà có thể đoán ra đây là phụ nữ, anh nhăn mày lại, khi anh phóng to màn hình lên muốn nhìn xem người phụ nữ này đang làm gì thì vang lên tiếng kêu rất to.

"Mẹ nó! Thiếu chút nữa tôi phá được kỷ lục của bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tên bên dưới hồ hồ

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu bụng bự

Đội sau này khi mất em khoẻ, người đầu tiên em nhìn thấy có thể là anh không?

- - - - -

"Bây giờ nói gì cũng vô dụng, chết cũng đã chết rồi." Đường Dự Lâm liếc mắt nhìn anh ta một cái.

"Tôi nói dù thế nào cũng là trận chiến cuối cùng làm cho tốt đi đã!"

Vừa rồi hai người kia, tiểu tiên nữ rõ ràng đã bị rút dài, vốn cho rằng có thể bắt lấy cơ hội này để một lần diệt sạch bọn họ, nhưng ai có thể nghĩ rằng đội của ba người thực sự bị đánh bại bởi một người phụ nữ. Nhưng người phụ nữ cũng đã bị đánh gục, nhìn thấy tiểu tiên nữ trong [thế giới] rất nổi tiếng. Ai biết tiểu tiên nữ ngay lúc này online, đồng thời một phát bắn nổ tung.

Kỷ Diễn quay lại nhìn hai người không biết xấu hổ chiếm lấy ghế sofa nhà anh.

"Hai người phụ nữ cũng thật lợi hại, 6 kỹ thuật một phát, anh nói xem đúng không, anh Cận." Đường Dự Lâm nói.

"Ừ." Giọng nói của Lục Cận phát ra từ tablet kia truyền tới, "Không nói chuyện với các cậu nữa, anh có một số việc cần xử lý, cúp trước đây."

"Oke, bye bye anh Cậ."

Lúc chờ Ký Diễn quay lại muốn xem video, người ban đầu ngồi đó đã không thấy đâu, anh chuẩn bị chuyển video ngay bây giờ, nhưng phát hiện màn hình kêu lên 2 tiếng rồi tự động tắt. Anh chạm 2 lần xuống màn hình vẫn là một màu đen.

"Nhị ca, có vấn đề với việc giám sát sao?"

"Xem ra là vậy."

"Ngày kia lại tìm người đến sửa vậy, nhị ca, anh nói chuyện với em một chút đi, vừa rồi em chết rất thảm, anh giúp em báo thù đi." Giang Tư Niên nói với Ký Diễn.

Ký Diễn đi qua, thoáng nhìn màn hình, trên màn hình là giao diện một trò chơi, [Tuyệt địa cầu sinh].

"Không."

"Học sẽ biết, IQ của anh cao như vậy học rất nhanh, không phải sao?"

Đường Dự Lâm dịch về phía Ký Diễn một chút: "Đúng rồi, anh hai, chờ anh học xong hãy báo thù cho chúng em mấy lần luôn đi, anh biết không, 2 người phụ nữ kiêu ngạo lắm."

"Hừm?"

"Chính là một đội ăn gà, ID của bọn họ một cái là yếu điệu thực nữ, một cái là tiểu tiên nữ, rất nổi tiếng trên thế giới, mỗi lần mở màn đều ăn gà."

Giang Tư Niên cau mày: "Có lẽ không phải là phụ nữ. Kỹ thuật bắn súng của phụ nữ so với đàn ông sao mà chính xác được, 98k trên tay bọn họ quả thực là vũ khí sát thương, một phát ắt trúng, mỗi phát vào đầu."

"Hey đúng rồi, nhị ca, hình như internet nhà anh vẫn chưa cài mật khẩu hả?."

"Ừ, vừa chuyển tới, rất nhiều việc chưa xử lý xong."

Anh từng sống trong một chung cư ở Bình Lâm, nhưng vì hộ gia đình lâu trên đang sửa sang lại, tiếng ồn ảnh hưởng lớn đến anh. Vì vậy anh mới nhờ Tiểu Minh tìm giúp một phòng, đúng lúc chủ của căn hộ này đang bán lại, vì thế anh liền chốt luôn.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay em cho anh đặt mật khẩu." Giang Tư Niên tình nguyện lấy tablet của Ký Diễn qua, vù vù hai liên cái liên cái xong.

"Mật mã chính là ngày sinh của anh."

Ký Diễn nhìn đồng hồ trên tường, sau đó nói với cả hai: "Gần 11h rồi."

Ý tứ là gần 11h rồi, mấy cậu lần hết đi.

Hai người này, từ lúc anh bước chân vào cửa, bọn họ liền chân sau vào theo. Một người thì ngồi ôm tablet trên ghế sofa, ăn gà ăn đến bây giờ, ăn ở đâu thì không ăn, nhất định phải ăn trên ghế sofa nhà anh, thật sự coi nhà anh là quán net sao???

*

"Đại cát đại lợi,* tối nay ăn gà!" Lục Hi Hòa đặt tablet lên giường, tháo mũ và khẩu trang rồi vút lên đó.

*Đại cát đại lợi: lời chúc thành công và may mắn

"Nếu cô trở về muộn vài giây, tối nay chúng ta sẽ bại."

Đội của hai người bọn họ sở dĩ có mức độ phổ biến cao như vậy là bởi vì chiến tích bất bại của các cô, hoặc là không chơi, mà đã chơi là phải ăn gà.

"Đúng vậy, đúng vậy." Lục Hi Hòa một bên đáp, một bên yên lặng lên Weibo.

"Tôi nói này khi nào thì cô mới tìm người sửa internet nhà mình vậy, còn như vậy nữa, chúng ta sớm sẽ bị bại bởi internet nhà cậu đó." Âm thanh phàn nàn của Chu Chi Yếu truyền từ phía bên kia qua.

"Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ tìm người sửa, không nói nữa, cúp trước nhé, hôm nay tôi mới từ Tân Xuyên về, cả người đều mệt lử."

"Ừ".

Trước khi cúp điện thoại vài giây, Lục Hi Hòa đã chỉnh sửa bài viết và rất nhanh đã đăng tải thành công lên Weibo.

Weibo lần này của Lục Hi Hòa, fan hâm mộ như sóng thủy triều nhanh chóng chiếm giữ Weibo của cô.

Lục Hi Hòa:.....

Tối nay ăn gà, đại cát đại lợi, và đưa Yêu Yêu nhà tôi đi ăn gà rồi! @Chu Chỉ Yêu

Hình ảnh là bức tranh ăn gà thắng lợi.

Phở 1: WOW!!! Tiểu tiên nữ nhà chúng ta thật tuyệt vời!!

Phở 2: Tôi cũng muốn được tiểu tiên nữ bảo vệ để ăn gà!

Phở 3: Không ngờ tiểu tiên nữ nhà chúng ta sẽ tấn công như thế này!

Phở 4: Dám công khai danh tính của các cô không!

.....

Ngay khi cô đang háo hức xem các bình luận, giọng nói của Chu Chỉ Yêu trên Wechat vang lên, giọng nói của Chu Chỉ Yêu dường như phá vỡ màn hình điện thoại.

"Lục Hi Hòa, chuỗi cô cũng không được cầm!"

"Tiểu tiên nhân không biết xấu hổ!"

"Lão tử muốn cùng cậu quyết phân thắng bại!"

Lục Hi Hòa không cần tưởng tượng cũng biết sắc mặt Chu Chỉ Yêu. Bây giờ sợ rằng đang chuẩn bị giết tiên nữ rồi. Cô nhìn thoáng qua thời gian, gần 11 rưỡi rồi, đến thời gian tiểu tiên nữ đi ngủ rồi. Cô nhìn Chu Chỉ Yêu liên tục gửi tin nhắn âm thanh tới nên âm thầm mở avatar Wechat của cô ấy cho vào black list, giao diện WeChat hiện lên một câu như vậy.

[Sau khi add vào black list, bạn sẽ không còn nhận được tin nhắn của đối phương, bạn sẽ không thể liên lạc được cho đến khi bỏ black list.]

Tay Lục Hi Hòa ấn vào.

[Xác định.]

Thế giới yên tĩnh lại, đi ngủ!!!!

Chu Chỉ Yêu đang hăng say, đột nhiên xuất hiện một câu như sau trên màn hình

[Tin nhắn đã được gửi, nhưng bị đối phương từ chối nhận.]

Cô ấy bây giờ thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ thốt ra đc một câu.

Lục Hi Hòa, tôi muốn giết cô!!!

*

Ngày thứ hai, Kỳ Diễn gọi điện cho người bên bắt động sản, bên bắt động sản liền nhanh chóng cho người đến sửa.

"Kỷ tiên sinh, đừng lo lắng, chỉ là màn hình có vấn đề, sửa một chút là được."

"Ừm."

Một lát sau.

"Kỷ tiên sinh, đã sửa xong rồi, ngài xem xem?"

Kỷ Diễn đặt tablet trong tay xuống và bước qua. Anh điều chỉnh video giám sát một chút, hình ảnh xác thực đã được khôi phục. Ngón tay anh hơi dừng lại một chút, nghĩ về người phụ nữ ở lối vào tối hôm qua. Anh lại chuyển sang video của ngày hôm qua.

Người phụ nữ trong video cứ nhìn xuống tablet của mình. Những ngón tay mảnh khảnh cứ di chuyển trên màn hình. Sau vài giây, cô đột nhiên dừng động tác, rồi nắm chặt tay thực hiện động tác đặc trưng*. Lúc cô hành động hơi lộ ra một phần cánh tay trắng nõn. Cuối cùng cô cầm chiếc tablet và đứng lên đi về phía một căn hộ khác.

* động tác như này nè

Nhìn động tác mở cửa thuần thực của cô, trong lòng Kỳ Diễn đã hiểu rõ, xem ra là hàng xóm cách vách. Khi anh chuẩn bị tắt video, người phụ nữ trong video quay lại và ngược lên hướng về camera.

Cô đeo khẩu trang chỉ lộ đôi mắt, đôi mắt không giống nước thu, cuối đuôi mắt hơi hơi sếch lên, sóng mắt lưu chuyển, trong trẻo rõ ràng.

Trong video, cô chỉ tình cờ nhìn vào và quay sang đi về phía căn hộ bên cạnh, nhưng Kỳ Diễn nhú mày, đôi mắt này cho anh một cảm giác quen thuộc.

Người sửa chữa đứng cạnh anh nhìn thấy người trong video. Anh ta nhìn thấy lông mày của chủ nhà nhú chặt và nói: "Nhà bên cạnh là một ngôi sao lớn."

Nghe vậy Kỳ Diễn liếc nhìn anh ta một cái, anh ta tiếp tục nói. "Về việc đó là ai, chúng tôi cũng không biết rõ, cô ấy không về nhà thường xuyên, công việc cũng rất bận."

Ánh mắt Kỳ Diễn dờ dẩn, sau đó lịch sự nói với thợ sửa chữa: "À, hôm nay làm phiền các anh rồi."

"Kỳ tiên sinh khách khí rồi, đều là chuyện thuộc bốn phận của chúng tôi!"

Sau khi thợ sửa chữa rời đi, Kỳ Diễn nhìn vào đoạn video bị anh dừng giữa chừng. Thực tế, thợ sửa chữa nói câu đầu tiên, đối với chủ nhân của đôi mắt này trong đầu anh đã dần hình thành.

Qua một hồi lâu, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới một câu nói xa xưa nhưng lại vô cùng quen thuộc, mang theo sự dịu dàng của một cô gái nhỏ.

"Đợi sau này khi mắt em khoẻ, người đầu tiên em nhìn thấy có thể là anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy ?

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu bụng bự

- - - - -

Lục Hi Hòa ngủ một giấc đến tự nhiên tỉnh, ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm hơi mờ dửng ở trên sàn nhà rơi xuống những đốm sáng nhàn nhạt. Cô lấy đồng hồ báo thức trên bàn cạnh giường và nhìn thấy đã 8 rưỡi.

Cô duỗi tay thoải mái và đứng dậy ra khỏi giường.

Tùy tay búi tóc dài lại sau đó vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô ngồi khoanh chân trên ghế sofa và lướt Weibo.

Vì Weibo đêm qua mà cô và Chu Chi Yếu đã trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo, đối với việc tìm kiếm nhiều nhất này cô đã hoàn toàn miễn nhiễm rồi, nhưng khi xem Weibo cô nghĩ ngay đến Chu Chi Yếu tối hôm qua bị cho vào black list.

Vì vậy cô cảm điện thoại lên và bỏ Chu Chi Yếu ra khỏi black list.

Tiểu tiên nữ: Yếu mĩ nhân [wink.jpg]*

*nháu mắt đó các chế

Hai phút sau, Chu Chi Yếu trở lại WeChat.

Yếu điệu thực nữ: Cút! [Lúc tớ vẫn còn nụ cười trên mặt.jpg]

Lục Hi Hòa nhìn gói biểu cảm mà cô ấy gửi không thể nhịn được cười. Người phụ nữ này vẫn rất là dễ thương.

Tiểu tiên nữ: [Tiểu tiên nữ run lấy bầy.jpg]

Đúng lúc nhận được tin tức, bụng cô truyền đến một âm thanh, cô vẫn chưa ăn sáng.

Lục Hi Hòa mắt nhắm mắt mở đi dép lê về phía phòng bếp, chuẩn bị trộn salad rau, nhưng sau khi mở tủ lạnh mới nhận ra rằng hôm qua mình đã ăn món

salad cuối cùng, không có rau, không có sốt salad. Bảo cô làm sao để nuốt xuống đây?

Suy nghĩ một lúc, Lục Hi Hòa quyết định đi siêu thị, cô quay trở lại phòng ngủ và trang điểm. Năm phút cô trang điểm sưng sưng một tí. Sau khi trang điểm, cô mất năm phút chọn trang phục phù hợp. Đã là tiểu tiên nữ thì ngay cả khi bạn đi ra ngoài mua thức ăn, cũng phải là người đẹp nhất trong siêu thị!

Khẩu trang và mũ lưỡi trai hạng nặng được trang bị đầy đủ*, lúc này cô mới có đủ tự tin đi ra ngoài.

*Gấu bụng bự: nghe như mấy ông võ sĩ chuẩn bị lên đấu trường, haha

Sáng sớm mùa hè, không khí trong lành, thời tiết tốt cũng có thể khiến tâm trạng mọi người tốt hơn. Siêu thị cách tiểu khu không xa, chính là cái đường đối diện bên ngoài tiểu khu. Lục Hi Hòa thích vạch ra kế hoạch đi siêu thị, sau khi mua món salad trộn mà cô muốn, lại đi đến quầy hoa quả một chuyến.

Lúc cô với lấy những quả cam mà mình chọn lựa, đột nhiên thấy đôi bàn tay vô cùng xinh đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đang cầm những quả cam vàng chanh, đẹp đến mức nghẹt thở.

Lục Hi Hòa cơ hồ nhìn theo đôi tay này, trong giây lát tiếp theo, cô giống như ngũ lồi oanh đỉnh*.

*Ngũ lồi oanh đỉnh: năm tia chớp cùng đánh vào đầu. Nghĩa là phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Mẹ ơi! Kỳ Diễn!

Cô gần như buông quả cam trong tay xuống, qua vài giây, cô lên lút nhìn anh. Chiếc áo sơ mi đơn giản phối với quần tây vẫn là phong cách của anh. Từ góc độ cô mà nhìn anh có sống mũi cao, khe nhấp môi, lúc này anh đang chăm chú chọn cam chắc chắn anh không biết, bây giờ anh đẹp tựa bức tranh vậy.

Lục Hi Hòa lấy danh nghĩa tiểu tiên nữ của cô thôi, Kỳ Diễn là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp. Tiểu thị tươi hay lão thị khô trong giới giải trí không thể so sánh với anh được!

Ngay lúc cô đang trầm luân trong sắc đẹp, chủ nhân của nhan sắc đó dường như cảm nhận được tầm nhìn của cô, thuận thế liếc nhìn sang. Giấy tiếp theo, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung.

Hiện tại cô thực sự đã che kín mặt, nhưng Lục Hi Hòa biết từ mắt anh đã nhận ra mình rồi.

Chạy trốn?

Đây không phải phong cách của Lục Hi Hòa, cô luôn vui vẻ chào đón.

Vì vậy cô liền đẩy xe đẩy của mình và đi đến chỗ Kỳ Diễn, "Kỳ tổng, thật khéo nha?"

Mặc dù Kỳ Diễn không nhìn thấy biểu cảm của cô nhưng nhìn ánh mắt của cô, anh cũng có thể tưởng tượng ra, không có biểu cảm gì "Ừ" một tiếng.

Lục Hi Hòa nhìn anh, sau đó nghiêm túc hỏi: "Kỳ tổng, tôi muốn hỏi một chút, anh nói chuyện có thu phí không?"

Kỳ Diễn hơi nhướn mày và quay lại, đáp với cô bằng giọng nhẹ nhàng, "Không thu."

Lục Hi Hòa cúi đầu, đôi mắt gần như không hạ xuống, không thu, nói nhiều hơn mấy chữ thì chết hay sao? Tuy nhiên, khi cô nhìn lên lần nữa, đôi mắt trong veo và cười nói: "Ồ, vậy à, tôi còn cho rằng nói chuyện với Kỳ tổng là phải thu phí."

Kỳ tổng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cô, biểu cảm không thể đoán trước được.

Ánh mắt như vậy nhìn cô, Lục Hi Hòa đột nhiên cảm thấy trái tim mình bị lỡ nhịp, "Thình thịch, thình thịch,--" dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô bỗng nhiên thấy lòng bàn tay mình hơi ướt, lại khẩn trương, "Cái kia...."

"Lục Hi Hòa." Kỳ Diễn không hề báo trước mà kêu tên cô.

Trái tim Lục Hi Hòa đập mạnh một nhịp.

Nhưng khi cô phản ứng lại, cô nhỏ giọng hô một tiếng, lao về phía anh và che miệng anh để anh không nói nữa.

"Này, nhỏ tiếng một chút."

Kỳ Diễn không nghĩ tới cô cư nhiên lại nhào tới như vậy, trên môi cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô, tóc cô thiếu chút nữa thì chạm vào cằm anh. Cô rất gần anh. Hơi thở quanh anh toàn mùi hương thơm nhàn nhạt trên người cô. Anh bình thản một lần nữa vì sự thay đổi nhẹ của cô.

Tuy nhiên, Lục Hi Hòa không nhận ra sự thay đổi của anh, mà là vẻ mặt khẩn trương nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý đến bọn họ, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ngừng đầu bắt mắt nhìn Kỳ Diễn: "Anh muốn hại chết tôi sao?"

Vừa dứt lời, cô nhận thấy động tác của hai người lúc này có bao nhiêu là ái muội. Cô một tay đặt lên vai anh, một tay che môi anh. Tuy là Lục Hi Hòa ở trong giới đầy người hỗn loạn những vẫn không khỏi đỏ mặt.

Dù sao, đây cũng là cuộc sống đời thật, không giống như diễn xuất. Anh cũng không phải là một diễn viên chuyên nghiệp.

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn cô một cái, tầm mắt đảo qua cô, lộ ra bên ngoài làn da tinh tế trắng nõn. Lông mi dài rủ xuống một mí mắt xinh đẹp. Anh duỗi tay ra cầm lấy tay cô đang đặt lên môi anh.

"Còn không buông tay."

Lục Hi Hòa cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng khi Kỷ Diễn đang cầm tay cô, cô đột nhiên suy nghĩ không rõ ràng. Cô gần như theo phản xạ có điều kiện nắm lấy tay Kỷ Diễn, lần này không phải là mu bàn tay mà là bàn tay. Cô thật...thật sự đã nắm bàn tay anh, lòng bàn tay hai người thực sự tiếp xúc nhau.

Trong giây lát, trong đầu như lóe lên cái gì đó, cô cau mày muốn bắt lấy, nhưng lúc này bàn tay cô đột nhiên tách ra, cô ngơ ngác nhìn bàn tay mình, tiếp đó duỗi tay ra liền muốn nắm tay anh, "Nắm một chút thôi."

Nhưng Kỷ Diễn giơ tay lên cao, Lục Hi Hòa quá khấn trương, cô dường như rất muốn xác nhận điều gì đó, vì vậy cô cố gắng nhón mũi chân muốn bắt lấy bàn tay Kỷ Diễn, nhưng khoảng cách chiều cao hai người chênh lệch rất lớn. Ngay cả khi cô nhảy lên, cô cũng không thể chạm vào bàn tay của Kỷ Diễn.

Ngược lại là Kỷ Diễn, lúc cô nhảy lên, bộ ngực mềm mại thỉnh thoảng chạm vào bộ ngực cứng rắn của anh. Mùa hè vốn mặc đồ mỏng manh, cô như vậy cọt cọt lui, Kỷ Diễn không khỏi đỏ mặt. Hơn nữa anh lại là một người đàn ông bình thường, vì thế Lục Hi Hòa càng ngày càng quá phận, anh nhủ mấy năm lấy cô tay mảnh khảnh của cô, nói nhỏ, "Đừng làm loạn!"

Động tác của Lục Hi Hòa dừng lại, cô nghe ra lời nói bất mãn của Kỷ Diễn, cũng ngay lúc này cô mới phản ứng lại. Vừa rồi cô hành động có bao nhiêu ái muội, không biết như thế nào, cọt xát vào trước ngực anh khiến ngực cô ần ần hiện hiện nóng lên, gương mặt trắng nõn trong khẩu trang đỏ lên triet để.

"Tôi chỉ muốn nắm lại tay anh lần nữa..." Lần đầu tiên khí thế của cô khi nói chuyện yếu ớt như vậy.

Kỷ Diễn thả cổ tay cô ra, sau đó lùi lại hai bước và nhìn cô thật lâu, "Không cho."

Nói xong, anh nhặt những quả cam vừa chọn cho vào trong túi xách đi, Lục Hi Hòa tự nhiên chạy theo sau và giải thích, "Lần này tôi thực sự không ăn đậu hũ của anh. Tôi thật sự có chuyện."

Kỷ Diễn dừng bước liếc nhìn cô một cái, "Nghĩa là, cô thừa nhận lần trước ăn đậu hũ của tôi?"

Lục Hi Hòa, "....."

Cô dường như vô tình lấy đá tự đập vào chân mình.

"Bây giờ không phải là vấn đề này, mau cho tôi nắm một chút." Cô chủ động đưa tay cho anh.

Kỷ Diễn nhìn vào đôi bàn tay nhỏ bé đưa đến trước mặt anh.

Mỏng manh, mộc mạc, trắng nõn.

"Cầm một chút thôi mà, cầm tay anh một chút cũng không có hại gì." Vừa nói cô vừa lắc lắc bàn tay.

"Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi sẽ hôn anh trước mặt toàn bộ người trong siêu thị

Edit: Gấu bụng bự

- - - - -

"Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy?"

Lục Hi Hòa sừng sốt hai giây, tiện đà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kỷ Diễn,

"Da mặt, là thứ gì? Có thể ăn không?"

Trong mắt Kỷ Diễn hiện lên một tia bất đắc dĩ, anh lắc đầu tiếp tục đi về phía trước, Lục Hi Hòa vẫn như cũ dính đằng sau anh, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi "Năm một cái thôi." "Năm một cái thôi."

Cuối cùng nhắc mãi anh cũng phiền, anh xoay người lại nói một câu, "Câm miệng.", lúc này cô mới hơi bót bót lại một chút, nhưng mà vẫn tiếp tục đi cạnh anh lải nhải.

Trên thương trường hô mưa gọi gió, trước mặt cấp dưới là Kỷ tổng mang khí thế cường tráng, đây cũng là lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ như vậy, thật sự bất đắc dĩ, tuy rằng anh đã xác nhận cô chính là cô gái nhỏ lúc trước, nhưng mà anh thật sự không có cách nào đem hai người bọn họ liên tưởng lại với nhau, bởi vì này trong đó biến hóa là khác nhau như trời với đất.

Rõ ràng là như vậy, nhưng anh càng không thể đối xử nhẫn tâm với cô, đặc biệt là khi biết cô chính là người đó.

Lục Hi Hòa đeo khẩu trang lên, sau đó đưa sốt salad trong tay cho nhân viên thu ngân, sau khi nhân viên thu ngân nhìn cô vài lần, lúc này mới hỏi cô: "Chỉ một thứ?"

"Phải." Lục Hi Hòa gật gật đầu.

"Tổng cộng hai tám tệ rưỡi." (Khoảng gần một trăm nhóa)

Lục Hi Hòa chuẩn bị móc điện thoại ra mở Alipay, nhưng cô sờ soạn từ trên xuống dưới, cả người rỗng tuếch, thế mà bây giờ cô mới phát hiện ra mình không mang điện thoại, ví tiền cũng không mang, thật xấu hổ quá.

"Ngại quá, chờ một chút chờ một chút."

Nói xong cô xoay người nhìn Kỷ Diễn đằng sau, cô hơi hơi triều hấn tới gần, nhón mũi chân đè thấp thanh triều hấn nói: "Tôi không mang điện thoại với ví tiền."

Kỷ Diễn nhìn cô một cái, Lục Hi Hòa lập tức chỉ chỉ lọ sốt salad trên quầy thu, ý tứ rất rõ ràng.

Nhưng Kỷ Diễn lại không nói lời nào, không nói là trả cho cô hay không trả cho cô, Lục Hi Hòa không hiểu ý tứ của anh lắm, nếu anh thật sự không trả hộ cô, phỏng chừng là ngày mai cô lại lên hot search, đầu đề hot search cho bọn như thế nào cô cũng nghĩ kỹ rồi.

Gọi là #Tiểu hoa đán Lục Hi Hòa nổi tiếng xuất hiện tại siêu thị, ngay cả một lọ sốt salad cũng không trả nổi

Ngẫm lại cái tiêu đề này, cô tin chắc rằng mình sẽ hot một thời gian, bây giờ các tòa soạn vì nổi danh, biên tập toàn lấy mấy tiêu đề giật gân như vậy, chẳng chuyện gì là không bố trí được.

"Cho nên?"

"Cho nên anh có thể giúp tôi thanh toán chung được không? Nếu không ngày mai chắc chắn tôi sẽ lên hot search."

Khuôn mặt luôn lạnh lùng quanh quê đến nỗi không nổi lên được một tia gọn sóng của Kỷ Diễn thế mà lại ần ần hiện lên một tia trêu chọc: "Chuyện này có liên quan gì đến tôi?"

Lục Hi Hoà hơi sừng sốt, cặp mắt đào hoa xinh đẹp ngược lên,

"Anh thật sự muốn như vậy sao?"

Kỷ Diễn không nói lời nào, thấy Lục Hi Hòa duỗi tay chuẩn bị kéo khẩu trang trên mặt xuống, anh nhíu mày, "Cô muốn làm gì?"

"Dù sao cũng đều muốn lên hot search, nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ lập tức bỏ khẩu trang xuống, làm trò cường hôn anh trước mặt toàn bộ người trong siêu thị, chúng ta cùng nhau lên hot search," nói xong cô còn nắm lấy vạt áo của Kỷ Diễn, giống như sợ anh chạy trốn, rồi sau đó cô lại bổ sung một câu: "Đừng nói da mặt tôi dày, bây giờ tôi không có mặt."

Kỷ Diễn mím môi, cô gái nhỏ này thực sự làm tam quan của anh thay đổi hết lần này đến lần khác, anh duỗi tay kéo Lục Hi Hòa ra phía sau, anh tự mình cầm nấy quả cam lên đó, sau đó nói với nhân viên thu ngân nói: "Tính chung."

Mọi người chung quanh đều thấy một màn kịch này, đa phần trong lòng cũng hiểu rõ, thì ra là một cặp vợ chồng nhỏ đang náo loạn đến khó chịu, nhưng mà trong cái thế giới nhan sắc là chính nghĩa này, mọi người vẫn là lựa chọn tha thứ cho bọn họ.

*

Lúc ra khỏi siêu thị, Lục Hi Hòa mới nhớ tới hỏi Kỷ Diễn, "A, anh cũng ở gần đây hả?"

"Ừ."

"Anh ở tiểu khu nào, tôi ở phía trước ôm thúy uyển." Nói xong, cô duỗi tay chỉ chỉ đường lớn đối diện ôm thúy uyển.

Kỷ Diễm vẫn không nói chuyện, điện thoại trong túi ngoài dự tính vang lên, anh lấy điện thoại ra nghe. Khi Kỷ Diễm nghe điện thoại xong, chưa tới một lúc sau, Lục Hi Hòa liền nhìn thấy một chiếc màu đang đi nhanh về phía này, sao đó ngừng ở trước mặt bọn họ.

"Tiểu Minh."

Vừa rồi lúc lại gần đây anh ta liền cảm thấy người đang đứng chung với Kỷ tổng thoát nhìn có điểm giống với nữ thần Lục Hi Hoà của anh ta, hiện tại tới gần rồi mới phát hiện, không phải giống nữa, mà là người thật!

"Lục tiểu thư?"

"Bây giờ tôi có việc phải về công ty một chuyến, tự cô đi về trước đi." Nói xong, Kỷ Diễm đưa túi đồ trong tay cho cô.

Lục Hi Hòa vô cùng tự nhiên tiếp nhận túi đồ, vừa rồi lúc anh nghe điện thoại, từ lời nói của anh, cô liền đại khái biết là trong công ty có một chút chuyện: "Vâng."

Tiểu Minh lần thứ n từ kính chiếu hậu đánh giá Kỷ Diễm, lúc này anh đang cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, anh ta không khỏi lần nữa nhớ lại một màn vừa rồi.

Thế nào mà nữ thần của anh ta lại cùng sắp đi siêu thị nhỉ?

Hơn nữa sao anh lại cảm thấy hai người họ hành động rất tự nhiên nhỉ?

Làm một người đàn ông, anh ta không thể phủ nhận là Kỷ tổng của bọn anh đúng là rất có sức hút của đàn ông, nhưng mà nếu nói Kỷ tổng xứng với nữ thần của anh ta, anh ta như thế nào cũng cảm thấy là hần nữ thần một.

"Hợp đồng vẫn chưa đàm phán xong?" Thanh âm lãnh đạm của Kỷ Diễm bỗng nhiên vang lên trong xe.

Tiểu Minh lung tung rồi loạn suy nghĩ tại đây một khắc nháy mắt bị thanh không, "Tạm thời vẫn chưa, nhà văn Trú Bách Xuyên nói là muốn tự mình nói chuyện với anh."

"Ừ."

《Thịnh phong》 là một bộ tiểu thuyết đang nổi gần đây mà Thiên Ngu nhìn trúng, tác giả của tiểu thuyết này là nhà văn Trú Bách Xuyên trứ danh, Trú Bách Xuyên trong làng văn học cực kỳ nổi tiếng. Mọi tác phẩm đều được muôn vàn fans săn lùng, fans của tác phẩm này phải nói hung mãnh vô cùng. Mà gần đây 《Thịnh phong》 mới vừa kết thúc, cảng thu được không ít công ty điện ảnh ném cảnh ôliu ra, Thiên Ngu tự nhiên cũng không ngoại lệ ném qua.

Tiểu thuyết Kỷ Diễm đã xem qua, không thể không nói độ nổi tiếng của Trú Bách Xuyên cao không phải không có nguyên nhân, nếu có thể thuận lợi mua bản quyền của 《Thịnh phong》, hậu kỳ lại tiến hành chế tác tỉ mỉ hơn, 《Thịnh phong》 sẽ trở thành tác phẩm điện ảnh tiêu biểu nhất của Thiên Ngu.

Nhưng mà Trú Bách Xuyên này là theo chủ nghĩa thần bí, trừ bỏ bút danh của người này và tác phẩm ra, mọi mặt khác ngoại giới đều không biết, ngay cả rốt cuộc là nam hay là nữ cũng không có người dám khẳng định, bởi vì bút danh của người này có khuynh hướng nam sinh, nhưng văn phong lại theo hướng nữ sinh, hành văn cực kỳ tinh tế tỉ mỉ.

*

Lúc Kỷ Diễm lên xe, Lục Hi Hòa xách theo túi đồ đi về phía tiểu khu đối diện, cô đột nhiên ý thức được một chuyện, cô giờ tay nhìn túi đồ mình đang xách, túi đồ có sốt salad của cô, còn có trái cây của Kỷ Diễm.

Sao anh ta lại đưa trái cây cho cô nhỉ, hơn nữa cô lại còn vô cùng tự nhiên mà tiếp nhận, còn có câu nói kia của anh ta, bây giờ nhớ tới cô cứ cảm thấy kỳ quái thế nào?

Cái gì mà kêu cô tự mình đi về trước? Cô trở về một mình không tốt sao? Bọn cô ở cùng một chỗ chắc?

Chẳng qua là đồng trái cây này của anh ta xử lý thế nào đây?

Một vấn đề rất ư và rất chi là đau đầu.

Sau khi rời khỏi thang máy, Lục Hi Hòa liền nhìn thấy một người ăn mặc chỉnh tề, có khí chất đứng ở hành lang, người phụ nữ này cô không biết, cũng không phải là tìm cô, xem ra là tìm hàng xóm cạnh nhà cô, khó đến năng vị hàng xóm này đã từ nước ngoài trở lại sao?

Lúc đang nhập mật mã, nghe được kia nữ nhân gọi điện thoại thanh âm, giọng nói của cô ta mang theo vài phần sốt ruột, như là có chuyện gì đó, nhưng đó là chuyện nhà người ta nên cô không nghĩ nhiều, mở cửa liền chuẩn bị đi vào, nhưng vào lúc này, một giọng nói dễ nghe đang kêu cô.

"Vị tiểu thư này."

Lục Hi Hòa xoay người lại nhìn về phía cô ấy, ánh mắt mang theo khó hiểu.

"Cô có rảnh không, tôi có thể phiền cô một chuyện được không?"

Lục Hi Hòa nhìn đến thấy cô ấy đang xách hộp đồ ăn của hàng xóm kể bên vào nhà mình, cho dù không mở hộp, cô vẫn có thể ngửi được mùi hương bên trong toả ra, lại nhìn tới sốt salad hoa quả của mình, đúng là không so sánh sẽ không tổn thương mà, cô như vậy không phải đang tự ngược mình sao?

"Có thể." Cô cười nói.

Trên mặt người phụ nữ lộ ra nụ cười tươi, làn da của cô ấy rất đẹp và trắng nõn, Lục Hi Hòa không khỏi nghĩ tới một câu.

Năm tháng chưa bao giờ đánh bại mỹ nhân.

Cứ như vậy, Lục Hi Hòa xách hộp đồ ăn của hàng xóm kể bên vào nhà mình, cho dù không mở hộp, cô vẫn có thể ngửi được mùi hương bên trong toả ra, lại nhìn tới sốt salad hoa quả của mình, đúng là không so sánh sẽ không tổn thương mà, cô như vậy không phải đang tự ngược mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lỗi của anh chính là lỗi của anh

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu muối muối

Buổi chiều Lục Hi Hòa ngủ một giấc, lúc cô thức dậy đã hơn 7h tối. Cô lại một lần nữa nhắm mắt lại, lúc này mới từ trên giường bò dậy, vô thức nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bầu trời phía xa hiện lên tối đen, gió thổi nhẹ một góc tấm rèm, mang theo hơi ẩm của cơn gió đêm vào trong phòng.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ, mắt cô rơi vào cái bình giữ nhiệt trên bàn kính.

Cũng không biết người hàng xóm của cô gái kia đã trở về chưa?

Vì vậy cô tiện tay cầm hộp đồ ăn giữ nhiệt đi về phía cửa, nhìn cánh cửa đóng chặt bấm chuông cửa, đợi vài giây bên trong cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

"Lê nào vẫn chưa về?" Cô lẩm bầm lầu bầu nói.

Sau vài lần nhấn chuông vẫn như cũ không có âm thanh, cô cầm hộp đồ ăn giữ nhiệt xách trở về. Lúc quay về cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu nhìn lên góc tường, đập vào mắt là một chiếc camera.

Ngày hôm đó lúc cô bắt trộm mạng chơi game dường như cũng nhìn thấy chiếc camera này, nhưng lúc đó cô không nghĩ nhiều. Bây giờ nghĩ đến người hàng xóm dường như đã trở về được một thời gian rồi, bởi vì cô rõ ràng nhớ rõ trong khoảng thời gian này không có camera kia mà.

Sau khi về phòng, cô lại một lần nữa đặt hộp đồ ăn giữ nhiệt lên bàn kính, đúng lúc thấy thùng đựng rác dưới bàn kính, thùng đựng rác đã đầy rồi, cô cau mày, cảm thấy mấy ngày nay cô cũng không có vứt nhiều rác như thế, nhanh như vậy mà đã đầy rồi.

Nhưng là mùa hè mà không kịp thời đổ rác sẽ có mùi, vì vậy cô ngồi xổm xuống lấy túi rác trong thùng ra, tiện thể thắt nút.

Xuống lầu vứt rác.

Sau khi ra đại sảnh, cô nhanh chóng đi về phía khu vực rác công cộng bên ngoài. Lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối, gió thổi vào mặt vẫn còn chút độ ẩm, nhưng so với ban ngày thì khó mà chấp nhận được.

"Kỷ tiên sinh tan làm rồi?"

"Ừ."

Sau khi cô vừa vứt túi rác vào thùng rác, hai câu đối thoại ngắn gọn bay vào tai Lục Hi Hòa làm cô theo bản năng dừng bước. Mặc dù chỉ là một tiếng "Ừ" rất ngắn thôi, nhưng âm thanh này lại cho cô sự quen thuộc vô cùng. Nhưng lại có một chút không chắc chắn, vì không chắc chắn nên cô tìm âm

thanh nhìn qua.

Người đàn ông trung niên trước mặt cô rất quen thuộc, ông ta là chủ sở hữu của tiểu khu, bởi vì sống ở đây lâu nên có nói chuyện qua nhiều lần, mà thời điểm cô vừa nhìn đến bóng dáng người đàn ông trẻ tuổi đang đưa lưng về phía cô, cô liền nhận ra.

Đây không phải Kỳ Diễn thì còn có thể là ai chứ!

Nhưng sao Kỳ Diễn lại có thể ở nơi này, hơn nữa nhìn anh trông rất quen thuộc với chủ tiểu khu của bọn cô, lẽ nào anh cũng sống ở đây?

Lục Hi Hòa đột nhiên nghĩ tới những lời anh nói với cô hôm nay bên ngoài siêu thị, cô lúc đó vẫn đang buồn bực. Lời nói của anh nói với cô giống như tiện đường, bây giờ nghĩ lại, thật sự là rất tiện đường, cô thực sự không nghĩ tới, Kỳ Diễn lại có thể cùng cô sống trong một tiểu khu.

Từ tiểu khu rời đi, ánh mắt Lục Hi Hòa dừng ở bàn tay đặt trên cơ thể anh, não bộ hiện ra dường như nhớ đến điều gì đó, nụ cười trên khóe miệng không nhìn được mà từ từ mở rộng ra, một đôi mắt đảo hoa hoàn toàn là ý cười gian xảo. Vì thế cô không nghĩ ngợi gì mà đi theo lên, cô len lút đi ra phía sau Kỳ Diễn, sau khi tìm đúng thời điểm, cô xoa tay nhanh chóng chạy hướng về phía Kỳ Diễn nắm lấy lòng bàn tay anh.

Nắm được rồi!

Nắm được thì nắm được rồi, nhưng cái tay bị nắm dường như là của cô -----

Nụ cười trên khóe miệng dần dần cứng đờ.

"A!"

Đây là tiếng hét thảm sau khi phản ứng lại.

Lục Hi Hòa nhìn đôi bàn tay trắng nõn đến không chứa một chút tạp chất. Cô cảm thấy cổ tay mình bị một trận đau, cơn đau xông thẳng lên đại não.

Kỳ Diễn dường như cũng không ngờ người anh đang nắm tay lúc này lại là cô. Anh là người sống một mình cho nên sự cảnh giác rất mạnh. Khi anh nhận thấy có người đang lao về phía mình theo bản năng anh ra tay trước. Sau khi nhìn người trước mặt, anh lập tức buông lỏng tay ra.

"Sao lại là cô?"

Sau khi cổ tay Lục Hi Hòa được thả ra, cô lập tức đưa tay lên xoa cổ tay mình. Cô ngẩng đầu u oán nhìn về phía anh, giây tiếp theo hốc mắt bỗng nhiên chứa đầy nước mắt khề lẩn: "Đau quá."

Kỳ Diễn cau mày, nói: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Nghe giọng nói lạnh lùng của Kỳ Diễn, Lục Hi Hòa hai mắt dầm lệ nhìn anh, bộ dạng đáng thương đến cực điểm.

Kỳ Diễn bất đắc dĩ thở dài, sau đó giơ tay lên muốn kiểm tra vết thương của cô: "Không nghiêm trọng, cô nói xem cô còn không biết xấu hổ mà khóc, là một cô gái, suốt ngày đều....."

Nhưng lời anh nói chưa xong, anh thấy Lục Hi Hòa đột nhiên rút tay trở về, mắt cô vẫn còn đọng nước hung hăng trừng anh một cái.

Kỳ Diễn ngẩn ra một lúc.

Đột nhiên, đôi mắt hắc bạch phân minh* của Lục Hi Hoà bất động thanh sắc** mà đảo một vòng, những giọt nước mắt trên mí mắt giống như hẹn trước, "tí tách" rơi xuống, những giọt nước mắt như viên trân châu.

* Hắc bạch phân minh: trắng đen rõ ràng

** Bất động thanh sắc: không tiếng động

Sau đó ngay trước mặt anh không do dự mà ngồi xổm xuống, vùi mặt vào giữa hai đầu gối -----

"Anh trách tôi.... anh còn trách tôi?"

"Tay của tôi sắp gãy rồi.... Anh lại còn mắng tôi....."

"Là lỗi của anh, chính là lỗi của anh....."

Kỳ Diễn lúc này nhìn Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống khóc, nghe tiếng lẩm bẩm trong miệng cô. Anh dờ ra không phản ứng gì trong vài giây, anh mắng cô lúc nào???

"Mau đứng lên, muốn mất mặt sao?" Anh nửa ngồi xổm xuống nói với cô.

Nghe vậy, tiếng khóc của Lục Hi Hòa đột nhiên ngừng lại một lúc, cô ngẩng đầu từ đầu gối lên, đôi mắt dầm lệ tiếp tục trừng Kỳ Diễn.

"Cô có đứng dậy không, không đứng dậy là tôi đi đấy." Nói xong anh đứng lên.

Lục Hi Hòa rũ rũ mắt xuống, hàng mi dài che khuất lưu quang di động trong mắt, sau đó đưa tay về phía Kỳ Diễn: "Chân tôi tê rồi, kéo tôi."

Kỳ Diễn nhìn bàn tay nhỏ của cô vương ra hướng về phía anh, trắng nõn, tinh tế.

"Nhìn cái gì, mau lên." Lục Hi Hòa mở miệng thúc giục.

Kỳ Diễn chậm rãi đưa tay về phía cô, Lục Hi Hòa nhìn bàn tay anh càng ngày càng gần về phía mình, lặng lẽ mím chặt môi, đôi mắt đào hoa kín đáo sáng lên.

Dắt tôi, dắt tôi, mau dắt tôi!!!

Ngay khi bàn tay của Kỳ Diễn chỉ còn cách bàn tay cô vài cm, khóe miệng anh mỉm cười, sau đó rút bàn tay đang ở trước mặt cô về đồng thời đút vào túi quần, "Diễn trò đủ rồi, diễn đủ rồi thì tự mình đứng dậy."

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Lục Hi Hòa hơi hơi co rút lại, "Anh nói cái gì?"

Cô nghe không hiểu, một chút cũng không hiểu!!! Rõ ràng gần trong gang tấc, chỉ thiếu một chút thôi!!!

"Tôi nói gì cô còn không rõ sao?" Kỳ Diễn mỉm cười.

Lúc đầu anh thật sự gần như bị cô lừa, không thể không thừa nhận, diễn xuất của cô gái nhỏ này thật sự lợi hại.

"Nhưng rất đau nha, hơn nữa chân tôi cũng tê rồi, không tự đứng dậy được."

Fuck! Cô không tin, kỹ năng diễn xuất tinh vi của mình có thể bị anh nhìn thấu? Sao có thể chứ? Lục Hi Hòa cô nhưng là dựa vào kỹ năng diễn xuất để kiếm sống!!!

"Không thể đứng dậy sao?"

"Phải."

"Vậy thì cứ ngồi xôm ở đó đi."

Lục Hi Hòa, "....."

Bây giờ cô có một câu MMP* không biết có nên nói hay không!

*là ĐMM nhoa

"Nhưng nếu như không cẩn thận bị paparazzi chụp ảnh, có thể lên hot search."

Nghe anh vân đạm phong khinh* nói, khóe miệng Lục Hi Hòa co giật, Kỳ Diễn đem những biểu cảm nhỏ của cô toàn bộ thu vào đáy mắt, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt như cũ.

*Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trời.

Lục Hi Hòa biết cô không thể diễn nữa rồi. Cô cúi đầu xuống nhìn xuống bàn tay đỏ ửng của mình, vừa nãy cũng chỉ đau một lúc thôi. Trong lúc cô khóc cô tay đã không còn đau nữa, cho nên cô mới trù tính vậy, nhưng không ngờ vẫn bị anh nhìn thấu.

Nhưng liệu cô có thể từ bỏ một cơ hội tốt vậy sao?

Đáp án đương nhiên là không thể!

Vì vậy cô lặng lẽ thu lại bàn tay đang duỗi ra trong không trung, sau đó làm bộ làm tịch xoa xoa mắt cá chân của mình, xoa nhẹ hai cái, cô liền tự giác đứng lên.

"Chân không tê nữa sao?" Kỳ Diễn cười như không cười nhìn cô.

Trên mặt Lục Hi Hòa không một tí xấu hổ, đúng lý hợp tình đáp lại anh: "Tôi vừa nãy không phải xoa nhẹ hai cái sao?"

Kỳ Diễn cười cười, không tiếp lời nói của cô mà xoay người đi về phía trước. Lục Hi Hòa tự nhiên bước nhanh đuổi theo.

"Anh đừng đi, cổ tay tôi vẫn còn đau này."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nói rõ một chút, có tiền nữ nói không nhận được bao lì xì, 99 là chỉ bình luận trước 99 ý kiến, vì vậy trước 99 không phải là tất cả các Bảo Bảo đều nhận được ~

PS: Đừng bao giờ tin vào những giọt nước mắt của diễn viên, bởi vì diễn viên rơi nước mắt đều có mục đích, hahahahahahahahahaha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sao tay của anh lạnh vậy ?

Editor: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Muội Muội

"Anh đừng đi mà, cổ tay tôi vẫn còn đau đây này."

Kỷ Diễn ngoảnh mặt làm ngơ với những gì Lục Hi Hòa nói, tiếp tục đi về phía trước, Lục Hi Hòa bước nhanh đuổi theo cùng anh đi song song, nhưng mà bây giờ cô đã không dám làm cản nữa rồi, vừa nãy Kỷ Diễn cực kỳ nhanh nhạy một phát bắt được tay mình làm trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

"Sao phản ứng của anh nhanh vậy?" Lục Hi Hòa tò mò hỏi anh.

Kỷ Diễn nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: "Phản xạ có điều kiện."

Lục Hi Hòa bĩu môi, phản xạ có điều kiện này của anh ta đúng thật là rất nhanh, nghĩ tới đây, cô âm thầm xoa xoa tay mình, ngẫm lại tay vẫn còn cảm thấy đau.

"Ừa?" Lục Hi Hòa đột nhiên nghi hoặc ra tiếng.

Bởi vì bây giờ cô đang đi theo Kỷ Diễn, nhưng Kỷ Diễn lại đi về cùng hướng với nhà cô, đối diện đằng trước chính là block chín và block mười, vì thế cô nửa đùa hỏi: "Anh sẽ không ở block chín đây chứ?"

Nhưng cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy Kỷ Diễn đi qua block mười, hướng về phía đại sảnh của block chín.

DM!! (gốc là ngoạ tào)

Sau khi hai người đi qua đại sảnh tiến vào thang máy, Lục Hi Hòa ấn tầng chín, lúc ấn xong cô thấy Kỷ Diễn không có động tĩnh, nghi hoặc hỏi: "Sao anh lại không ấn?"

Kỷ Diễn nhìn cô, sau đó vươn tay, Lục Hi Hòa nhìn về phía ngón tay thon dài của anh đang đưa qua ấn, bàn tay này quả thực là đẹp muốn mạng luôn mà, nếu có thể nắm lại một lần thật sự là

Tâm tư kiêu diễm này của Lục Hi Hòa đột nhiên dừng lại khi thấy ngón tay ấy hướng về con số chín cô đã ấn qua.

W h a t!!!

Tầng chín có tổng cộng hai căn hộ gia, một căn chủ là cô, cho nên không phải anh là hàng xóm mới của cô đây chứ? Nhưng mà hàng xóm kia cô cũng đã gặp qua vài lần, rõ ràng không phải anh mà!

Đang nghĩ ngợi, đã tới tầng chín rồi, cửa thang máy ding một tiếng sau đó mở ra, cô nhìn Kỷ Diễn dẫn đầu đi ra ngoài. Lục Hi Hòa đuổi theo, sau đó chính là một màn độc thoại.

"Anh thật sự ở cạnh nhà tôi à?"

"Nhưng mà hàng xóm nhà tôi rõ ràng không phải anh mà."

"Sao có thể?"

Lục Hi Hòa bắt đầu nói linh tinh, Kỷ Diễn ở phía trước không hề báo hiệu mà dừng lại, hơn nữa còn dừng lại trước cửa nhà cô, về mặt Lục Hi Hòa nghiêm túc, cô né qua một bên góc tường hơi co người lại, đôi tay che trước ngực: "Ông trời ạ, anh muốn làm cái gì?"

Kỷ Diễn mặt vô biểu tình nhìn về mặt phòng bị của cô, âm thanh lạnh lùng nói: "Lại đây."

Lục Hi Hòa đứng ở chỗ cũ vẫn không nhúc nhích, một đôi mắt hắc bạch phân minh* như cũ đề phòng nhìn hẩn.

*Hắc bạch phân minh: đen trắng rõ ràng

"Diễn đủ rồi thì mau lại đây."

Lục Hi Hòa bĩu môi: "Tôi còn chưa có diễn đủ đâu."

"Vậy cô tiếp tục."

Lục Hi Hòa: "....."

Anh lại không thêm phối hợp nữa cơ chứ! Anh không phối hợp như vậy, cô còn diễn tiếp thế nào được, thật là chán, vì thế cô mới hạ tay đang che trước ngực xuống rồi đi qua chỗ anh: "Lại đây làm cái gì?"

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, làn da này, đường cong hình dáng này.....

Hả?

Bỗng nhiên trên cổ tay chợt lạnh, cổ tay cô rơi vào trong lòng bàn tay Kỷ Diễn, anh cầm đúng cái tay vừa rồi bị anh nắm.

"Sao tay của anh lạnh vậy?" Lục Hi Hòa hỏi.

Giống như mỗi một lần tiếp xúc tay anh hẩn, bàn tay ấy đều mang theo sự lạnh lẽo, rõ ràng đang là mùa hè, như thế nào cũng nên giống người bình thường chứ, ít nhất cũng phải có độ ấm.

Chẳng qua Kỷ Diễn cũng không nói lời nào, lúc này anh chỉ cau mày nhìn cổ tay cô.

Lục Hi Hòa cũng quen với việc hỏi mà không đáp của anh, cô cũng không mở miệng nói chuyện, thấy được trong mắt chính là vẻ mặt nghiêm túc của anh, lòng mày rậm rạp lúc này đang nhăn lại, môi mỏng hơi mím chặt.

Nhìn lại, cô không khỏi nhấp môi, nhịp tim có chút không khống chế được bỗng nhiên tăng tốc, vì thế nàng mắt tự nhiên mà dời tầm mắt, nhìn xung quanh.

Làn da cô vốn dĩ rất trắng, một vết đỏ kia nhìn càng có vẻ mười phần chói mắt.

"Còn đau không?" Anh vừa nhẹ nhàng thay cô cử động cổ tay, vừa hỏi cô bằng giọng nói ấm áp.

Kỷ Diễn chưa từng dùng loại ngữ điệu này nói chuyện với cô, Lục Hi Hòa lập tức liền thất thần, không tự chủ được mà lắc đầu, trả lời cực kỳ dứt khoát: "Không đau không đau."

Kỷ Diễn ngược mắt nhìn cô một cái, khi chạm phải đôi mắt anh, Lục Hi Hòa đột nhiên bừng tỉnh lại, nháy mắt sửa miệng rồi nói: "Kỷ thật vẫn còn hơi đau, không biết vì sao, cổ tay một chút cũng không nhắc lên nổi."

Kỷ Diễn tiếp tục giúp cô cử động cổ tay: "Chuyện thường, lát nữa về nhà dùng túi chườm nước đá chườm lạnh một chút sẽ tốt hơn."

"Uhm"

Kỷ Diễn nhẹ nhàng buông cổ tay cô xuống: "Được rồi, trở về đi, lần sau không cần làm loại chuyện con con này nữa, nếu không tôi sẽ không bảo đảm được cô sẽ không lại bị thương lần nữa."

Lục Hi Hòa nghiêng răng, anh cho rằng cô muốn như vậy chắc, nếu anh có thể vui vẻ mà dặt cô một chút thì không phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Hơn nữa cô lại chính là tiểu tiên nữ nha, bao nhiêu người muốn dặt tay cô còn không được, cô đã cho anh dặt rồi mà anh còn không cần, dặt một chút thì có một lăm sao!

Thời điểm cô xoay người nhập mật mã, Kỷ Diễn đi về phía đối diện, Lục Hi Hòa nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Anh đứng thẳng đưa lưng về phía cô cũng đang nhập mật mã, vai rộng eo thon chân dài, không thể không thừa nhận, Kỷ Diễn đúng là trời sinh để làm người mẫu, nhìn một cái là có thể khiến lòng người rung động.

Sau khi vào nhà, cô xoa xoa cổ tay, hình như không còn đau như trước nữa, nhưng nghĩ đến lời của Kỷ Diễn, cô vẫn lấy ra túi chườm trong tủ lạnh ra.

Túi chườm mới từ trong tủ lạnh lấy ra còn cứng hơn đá, như thế thì chườm thế nào được? Căn bản không dính sát được vào cổ tay, nếu phải đập nát, đang như này thì sao mà đập?

Lục Hi Hòa có chút khó khăn.

Đúng lúc gặp khó khăn, ánh mắt lại lơ đãng nhìn quanh, vừa lúc nhìn đến hộp giữ nhiệt trên bàn.

Đúng vậy!

Cô như thế nào lại quên mất điều này? Đã nhận uỷ thác của người ta cơ mà!

Lục Hi Hòa buông túi chườm trong tay, sau đó cầm lấy hộp giữ nhiệt.

*

Kỷ Diễn mới vừa rửa sạch tôm đã bóc vỏ xong, đang chuẩn bị đổ vào nồi để xào, chuông cửa vang lên.

Anh xoay người nhìn thoáng qua cửa chính, tiện đà duỗi tay tắt bếp sau đó đi ra cửa, qua máy theo dõi, anh thấy được Lục Hi Hoà đứng ở cửa, trong tay hình như xách theo thứ gì đó.

Đang xem thì thấy cô duỗi tay định bấm chuông lần nữa, Kỷ Diễn mở cửa ra.

Lục Hi Hòa vươn tay ấn chuông, cô cũng không nghĩ tới Kỷ Diễn lại mở cửa đúng lúc như vậy.

"Làm sao vậy?" Kỷ Diễn đầu tiên mở miệng hỏi.

Lục Hi Hòa hướng anh quơ quơ hộp giữ nhiệt trong tay: "Cái này."

Ánh mắt Kỷ Diễn dừng lại trên hộp giữ nhiệt, như thể đang đợi cô nói tiếp.

Lục Hi Hòa xuyên qua vai anh nhìn thoáng qua vào trong phòng: "Tôi có thể đi vào nói chuyện không, đứng ở bên ngoài có hơi không an toàn."

Cô thấy bờ môi Kỷ Diễn động hai lần, trước khi anh từ chối liền nghiêng mình từ bên cạnh anh chen vào.

Cũng may cô gầy nên không bị kẹt lại, nếu không sẽ rất xấu hổ.

Vào cửa xong cô nhìn thấy giá giày chính tề chỗ cửa ra vào nhà anh, lại nhìn tới sàn nhà không một hạt bụi, hỏi: "Anh có định cởi giày không?"

Nói xong cô tùy ý tháo giày xuống dưới chuẩn bị đi vào trong, không đợi cô bước chân tiến lên, liền bị Kỷ Diễn kêu lại.

"Từ từ."

Lục Hi Hòa xoay người khó hiểu nhìn anh, cả người cô đều đã vào rồi, giày cũng đã cởi, sẽ không phải anh muốn đuổi cô đuổi ra đấy chứ?

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô bước lên sàn nhà.

Có lẽ bởi vì gầy, nên chân cô khá mảnh khảnh, da thịt trắng nõn vô cùng, mờ mờ thấy rõ đường gân màu xanh lá, mười đầu ngón chân giống như búp sen.

Kỷ Diễn di chuyển tầm mắt, sau đó cong lưng từ một góc tủ giày lấy ra một đôi dép lê.

"Thay đi."

Lục Hi Hòa nhìn anh đưa dép tới bên chân mình, nhưng lại không hề động chân.

"Sao vậy?"

"Tôi không đi dép lê của người khác." Nói, Lục Hi Hòa yên lặng mà rụt rụt ngón chân nhích về phía sau, bảo cô đi dép lê người khác từng đi, cô tình nguyện đi chân trần còn hơn.

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn đôi dép bên chân cô, tủ giày của anh có đến mấy đôi dép lê cho khách, nhưng thực sự là không có dép mới để cho cô đi.

"Tôi biết rồi, anh chờ tôi một chút." Lục Hi Hòa nhanh chóng xỏ giày vào sau đó ra cửa.

Kỷ Diễn nhìn cô mở cửa nhà mình, không tới vài giây, liền nhìn thấy cô xách một đôi dép qua.

Đây chính là điểm tốt khi ở nhà đối diện nhau, từ nhà lấy đồ qua rất tiện!

Lục Hi Hòa thay dép cho mình: "Tôi đi dép nhà tôi, mới đấy."

Kỷ Diễn nhìn đôi dép cực kỳ hồng kia trên chân cô, gật đầu.

Thật ra nếu đúng là cô không thói quen đi dép của người khác, anh sẽ bảo cô không cần đổi giày, cùng lắm sau khi cô về, anh lại quét thêm một lần thôi, ai ngờ cô "chuachua"* hai cái rồi từ nhà mình xách đôi dép qua đây.

*cái này nguyên gốc của tác giả luôn, Gấu cũng ko biết nghĩa nó sao, ai biết hứ Gấu sửa nhớ, iu ae 3000 lần

Lục Hi Hòa ngẩng đầu hướng anh nở ra một nụ cười tươi cực kỳ sáng lạn, sau đó lết dép đi vào.

Sau khi vào hẳn, lúc này cô mới phát hiện, trong nhà Kỷ Diễn quả thực không phải là sạch sẽ, mà là sạch sẽ đến nỗi sáng bóng, đồ dùng bày biện cực kỳ ngăn nắp và sạch sẽ.

Nhà của một người đàn ông mà lại ngăn nắp khiến cho phụ nữ như cô cũng mặc cảm, nhìn lại thì cô còn không đạt tiêu chuẩn heo lười nữa kia.

Cô quay lại nhìn anh, thấy anh đang đặt giày lười của cô lên giá để giày, hơn nữa còn phải đặt đối xứng đúng chiều chân trái chân phải nữa.

Lục Hi Hòa đột nhiên nghĩ tới động tác nhỏ trước kia của anh trên máy bay, bây giờ vừa thấy như vậy, cô có thể xác định, không còn nghi ngờ gì nữa Kỷ Diễn có thói ở sạch thêm chứng cưỡng chế* nữa.

*OCD (Obsessive-Compulsive Disorder): Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại.

Kỷ Diễn cất giày cho cô xong, vừa ngược đầu lên liền nhìn thấy cặp mắt trong suốt của Lục Hi Hòa đang nhìn mình.

"Nhìn cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Anh thấy tay của tôi thế nào ?

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu Bụng Bự

"Nhìn gì?"

Lục Hi Hòa mỉm cười: "Nhìn trai đẹp nha."

Với sự không đoan trang của Lục Hi Hòa, trong một ngày ngắn ngủi này, Kỷ Diễn đã rõ như ban ngày, tự nhiên cũng không tiếp lời cô, ánh mắt của anh rơi vào hộp giữ nhiệt trên tay cô, cái hộp này cô đã cầm rất lâu rồi.

Lục Hi Hòa cảm nhận được tầm mắt của anh, thế là đặt hộp giữ nhiệt lên bàn kính, bật mở nắp hộp: "Nhận sự nhờ vả của người khác, nhờ tôi đưa cho anh."

Kỷ Diễn cau mày nói: "Ai nhờ?"

"Tôi cũng không biết, dù sao cũng là một người phụ nữ, còn là một người phụ nữ rất có khí chất, khoảng 30 tuổi."

Lục Hi Hòa nói lời này, trong lòng Kỷ Diễn đại khái cũng rõ ràng, có thể biết được chỗ này còn đưa canh cho anh, ngoại trừ Triệu Liên thì cũng không còn người khác. Anh bước tới chỗ cô, đưa tay mở nắp cách nhiệt, mùi hương lập tức tỏa ra.

Lục Hi Hòa không thể không khịt mũi, là món canh xương sườn hầm khoai.

Thực sự rất thơm.

"Không phải hơn 30, bà ấy đã hơn 40 tuổi rồi."

"Hơn 40 tuổi?" Lục Hi Hòa kêu lên.

Người phụ nữ ấy căn bản nhìn không ra đã hơn 40 tuổi, bởi vì bà ấy bảo dưỡng quá tốt rồi, cô ấy lần đầu nhìn vào mắt của bà ấy đã cảm thấy bà ấy

hiều nhất là 34 tuổi.

"Cơ mà bà đây là ai?" Lục Hi Hòa tùy ý hỏi một câu.

Ánh mắt Kỳ Diễm hơi lóe lên, rồi bình tĩnh nói: "Vợ của bố tôi."

"Vợ của bố anh không phải chính là....." Lục Hi Hòa nói một nửa đột nhiên im bặt, bởi vì cô đột nhiên nhớ ra, vợ đầu của Kỳ Thu Hào đã qua đời sớm, hiện tại là người vợ sau, nói cách khác, bà ta là mẹ kế của Kỳ Diễm.

Người vợ thứ hai của Kỳ Thu Hào, Triệu Liên từ trước đến nay không bao giờ tham gia bất kỳ hoạt động ngoại giao nào của truyền thông. Có người nói Kỳ Thu Hào bảo vệ bà ta quá tốt, cho nên bên ngoài cũng không biết diện mạo thật của Triệu Liên, càng không có một chút tin tức gì của bà ta.

Triệu Liên có thể mang canh sườn đưa cho Kỳ Diễm, có thể nhìn ra Triệu Liên vẫn quan tâm đến Kỳ Diễm, nhưng..... Lục Hi Hòa bất động thanh sắc* đưa mắt nhìn Kỳ Diễm, phát hiện nét mặt của anh không có bất kỳ gì không ổn.

*Bất động thanh sắc: tính bở, không biến sắc, rất bình tĩnh, ung dung thản nhiên.

Chắc là mối quan hệ của hai người cũng bình đạm như thủy*, xem ra cũng không phải tất cả mọi người có thể hòa thuận và thân mật với mẹ kế giống cô. Trong lòng Lục Hi Hòa, Thẩm Lan Du chiếm vị trí không giống nhau, cũng đã định cô cùng chung sống với bà ấy thân mật gắn bó.

*Bình đạm như thủy: chỉ mối quan hệ bình bình, không yêu thương cũng không thù hận, không mấy mặn mà, dầm dề.

"Xin lỗi." Lục Hi Hòa thì thầm.

"Không sao." Kỳ Diễm thờ ơ đáp.

Lục Hi Hòa cố tình chuyển chủ đề, ánh mắt cô đảo qua một vòng, đưa cổ tay mình tới trước mặt Kỳ Diễm, "Cổ tay của tôi vẫn chưa chườm túi đá nữa."

Kỳ Diễm nhìn cổ tay cô, hỏi: "Làm sao không đắp?"

"Túi đá quá cứng, tôi không đập được, không có sức." Giọng điệu của cô có vài phần đáng thương.

Kỳ Diễm, "....."

"Tới sofa ngồi đi."

"Ồ."

Lục Hi Hòa rất nghe lời đi tới trước sofa ngồi xuống. Cô nhìn Kỳ Diễm quay người đi vào trong phòng bếp, rồi sau đó khom người xuống mở ngăn đông lạnh trong tủ lạnh.

Sau khi Kỳ Diễm cầm túi chườm tới thuận tiện đi tới chỗ Lục Hi Hòa, ngồi xuống bên cạnh cô: "Đưa cổ tay ra."

Lục Hi Hòa vươn cổ tay ra, "Nhà anh dùng túi chườm đá mềm à."

Túi chườm đá mềm không giống túi chườm đá thông thường, giống trong đoàn làm phim mà các cô hay dùng, là những miếng mềm mềm. Dù bị thương ở chỗ nào, túi chườm mềm đều có thể dính sát với da. Nó vừa đỡ phiền vừa tiện lợi, nhưng trong nhà cô không có chuẩn bị, cũng chỉ tiện ném một vài túi chườm bình thường vào mà thôi.

"Ừ." Kỳ Diễm một bên đáp, một bên đem túi chườm đắp lên cổ tay cô.

"Này." Lục Hi Hòa bị lạnh, hít một hơi khí lạnh.

Nó lạnh buốt đến không thể tin được.

Cô khịt mũi một cách khoa trương, khiến ánh mắt Kỳ Diễm nhìn một cái, Lục Hi Hòa ngay lập tức yên lặng mà mím môi. Cô lập tức chuyển sang chủ đề khác: "Anh đang nấu gì vậy, thơm quá."

"Tôm nõn xào ớt xanh." Nói đến đây, Kỳ Diễm mới nhớ anh chưa cho tôm nõn vào nồi, vì thế lại nói với cô: "Tự đắp túi chườm đi."

Sau khi Lục Hi Hòa tự đắp túi chườm, Kỳ Diễm liền buông tay ra, sau đó anh đứng dậy đi về phía phòng bếp, thấy thế, Lục Hi Hòa cũng đứng dậy đi theo vào.

Cô nhìn thấy Kỳ Diễm mở nắp ra, mùi hương ớt xanh tỏa ra xộc vào mũi, Lục Hi Hòa không khỏi khụ hai tiếng. Đột nhiên mở nắp nồi như vậy, còn làm người khác sặc, Kỳ Diễm quay đầu lại liếc nhìn Lục Hi Hòa một cái, "Quay lại sofa ngồi."

Lục Hi Hòa lắc đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn anh, "Tôi muốn ở đây nhìn anh nấu ăn."

Cô thật không ngờ, Kỳ Diễn trông như thần tiên không nhiễm bụi trần, lại có thể nấu ăn. Bây giờ đàn ông trên thế giới này mbiết nấu ăn càng ngày càng ít, nấu cơm giống như là chuyện trời sinh rơi trên người phụ nữ. Cô chỉ tưởng tượng sau này nếu bản thân thực sự kết hôn với ai đó, ở trong phòng bếp cả một đời nấu cho anh ta 1 ngày 3 bữa. Chẳng bằng chọn một người hơn cô, dù sao về sau già rồi, cô vẫn muốn làm một bà già khéo léo.

Trong mắt Kỳ Diễn hiện lên ý cười bắt đầu đi. Nếu cô không đi, người không thoải mái chính là cô, vì vậy anh cũng không quan tâm cô nữa, mà đổ ớt xanh trong chảo vào thùng rác.

"Tại sao lại đổ đi?" Cô hỏi một cách lạ lùng.

"Nấu hơi lâu, nhữn rồi."

Lục Hi Hòa gạt gạt đầu, nhữn rồi thì không ăn được.

Cô cứ như vậy dựa vào bàn kính, không chớp mắt xem Kỳ Diễn xào một món lại xào rau. Mùi của thức ăn tràn ngập phòng bếp. Cả ngày hôm nay cô mới chỉ ăn vài lát bánh mì và một đĩa salad trái cây, bây giờ nhìn vào những món ăn đầy màu sắc và thơm ngon trên bàn kính, đã thấy bụng đói cồn cào.

Cô đột nhiên nghiêng người qua, kéo vạt áo phía sau của Kỳ Diễn nói: "Kỳ Diễn, anh nói xem tay tôi có phải bị thương rất nghiêm trọng không?"

Kỳ Diễn xoay người, đôi mắt đen thâm sâu nhìn cô, Lục Hi Hòa không khỏi nuốt xuống một ngụm, tầm nhìn của anh có thể khiến cô khản trương bức thành bộ dạng ma quỷ này? Trong lòng Lục Hi Hòa tự phi nhỏ mình trăm tám mươi lần.

"Bởi vì tôi cảm thấy cổ tay mình không có sức, tôi hình như không tự nấu ăn được, nhưng vẫn chưa ăn cơm tối...."

Cô nói lời này, nếu Kỳ Diễn còn không hiểu chính là có quỷ rồi, "Đi đến bàn ngồi xuống đi."

"Được!" Nghe vậy, Lục Hi Hòa lập tức mỉm cười, "Tôi tới giúp anh bung thức ăn." Nói xong cô chuẩn bị đi bung đĩa rau xào trên bàn kính.

"Không cần cô bung, chỉ cần ngồi xuống thôi."

Lục Hi Hòa nhú mày, khóe miệng không nhịn được cười, người này thực tốt.

Kỳ Diễn rất nhanh đặt tất cả thức ăn lên bàn, anh đem bát cơm tới trước mặt cô, "Ăn đi."

Lục Hi Hòa chống hai tay lên má, mặt nghiêm túc nhìn Kỳ Diễn, "Kỳ Diễn, anh thực sự quá tốt."

Nghe vậy, đôi tay Kỳ Diễn đang ăn cơm hơi khựng lại, mặt anh không biểu cảm nhìn cô một cái, "Ăn cơm"

Lục Hi Hòa mỉm cười với anh, sau đó bắt đầu động đũa, vừa động liền rất khó để dừng đũa lại, Lục Hi Hòa cảm thán nói: " Không ngờ anh nấu ngon như vậy, cơ mà giống như anh sống trong nhung lụa, như thế nào mà tự nấu cơm vậy?"

Kỳ Diễn không dừng đũa lại, chỉ nhàn nhạt trả lời cô: "Một mình ở nước ngoài mấy năm, còn có gì mà không biết?"

Học nấu ăn là khi anh hai mươi mấy tuổi, bởi vì quả thực anh không quen ăn đồ ăn nhanh của nước ngoài. Cách duy nhất chính là tự mình làm, làm nhiều lần tự nhiên tay nghề sẽ tăng lên.

Động tác gấp thức ăn của Lục Hi Hòa hơi dừng lại một chút, cô xấu hổ cắn cắn đầu đũa. Cô ăn bữa ăn của mình là được rồi, làm gì mà hỏi câu khó xử như vậy? Cô liếm môi. Cô suy nghĩ một lúc, sau đó hơi nghiêng người về phía trước, nói với Kỳ Diễn: " Kỳ Diễn, nếu không tôi cũng nói cho anh một bí mật nha?"

"Ừ?"

"Thực ra..... Mẹ của tôi bây giờ không phải mẹ ruột, cũng giống như anh vậy."

Kỳ Diễn từ từ đặt đũa xuống, con ngươi đen nhánh hiện lên vài tia phức tạp, "Bà ấy, đối với cô tốt chứ?"

"À?" Lục Hi Hòa dường như không phản ứng lại.

Ai tốt với ai? Anh không phải hoài nghi Thẩm Lan Du không tốt với cô chứ, nghĩ đến, cô không nhịn được nở nụ cười, cười đến mức tay cô đang gấp thức ăn không ổn định, "Kỳ Diễn, anh có phải xem quá nhiều phim truyền hình không? Không phải tất cả mẹ kế đều như vậy."

Kỳ Diễn xem cô cười không ngừng, liền biết câu trả lời. Anh nhẹ nhàng nói một câu, "Vậy thì tốt."

"Anh nói cái gì?" Giọng anh hơi trầm, cho nên lời nói của anh cô không nghe rõ.

Kỳ Diễn lắc đầu, "Không có gì, mau ăn cơm đi."

"Ồ."

Sau khi ăn xong, Lục Hi Hòa nhìn bát com trên bàn, sau đó yên lặng gọt tay ra, "Anh cảm thấy tay của tôi thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay các bạn có thể chia sẻ một điều hạnh phúc với tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Anh không cảm thấy tôi rất giống bạn gái của anh sao?

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Bụng Bự

Ăn com xong, Lục Hi Hòa nhìn bát com trên bàn, sau đó gọt tay ra đến trước mặt Kỳ Diễn: "Anh thấy tay tôi thế nào?"

Kỳ Diễn ngẩng đầu nhìn bàn tay cô, trắng nõn tinh tế, tròn trịa và gọn gàng, móng tay không chăm sóc nhiều nhưng vẫn khỏe mạnh, màu hồng nhạt: "Rất đẹp."

Lục Hi Hòa giống như chỉ chờ câu này của Kỳ Diễn, anh vừa nói xong, cô lập tức tiếp lời: "Đúng không, tôi hài lòng nhất là tay tôi đây, nhỏ nhắn lại thon dài, anh nhìn ra không, đây là đôi tay được cưng chiều từ nhỏ."

Nghe vậy, Kỳ Diễn mỉm cười nhưng không lộ ra tâm tình gì.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện lên tia xảo quyệt, khóe miệng cong lên, cô nâng niu từ nhỏ sợ là không chỉ có đôi tay, anh thấy, cả người cô đều là được cưng chiều từ nhỏ.

Kỳ Diễn không đáp lại, đứng dậy, bê chén đĩa vào phòng bếp, Lục Hi Hòa nhìn bóng lưng cao ngất của anh, sau đó cũng bê bát đĩa đi theo, thấy Kỳ Diễn cho chén đĩa vào bồn chuẩn bị rửa, cười híp mắt hỏi: "Có muốn tôi giúp anh một tay rửa hộ không?"

Kỳ Diễn chia tay lấy găng tay rửa chén, cô vừa nói như vậy, anh còn có thể để cô rửa sao? Anh nói với giọng trêu chọc: "Không dám làm phiền bàn tay được nâng niu từ nhỏ."

Nghe giọng điệu trêu chọc của Kỳ Diễn, Lục Hi Hòa không khỏi cong khóe miệng, cô thế nào lại cảm giác giọng điệu vừa rồi của Kỳ Diễn rất dễ thương nhỉ?

"Tôi đứng đây với anh vậy, nếu không anh ở đây một mình sẽ quá cô đơn đi?"

Lần này Kỳ Diễn xoay người lại, một đôi mắt thâm thúy không hề chớp nhìn anh, thật muốn biết, da mặt của cô nàng này rốt cục là làm từ gì, sao có thể dày đến như vậy?

Ngay lúc Lục Hi Hòa tưởng Kỳ Diễn chuẩn bị nói gì với cô, nhưng không như dự đoán, anh lại quay người lại, mang găng tay rửa chén vào. Lục Hi Hòa không khỏi hỏi anh: "Vừa rồi anh không có gì muốn nói với tôi sao?"

Kỳ Diễn không chớp mắt nhìn: "Không có."

Đối với cô anh còn có thể nói gì, anh lớn như vậy lần đầu nhìn thấy người phụ nữ có da mặt dày đến như vậy, diễn sâu như vậy, hơn nữa, cũng không có người con gái nào dám ở trước mặt anh được một tác lại muốn tiến thêm một bước, cô chính là người đầu tiên, anh hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì.

Ngay cả Kỳ Diễn cũng không ý thức được lúc mình nghĩ đến điều này, khóe miệng anh cong lên, nở nụ cười thần nhiên.

Lúc Kỳ Diễn rửa chén xong, Lục Hi Hòa kéo góc áo anh lại, "Kỳ Diễn, tôi hỏi anh một việc."

Kỳ Diễn nhìn ngón tay trắng nõn nắm góc áo của mình, ừ một tiếng.

Trông Lục Hi Hòa như muốn nói chuyện đại sự, cô hơi nghiêng người lại gần Kỳ Diễn, thần bí hỏi anh: "Anh có cảm giác tôi rất giống một người không?"

Kỷ Diễn nhủu mầy, anh thật sự không mò ra được bây giờ cô lại chuẩn bị chiêu trò gì nữa: "Giống ai?"

Đôi mắt trong vắt của Lục Hi Hòa trong nháy mắt lấp lánh, "Anh không cảm thấy tôi rất giống bạn gái của anh sao?"

*

Lúc Lục Hi Hòa nói xong câu đó liền bị Kỷ Diễn ném ra ngoài, không sai, chính là ném ra ngoài, cô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị đối xử như thế, nhưng Lục Hi Hòa bị ném ra ngoài ngược lại một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vui vẻ.

Kỷ Diễn cũng thật là đáng yêu quá đi? Là rất rất đáng yêu mới đúng!

Sau khi vào cửa, Lục Hi Hòa như thường lệ treo lên cân đo trọng lượng của mình, lúc cô đứng vững, kim đo cân nặng đứng yên, xem số mà kim đo chỉ, cô mở to hai mắt nhìn, không tin nổi.

Không thể nào, không thể nào! Chẳng qua chỉ là một bữa tối thôi mà, làm sao có thể tăng nhiều như vậy??? Rõ ràng vượt ra khỏi dự đoán của cô!!!

"Ảo giác, nhất định là ảo giác." Lục Hi Hòa tự mình lắc bả, vừa nói cô vừa bước xuống, lại bước lên lại một lần nữa, số cân vẫn như trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

"A, biết rồi, nhất định là do mình mặc hơi nhiều, cởi ra một ít." Nói xong, Lục Hi Hòa nhanh chóng cởi áo T-shirt bên ngoài, chỉ chừa thất lưng, cân lần thứ hai, song lần này vẫn như trước, không có bất kỳ biến hóa nào.

Lục Hi Hòa mỉm cười bước xuống cân, cô ngồi xổm xuống, tay vỗ cái cân: "Bảo bối, em có vấn đề gì đúng không, có phải hết pin không? Nhưng mà em không cần lo lắng, ngày mai chị thay pin mới cho em, cũng không nên hù chị như thế chứ, ha?."

"Không được không được, muốn chết muốn chết quá đi mất "

Lục Hi Hòa nghĩ bụng dưới của mình sẽ nhanh chóng bị xóa bỏ, khuỷu tay và ngón chân sắp không chống đỡ được nữa rồi, chỉ có thời điểm cứng rắn chống đỡ thân thể cô mới cảm nhận được sức mạnh của vạn vật hấp dẫn, khiến cho cô luôn không nhịn được mà muốn thân mật với đất mẹ, cô bây giờ khóc không ra nước mắt, đều do Kỷ Diễn làm cơm thật sự quá ngon, cô cũng không kiêng kị gì mà ăn một hơi, thật là ăn một thời thoải mái, ngược thân hòa táng tràng a.*

*Đoạn này chị nhà mình đang tập động tác elbow plank

Nghe tiếng đếm ngược từ giọng nói xinh đẹp phát ra trong phần mềm, Lục Hi Hòa chỉ muốn hát, thời gian ơi thời gian ơi nhanh lên đi, xin chó nên lẻ mề.

Sau khi kết thúc màn chống đỡ cứng rắn, Lục Hi Hòa lại ngửa không ngừng vó bắt đầu động tác kế tiếp, co duỗi chân, hông thẳng, cong đầu gối cô vừa thở hổn hển theo tiết tấu, vừa thở không ra hơi lắc bả.*

* 1 động tác trong bài plank nửa

"Tại sao tôi vì chuyện vụn vặt làm cho mình phiền não tất cả đều bởi vì bởi vì đẹp rất quan trọng" "

"Tại sao tôi vì chuyện vụn vặt làm cho mình phiền não tất cả đều bởi vì đẹp rất quan trọng."

"Đẹp rất quan trọng!"

Chỉ có nhắc nhở mình một lần lại một lần như vậy, cô mới có thể kiên trì, dù thế nào đi nữa, cô cũng phải làm cho calo đêm nay ăn vào tiêu hao hết!

Lúc cô đầu đầy mồ hôi, cả người mệt là rồi, tiếng chuông thanh thúy đột ngột vang lên, cô giật mình một cái, khuỷu tay không kịp chống đỡ, lập tức ngã xuống thảm yoga mềm mại. Lúc này, vô cùng cảm tạ mặt mình là hoàn toàn tự nhiên, nếu không thì té như vậy, khuôn mặt không bị biến dạng mới lạ.

Cô bây giờ thực sự mệt muốn chết, không muốn động dậy. Vì vậy cô cứ như thế với tới điện thoại, tùy ý bấm nút trả lời.

"Alo?" Cô yếu mở miệng.

Người gọi cho cô đúng là Chu Chỉ Yếu, Lục Hi Hòa đang nằm trên thảm yoga liền ngồi bật dậy, "Cô nói gì cơ?"

"Ý cô là người phát ngôn Thi Lạc Phù của tôi đổi thành Mạnh San San? Sao cô biết?"

"Hôm nay tới công ty, vô tình nghe được."

"Không thể nào, nếu thật sự có việc này, sao chị Nguyệt lại không nói cho tôi?"

"Tôi nghĩ chị Nguyệt sẽ mau chóng gọi điện thoại cho cô thôi."

Chu Chỉ Yếu vừa mới nói xong, liền có cuộc gọi đến, màn hình hiển thị Thái Nguyệt, "Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, không nói nữa, tôi nhận điện thoại đây."

"Được, cô bình tĩnh nhé, không nên quá kích động."

Lục Hi Hòa mỉm cười, cô nhắm mắt, tiếp tục nói: "Kích động? Tôi một chút cũng không kích động, hiện tại tôi rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh."

Cúp điện thoại của Chu Chỉ Yếu, Lục Hi Hòa nhận điện thoại của Thái Nguyệt.

"Hi Hòa

Thấy Thái Nguyệt do dự, Lục Hi Hòa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Người phát ngôn Thi Lạc Phù đổi thành Mạnh San San phải không?"

"Sao em biết?" Thái Nguyệt đầu bên kia hơi sững sốt, cô còn chưa nói, em ấy lại biết nhanh như vậy?

"Chị Nguyệt, chị nói thật với em, có đúng hay không?"

"Cũng không phải, là

"Ai cho phép? Lục Hi Hòa dễ mời như vậy à? Nói dối liên dối, xem em là cái gì thế?"

Thái Nguyệt đầu bên kia nghe giọng Lục Hi Hòa liền biết, tiểu tổ tông có vẻ muốn bùng nổ rồi, cô nhanh mở miệng trấn an tâm tình của Lục Hi Hòa: "Không phải dối, mà là cùng song song phát ngôn, Mạnh San San cùng với em."

Nghe vậy, Lục Hi Hòa không khỏi cười lạnh một tiếng: "Hai phát ngôn? Em đây có phải nên mạng ơn bọn họ không? Cảm ơn bọn họ không trực tiếp thay đổi người?"

Thái Nguyệt cũng là rất đau đầu, lúc đó chị biết tin tức này, cũng tức giận, chị tất nhiên là cực liệt phản đối, thế nhưng Lô Lương Kiều nên chị không dám nói với Lục Hi Hòa, nếu như em ấy biết Mạnh San San là do Lô Lương Kiều nâng lên, đoán chừng là sẽ bùng nổ.

"Được rồi, chị Nguyệt, bây giờ em cũng không muốn nói thêm nữa, em đi ngủ đây, em cũng không muốn loại chuyện này ảnh hưởng đến sắc đẹp của em, về phần chuyện này, ngày mai tới công ty chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Lục Hi Hòa không đợi Thái Nguyệt nói tiếp, tự mình cúp điện thoại, tắt máy xong Lục Hi Hòa như bình thường, tắm rửa, thoa kem dưỡng da.

Mà Thái Nguyệt đầu bên kia coi như làm không được cũng không có việc gì, chị quá quen với tính tình của Lục Hi Hòa, tối nay tuyệt đối là bão tố đã tới điểm báo, xem ra ngày mai phải đánh một trận ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Làm sao ? Cô lo lắng cho tôi ?

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu Muội Muội

Sáng nay lúc Lục Hi Hòa ra khỏi cửa, bầu trời toàn bộ là mây đen dày đặc, sắc trời âm u, nhưng cô vừa mới đến công ty không được bao lâu thì mưa, lại thành lình có sấm chớp.

Thái Nguyệt ngồi trong văn phòng, chị nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt. Chị vừa nhận được tin nhắn của Doanh Doanh, nói rằng Lục Hi Hòa đã đến công ty.

Nghe bây giờ cô ấy đến đây, trong lòng chị vẫn còn chút bất an, tính tình của tiểu tổ tông này chị cũng sợ, chính là vừa định bung một ly cà phê lên để trấn tĩnh, cửa lớn liền bị đẩy ra.

Dám vào phòng của chị mà không gõ cửa, lại còn kiêu ngạo như vậy chỉ có Lục Hi Hòa mà thôi, chị ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Hi Hòa đi tới, vội vã cầm cà phê xuống đón, mỉm cười nói: "Hi Hòa à, em đến rồi?"

Lục Hi Hòa tùy tay ném chiếc túi lên ghế sofa, 2 tay khoanh trước ngực nhìn Thái Nguyệt: "Chị Nguyệt, rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

Nghe Lục Hi Hòa nói với giọng bình tĩnh, trong lòng Thái Nguyệt kêu một tiếng không ổn, thường thường thì tiểu tổ tông này lúc càng bình tĩnh thì càng dễ bùng nổ nhất, chị thực sự lo lắng cho bản thân mình nói câu nào sẽ rước họa vào thân. Tính khí nóng nảy này làm chị rất sợ.

"Cái này à.....quyết định ban đầu của công ty là em, nhưng....."

Cái này chị làm sao nói với cô ấy đây? Để Mạnh San San làm người phát ngôn là quyết định của Lư Lương Kiều, nhưng làm sao chị nói vậy được? Tối qua cũng vì việc này mà chị tìm Lư Lương Kiều rất nhiều lần, nhưng thái độ của Lư Lương Kiều rất kiên quyết, không thể nào lay chuyển được.

Thành thật mà nói, cách làm của anh ta thực sự rất lạnh lùng, nhưng tất cả hành trình của nghệ sĩ đều phải tuân theo sự sắp xếp của công ty nên lời của chị đều không có tác dụng.

"Là Lư Lương Kiều à." Lục Hi Hòa nhìn chị do dự như vậy, trong lòng đại khái cũng đã hiểu rõ, Mạnh San San chẳng qua là một người mới, căn bản chị đơn giản là chạm đến cửa của Schrove, bây giờ đi lên được rồi cô còn không rõ là gì à?

Điều này chỉ có thể cho thấy rằng sau lưng có người bao nuôi cô ta, nhưng người sau lưng cô ta chẳng qua chính là Hà Phi, còn sao Hà Phi lại có quyền lợi to như vậy, phải xem Lư Lương Kiều rồi. Nhìn không ra Hà Phi rất dễ tâm đến người em họ này, thế mà có thể cho cô ta lên làm người phát ngôn cho Schrove.

"Chị Nguyệt, Phó tổng Lư tìm chị Hi Hòa đến văn phòng một chuyện." Doanh Doanh đứng ở cửa văn phòng, nói với hai người họ.

Lục Hi Hòa nhướn mày, đúng lúc cô cũng định đi tìm anh ta, kết quả anh ta tìm tới trước, thực sự khá thú vị. Vì vậy cô quay đầu nói với Doanh Doanh: "Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay."

Thái Nguyệt nhìn cô, trong lòng thực sự lo lắng, thoát nhìn tiểu tử tông này rất thanh thuần vô hại, nhưng cái tính nóng nảy một khi bùng nổ đến cả chị cũng sợ, chị thực sự sợ ngộ nhờ hai người một lời không hợp liền xảy ra chuyện gì đó, đến cuối cùng thức sự khó mà hết việc, nhưng nói thật, việc này đúng nói Lục Hi Hòa không thoải mái mà đến chị còn cảm thấy bức bối.

Mặc dù cô được hàng ngàn người hâm mộ, muốn gió là gió muốn mưa là mưa, nhưng dù sao cô đã ký hợp đồng với công ty, bị quản chế bởi công ty, hơn nữa tuy Lư Lương Kiều là phó tổng, nhưng công ty này anh ta cũng chiếm 50% cổ phần, quyền lực trong tay không thua gì Trâu Mẫn Dư.

"Hi Hòa, em lý nữa nhất định phải kiềm chế tính nóng nảy một chút, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, hiểu không?" Thái Nguyệt nhìn không được dạn dỏ cô ấy vài lời.

Lục Hi Hòa nhìn thoáng Thái Nguyệt nói: "Em hiểu, tính tình em rất tốt."

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi văn phòng của Thái Nguyệt, Thái Nguyệt lo lắng nhìn bóng dáng của Lục Hi Hòa, lại nhìn sang Doanh Doanh, "Cô ấy nói tính tình cô ấy tốt, cô tin không?"

Doanh Doanh thành thực lắc đầu với Thái Nguyệt, "Không tin."

*

Lục Hi Hòa vừa ra khỏi văn phòng liền nhìn thấy Chu Chí Yếu đứng bên ngoài, Chu Chí Yếu nhìn thấy cô liền đi tới.

"Sáng nay nghe nói là hai người phát ngôn?"

"Ừ."

"Vậy bây giờ cô làm gì?"

"Hai người phát ngôn là điều không thể, tương đối được lên tới để leo lên à, nằm mơ."

Chu Chí Yếu sờ sờ cằm, như suy tư nói: "Tôi cảm thấy lần này có chút kỳ lạ, Lư Lương Kiều có thể kiên quyết nâng cô ta lên như vậy, chắc chắn sẽ không tùy tiện để cô ta xuống."

"Cho nên lần này tôi mới tìm anh ta hỏi cho rõ ràng."

Lục Hi Hòa và Schrove là đối tác cũ, cô luôn là người phát ngôn quay chụp quảng cáo, nhưng hiện tại nhét cho cô một Mạnh San San là có ý gì?

"Xem dáng vẻ của cô, là định đi đâu đây?"

"Lên tầng 28, Lư Lương Kiều đợi tôi lên."

Nói rồi cô duỗi tay lên đem những sợi tóc mái trên má vén ra sau tai, lúc cô đang giơ tay lên, Chu Chí Yếu nhìn thấy cổ tay áo của cô mờ mờ, trên cổ tay trắng hiện những vết đỏ mờ mờ.

Cô vừa nhìn cổ tay này liền biết là dấu tay, còn có người dám làm điều này với cô ấy?

Chu Chí Yếu kinh ngạc hỏi cô, "Cổ tay của cô làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa không nói tiếng nào kéo tay áo xuống, nghiêng đầu liếc Chu Chi Yếu một cái, rất không đành lòng hỏi: "Làm sao, cô lo lắng cho tôi?"

Chu Chi Yếu nhìn lại cô, ánh mắt hơi loé, "Tôi lo lắng cho cô? Nằm mơ đi."

"Ồ, xem giống như cô lo lắng cho tôi vậy."

"Mặc kệ cô."

Chu Chi Yếu vừa nói thì nhìn thấy Hà Phi đi tới, cô nâng cằm về phía Hà Phi: "Này."

Lục Hi Hòa thuận thể đi qua xem, hôm nay đáng vẻ Hà Phi mang một vẻ rạng rỡ đặc biệt, thoát nhìn tâm trạng không tồi, nhưng bây giờ cô lại không quen nhìn tâm trạng tốt của chị ta.

"Chào." Cô ta rất hiếm khi chủ động chào hỏi với họ, trong đó hẳn có ý thị uy.

"Chào chị Hà." Chu Chi Yếu chào cô ta.

Hà Phi gật đầu, nhưng sự chú ý của cô ta rõ ràng không phải ở trên người Chu Chi Yếu, ánh mắt như có như không nhìn Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa tự nhiên giương khóe miệng, nở nụ cười tiêu chuẩn lại tự nhiên của tiên nữ, nói chào với cô ta: "Chào chị Hà."

Lúc sau khi nụ cười của Lục Hi Hòa giương lên, nụ cười trên miệng của Hà Phi hơi cứng đờ một chút. Người duy nhất trong công ty hợp tác với Schrove làm người phát ngôn chỉ có một người là cô ta, bây giờ cô ta hẳn đã biết phải cộng tác với San San, đến lúc này rồi, sao cô ta còn có thể cười được?

Cô tươi cười trước sau như một làm cô ta cảm thấy chói mắt, vì vậy cô ta giống như vô tình mà nói với cô: "Hi Hòa này, có lẽ cô đã biết tiếp theo Schrove sẽ hợp tác cùng với cô và San San, San San là người mới, đến lúc đó còn phải phiền toái cô giúp đỡ một chút."

Khoé miệng Chu Chi Yếu hơi run, mẹ nó, bà già này hoàn toàn là cố ý!

Cô theo bản năng liếc nhìn sắc mặt Lục Hi Hòa, chỉ thấy khuôn mặt của Lục Hi Hòa không đổi sắc, ngay cả khóe miệng tươi cười vẫn duy trì thật xinh đẹp.

Lục Hi Hòa mỉm cười nheo mắt, rồi hơi tiến về phía Hà Phi, đè thấp âm thanh nói: "Tôi thấy cô ấy giúp đỡ tôi thì đúng hơn chứ? Bởi vì suy cho cùng, tôi không có cái gọi là..... chị họ."

Nói đến lúc này, Lục Hi Hòa cố ý dừng lại. Ánh mắt Hà Phi dần ẩn ẩn u ám. Ý tứ trong lời của Lục Hi Hòa cô ta còn không rõ sao?

Nhưng sự u ám trong mắt cô ta chỉ trong chớp lát. Cô ta đã lẫn lộn trong ngành giải trí nhiều năm như vậy, việc thay đổi tâm trạng này vẫn rất dễ dàng, "Tôi dường như không hiểu ý cô lắm."

"Haizz....Chị Hà cũng đừng khiêm tốn, nêu chị không hiểu vậy thực sự không có ai hiểu rõ rồi, giữa hai chúng ta, còn có gì mà ra vẻ chứ?" Lục Hi Hòa mỉm cười, nhưng trong đôi mắt đào hoa rõ ràng không có tí ý cười nào.

Lúc này, khóe miệng tươi cười của Hà Phi thực sự nửa phần đều không nhìn thấy, cô ta mở miệng châm chọc nói: "Bây giờ cô thực sự lười ngụy trang rồi à?"

"Ừ, tôi có thể sắp xếp tốt không cần chị Hà, ở điểm này là tôi thua."

Lời nói của hai người đều dày đặc mùi khói thuốc súng, nhiệt độ xung quanh mặc danh kỳ diệu* mà giảm vài độ. Chu Chi Yếu im lặng nhấp nhấp khóe miệng, họ coi cô như người vô hình sao?

*Mặc danh kỳ diệu: không hiểu tại sao, quái lạ.

"Cô đúng là nhanh mồm dẻo miệng."

"Làm sao so với chị Hà được, giọng nói đâu có nhẹ nhàng như này?" Lục Hi Hòa như có như không khiến giọng nói nhẹ nhàng đi vài phần, "Chị xem, em vừa đến công ty, phó tổng liền gọi em đến văn phòng. Tuy nhiên, em là nhân viên chính thức, nào dám để Lư phó tổng chờ lâu, vậy không thể nói chuyện được rồi."

Nói xong, ý cười trên khóe miệng Lục Hi Hòa chợt tắt, nhắc chân đi thẳng qua Hà Phi.

Chu Chi Yếu tự nhiên cũng theo sau, cô nhìn xuống, tưởng che giấu được nhưng không thể kiểm soát khóe miệng đang nhếch lên. Nói thật, cô trưởng thành như vậy, người có thể làm cô gợn ngón tay cái lên chính là Lục Hi Hòa, ngang ngược, tùy hứng.

Nhưng Lục Hi Hòa vẫn không thể rời đi, vì ngay lúc cô vừa đi không quá hai bước cổ tay liền bị Hà Phi túm chặt, mà cô ta lại túm đúng chỗ bị Kỷ Diễn siết chặt tới qua. Lục Hi Hòa theo bản năng nhú nhú mày.

"Lục Hi Hòa, cô đừng quá kiêu ngạo, sức chịu đựng của tôi là có giới hạn."

Chương 18: Anh có nhìn thấy weibo Thi Lạc Phù hôm nay đăng gì không?

Edit: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Muội Muội

Gấu Bụng Bự: comeback đòi nhe quý dị

"Lục Hi Hòa, cô đừng quá kiêu ngạo, sức chịu đựng của tôi là có giới hạn."

Lục Hi Hòa nghe ra Hà Phi đang nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem ra chị ta rất thiếu kiên nhẫn, cô cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay mình đang bị chị ta nắm, tay chị ta mang theo lạnh lẽo, làm cô từ đầu đến chân đều không thoải mái.

Đảo mắt nhìn thấy hai ba nhân viên đang đi về phía này, con người cô khẽ chuyển động, lớn tiếng hô lên: "Chị Hà, chị làm gì vậy?"

Lục Hi Hòa bất thành linh tuôn ra một câu làm hai người đều ngậy ngậy cả người, nhưng còn Chu Chi Yếu biết rõ tính cô, nhìn thấy đằng xa có người đi tới, rất nhanh liền nhận ra mục đích của Lục Hi Hòa, vì thế cô ấy chạy nhanh lên giữ chặt Hà Phi.

"Chị Hà chị đừng như vậy, chị siết đau Hi Hòa, muốn nói gì thì buông tay ra trước rồi lại nói không được sao?" Chu Chi Yếu cao giọng, nghe vừa sợ vừa vội, hơn nữa cô còn vừa nói vừa kéo tay chị ta trên cổ tay Lục Hi Hòa ra, động tác lôi kéo của mấy người các cô rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của người khác, mọi người nhao nhao lia ánh mắt tò mò tới.

Hà Phi lúc này còn đang trong trạng thái ngờ nghệch, chị ta vẫn chưa phản ứng lại thì tay nắm trên cổ tay Lục Hi Hòa liền bị kéo xuống.

Đau? Cô chẳng qua chỉ cầm tay cổ tay cô ta thôi mà, cũng không dùng bao nhiêu lực, sao có thể siết đau cô được?

Màn sương nhàn nhạt bắt đầu hiện lên trong đôi mắt đen nháy của Lục Hi Hòa, cô dùng một tay khác che lại tay mình, vẻ mặt bị thương nhìn Hà Phi, "Chị Hà, lần sau có thể bình tĩnh nói chuyện được không, trước công chúng, chừa cho em chút mặt mũi nữa."

Hà Phi nhìn vành mắt đỏ ửng của Lục Hi Hòa, lại nhìn đám người đang dần dần vây quanh, trong nháy mắt liền biết mục đích của Lục Hi Hòa, đôi mắt xinh đẹp tức khắc giống như băng: "Lục Hi Hòa, cô nói bậy..."

"Aiya!" Hà Phi còn chưa nói xong, Chu Chi Yếu đã kinh ngạc hô lên, cô nâng tay Lục Hi Hòa, vẻ mặt cuồng quýt nói: "Thế nào mà lại đỏ lên cả rồi?"

Hà Phi nhìn thấy vết đỏ trên tay cô cũng hơi kinh ngạc, bản thân dùng sức lực như nào mình còn không rõ sao? Sao có thể khiến cổ tay thành như vậy được, nhất định là cô ta cố ý, cố ý vu oan hãm hại cô!

Hốc mắt ửng đỏ của Lục Hi Hòa hiện lên một tia kinh ngạc, vết đỏ này trên cổ tay cô rõ ràng chính là Ký Diễn ngày hôm qua... cô còn chưa hồi tưởng xong liền cảm giác được Chu Chi Yếu như có như không nhéo cổ tay mình, vì thế mắt cô hơi híp lại.

"Không biết..."

Hà Phi nhìn vở kịch của Lục Hi Hòa và Chu Chi Yếu, quả thực chỉ muốn nôn đến hộc máu.

"Lục Hi Hòa, cô đúng là làm tốt lắm." Hà Phi nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Hi Hòa đỏ mặt, nhẹ nhàng đáp chị ta: "Cũng thế cũng thế."

Chu Chi Yếu đỡ Lục Hi Hòa, nói với Hà Phi: "Chị Hà, em thấy việc chị nhờ giúp đỡ San San, cô ấy so với Hi Hòa nhà em ghê gớm hơn nhiều, mười chín tuổi mà đã được Thi Lạc Phù chọn làm người phát ngôn như vậy rồi, không giống Hi Hòa nhà em, lúc hai mươi tuổi, phải có mấy tác phẩm ưu tú mới lọt được vào mắt Thi Lạc Phù."

Hà Phi hiện tại như người cảm ăn hoảng liên, có khổ không thể nói, cô ta hôm nay mới biết được, cái người Chu Chi Yếu hay cùng Lục Hi Hòa tới sống thì cô chết ngấm đầu với nhau này cũng không phải dạng vừa, cô ta không thể khỏi hoài nghi, hai người bọn họ thật sự là đối thủ một mất một còn sao?

Tuy rằng mọi người không biết phía trước đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà lúc này Chu Chi Yếu nói ra khiến cho bọn họ nhanh chóng suy nghĩ.

Mạnh San San trở thành người phát ngôn mới của Thi Lạc Phù trong công ty sau Lục Hi Hoà, bọn họ vừa đến công ty cũng nghe được tin tức, Mạnh San San chỉ là một người mới, không có tác phẩm đầu tay nào, làm sao một bước có thể tiến vào hàng ngũ người phát ngôn? Hơn nữa lại còn làm việc cùng Lục Hi Hoà?

Nhưng mà bây giờ, Mạnh San San có thể trở thành người phát ngôn của Thi Lạc Phù xem ra rất liên quan đến Hà Phi.

Lục Hi Hoà nhìn Hà Phi nói: "Chị Hà, có vẻ bây giờ em không còn cách nào lên văn phòng phó tổng Lur nữa, chị cùng phó tổng có quan hệ tốt, hy vọng chị có thể giải thích với phó tổng một chút."

Hai người lại lần nữa đi ngang qua Hà Phi, ở hướng trái ngược nhau, Lục Hi Hoà nói với Hà Phi một câu.

"Muốn tôi giúp đỡ cô ta, cũng phải tự biết ước lượng bản thân chứ, tôi chỉ sợ cô ta không được chịu được sự chăm sóc của tôi thôi."

Thẳng đến sau khi khuất khỏi tầm mắt của mọi người, Chu Chi Yếu lúc này mới buông tay Lục Hi Hoà ra, hai người nhìn nhau trong nhất thời đều không nói chuyện, mơ hồ sau hai giây hai người đồng thời nở nụ cười, tưởng tượng vừa rồi sắc mặt Hà Phi kia chẳng khác gì gan heo, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Ngày, hôm nay vậy mà cô lại triệt để trở mặt với Hà Phi nhỉ." Lục Hi Hoà không nghĩ tới hôm nay Chu Chi Yếu lại trượng nghĩa như thế, cô có chút nghi ngờ có phải cô ấy uống lộn thuốc không, ngày thường không tạo nghiệp là đã may lắm rồi.

"Bình thường quan hệ giữa tôi và cô ta cũng đâu có tốt, trở thì trở, sợ cô ta không được thôi?"

Lục Hi Hoà sờ sờ cằm, như suy nghĩ gì nhìn cô ấy nói: "Chu Chi Yếu, sao hôm nay lại soái vậy hả?"

Chu Chi Yếu lườm cô một cái: "Tôi sao soái bằng cô được, à mà cô thật sự không chuẩn bị đi lên văn phòng Lur Lương Kiều hả?"

"Nói nhảm, tôi vừa mới nói như vậy rồi, không được nữa vậy chẳng nhẽ còn muốn tôi tự vả vào mặt mình? Hơn nữa, hần tìm tôi còn có thể có chuyện gì, đơn giản chính là cho tôi biết chuyện Mạnh San San, mà tôi cũng đã biết rồi, còn gì quan trọng nữa sao?"

"Chuyện Mạnh San San lần này, cô định làm chung thật à?"

Lục Hi Hoà khẽ nâng mí mắt, không chút để ý mà nói: "Muốn để tôi làm việc cùng cô ta, cũng phải xem cô ta có đủ tư cách không, cô ta có thể bước vào cửa Thi Lạc Phù, đứng vững hay không chính là một chuyện."

Tuy rằng Lục Hi Hoà trong giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo cùng khinh thường, nhưng Chu Chi Yếu một chút cũng không cảm thấy cô quá mức tự đại, bởi vì cô ấy rất hiểu, so với người khác thì Lục Hi Hoà có vốn liếng để duy trì sự kiêu ngạo này.

Bởi vì cộc đã cấm xuống, Lục Hi Hoà tới văn phòng Lur Lương Kiều cũng không giải quyết được gì, cũng không biết Hà Phi nói với hần cái gì, về sau hần ta cũng không tìm cô nói việc này, mà nhờ Thái Nguyệt truyền đạt ý tứ với cô.

Dù sao đối với Lục Hi Hoà chuyện này cũng đã phai nhạt, ngay từ đầu thời điểm mới biết, cô rất bức bối, lúc ấy cũng muốn cùng Lur Lương Kiều lý luận chỗ ra nhẽ, nhưng bởi vì Hà Phi, nên cô thay đổi chủ ý, vì giống như chị Nguyệt nói, Lur Lương Kiều quyết định chuyện này sẽ không dễ dàng gì mà thay đổi, sợ rằng cô có nói gì cũng là trăm đáp như một, cho nên tại sao phải bận tâm?

Hơn nữa phong cách của Thi Lạc Phù đâu phải kiểu dễ dàng khổng chế như vậy? Nếu Hà Phi dám đem người giao vào tay cô, cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, độ hot của Lục Hi Hoà cô không để cợ* như vậy, dám cợ phải dám trả giá mới được!

*cợ ở đây là cợ nhiệt í mn, mn hiểu mè đúng hommm

Trưa hôm đó, tin tức Mạnh San San trở thành người phát ngôn mới của Thi Lạc Phù được công bố, phía Weibo chính chủ của Thi Lạc Phù còn tag Mạnh San San, công ty còn làm không ít tuyên truyền, mấy nghệ sĩ trong công ty đều vì cô ta mà chia sẻ trên Weibo, trên Weibo toàn là một màn chúc mừng, nhưng đăng sau Weibo, có ai biết mọi chuyện là như thế nào đâu?

Dù công ty muốn nâng cô ta, nhưng cư dân mạng dường như không muốn như vậy, bình luận dưới Weibo của cô ta vô cùng náo nhiệt, bôi đen, đánh nhau, việc lạ gì cũng có.

Kỳ thật cũng không nên trách cư dân mạng không để mặt mũi, đúng là mấy năm nay trang sức Thi Lạc Phù vẫn luôn được mọi người chú ý, trong giới trang sức thuộc hàng đầu, mấy người phát ngôn nổi tiếng của Thi Lạc Phù, không phải tai to mặt lớn trong ngành, không phải có chức vụ cao, thì cũng là tiểu hoa đán nổi tiếng đang lên.

Mà Mạnh San San bất quá mới ký hợp đồng cũng chỉ có nửa năm, đến tác phẩm đầu tay cũng không có, Hà Phi dám đẩy cô ta cho Thi Lạc Phù, đúng là anh dũng đáng khen.

*

"Ông chủ, đây là lịch trình mới của anh tháng này." Tiểu Minh đem báo cáo lịch trình trong tay đưa cho Kỷ Diễn.

Kỷ Diễn buông bút máy trong tay, tiếp nhận bản báo cáo.

Tiểu Minh bất động thanh sắc nhìn Kỷ Diễn đang cúi đầu xem báo cáo, không khỏi cảm thán, tuy rằng ông chủ của anh ngày thường rất bất cận nhân tình (ý nói a nhà mình rất khác người), nhưng vẫn không thể phủ nhận, giá trị nhan sắc của Kỷ Diễn cao ghê gớm, ngay cả mấy tiểu thím tươi rói lão thím khô trong công ty bọn họ chẳng có mấy ai so sánh được, anh ta không làm loạn trong giới giải trí không biết có bao nhiêu người an tâm.

Tiểu Minh chửi thầm cái gì, Kỷ Diễn tất nhiên sẽ không biết, anh xem xong báo cáo lịch trình cảm thấy không có vấn đề sau đó đưa lại cho cậu ta: "Cứ theo sắp xếp mà làm."

"Vâng."

"Công việc bên ngoài xử lý xong, cậu về trước đi." Kỷ Diễn một mặt cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện, một mặt nói với Tiểu Minh.

"Vâng, vậy ông chủ tôi về trước." Tiểu Minh nhìn Kỷ Diễn hơi hơi điểm một cái đầu lúc sau xoay người liền hướng cửa đi đến, nhưng mà đi được hai bước, anh ta như nghĩ tới điều gì đó liền ngừng lại.

Kỷ Diễn cảm giác được bước chân của cậu ta tạm dừng, anh cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Tiểu Minh nhún mày, như đang cân nhắc điều gì, cuối cùng anh ta quay lại.

"Ông chủ, anh có nhìn thấy weibo Thi Lạc Phù hôm nay tuyên truyền gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kỷ Diễn trở về, có cơm để ăn!

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Muội Muội

- - - - -

Ai biết về tựa game PUBG thì không cần đọc nội dung này, nếu bạn nào chưa biết thì đọc nội dung sau đây để biết thêm về game mà Hi Hòa chơi.

Game Hi Hòa chơi là PUBG. Cách chơi rất đơn giản, 1 là tổ đội để chơi, 2 là chơi 1 mình. Người chơi có nhiệm vụ nhảy dù vào khu vực mình muốn, nhặt trang bị như súng, túi cấp máu, ống x8, nước tăng lực... giết chết địch, chạy bo, tức là vùng an toàn, vùng an toàn theo thời gian sẽ từ từ thu hẹp, người chơi ngoài vùng an toàn sẽ bị trừ máu từ từ, khi chết người chơi sẽ biến thành một cái hộp và trong đó chứa trang bị của người đó đã có. Khi hết địch sẽ được top1.

Vì Thi Lạc Phù tuyên bố người phát ngôn mới, Weibo của Mạnh San San mới rơi vào tay giặc chịu khổ một thời gian, đương sự gián tiếp làm ra việc này Lạc Hi Hòa đang ngồi trên ghế sa lon nhàn nhã cùng Chu Chi Yếu ăn gà*.

*Ở đây chỉ game.

"Tôi nói này, thông báo của Thi Lạc Phù cô không định trả lời lại sao?"

Giọng Chu Chi Yếu từ đầu bên kia truyền tới.

Bởi vì sản phẩm tiếp theo Thi Lạc Phù đề cô và Mạnh San San cùng quay, cho nên lúc Weibo chính thức của Thi Lạc Phù đăng đồng thời tag @Mạnh San San và cô, tin tức đặc biệt này Lạc Hi Hòa mấy giờ trước đã nhận được, thế nhưng tới bây giờ cô vẫn chưa đáp lại.

Lạc Hi Hòa thành công giết chết một người chơi solo* biến thành hộp, cô một bên nhặt trang bị một bên trả lại Chu Chi Yếu, "Gấp cái gì?"

*Raw là người chơi Độc Lang

Đầu kia Chu Chi Yếu nở nụ cười, đúng vậy, gấp cái gì, người gấp cũng không phải cô ấy, mà là người khác mới đúng.

Lạc Hi Hòa vừa mới bị người chơi solo nọ bắn mất không ít máu, hơn nữa vận khí còn cô còn đặc biệt không tốt, người nọ là một quý nghèo, trang bị tốt

cũng không có, chớ nói chi là đồ xa xỉ như túi cấp cứu. Vì vậy cô hỏi Chu Chi Yếu.

"Có túi cấp cứu không? Cho tôi mấy cái đi."

"Mấy cái? Tôi tổng cộng có hai cái, cô còn muốn mấy cái?" Chu Chi Yếu khoa trương kêu lên.

"Chờ tôi full máu, tôi cướp lại cho cô, cho cô mạng."

Lục Hi Hòa vừa mới dứt lời, trên mặt đất liền xuất hiện hai túi cấp cứu, cô nhìn thoáng qua túi cấp cứu trên đất: "Cô cho tôi hết sao?"

"Không phải cô nói muốn dẫn tôi đi cướp túi cấp cứu sao? Tôi liền theo mong muốn của cô, cô có thể trả lại tôi gấp đôi."

Lục Hi Hòa nhặt túi cấp cứu dưới đất lên, nhanh chóng hoàn máu, "Yên tâm yên tâm, đi theo tôi, tôi bảo vệ cô."

Chu Chi Yếu dứt khoát đáp một tiếng.

Dọc theo đường đi, Lục Hi Hòa đặc biệt anh dũng, giết địch ngay từ đầu, nhặt đồ đều đưa Chu Chi Yếu. Chu Chi Yếu được lợi lớn, bỏ hai túi cấp cứu được lại gấp mấy lần.

"Chạy nhanh đi, chỉ còn một vài người."

"Oke."

Chu Chi Yếu tìm được rồi một chiếc xe, "Lên xe."

"Được."

Hai người xuất phát tới vùng an toàn, lúc qua cầu, Lục Hi Hòa nửa đùa, nói rằng: "Cô nói xem đầu bên kia có người đứng canh không?"

Cô vừa dứt lời, Chu Chi Yếu còn chưa kịp nói tiếp, xe hai người liền bị người nào đó làm nổ lốp.

"WTF!"

Hai người dứt khoát nhảy xuống xe, núp kỹ ở lan can cầu, "Thương pháp này là của kẻ trộm 6!"

Đối phương hẳn là sử dụng Kar98 giảm thanh cộng thêm kính x8.

"Người này rất giàu đấy."

"Giết chết hắn, trang bị của hắn sẽ là của chúng ta."

"Đừng nói giết chết, phải tìm ra hắn trước đã. Người này rất xảo quyệt."

Hai người tìm một vòng vẫn không có phát hiện bóng dáng của tên kia, "Kỳ quái, hắn còn có thể ẩn thân phải không?"

Ngay khi Lục Hi Hòa vừa dứt lời, cô lập tức bị bắn trúng một phát đạn, "Bà nó, lợi hại như vậy sao?"

"Tôi thấy hắn rồi, cô hồi máu nhanh lên, tôi ở chỗ này bò qua, hướng đông nam 280."

"Được."

Lục Hi Hòa nấp máu xong liền nghe được tiếng súng, tiếng Chu Chi Yếu vang lên lần nữa, "Tôi đánh bại hắn rồi, mau tới đây."

"Tới đây." Lục Hi Hòa đi theo.

Lúc hai người theo phương hướng của hắn đi qua, "Bằng" một tiếng, Chu Chi Yếu bị đánh bại.

"Moá, hắn lại còn có đồng đội!"

"Cô đi vào trong một chút, tôi trước tiên sẽ cứu cô." Vì Lục Hi Hòa biết vị trí của bọn cô còn cách vị trí bọn hắn một khoảng lớn, cho nên lúc này cô mới chọn cứu Chu Chi Yếu trước.

"Được."

Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống cứu viện, ngay tại lúc này, cô lần thứ hai phát hiện một chuyện đặc biệt đáng sợ, đó chính là cô lần thứ hai bị lag, wifi lần thứ hai không kết nối được, Chu Chi Yếu phát giác Lục Hi Hòa ngồi chồm hổm tại chỗ không động đậy, lập tức liền ý thức được: "Lục Hi Hòa, cô đừng nói với tôi là cô lại bị mắc kẹt nha?"

Lục Hi Hòa đi nhanh tới cửa, lúng túng nói chuyện, "Nếu như tôi nói điều không phải, cô tin hay không?"

"Cút! Cả nhà cô!"

"Đừng nóng vội, tôi đây phải đi ké wifi sát vách, chắc chắn sẽ quay lại."

Lục Hi Hòa mở cửa, thuận thực chuẩn bị kết nối wifi free sát vách, thế nhưng một giây tiếp theo, nụ cười của cô cứng ngắc.

W H A T!!!!

Wifi nhà Kỳ Diễn cần mật mã khi nào vậy???

"Lục Hi Hòa, cô có đó không, đang làm cái gì vậy, bên kia đã bắt đầu xông lên rồi."

Lục Hi Hòa yên lặng nuốt nước bọt, nhỏ giọng cẩn thận nói với Chu Chi Yếu: "À, wifi sát vách cái mật mã" "

"Lục Hi Hòa!!! Cô lặp lại lần nữa xem!!!"

Nhưng vào lúc này, trên màn hình xuất hiện một đội, ngay sau đó mấy tiếng súng vang lên, kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

Game over, team die!

"Tôi nói rồi sớm hay muộn hội lạnh ở nhà người online!"

"Có gì đâu, trò chơi mà, thắng thua là chuyện bình thường."

"Cútttt!"

Giữa lúc Lục Hi Hòa ôm laptop háng hái tán gẫu cùng Chu Chi Yếu, thang máy đột nhiên "Đình" một tiếng.

Kỳ Diễn trở về, có cơm để ăn!

Đó là phản ứng đầu tiên của Lục Hi Hòa.

Bởi vì... tầng này chỉ có hai người bọn họ, quả nhiên Lục Hi Hòa thấy được Kỳ Diễn từ thang máy đi ra, một tay xách nguyên liệu nấu ăn, một tay vắt áo khoác tây, Vì vậy cô cúi đầu nói nhặt nhèo với Chu Chi Yếu ở đầu kia: "Không nói nữa, tôi phải đi ăn cơm tối."

"Cái gì tôi" "

Chu Chi Yếu lời còn chưa nói hết, Lục Hi Hòa đã out khỏi trò chơi, đóng màn hình, cô bày bộ dáng tươi cười nghênh đón Kỳ Diễn, "Anh đã trở về?"

Kỳ Diễn đi tới chỗ Lục Hi Hòa, cô không trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng thuần khiết, ăn mặc cũng tùy tiện, áo T-shirt trắng cùng quần ngắn, lộ đôi chân trắng nõn, mang giày đen, lúc chưa phát hiện ra, thì cô đã chạy ngay tới trước mặt anh, đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng, "Tối hôm nay ăn gì vậy?"

Có thể vì lời nói của Lục Hi Hòa quá mức tự nhiên, khiến Kỳ Diễn không khỏi hơi nhúm mày.

Lục Hi Hòa tất nhiên thấy Kỳ Diễn nhúm mày, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn xụ cả xuống, giọng tội nghiệp, "Biểu cảm của anh đây là gì vậy? Tôi không biết nấu cơm, lẽ nào anh nhẫn tâm nhìn tôi chết đói sao?"

Kỳ Diễn nhìn lướt qua cổ tay của cô, cô mặc áo ngắn tay, cổ tay mơ hồ có thể thấy được vết hồng hồng, con ngươi dao động vài vòng, "Không phải."

Lục Hi Hòa nghe vậy ngay lập tức sốc lại tinh thần, cô vươn tay muốn giúp anh cầm túi nguyên liệu, nói rằng: "Quá nặng."

Nói rồi anh vòng qua cô đi tới phía trước, mới vừa đi một đoạn, thì cảm giác được tây trang trên cánh tay bị người lấy đi, nhìn lại, tây trang của anh đã bị Lục Hi Hòa ôm vào trong ngực."

"Cái này thì không nặng."

Tiểu cô nương đem tây trang của mình ôm chặt, đôi môi no đủ tròn bóng hơi mờ ra, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn, con ngươi gọn nước dịu dàng, mắt ngọc mày ngài, một giây sau Kỳ Diễn bất động thanh sắc mà dời ánh mắt. (Ặc kìa a đứng hình mất có 1 giây ~~~)

Lúc Kỳ Diễn vào nhà, Lục Hi Hòa nhanh chóng vào huyền quan* nhà mình lấy dép, đóng cửa lại xong liền đi theo, Kỳ Diễn chú ý tới dép trong tay cô, cô còn rất thuận tay.

*Huyền quan: khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách, có chỗ để dép, ô...

Lục Hi Hòa sau lưng Kỳ Diễn thay dép rồi vào nhà.

Sau khi vào nhà, Kỳ Diễn xách theo nguyên liệu nấu ăn đến phòng bếp, còn Lục Hi Hòa ôm tây trang của anh đứng ở phòng khách, "Cất áo ở đâu vậy?"

Sờ dĩ cô hỏi như vậy bởi vì cô biết Kỳ Diễn có chứng ép buộc, trong phòng khách không thấy một bộ quần áo của anh, cho nên cô nhận ra được anh không thích quăng đồ lung tung, nên mới hỏi một tiếng.

Kỳ Diễn đang đặt nguyên liệu nấu ăn xuống, nghe Lục Hi Hòa hỏi như vậy, liền nói với cô: "Phòng ngủ, đi vào có một giá treo đồ, treo ở phía trên là được."

Phòng ngủ?

Mất Lục Hi Hòa không khỏi sáng ngời, anh để cho cô bước vào phòng ngủ của anh sao?

Đoán chừng là Kỳ Diễn chưa kịp suy nghĩ nhiều với lời mình nói, nhưng Lục Hi Hòa không để cho anh cơ hội kịp phản ứng, cô ôm tây trang đi vào phòng ngủ của anh, cửa phòng ngủ đang đóng, vận tay cầm mở ra, một luồng mát lạnh xông vào mũi, mùi bạc hà mát lạnh mà Lục Hi Hòa vô cùng quen thuộc, đây là mùi trên người Kỳ Diễn.

Mở công tắc đèn trên tường, cô mới nhìn rõ phòng ngủ Kỳ Diễn như thế nào, tuy rằng kiến trúc nhà bọn họ đều giống nhau, cũng bao gồm phòng ngủ, thế nhưng phòng ngủ Kỳ Diễn rõ ràng có chỉnh sửa lại, bố cục nhìn lớn hơn một ít, phòng anh lấy gam màu lạnh làm chủ đạo.

Lục Hi Hòa không khỏi nhũn mảy, hiện tại bất kể là đàn ông hay con trai đều thích phòng ngủ loại này sao?

Bởi vì phong cách phòng ngủ của Trầm Quyên cũng như vậy, bố cục đơn giản, gam màu lạnh là chính.

Sau khi đi vào, rất nhanh cô đã tìm thấy giá treo đồ mà Kỳ Diễn nói, cô sải bước tới treo lên, đồng thời vô cùng tỉ mỉ vuốt phẳng nếp gấp trên tây trang cho bằng phẳng.

Nhìn tây trang ngay ngắn, Lục Hi Hòa vô cùng hài lòng, muốn chiếm được trái tim người đàn ông phải thể hiện nó từng chút một, nếu như anh thấy tây trang chỉnh tề, ấn tượng đối với cô càng tăng thêm một phần ba.

Lúc cô chuẩn bị đi ra ngoài, ánh mắt lơ đãng bị một luồng ánh sáng mờ hồ trên bàn cạnh giường ngủ của anh hấp dẫn.

Kỳ Diễn thích những đồ vật phát quang?

Lúc cô còn đang thất thần, âm thanh của Kỳ Diễn thỉnh thoảng từ phía sau truyền tới.

"Hi Hòa?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh lại...Tôi...Tôi muốn hôn anh...

Edit: Minh Sinh

Beta: Gấu Muội Muội

- - - - -

"Hi Hòa?"

Lục Hi Hòa dường như nghe thấy giọng nói của Kỳ Diễn, cô vừa theo bản năng quay lại thì đáng người thon dài của Kỳ Diễn đã ở ngay trước mắt.

Kỳ Diễn nhìn cô đi đến, hỏi: "Quần áo treo xong chưa?"

"Ừ, xong rồi." Mặc dù Lục Hi Hòa một chút cũng không kịp phản ứng nhưng vẫn rất nhanh trả lời anh.

"Vây đi ra ngoài thôi."

Lục Hi Hòa ngoan ngoãn bước ra ngoài. Sau khi cô bước ra, Kỳ Diễn đang đứng cạnh cửa sổ tiện tay mở cánh cửa phòng ngủ. Anh đứng ở cửa phòng, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, ánh mắt hơi trầm xuống vài phần, nhưng lúc quay lại thì bình tĩnh như nước. Tuy nhiên dù chỉ thoáng qua nhưng Lục Hi Hòa vẫn thấy.

"Anh vừa gọi tôi là gì?" Mắt Lục Hi Hòa sáng rực lên, cô nhắc chân đi về phía anh.

Cô đi đến gần hơn, thu hẹp khoảng cách giữa hai người lại, xung quanh hơi thở của Kỷ Diễn ngập tràn mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể của cô.

Lục Hi Hòa nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh đẹp trai của Kỷ Diễn, cô hơi nhón chân lên, cả người nghiêng về phía anh, bàn tay nhỏ dần dần khoác lên vai người đàn ông. Cô cảm nhận được thân thể anh dưới lòng bàn tay, xuyên qua chiếc áo mỏng, mạnh mẽ và rắn chắc. Như cố ý, đôi môi cô chạm vào cổ anh.

"Tại sao anh không nói gì?"

Giọng nói dịu dàng và nữ tính của người phụ nữ rơi vào tai người đàn ông. Trong những lời nói ấy, đôi môi mềm mại tinh tế như có như không chạm vào cổ anh, ngay lập tức khiến cô hòng của Kỷ Diễn khô khốc.

Lục Hi Hòa dùng tay ôm cổ Kỷ Diễn, cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng như thường lệ của anh. Vẫn khuôn mặt đẹp trai nhưng cô như phát hiện ra được cảm giác bất lực trong đôi mắt anh. Cô rất thích bộ dạng này của anh, rõ ràng đã bị khiêu khích thành vậy rồi, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi. Anh càng như thế, cô càng muốn thấy anh mất kiểm soát thì sẽ như thế nào. Cô khẽ liếm môi trơn bóng, đôi mắt dịu dàng trong suốt, "Tôi thích anh gọi tôi như vừa rồi."

Lục Hi Hòa còn chưa nói hết, đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại, cô bị anh xoay người ấn lên tường.

Trong nháy mắt, tất cả âm thanh đều dừng lại.

Bàn tay thon dài của Kỷ Diễn nắm lấy đôi vai gầy gò của cô, toàn bộ cơ thể cô bị giam trong lồng ngực anh. Xung quanh tràn đầy hơi thở mát lạnh từ người đàn ông với mùi hương hormone quyến rũ nồng đậm.

Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông lần thứ hai đột nhiên đến gần cô, đôi môi ấm áp của anh dần dần chạm nhẹ vào cổ cô.

Lục Hi Hòa vô thức nín thở, bởi vì cô cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áp của anh, đột nhiên đôi má trắng nõn bị những đám mây đỏ cuốn đi, và trái tim dường như trong nháy mắt bay trên không trung. Đôi mắt anh không giống như ngày thường không chút rung động, trong đôi mắt đen lạnh như có cái gì đó đang cuộn cuộn nổi lên, đôi môi mỏng của anh chột gần hơn.

Nhìn Kỷ Diễn như vậy, Lục Hi Hòa đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng giữa cái kỳ lạ lại vang lên tiếng gọi của trái tim cô.

"Anh... Anh làm....." Vừa mới trêu chọc rất thích thú, lập tức Lục Hi Hòa liền nói lắp. Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang bên tai cô, "Vừa nãy không phải rất hăng hái sao, sao lại sợ sệt như vậy rồi?"

Cổ họng Lục Hi Hòa nuốt nước bọt, lúc này đôi mắt cô hoàn toàn bị thu hút bởi đôi môi của Kỷ Diễn, đôi môi người đàn ông này rất đẹp, ẩm ướt và mềm mại, cũng không biết khi chạm vào thì sẽ như thế nào.

Lục Hi Hòa không thể không nhắm mắt, từ từ tiến lại gần đôi môi của anh.

Cô chỉ muốn thử hương vị hiện trong tâm trí cô.....mà thôi.

"A." Lục Hi Hòa đột nhiên kêu lên. Trên trán truyền đến một trận đau đớn. Anh.....Anh lại có thể búng trán cô???

Lục Hi Hòa ôm trán nhìn anh, lúc này người đàn ông lại quay về về thờ ơ, trong mắt đã không còn vẻ u ám trước nữa, thay vào đó là nụ cười ẩn ý. Cô biết ngay mà, từ lúc bắt đầu người này đã trêu chọc cô. Biết được điều này, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hiện lên một chút tức giận.

Kỷ Diễn nhìn thấy sự tức giận trong mắt cô, tâm tình không khỏi hưng phấn. Cô ngày thường thật quá kiêu ngạo.

"Anh như thế....."

"Còn muốn ăn cơm không?"

Lục Hi Hòa chưa nói xong đã bị anh cắt ngang. Lúc cô đang không biết nói gì, anh không chút do dự đi về phía bếp. Lục Hi Hòa nhìn tấm lưng dài thẳng của anh, có chút không cam lòng nhưng vẫn đi theo.

Bây giờ cô hiểu rằng người đàn ông này không phải là không nóng nảy, mà anh còn xấu xa hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

"Vừa nãy là anh cố tình đúng không?" Cô theo sau lưng anh hỏi.

Kỷ Diễn từ từ đeo tạp dề vào, dường như không muốn đáp lại cô.

Lục Hi Hòa nhìn vào tay trái anh và dây thắt tạp dề sau lưng. Mắt cô sáng lên rồi nghiêng người qua, lấy chiếc đai của tạp dề ra khỏi tay anh, "Chút chuyện nhỏ này vẫn là để tôi giúp anh đi."

Dây đai sắp được buộc chặt lại bị cô kéo ra. Lông mày Kỷ Diễn nhíu lại. Vừa định xoay người, nhưng anh không nghĩ là vừa mới động, một đôi bàn tay nhỏ nhắn ấm áp lại đẩy vai anh, sau đó giọng nói không hài lòng của cô vang lên phía sau.

"Anh đừng động, còn động là tôi không thất được đâu."

Ngón tay Lục Hi Hòa rất linh hoạt thất cho anh nơ bướm, cẩn thận kéo dài hai bên. Nhìn nhìn thành phẩm, cô rất hài lòng. Quả nhiên là người đẹp làm cái gì cũng đẹp.

Nhưng.....

Đôi mắt của Lục Hi Hòa sáng lên, dường như bất chợt nhớ ra cái gì đó, ngay sau đó cô cảm hai bên dây thất thất lại, "Xong rồi."

Nghe thất cô nói xong rồi, Kỷ Diễn chìa tay ra định chạm vào, nhưng anh vẫn chưa chạm được, tay đã bị Lục Hi Hòa giữ lại. "Đừng chạm vào....."

Lục Hi Hòa nói một nửa, cô nhận ra một điều, Cô! Đang! Năm! Tay! Kỷ! Diễn!!!!

Sợ anh phản ứng, cô nhanh chóng nắm lấy lòng bàn tay anh, nhắm mắt lại. Sau vài giây, Lục Hi Hòa không tin mở to mắt: "Không thể nào, sao lại có thể?"

"Cô đang làm gì vậy?"

"Sao tay này cảm không giống?" Cô lăm bắm, nói rồi cảm tay khác của Kỷ Diễn, nhưng dù là bàn tay nào, ngoại trừ nhiệt độ lòng bàn tay Kỷ Diễn, không có gì khác, trong đầu rất tỉnh táo.

Nhưng rõ ràng không phải như này, lần đó rõ ràng có cái gì đó lóe lên trong đầu, rõ ràng là có.....

Đang lúc suy nghĩ trong đầu cô rất loạn, lòng bàn tay bỗng dưng bị nắm chặt, rồi sau một lực mạnh, cô bị người nắm cổ tay mình kéo xoay lại phía trước, lưng chạm vào bàn kính, ngay sau đó cảm giác mát lạnh quen thuộc lại lần nữa ập đến, cánh tay rắn chắc của người đàn ông không biết từ khi nào lướt qua vòng eo thon nhỏ của cô, giữ cô phía sau bàn kính, giam cô vào ngực anh lần nữa.

Người đàn ông từ từ tiến lại gần cô, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, cô chỉ có thể nhìn thất đôi mắt vô cùng sâu thẳm của anh. Trái tim lại một lần nữa đập nhanh, cô sợ rằng nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh có ý phải không?"

Hơi thở ấm áp của anh phả vào cảm cô. Tim Lục Hi Hòa lại cảm thất ngứa ngáy, nếu anh còn tiến lại gần cô như vậy, cô sợ là từ không có ý sẽ biến thành có ý mất, lần này ai là người có ý đây?

Vì vậy cô lắp bắp nói với anh: "Anh lại.....Tôi...Tôi muốn hôn anh....Tôi thực sự nói thật... không nói dối....." Cô tiếp tục nói lắp, cô thực sự không kiềm chế được bản năng của chính mình, bây giờ có thể nói, cô đã gần cạn kiệt tu vì cả đời mình rồi!!!

Con người của Kỷ Diễn lóe sáng lên, vàng trán thanh tú hơi hơi nhăn lại.

Nhưng trong mắt của Lục Hi Hòa lại biến thành khiêu khích, anh đây là nghĩ cô không dám sao?

Cho dù sao đã hỏi anh trước rồi, nhưng anh lại không lùi. Nếu đã như vậy thì đừng trách cô, vì vậy cô liền duỗi tay kéo gáy anh xuống, mạnh mẽ dứt khoát, môi cô liền nâng lên.

Đôi môi mềm mại của cô nhanh chóng chạm vào. Lòng bàn tay anh lạnh ngắt, tính cách thì lạnh lùng, nhưng không nghĩ tới, môi anh lại vô cùng nóng bỏng, cô rất nhanh bỏ ra, cô chỉ dám nhẹ nhẹ chạm vào môi anh, còn nhiều hơn thì cô không dám.

Sau khi cô lui ra, trong một lát bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có thể thất rõ ràng hình ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt đối phương, nhưng lại cực kỳ ăy không nói gì, trong lúc nhất thời xung quanh rất yên tĩnh.

Lúc môi Lục Hi Hòa chạm tới, Kỷ Diễn cũng sững sốt, anh cũng không ngờ, Lục Hi Hòa vậy mà thực sự dám.....

"Tôi đã nhắc anh rồi....Này.....Anh làm gì vậy?"

Lục Hi Hòa đột nhiên thất hai chân mình trên không trung, cô bị anh chặn giữ ngang lưng bế lên, tiếp theo anh nhếch môi lên sai bước đi ra bên ngoài. Cô nhéo bả vai Anh, "Không được....Không được.... mặc dù tôi thích anh, nhưng là cái này cũng quá nhanh rồi....chẳng qua anh nghĩ xem, thực sự cũng không phải là không được..... Này.....Đừng nói là anh đang đưa tôi đến phòng ngủ đây....?"

Kỷ Diễn lần này bế cô đi ra lối vào, lúc Lục Hi Hòa vẫn còn đang mơ màng, Kỷ Diễn một tay ôm cô, một tay mở cửa ra, sau đó.....

Lần thất hai Lục Hi Hòa bị Kỷ Diễn ném ra ngoài. (Gấu Bụng Bự: mịa t cười ỉa)

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cùng lắm thì hôn lại một cái

Edit: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Beo

Lục Hi Hòa nhìn cánh cửa đang đóng chặt trước mặt, cô không thể tin được, vậy mà cô lại bị Kỳ Diễn ném ra ngoài, ngẫm lại Lục Hi Hoà cô đã từng bị đối xử như vậy bao giờ đâu, chẳng phải chỉ hôn anh ta có một cái thôi sao, làm gì mà giống hoàng hoa khuê nữ* quá vậy, hơn nữa, hôn thì chết sao, muốn nói thiệt thòi cũng phải là phụ nữ cô thiệt thòi chứ?

*"Hoàng hoa khuê nữ" (khuê nữ hoa vàng), danh từ chỉ những thiếu nữ chưa kết hôn. (nguồn: internet, các bác muốn biết vì sao lại gọi như vậy thì dùng ecosia or gg nha các bác, chứ nó dài quá a~~)

Mà hơn hết, cơ thể anh ta không biết phản kháng sao, bất động không làm gì, còn không phải là muốn để cho cô hôn sao, hôn cũng hôn rồi, còn muốn thế nào nữa?

Lục Hi Hòa càng nghĩ càng phát cáu, sĩ khả sát bất khả nhục*, anh ta liên tiếp ném cô ra ngoài tới hai lần, cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được, nghĩ rằng tiểu tiên nữ cô không biết xấu hổ ư? Vì thế cô đi tới trước nhà anh, gõ thật mạnh vào cửa.

*Kẻ sĩ có thể chết chứ nhất quyết không chịu làm những điều gì ô danh

"Kỳ Diễn, anh mở cửa, tôi muốn ba mặt một lời với anh!"

"Không phải chỉ hôn một cái sao, làm ra cái vẻ như vậy là sao, tôi còn chưa nói gì đâu!"

"Anh cứ giận đi, cùng lắm thì tôi cho anh hôn lại là được mà?"

"....."

Giọng của cô bé này không nhỏ, Kỳ Diễn ở phòng bếp đều nghe được hết, tuy rằng miệng cô không nói được lời nào hay ho cả, chỉ được cái miệng là giỏi, nói đến miệng, động tác của Kỳ Diễn hơi dừng lại, anh chậm rãi đưa tay sờ môi mình, tới bây giờ, anh vẫn có thể cảm nhận được cảm giác lúc ấy trên môi.

Ấm áp, ướt át, mềm mại.....

Ngẫm lại, Kỳ Diễn liền cảm thấy cổ họng khô khát, anh vội vàng cắt đứt ý nghĩ, nghĩ kỹ mình lớn hơn cô tám tuổi, cô chắc cũng mới hai mươi, mà đây cũng là nụ hôn đầu của anh, ở trong mắt anh vẫn chỉ là một cô bé, anh suy nghĩ vớ vẩn cái gì thế, hơn nữa.....

Những chuyện đó có lẽ cô cũng biết, nếu cô biết.....

"Kỳ Diễn, lão già trướng thối chết tiệt, có bản lĩnh thì mở cửa, bà đây muốn cùng anh làm một trận từ chiến!"

Suy nghĩ của Kỳ Diễn bất thành linh bị đánh gãy.

Lão già trướng thối?

Lúc này, hàng lông mày thanh tú của tuấn Kỳ Diễn nhăn lại, anh xoay người đi về phía cửa, còn chưa đi tới huyền quan*, đã nghe được giọng nói oang oang của Lục Hi Hoà lại lần nữa truyền vào qua cửa.

*Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách

"Kỳ Diễn, tên khốn, mau mở cửa!"

Kỳ Diễn nhìn cô gái qua màn hình theo dõi, lúc này tay đang chống nạnh, mặt mày hờn hờ, đắc ý vênh vao.

Lục Hi Hòa bấm chuông liên hồi, chuông cửa thiếu chút nữa bị cô bấm đến hỏng, người bên trong vẫn không có động tĩnh, Lục Hi Hòa cô một là không làm, mà đã làm là phải làm cho ra noise, hôm nay không làm cho ra noise ra khoai, cô sẽ không mang họ Lục! Vì thế cô hắng giọng, tiếp tục gào.

"Khẳng định là anh sợ hãi rồi, là sợ mà, anh cái đồ rác*....." (*phiên âm: lǎ)

Lục Hi Hòa mắng đến sượng tận mây trời, bỗng nhiên cửa vẫn luôn đóng chặt "Cạch" một cái rồi mở ra, cuối cùng cái từ kia "rười" mắc ở cổ họng, nửa vời.

Kỷ Diễn vững vàng trung một khuôn mặt tuấn tú, lạnh lẽo nhìn cô, hỏi: "Cái gì rác?"

Lục Hi Hòa thề, cô tuyệt đối có thể ngủ được mùi uy hiếp trong giọng nói của anh, nhưng Lục Hi Hoà cô là người dễ dàng khuất phục như vậy sao? Nếu cứ vậy mà khuất phục, về sau mặt mũi cô để đâu?

"Đương nhiên là rác*....." (phiên âm: lǎ)

Bỗng nhiên, đôi mắt như là bị thứ gì đó rọi lại, cô chăm chú nhìn lên.

Ui cha má ơi! Tôi không được! Kỷ Diễn lại còn xách theo con dao phay trên tay! Chối lại..... (ánh sáng chói lóa xoá hết bóng tối đêm nay.....)

Lục Hi Hòa theo bản năng nuốt ực một cái, thuận tiện đem từ "Rác" kia nuốt xuống, đừng nói cô sợ, muốn lại một cây dao gác tới trước mặt, người xem người tung không tung, nói nữa đều nói đại trượng phu có được dẫn được, cô vẫn là tiểu tiên nữ!

"Hửm?" Âm cuối hơi cao lên.

"La ... la la ... la la, la la ... la la ... la la, bị tôi đánh bại, tất cả đều cùng lên đi, tôi căn bản không sợ! La ... la la ... la la, la la ... la la ... la la ... la la ..." Lục Hi Hòa một bên hát một bên phối hợp giọng hai ngón tay ngoáy ngoáy, "Anh biết bài này là bài gì không? Chính là nhạc chuyên dụng phát lên khi chúng tôi ăn gà*, có phải rất bí ối không?"

* Vì từ rác rưởi phiên âm là lǎi cho nên lúc bị áp úng chị nhà mình đã từ nói thành hát la la lá lá la luôn

*ăn gà: ngôn ngữ trong game, ý là đi đánh trận ấi

Kỷ Diễn nhẹ cong khoé miệng, "Phải, rất bí ối."

Vô địch siêu cấp bí ối.

Lục Hi Hòa tán thành gật đầu, nhưng vừa mới gật đầu xong, cô liền cảm thấy có điểm không thích hợp, cô nói là nhạc chuyên dụng đi ăn gà nghe rất bí ối, nhưng sao cô nghe Kỷ Diễn nói, như thế nào lại giống như có ẩn ý vậy nhỉ?

"Còn lão già trùng thối với tên khốn, lại giải thích xem nào?"

Lục Hi Hòa khoe miệng tươi cười hơi hơi cứng đờ một chút, cửa này cách âm hiệu quả như vậy à? Anh đều có thể nghe được? Nhưng mà ——

Cô có thể thừa nhận!?

Nói ra không phải vô nghĩa hết sao, đương nhiên không thể, thừa nhận đêm nay cô không phát hoả sao?

Vì thế khoe miệng nài một quai, khuôn mặt nhỏ tràn đầy lòng đầy căm phẫn: "Hà? Lão già trùng thối, tên khốn? Ai nói? Là ai! Dù sao không phải tôi, tiểu tiên nữ sao có thể nói như vậy được, đúng không?"

Kỷ Diễn đã hoàn toàn quen với khả năng diễn xuất từ trong trứng nước này của cô, vì thế khoe miệng anh nhếch một cái, cười lạnh, một tay giữ cánh cửa, làm bộ chuẩn bị đóng lại.

"Ấy..... Đừng mà....." Lục Hi Hòa nhanh tay lẹ mắt chặn cửa không cho anh đóng lại, "Có chuyện gì từ từ nói, không cần tuyệt tình như vậy chứ, tôi tin rằng Kỷ tổng là người đại nhân đại lượng* mà đúng không?"

*Là một câu tục ngữ chỉ đại loại là người lớn có lòng bao dung lớn,tha thứ cho người khác, ko chấp tiểu nhân

"Uhm....."

Anh ừ một tiếng, Lục Hi Hòa cảm thấy mình phảng phất có chút hy vọng, nhưng một giây tiếp theo đột nhiên cô không kịp đề phòng liền thay đổi.

"Nhưng cũng phải chọn người."

Lục Hi Hòa, "....."

Ý tứ này còn không phải là anh đối với cô đại nhân đại lượng không phải sao? Cô cũng không thể để cửa cứ như vậy mà đóng lại, lại nói, đêm nay một hột com cô cũng chưa được đụng tới! Vì thế hai tay cô bám chặt cửa.

"Aiya, khác như vậy sao..... Anh là người đại nhân đại lượng, tha thứ cho tôi một lần đi, nha..... Một lần thôi..... Được không?"

Chưa từng có người dám hếch mũi lên mặt với Kỷ Diễn như vậy, cô là người đầu tiên, chưa từng có ai dám mắng Kỷ Diễn, cô cũng là người đầu tiên, còn có chính là chưa từng có người dám dờ dẫm bại với Kỷ Diễn, cô vẫn là người đầu tiên.

Kỷ Diễn cũng là lần đầu biết, diễn viên lúc diễn lại làm người khác khó chống đỡ, nhưng là diễn viên làm nũng chơi xấu thì càng làm người khác chống đỡ

không được.

"Tha thứ cho tôi đi..... · tha thứ cho tôi đi, vậy nếu anh cảm thấy thiệt thòi, cùng lắm thì tôi cho anh hôn lại một cái nhé?" Nói xong, Lục Hi Hòa thật sự chu miệng về phía anh.

"Lục Hi Hòa." Kỳ Diễn trầm giọng gọi tên cô.

Đây vẫn là một cô gái sao!

"Ồ ồ ồ, ở trong "

"Muốn đi vào sao?"

Lục Hi Hòa sững sốt một chút, anh hỏi câu này không phải quá vô nghĩa sao? Com tối cô còn chưa ăn đâu, có thể không muốn đi vào được hả? Vì thế cô vội vàng không ngừng mà gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy."

"Muốn vào thì có thể, nhưng có một yêu cầu."

"Anh nói đi, chỉ cần là anh nói, đừng nói một, mười điều tôi cũng đáp ứng anh."

"Không được tôi cho phép thì không thể chạm vào tôi."

"Hả?" Lục Hi Hòa ngây dại, đây yêu cầu gì vậy, và mặt thật sự đau quá a~~~~.

Kỳ Diễn thấy cô không nói lời nào, nghĩ là cô không đồng ý, vì thế bèn duỗi tay tăng thêm lực chuẩn bị đóng cửa, vừa cảm nhận được sức lực, bấy giờ Lục Hi Hòa mới hồi hồn lại, vội vàng nói: "Đừng đóng đừng đóng, tôi đáp ứng anh được chưa?"

Nghe vậy, Kỳ Diễn mới cho cô đi vào.

"Đi vào thì ngoan một chút, ngồi chơi đi, tôi đi nấu com."

"Được." Thật vất vả mới vào được nhà, lúc này Lục Hi Hòa đương nhiên là ngoan ngoãn, chẳng qua anh nói không được mình cho phép thì không cho chạm vào anh, cô đáp ứng cũng đáp ứng rồi, nhưng anh nhất định không biết, là không thể tin tưởng lời diễn viên nói, bởi vì lời diễn viên nói, mười câu nói thì một thật chín giả.

Thời điểm Kỳ Diễn đang nấu trong phòng bếp, Lục Hi Hòa cũng thức thoi không thò lại gần, mà ngồi ì trên sofa chơi, nhưng ngồi đờ một lúc, cô lúc này mới nhớ, không có wifi, thì chơi kiểu gì?

Vì thế cô gân cổ lên hỏi Kỳ Diễn trong phòng bếp: "Kỳ Diễn, mật khẩu wifi nhà anh là gì vậy?"

Mật khẩu wifi?

Kỳ Diễn nghĩ nghĩ, lần trước hình như là Giang Tư Niên cài mật mã cho anh, cậu ta nói mật mã là cái gì nhỉ?

Sinh nhật anh?

"19880812." Vì thế anh nói với Lục Hi Hòa bên ngoài một chuỗi con số.

"19880812." Lục Hi Hòa vừa lặp lại vừa nhập vào mật mã, liên tiếp thành công, cô đã vào được wifi nhà anh.

"0812....." Lục Hi Hòa yên lặng mà lại lặp lại một lần, bỗng nhiên, cô giống như ý thức được điều gì đó, cô xỏ dép lê đi vào phòng bếp.

"0812 là sinh nhật anh hả?" Cô hỏi anh.

Kỳ Diễn đồ rau đã xắt vào chảo sau đó thành thạo xào lên, thuận tiện ừ một tiếng, xem như trả lời cô.

Lục Hi Hòa a một tiếng, sau đó lại yên lặng trở lại sofa, ngồi xếp bằng lên, cô mở ghi chú nhắc nhở ra, nghiêm túc ghi nhớ sinh nhật của Kỳ Diễn.

8 tháng 12, cũng chính là tháng sau.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nếu anh thích tôi, nhanh nhanh nói với tôi đi

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Beo

"Ăn com " Kỳ Diễn hướng phòng khách gọi Lục Hi Hòa một tiếng, sau đó mở vòi nước rửa sạch hai tay, dùng khăn mặt thấm nước còn sót lại, Lục Hi Hòa vừa vào thì ánh mắt của cô đã bị hấp dẫn bởi đôi tay của Kỳ Diễn.

Ngón tay vừa tinh tế vừa dài, không khác gì của con gái, mu bàn tay của anh lúc hơi dùng sức còn hiện ra màu xanh nhạt của gân, đây mới là đôi tay mà một nam nhân nên có, cô nắm chặt hai tay, cảm thấy cực kì tốt!

Kỳ Diễn thấy cô lại nhìn chăm chăm tay mình mà xuất thần, anh như vô tình hơi nghiêng người đi, chặn tầm mắt của cô.

Khóe miệng Lục Hi Hòa hơi co giật, keo kiệt chết đi được, cô cũng không có sờ, xem một chút cũng không cho, anh không cho thì cô cũng không thèm xem, có gì hơn người chứ?

Vì thế cô với lấy món ăn trên bàn ăn thủy tinh, chuẩn bị ra ngoài lại vừa lúc nhìn thấy tay anh chuẩn bị cời tạp dề, cô lại lặng lẽ đặt món ăn xuống.

Kỳ Diễn đưa tay ra mò mẫm dây đeo tạp dề, ngay lập tức đã thấy không đúng, nút thắt của Lục Hi Hòa căn bản không phải là dài rút, mà chính là nút chết, khó trách trước đó cô không cho hắn động vào, có cảm giác ngay từ đầu cô đã cố tình rồi?

Hắn xoay người lại, "Lục Hi Hòa."

Lục Hi Hòa mở to mắt vô tội nhìn anh, "Không cời được sao? Không sao, không phải còn có tôi sao? Tôi giúp anh cời là được rồi."

Nói xong cô lách đến phía sau hắn, đôi tay nhỏ bé cầm lấy dây đeo tạp dề, khóe miệng còn mang theo ý cười như đạt được ý đồ, thuần thục cời nút thắt ra.

"Anh xem, không phải tôi cời được rồi sao?"

Kỳ Diễn, "....."

Đến lúc ăn com, Kỳ Diễn đột nhiên nghĩ đến lời nói của Lục Hi Hòa, có liên quan đến chuyện phát ngôn của Schrove, anh thân nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Hi Hòa đang ăn ngon lành, cách ăn của cô có thể nói là rất không thực nữ, hai má phình ra, giống như một con hamster, rất đáng yêu.

Đừng tưởng Lục Hi Hòa ăn trong bát nhìn trong nôi, nhưng cô vẫn thừa sức nhìn thấy Kỳ Diễn đang nhìn mình, vì thế cô không nhanh không chậm nuốt đồ ăn trong miệng, mạnh mẽ ngẩng đầu lên che đi tầm nhìn của anh, bốn mắt nhìn nhau, cô từ trong đôi mắt sâu như biển xanh của anh thấy được chính mình.

Giây tiếp theo, khóe miệng của cô cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang vài phần không đứng đắn, "Ăn com thì ăn com đi, anh nhìn tôi chăm chăm làm gì, không phải anh thích tôi chứ? Nếu anh thích tôi, nhanh nhanh nói với tôi đi, vừa vặn tôi cũng thích anh....."

"Câm miệng."

Kỳ Diễn thực sự không nhịn được nữa, anh làm một việc mà cảm thấy chính mình không có khả năng làm ra, gấp một miếng bóng cá trực tiếp nhét vào cái miệng đang lải nhải của Lục Hi Hòa.

Một cái nhét của anh, nhất thời cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Lục Hi Hòa cắn bóng cá, một câu cũng không nói được, nhưng được vài giây, cô phản ứng lại đầu tiên, đôi mắt trong suốt tràn đầy ý cười, cái miệng nhỏ đánh son đỏ thắm từ từ nhai rồi nuốt miếng bóng cá Kỳ Diễn cho cô xuống bụng.

"Ăn ngon, tại sao miếng anh đứt còn ngon hơn so với miếng tôi tự mình ăn vậy? Có thể... đứt cho tôi một miếng nữa không?" Lục Hi Hòa một tay chống cằm, người hơi rướn về trước, mặt mũi tươi cười nhìn anh.

Kỳ Diễn tay nắm chặt đôi đũa, mắt còn không thèm nhìn cô, "Tự mình ăn com."

Anh dẫu từng này tuổi, còn chưa từng kích thích như vậy.

Lục Hi Hòa sắc bén nhìn ra anh có chút không tự nhiên, ý cười trên miệng càng trắng trợn, "Kỳ Diễn, anh đang thẹn thùng sao?"

"Có chừng mực."

"Ừm."

Lục Hi Hòa hiếm khi nghe lời, cô thu hồi tay đang chống cằm, sau đó cúi đầu tiếp tục ngoan ngoãn ăn cơm, sờ dĩ cô nghe lời như vậy hoàn toàn bởi vì cô hôm nay trêu chọc anh quá nhiều rồi, cô sợ rằng còn tiếp tục như vậy, Kỷ Diễn thật sự cũng không chờ cô ăn cơm xong đã đuổi ra ngoài.

Sau khi về đến nhà, chuyện thứ nhất Lục Hi Hòa làm chính là đi tìm cái cân, chân trần giẫm lên đọi con số dừng lại, cô lặng lẽ đi xuống sau đó lấy ra thảm tập yoga.

Gần một tiếng tập yoga, Lục Hi Hòa đổ mồ hôi đầm đìa, uống một cốc nước, ngay lúc chuẩn bị đi tắm, cô mới nhớ tới Weibo của Schrove, vì thế cô liền vào Weibo, mở tuyên bố chính thức của Schrove, nhưng cô chỉ chuyển tiếp tuyên bố chính thức của Schrove, ngay cả Weibo của Mạnh San San cũng không để ý, đừng nói là chúc mừng.

Cô biết chuyển tiếp tuyên bố của Schrove mà bỏ qua của Mạnh San San, đằng sau nhất định sẽ bị ảnh hưởng không ít, nhưng cái loại chúc mừng trái lương tâm này làm sao cô có thể nói ra ngoài miệng, cô thậm chí có thể một mình làm người phát ngôn của Schrove, muốn cọ nhiệt của cô để đi lên sao?

Nếu đã cọ nhiệt của cô để nổi lên, còn không biết xấu hổ muốn cô chúc mừng? Đây không phải người si nói mộng à? Thực sự đem cô Lục Hi Hòa một chút tính khí cũng không có sao?

Nếu cô dám cọ, vậy nhìn xem cô có cọ nổi không?

Sau khi xem Weibo, Lục Hi Hòa ném cái máy tính bảng lên giường, cũng không thèm để ý chuyện sau đó sẽ như thế nào, dù sao tất cả hậu quả đều do chính mấy người đó gánh vác, cô cũng không có trách nhiệm đi thu thập cục diện rồi rấm.

Sau khi Lục Hi Hòa chuyển tiếp tuyên bố của Schrove, phòng quản lý của Thái Nguyệt cũng chuyển tiếp Weibo của cô, hai bên đều không nhắc tới Mạnh San San.

Người trên mạng cũng không phải ngốc, mùi khói thuốc súng này mà không ngửi ra chẳng phải là uống công nhiều năm lẫn lộn trên bàn phím sao? Người hâm mộ của Lục Hi Hòa cũng không thể ngồi yên khi biết Mạnh San San làm người phát ngôn với cô, ai chẳng biết người phát ngôn cho Schrove chỉ có một, cho dù hợp tác thì cũng là nam nữ diễn viên hợp tác, tiếng tăm cũng phải tương xứng, mà ở thế hệ này thì Lục Hi Hòa là tốt nhất, sau đó lại đi nhét một người mới vào, điều này còn có thể chứng minh cái gì?

Mạnh San San nghĩ muốn một mình làm người phát ngôn cho Schrove còn không đủ tư cách, cho nên chỉ có thể tìm người cùng công ty với cô ta, mà Lục Hi Hòa là người có thành tựu tốt nhất được chọn, Phở đều bất bình tức giận, nhưng do idol nhà mình cũng chưa tỏ rõ thái độ, mấy cô cũng chưa rõ là địch hay là bạn, cho nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ, Phở của Lục Hi Hòa tuyệt đối là những fan hâm mộ mình bạch.

Chỉ cần không bôi đen Lục Hi Hòa thì các cô đối với ai cũng cực kỳ hòa thuận, hơn nữa còn phi thường có tố chất, từ sau lần tắc đường ở sân bay, bắt kể sau đó Lục Hi Hòa xuất hiện ở sân bay nào, đều không phát sinh lại chuyện tắc nghẽn chật ních như vậy nữa, nhưng nếu là cố tình bôi đen Lục Hi Hòa, sức chiến đấu của các cô tuyệt đối không thể so sánh, tuyệt đối có thể đem đối thủ xé xác đến mảnh vụn cũng không còn.

Nhất là Ninh Hạ - đoàn trưởng của fan hâm mộ Lục Hi Hòa, càng là máy bay chiến đấu hạng nặng.

Đây không phải là tuyên bố của Lục Hi Hòa và phòng đại diện, Phở lập tức bùng nổ, idol yêu quý của nhà họ bình thường đều rất ôn hòa, mềm mại, giống như tiểu tiên nữ, nếu không phải vì bị bắt nạt trên đầu như vậy, cũng sẽ không như thế này, không cho người khác mặt mũi, bây giờ cô cũng không nhắc đến Mạnh San San, còn cái gì không có âm mưu?

Vì thế nhóm Phở của Lục Hi Hòa trước hết bắt đầu xắn tay áo lên, rất nhanh đã đánh hạ Weibo của Mạnh San San.

Cùng lúc đó, một cô gái mặc đồng phục màu trắng - xanh mảnh liệt gõ trên bàn phím, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô để lộ ra vẻ tức giận.

"Thao! Lại có thể khi dễ tiểu tiên nữ nhà tôi như vậy, xem lão nương hận cô đến chết!"

"Tiểu bạch liên, mẹ nó rất không biết xấu hổ!"

"Giảo Giảo, nhanh lên, chết, đi chết đi, 居然还负隅顽抗 (cư nhiên còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại) xem tớ xử lý cô ta."

Giảo Giảo được gọi tên cũng giống cô, cũng một thân đồng phục, tay đánh lên bàn phím không ngừng nghỉ "Biết rồi, Tô đội trưởng."

Nếu ở chỗ Lục Hi Hòa đang thành thạo bắt đầu tắm rửa làm đẹp thì người đầu bên kia đã sớm bùng nổ.

"Cô ta tuyệt đối là cố ý! 若敏姐 (Nếu mẫn tỷ), cô ta chính là cố ý!"

Mạnh San San nhìn thấy bên dưới post của cô ta hoàn toàn bị thảm, fan của cô ta bị xé xác đến tan rã, cô ta hiện tại tức giận đến không thể ngồi yên được, hôm nay khi Schrove công bố ra ngoài cô là người phát ngôn mới, mà Lục Hi Hòa là người trong cuộc lại chậm chạp không trả lời, các loại chửi rửa cười nhạo làm cho Weibo của cô ta nổ tung, bây giờ cô ta trả lời, lại làm cho chiến tranh vốn đang chìm xuống lại nổ lên.

(Đoạn dưới đây là suy nghĩ của: Ngô Nếu Mẫn)

Việc phát sinh này vốn đã ở trong dự kiến của Ngô Nếu Mẫn, Mạnh San San là người mới của công ty, nhưng cô cũng vậy, thời gian cô ta ngần ngại ở công ty so với Lục Hi Hòa còn dài hơn, cô nhìn ra Lục Hi Hòa từng bước được Thái Nguyệt làm cho nổi lên, đương nhiên trong đó cũng không thể thiếu

cố gắng của bản thân Lục Hi Hòa, nếu được nhận một nghệ sĩ giống như Lục Hi Hòa, cô khẳng định mình cũng sẽ giống Thái Nguyệt, buông bỏ các nghệ sĩ khác, chỉ chuyên tâm vào một mình cô mà thôi.

Nhưng mà.....

Cô liếc Mạnh San San một cái, không phải nói tư chất của Mạnh San San kém đến mức nào, so với những người mới vào cùng thời điểm, Mạnh San San coi như là khá hơn, tư chất cũng tốt hơn, chỉ là cô ta không nghe lời của cô, Hà Phi nói cái gì cô ta cũng nghe, giống như lúc Hà Phi đề cử đăng kí vào Schrove, cô không đồng ý, Mạnh San San chỉ hợp bước từng bước một, cô ta ngay cả tác phẩm tiêu biểu cũng không có, làm sao có thể vào được Schrove, cho dù cô ta có đi được, cũng tuyệt đối không đứng vững được.

Cô ta biết chuyện gì, Hà Phi làm sao lại không biết, cô ta trong lòng tính toán gì cũng chỉ có chính cô ta biết.

Chuyện Hà Phi bất hòa với Lục Hi Hòa là bí mật công khai trong công ty, chỉ là hai người không phá vỡ tấm cửa sổ giấy mỏng như cánh ve này, trong cái giới này, thân tình có là gì, hơn nữa là cái loại thân cách xa này, Mạnh San San hồ đồ, nhưng cô không hồ đồ, tám phần là Mạnh San San bị Hà Phi dùng để làm súng.

Nhưng mà Mạnh San San không thèm nghe cô, chỉ cảm thấy Hà Phi đối với cô ta thật tốt mới đem nhãn hiệu tốt như vậy giao cho cô ta, loại bất tài mới dẫn đến việc hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tên chương bên dưới

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Beo, Gấu Bụng Bự

Tên chương: Cô Mạnh, trang phục của chị Hi nhà chúng tôi cô muốn đổi cũng không đổi tới

- - - - -

Sau vài ngày, sản phẩm mới của Shrove chính thức bắt đầu quay, sáng sớm hôm nay, đám người Lâm Lượng đã vội chạy tới căn hộ Lục Hi Hòa đón cô ấy đến địa điểm quay.

Sau khi lên xe, cô không thấy Thái Nguyệt, nên hỏi.

"Chị Nguyệt đâu, sao vẫn chưa đến?"

"Chị Nguyệt hiện tại vẫn đang ở công ty, công ty còn có chút việc chưa giải quyết xong, nói là buổi chiều sau khi chị kết thúc sẽ đi tìm chị." Doanh Doanh quay lại giải thích cho cô.

"Ồ, như vậy à." Lục Hi Hòa gật đầu.

Mặc dù Thái Nguyệt là người đại diện của cô, nhưng không phải lúc nào cũng đi theo cô, có nhiều lúc cô ấy có công việc khác phải làm, như là chụp ảnh trong đoàn phim, lúc đó bên cạnh cô luôn là trợ lý.

"Vâng."

Trên đường đi, xe của Lâm Lượng đi rất ổn định, đến địa điểm chụp ảnh rất đúng giờ. Sau khi dừng xe, anh ta nhanh chóng xuống xe và mở cửa cho cô.

"Chị Hi, xuống xe đi."

"Ừ."

Lục Hi Hòa cúi xuống chuẩn bị xuống xe, thấy thế, Doanh Doanh lập tức vươn tay ra muốn đỡ cô, Lục Hi Hòa xua xua tay, ý bảo không cần, đi đôi giày cao gót bảy tám phân nhưng cô vẫn vững vàng sai từng bước đi.

Đôi khi cô thực sự không thể không bội phục chính bản thân mình, lại có thể vững vàng đi đôi giày cao gót như vậy. Nhớ lúc cô đi quay bộ phim 《Thượng Thiện》, toàn bộ đều là mặc sườn xám đi giày cao gót, thậm chí ngay cả lúc đầu súng mạng giày cao gót cũng hoàn thành được, hiện tại cô đang mang giày cao gót có chạy như điên cũng không thờ ơ.

Lục Hi Hòa vừa xuống xe, người phụ trách Shrove là Triệu Bình liền đi tới chỗ cô.

"Hi Hòa, em đến rồi."

Lục Hi Hòa nhìn Triệu Bình tự mình đi tới, miệng khẽ nhếch lên. Kể từ khi làm người đại diện cho Shrove đã hợp tác với Triệu Bình rồi, hai người hợp tác cũng rất hòa hợp, quan hệ tự nhiên cũng không tồi, thỉnh thoảng rảnh thì cùng nhau đi ăn một bữa.

"Chị Bình, em không phải là đến muộn chứ?"

Triệu Bình liếc nhìn Mạnh San San tới sớm hơn Lục Hi Hòa 10 phút, đến thời gian lâu như vậy, trang điểm cũng không xong, trang phục cũng không thay, đến sớm thì có tác dụng gì, phát cáu ở đâu chứ, cô không hầu hạ cô ta.

Mặc dù lúc cô mới tiếp xúc Lục Hi Hòa một thời gian, cũng biết chủ ngày không hầu hạ tốt, sẽ bắt bẻ, nhưng là mọi người bắt bẻ cũng bắt bẻ, tốt xấu gì vẫn chuyên nghiệp nha, rất nhiều ngôi sao lớn đại diện phát ngôn cho cửa hàng, nhưng lượng tiêu thụ khi mà Lục Hi Hòa làm người đại diện phát ngôn luôn đứng đầu danh sách.

Sau này khi thân quen hơn, ngược lại cô cảm thấy Lục Hi Hòa vẫn rất đáng yêu.

"Không nha, sao lại vậy chứ?" Triệu Bình cười nói.

Lục Hi Hòa thực sự không đến muộn, chẳng qua là Mạnh San San đến sớm, hơn nữa, cứ cho là cô đến muộn, cũng không ai nói gì. Bây giờ ngôi sao nào hơi nổi tiếng một chút thì sẽ không chút tính toán.

Nhưng thành thật mà nói, làm việc với cô ấy lâu như vậy, Lục Hi Hòa thực sự chưa bao giờ tới trễ, cô ấy thích chính là kiểu đúng giờ.

Các sản phẩm mới trong đợt này vẫn giống như thường lệ, vẫn lại là Lục Hi Hòa độc lập quay chụp, nhưng cách đây không lâu, bọn họ cũng nhận được thông báo từ công ty nói rằng sản phẩm mới này được Lục Hi Hòa và Mạnh San San cùng nhau hoàn thành.

Cô cũng không phải là không nhìn ra, từ khi Weibo của Lục Hi Hòa đăng lên, cô cũng biết một chút nội tình bên trong. Đó là phương thức tiếp thị của một số công ty giải trí. Bọn họ cũng chỉ là người phục vụ, cho nên cho dù cô biết Lục Hi Hòa cũng vì chuyện này mà tâm trạng không tốt, cô cũng thực sự bất lực.

Mạnh San San đang ở bên kia bắt mắt với trang phục thì nghe thấy tiếng động, cô ta nhìn thấy Triệu Bình đang đứng nói chuyện rất vui vẻ với Lục Hi Hòa cạnh xe bảo mẫu, trong lòng cô ta càng ngày càng thấy không thoải mái.

Lúc cô ta vừa mới đến, cô ta không thấy Triệu Bình nhiệt tình như vậy, không nói câu nào liền đưa cô ta đến đây, hiện tại trang phục tốt cũng không đưa cho cô ta, đều là người đại diện sản phẩm, đối xử phân biệt như vậy sao?

Vì vậy cô nghĩ cũng không muốn đến chỗ bọn họ, nhưng Ngô Nhược Mẫn nhanh tay nhanh mắt nắm lấy cổ tay cô ta, "Em muốn làm gì?"

"Tôi phải hỏi cô ta, vì cái gì mà tôi..." Mạnh San San đang nói đột nhiên im bặt.

"Lộc cục...lộc cục...lộc cục..." âm thanh giày cao gót rất xa tiến lại gần, Mạnh San San không thể không nghe thấy âm thanh này, Lục Hi Hòa đang tiến về phía cô ta, đôi giày cao như vậy mà dám đi, coi như đôi giày đế bằng, bước đi vững vàng, từng bước từng bước một.

Mạnh San San không thể không thừa nhận, trường khí của Lục Hi Hòa rất mạnh mẽ, lúc không cường thế lại giống như nữ vương sinh ra đã làm người ta căng thẳng trong lòng.

Chỉ cần nghĩ bây giờ, Mạnh San San vẫn còn đầy bất mãn muốn nói, nhưng bây giờ, cô sững sờ đến một chữ cũng không nói ra được, giống như bị người bóp chặt cổ họng.

Lúc này Lục Hi Hòa đã đi đến bên cạnh cô, Mạnh San San vẫn ngẩn ngơ, sau lưng bị Ngô Nhược Mẫn chọc một cái, cô ta không ý thức quay đầu nhìn cô.

Ngô Nhược Mẫn lại gần cô ta, cố tình hạ giọng nói: "Đừng ngẩn ra nữa, chào hỏi đi."

Chào hỏi?

Mạnh San San mím chặt môi im lặng, nhưng cô nghe thấy giọng nói trầm khàn của Ngô Nhược Mẫn, cô lập tức nhớ đến chuyện lần trước, thủ đoạn của Lục Hi Hòa cô ta đã được mở mang, nghĩ đến đây trong lòng cô ta không khỏi chột dạ, chỉ là trong lòng lại không tình nguyện, cũng chỉ có thể cúi thấp đầu chào Lục Hi Hòa.

"Chào buổi sáng chị Hi."

Lục Hi Hòa nhàn nhạt liếc cô ta, cô ta chào hỏi cô, đây cũng là điều nằm trong dự kiến của cô, hẳn là người đại diện đã nói gì với cô ta, nếu không, cô ta sẽ không nghe lời như vậy, vì vậy cô không thể không nhìn người đại diện cô ta, đối với người đại diện phía sau cô ta, cô có chút ấn tượng mờ nhạt, không phải là người đại diện nổi tiếng, nhưng từ việc lần trước xem ra cô ta chắc hẳn là người rất thông minh.

Tục ngữ nói không ra tay đánh người tươi cười, đạo lý này cô cũng hiểu, vì vậy cô quay lại nói với cô ta: "Ừ, chào."

Sau khi nói xong, cô không nhìn cô ta nữa, nhanh chóng tiến về phía phòng nghỉ của cô.

Mạnh San San nhìn cô ta lại nhìn bản thân, cô ta đi ngang qua tỏa một mùi hương thoang thoảng. Cô ta đang ngồi ghế của mình nghỉ ngơi, chuyên gia trang điểm, stylist và trang phục đều vây quanh cô ta. Trang phục đều tinh tế và đẹp.

Mặt khác, cô ta trong này, lạnh lẽo vắng vẻ, đến một bộ trang phục như kia cũng không có, cô không thể không cảm thấy, sau đó nói với Ngô Nhượng Mẫn.

"Tôi không muốn mặc bộ đồ này, quá xấu, tôi muốn mặc bộ nào thật đẹp!"

Nhìn thấy cô ta lại nổi cáu, Ngô Nhượng Mẫn cũng thực sự là đau đầu, "San San, đừng làm loạn nữa, được không, sắp phải quay rồi, trước tiên cô để chuyên viên trang điểm cho cô trước được không?"

"Tôi không muốn, trừ khi đổi trang phục cho tôi, tôi muốn được như cô ta."

Nơi nghỉ ngơi của hai người cách nhau không xa, lời của Mạnh San San, bọn họ tự nhiên nghe thấy, Lục Hi Hòa đang nhắm mắt để chuyên viên trang điểm, nghe thấy lời phàn nàn của Mạnh San San với Ngô Nhượng Mẫn, hàng mi dài không khỏi không nhướn lên hai lần.

Cô không khỏi hơi hơi cong khóe miệng, lần này cô ta được làm đại diện phát ngôn còn chưa đủ sao, đến trang phục cũng coi thường? Thực sự khá thú vị?

Đứng một bên Doanh Doanh thấy được biểu tình nhỏ này trên mặt Lục Hi Hòa, cô và cô ấy ở cạnh nhau trong một thời gian dài, vì thế tâm trí liền nhạy bén xoay chuyển, sau đó nói với Mạnh San San bên cạnh: "Cô Mạnh, những trang phục này của chị Hi nhà chúng tôi, cô muốn đổi cũng không đổi tới."

Trong lòng Mạnh San San vốn đang tức giận, xong lại dịu dàng nói với Doanh Doanh: "Sao lại không đổi được?"

Doanh Doanh liếc nhìn trang phục của chị Hi nhà mình, "Bởi vì đây không phải trang phục được cung cấp mà là trang phục riêng của chị Hi nhà chúng tôi. Nếu cô muốn thì lấy tiền ra mua, vậy là có thể rồi."

Trang phục riêng?

Mạnh San San cũng sợ đến ngây người, mấy hàng này, hàng 2, hàng 3... toàn bộ đều là trang phục riêng của cô ta?

Cô ta biết rằng các ngôi sao nữ như họ không bao giờ thiếu trang phục, nhưng cô ta nghĩ cũng không nghĩ tới, cô lại quay mấy quảng cáo đại diện này đều bằng trang phục riêng của bản thân. Mặc dù mấy nhãn hiệu quần áo đó cô không mặc nhiều, nhưng thấy tuyệt đối không ít, một bộ tùy tiện đã hơn 5 con số, đừng nói đến việc mặc đi quay quảng cáo.

Mạnh San San mất tự nhiên la lên hai tiếng, nói: "Thì ra là vậy à."

"Chà, vậy kia cũng là....."

Đúng lúc mắt Lục Hi Hòa cũng trang điểm xong, cô nhẹ nhàng mở mắt và nói với Doanh Doanh: "Doanh Doanh, chị hơi khát, giúp chị lấy một cốc nước."

Lục Hi Hòa nói câu này, Doanh Doanh còn không hiểu sao? Nếu thực sự chị ấy muốn uống nước, Lâm Lượng có ở bên cạnh, chị chỉ là không muốn cô nói chuyện vô nghĩa với cô ta nữa thôi, vì vậy cô nói với Lục Hi Hòa giọng điệu ngọt ngào: "Vâng, chị Hi."

Doanh Doanh nói như vậy, trong lòng Mạnh San San đã rõ ràng, chính là nói rằng muốn đổi cũng không đổi cho cô ta được, chứ đừng nói đây là trang phục riêng của Lục Hi Hòa. Vì vậy, cô cũng không ồn ào nữa, ngoan ngoan để chuyên viên trang điểm bắt đầu hóa trang.

Cuối cùng vẫn còn một lúc nữa mới bắt đầu quay, cô ta thế nào, cũng không ảnh hưởng đến việc quay phim.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nữ thần, sao chị lại đẹp như vậy chứ ?

Edit: Gấu Bụng Bự

Beta: chưa beta, beta xong sẽ update lại cho mn, đăng liền cho mn đọc trước

- - - - -

Bắt đầu quay là vào nửa giờ sau.

Lục Hi Hòa đứng ở đó, cô mặc một chiếc váy dài hở vai màu trắng, lộ ra bờ vai mảnh khảnh, xương quai xanh thanh tú, da thịt trắng nõn, một tay Doanh có thể ôm trọn eo thon, từ đằng sau có thể thấy được xương bướm tuyệt đẹp nhô ra của cô.

Lúc này cô đang đeo chiếc vòng cổ mới của Shrove mà nhân viên vừa mang tới, đeo xong đúng lúc cô hơi nghiêng người lại.

Dây chuyền màu bạc, phía trên là một khối hình vuông rỗng, ở giữa khảm một viên pha lê, pha lê nhấp nháy mờ nhạt, đặc biệt khi chiếu đèn xuống, càng thêm tinh khiết, sáng long lanh.

Triệu Bình nhìn Lục Hi Hòa vô cùng hài lòng, quả nhiên lời khen mỹ nhân pha lê về Lục Hi Hòa không hề sai, cô cười đối Lục Hi Hòa hỏi: "Chuẩn bị tốt chưa, Hi Hòa?"

Lục Hi Hòa gật đầu, "Dạ."

"Chúng ta bắt đầu chứ?"

"Vâng."

Lục Hi Hòa bước trên giày cao gót đi tới sân khấu quay, dụng cụ xung quanh đã được bố trí sẵn sàng, cô vừa lên, đèn flash lập tức sáng lên, biểu cảm của cô bình thản tự nhiên, đối với ánh đèn flash chiếu thẳng đến, cô đã sớm đã bình chân như vại.

"Hi Hòa, chuẩn bị." Đường Giáng nói.

"Được."

Lục Hi Hòa vừa dứt lời, cô nhanh chóng tiến vào trạng thái.

Sản phẩm mới lần này của Shrove có chủ đề là sự thuần khiết yên lặng, cho nên sau khi Lục Hi Hòa tiến vào trạng thái, mọi người phía dưới nhìn cô có chút thất thần, lúc này bọn họ cũng không biết nói gì, rốt cuộc là người làm nền cho pha lê, hay là pha lê làm nền cho người, bởi vì lúc này vẻ đẹp của Lục Hi Hòa giống như một nàng tiên nữ không dính khói lửa trần gian.

"Đẹp quá đi mất." Doanh Doanh nhìn không tán thưởng thành lời.

Triệu Bình cười một cái, đối với khuôn mặt đang ngầy ra của Doanh Doanh nói: "Cũng không phải chưa thấy qua."

Doanh Doanh bĩu môi, "Chẳng qua là vẫn cảm thấy vô cùng đẹp, chị Hi chính là nữ thần của em."

Mặc dù cô theo Lục Hi Hòa đã lâu như vậy, nhưng cô vẫn sẽ bị chị ấy làm cho kinh điển, không chỉ là vẻ đẹp của chị ấy, mà còn cả khí chất phát ra từ trong, không tự nhiên mà trở thành tiêu điểm nghìn người chú ý.

Triệu Bình không khỏi bật cười, nhìn về phía Lục Hi Hòa trong ánh mắt mang theo vài phần thương thức, chỉ cần nhìn như vậy, cô dám khẳng định, sản phẩm mới kỳ này tuyệt đối sẽ không tụt, tốn nhiều thời gian như vậy mới hợp tác được, cô vẫn có chút tin tưởng.

Các ngôi sao trên màn ảnh đều là toả sáng bốn phía, bọn họ có từng người đi vị, cũng từng người có chính mình đối ngoại thảo người hi nhân thiết, nhưng đằng sau bọn họ có giống với những gì trên màn ảnh hay không, điều này có rất ít người biết, mà lúc này người hiểu rõ nghệ sỹ nhất chính là người sớm chiều chung đụng với họ, trợ lý.

Ít nhiều ngôi sao cùng trợ lý có quan hệ không tốt, nhiều ít minh tinh không đem trợ lý đương người xem, nhưng là ở Lục Hi Hòa nơi này hoàn toàn liên không tồn tại loại này vấn đề.

"Ngẩng đầu nhìn về phía trước."

"Đúng vậy, lộ ra góc nghiêng."

"Rất tốt, rất có cảm giác."

"....."

Ngô Nhục Mẫn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lục Hi Hòa trên bục, Lục Hi Hòa trên đó sắc sỡ loá mắt, cô giống như trời sinh vì cái này sân khấu mà sinh một, kỳ thật đây vẫn là lần đầu tiên cô ấy thấy hậu trường quay của Lục Hi Hòa, mặc dù đã gặp qua vô số ngôi sao có tên tuổi nhưng vẫn bị phong thái của cô làm cho kinh ngạc, không phải nói biểu hiện của cô khẳng định tốt hơn mấy ngôi có tên tuổi kia.

Nhưng trên khuôn mặt kia là sự bình tĩnh thành thạo có bao nhiêu người có thể nắm giữ tốt, không phải loại một sớm một chiều là có thể tôi luyện ra, mỗi một động tác của cô, mỗi một cái biểu hiện đều hoàn hảo như vậy, căn bản là sự tự tin cùng kiêu ngạo trên khuôn mặt đó có học cũng không ra.

Cô ấy lại lần nữa nhìn về phía Mạnh San San, nhìn thấy Mạnh San San đang thờ ơ chẳng hề để ý nhìn điện thoại, trò chuyện WeChat, không khỏi một trận hận sắt không thành thép, vì thế cô ấy nói với cô ta: "San San, đừng đùa nữa, nhìn một chút đi."

"Nhìn cái gì?" Mạnh San San đầu cũng không nâng.

"Nhìn xem tác phong của tiền bối như thế nào, học tập một chút."

"Có gì tốt mà học, không phải chỉ đứng trước mặt nhiếp ảnh gia rồi chụp thôi sao, có gì ghê gớm đâu, lúc đi học em cũng học qua rồi." Trong giọng nói của Mạnh San San xen lẫn vài tia xem thường.

Ngô Nhược Mẫn thờ dài một hơi, "San San, thực tế cùng lớp học không giống nhau."

"Trước đây cũng không phải em chưa từng chụp cho tạp chí, nhiếp ảnh gia lúc đó còn nói biểu hiện của em rất tốt."

Ngô Nhược Mẫn nghe giọng điệu này của Mạnh San San, trong lòng không khỏi sinh ra bất mãn, cô ta cho rằng cái gì cũng đơn giản như cô ta nghĩ sao, cứ theo đà này, cô ta sớm muộn gì cũng sẽ thua thiệt lớn.

Không,..... Lấy luôn lần phát ngôn này mà nói, cô ta nghĩ mình chiếm được bao nhiêu lợi ích, còn không nghĩ tới chính bản thân mình sắp bị quăng ngã một cái đau thế nào.

"Tạp chí với đại diện phát ngôn giống nhau chắc? Của em chỉ là cái tạp chí nhỏ gì đó, còn đây là cái gì, yêu cầu có thể giống nhau sao?"

Ngô Nhược Mẫn thốt ra lời này, trong lòng Mạnh San San tức khắc không quá thoải mái, chị ta nói lời này là có ý gì, đây là chị ta xem thường cô ta sao?

"Chị Nhược Mẫn, chị đừng quên, chị chính là người đại diện của em, không phải người đại diện của Lục Hi Hòa, chị có thể nào nghĩ về em tốt một chút không?"

Nếu chị không vì nghĩ tốt cho cô ta, sẽ không theo nhiều lời với cô ta như vậy.

Mạnh San San cũng không muốn nghe tiếp, vì thế cô ta phẩy phẩy tay: "Quên đi, chị vẫn là đừng nói nữa, không cần ảnh hưởng tâm tình của em."

-

Bởi vì cô có năng lực không chế rất tốt, cô hoàn toàn có thể HOID* mỗi trận, mỗi cái động tác của cô, mỗi một cái biểu tình nhỏ đều vô cùng hoàn hảo, cùng đường giáng hợp tác cũng phi thường ấn ý, cho nên nàng này một tổ ảnh chụp xuống dưới, quay chụp phi thường thành công thuận lợi.

*nguyên gốc tác giả viết như vậy luôn đó ạ, tui ko béc có phải là lộn từ HOLD hay hong, mn cứ hiểu nôm na là trụ đc mỗi trận í ạ (trận í là mỗi buổi chụp hình quay phim j đó). Ai hiểu HOID là gì thì nhấn đề tui sửa á

"OK! Nghỉ ngơi một chút đi!" Đường Giáng thu camera sau đó giờ tay biểu thị một cái ok cho Lục Hi Hòa.

"Lâu rồi không hợp tác, năng lực biểu hiện của em vẫn rất không tệ nhỉ?" Đường Giáng cười nói với Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa cười cười với anh ta, "Lời anh giống như nói em lâu ngày không chụp là sẽ bị tuột dốc vậy."

Nói xong cô thướt tha là lướt từ trên bục đi xuống, Doanh Doanh chờ sẵn một bên từ lâu bước tới đỡ cô.

Đường Giáng nhìn thoáng qua Mạnh San San cách đó không xa đang cúi đầu nhìn điện thoại, hỏi Lục Hi Hòa: "Chuyện là thế nào vậy?"

"Chuyện là vậy đó."

Đường Giáng chắc một tiếng, "Thật không biết ông chủ công ty hai người nghĩ thế nào nữa."

"Nói ta biết giống nhau."

Đường Giáng nhún vai.

*

"Doanh Doanh, điện thoại của chị đâu?"

"Ồ chỗ em này." Doanh doanh chạy nhanh qua từ trong túi móc điện thoại ra đưa cho cô.

"Đúng rồi, chị Hi, Weibo của chị đã lâu không cập nhật gì mới hằng ngày, nếu không hôm nay cập nhật một chút thì sao ạ?" Doanh Doanh đề nghị nói.

Lục Hi Hòa nghĩ, xác thật đã lâu đều không chia sẻ trạng thái gì.

"Uhm, rất có đạo lý."

Vì thế Lục Hi Hòa quyết định tự chụp mấy tấm, chọn một tấm đẹp nhất đăng Weibo.

Lục Hi Hòa:

Đã lâu không gặp / trái tim.

Bức ảnh là một tấm mặt cô dưới ánh mặt trời đang mỉm cười, ánh nắng mặt trời tươi đẹp chiếu vào mắt cô, làm đồng tử thoáng nhuộm thành màu nâu nhạt.

Trên Weibo cô mới vừa đăng không vài giây, lượt thích cùng bình luận trong nháy mắt chen chúc kéo tới.

Mà sau khi đăng Weibo xong, cô còn thuận tiện cập nhật trên vòng bạn bè, trang điểm mà không tự sướng không đăng hình, vậy có khác gì về tranh trắng?

*

Dường như là Lục Hi Hòa vừa cập nhật trạng thái, Tiểu Minh đã bấm thích cho cô đầu tiên, sau khi bấm thích, anh ta thuận thể bình luận ở dưới.

Tiểu Minh: Nữ thần sao chị lại đẹp như vậy chứ?

Sau khi anh ta đăng bình luận được vài giây, đã nhanh chóng nhận được bình luận phản hồi của Lục Hi Hòa.

Tiểu tiên nữ: Bởi vì là tiểu tiên nữ nha / đáng yêu

Tiểu Minh: Nữ thần vậy mà lại trả lời tôi! Hạnh phúc quá! / vui vẻ đến mơ hồ

Tiểu Minh vừa trả lời xong này, liền nghe được Bạch Dư kêu mình: "Trợ lý Tiểu?"

"Làm sao vậy?" Tiểu Minh xoay người qua.

Bạch Dư đang sửa sang lại một đồng tư liệu, "Trợ lý Tiểu, anh có thể giúp tôi đi đưa đồng tư liệu này không? Có hơi nhiều, một mình tôi đưa không nổi."

"Có thể nha."

Vì thế anh ta đặt điện thoại trên mặt bàn, rồi đi qua chỗ Bạch Dư, hai người ôm tư liệu sau đó đi ra ngoài.

Kỷ Diễn mới xem xong một phần kế hoạch, anh duỗi tay cầm ly cà phê bên góc bàn, không nghĩ rằng lúc này cái ly đã thành một chiếc ly rỗng, vì thế anh nhấc điện thoại bàn, gọi cho Tiểu Minh bên ngoài, anh thậm chí có thể nghe được tiếng chuông điện thoại ngoài cửa nhưng vẫn không có ai tiếp.

"Tiểu Minh?" Anh hướng về cửa hô hai tiếng.

Thường ngày vào lúc này, Tiểu Minh hẳn là đã sớm gõ cửa đi vào, nhưng bên ngoài nửa ngày vẫn không có động tĩnh.

Chẳng lẽ Tiểu Minh không có ở ngoài?

Kỷ Diễn nhìn cái ly bên góc bàn, cuối cùng vẫn là cầm lấy ly đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa văn phòng, Tiểu Minh cũng không có ở chỗ cửa mình, ngay cả Bạch Dư cũng không có, hai người này đi đâu vậy nhỉ?

Chẳng qua Kỷ Diễn cũng không nghĩ nhiều, liền tự mình đi tới phòng trà, chuẩn bị tự tay động thủ pha một ly cà phê, thời điểm đi ngang qua bàn làm việc của Tiểu Minh anh dừng chân, bởi vì tầm mắt của anh bị hấp dẫn bởi màn hình điện thoại đang sáng lên của Tiểu Minh.

Lục Hi Hòa?

Màn hình của Tiểu Minh vẫn là giao diện vòng bạn bè trên WeChat, anh nhìn ảnh đại diện này, mặt người phụ nữ trên đó là Lục Hi Hòa không sai, mà Tiểu Minh đặt tên là "Nữ thần."

Tiểu Minh vừa vào cửa đã nhìn thấy Kỷ Diễn bụng cà phê ly đứng ở trước bàn làm việc của anh ta, nội tâm không khỏi nhảy nhót.

Không phải là ông chủ phát hiện anh ta đi làm mà chơi điện thoại đấy chứ?

"Ông chủ, sao anh lại đi ra đây ạ?" Hần ngưng ngưng hỏi.

"Uống cà phê." Kỷ Diễn trả lời thanh đạm, nói hần liền triều nước trà thỉnh đi đến.

Tiểu Minh chạy nhanh theo, "Ông chủ, để tôi giúp anh."

"Không cần."

Kỷ Diễn sau khi tự pha cà phê, liền quay về văn phòng.

Tiểu Minh nhìn lúc này đã hắc bình di động, không khỏi mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắc hắc là không có nhìn đến đi?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tại sao không đồng ý yêu cầu thêm bạn của tôi ?

Edit: Minh Sinh

Beta: Gấu Beo

- - - - -

Lục Hi Hòa đang nhắn tin trên WeChat với Tiểu Minh, cô phát hiện người này rất vui tính.

Tiểu Minh: Nữ thần nữ thần, tôi nói với cô chuyện này.

Tiểu tiên nữ: Việc gì?

Tiểu Minh: Tôi vừa nãy không phải vừa ra ngoài một chuyến sao, lúc về nhìn thấy ông chủ đang đứng ở bàn của tôi, làm tôi sợ muốn chết.

Tiểu tiên nữ: Sao thế?

Tiểu Minh: Chính là đi làm mà nghịch điện thoại đó, may là lúc đó màn hình điện thoại tôi đen, nếu ông chủ nhìn thấy tôi đi làm mà còn lướt vòng bạn bè, tôi nhất định xong đời rồi.

Lục Hi Hòa nhin không được nở nụ cười, cách màn hình còn cảm nhận được anh ta đang lạnh run, Kỳ Diễn đáng sợ như vậy sao?

Nói đến Kỳ Diễn, cô đột nhiên nhớ ra, cô chưa có WeChat của Kỳ Diễn!

Vì thế ngón tay ở trên màn hình rất nhanh đã gõ.

Tiểu tiên nữ: Tiểu Minh, cậu có WeChat của ông chủ cậu không?

Qua hai giây, Tiểu Minh trở lại WeChat.

Tiểu Minh: Có a, WeChat cá nhân với WeChat công việc cô cần cái nào?

Lục Hi Hòa, "....."

Cái này cô còn chưa kịp nói, nhưng mà ý đồ của cô rõ ràng như vậy mà anh ta còn không nhìn ra, nếu anh ta đã muốn đi chết như vậy, thì cô cũng không khách sáo nữa.

Kỳ Diễn sau khi pha cà phê xong thì tiếp tục làm việc.

Anh phê duyệt tài liệu Tiểu Minh vừa đưa tới, nhưng trong đầu không tự chủ nhớ đến hình ảnh vừa mới hiện ra ở điện thoại của Tiểu Minh.

Cô đang đón ánh nắng mặt trời, ánh mặt trời dịu dàng chiếu trên khuôn mặt của cô, sự yên lặng nhu hòa, đôi môi phớt hồng dưới ánh mặt trời rất sáng bóng, dù dễ dàng của người khác không dời đi được.

Xúc cảm của đôi môi kia anh biết rất rõ.

Mềm mại ướt át.

Kỳ Diễn mãnh liệt đánh tan suy nghĩ trong đầu, anh lúc này lại nghĩ vớ vẩn cái gì chứ!

Anh nhắc bút viết tên mình ở chỗ ký tên, viết xong anh ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trên tài liệu không phải tên của anh, mà là ba chữ to chói lọi.

Lục Hi Hòa.

Giấy tiếp theo, xong xuôi anh ném cái bút xuống.

Điện rồi điện rồi.

"Đinh-----" Một tiếng, màn hình điện thoại trong tay sáng lên, trong không gian yên tĩnh lại càng rõ ràng.

Tay Ký Diễn sờ mũi một cái, sau đó lấy di động ở một bên qua, là một lời xin làm bạn tốt.

[Tiểu tiên nữ yêu cầu làm bạn bè]

Lúc nhìn cái ba chữ tiểu tiên nữ này, Ký Diễn suy nghĩ nửa phần xạ có điều kiện, người thứ nhất anh nghĩ đến là Lục Hi Hòa.

Sau khi mở giao diện WeChat, ảnh chân dung của người yêu cầu không phải ai khác, đúng là người mà anh quen.

Lục Hi Hòa.

**

Trong lúc nghỉ ngơi mười phút, tiếp theo là chụp đến phần của Mạnh San San.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Đường Giáng hỏi một câu.

"Tốt rồi."

Cô ta nghĩ chụp hình cho người phát ngôn với chụp hình tạp chí giống nhau cho nên khi đèn flash sáng lên, cô ta đã khoe ra tư thế chờ thợ chụp ảnh bắt đầu chụp.

Đường Giáng nhìn Mạnh San San đang đứng trên sân khấu, cùng đeo trang sức của Schrove, nhưng cô ta lại cho anh cảm giác hoàn toàn khác so với Lục Hi Hòa.

Cảm giác mà anh hi vọng cô ta biểu hiện ra thì cô ta một tí cũng không biểu hiện được.

"Xin hỏi, cô Mạnh, cô đang chuẩn bị cái gì vậy?"

Mạnh San San đang tạo dáng, bị Đường Giáng hỏi như thế thì ngây ra.

Chuẩn bị cái gì là sao?

"Không phải đang tạo dáng sao?"

"Chúng ta đang chụp cho người phát ngôn, không phải chụp tùy ý cho tạp chí, cô làm ơn có thể thể hiện rõ ràng cái trọng điểm chứ?"

"Trọng điểm của chúng ta là trang sức của Schrove, nói như vậy cô đã hiểu chưa?"

"Ánh mắt không hợp, cô Mạnh, cô có thể chú ý ánh mắt của cô một chút không? Cái ánh mắt này của cô, ngụ ý của chúng ta là hạnh phúc bình yên, cô chỉnh thành do dự cho ai xem?"

"Còn nữa, cô toàn che trang sức đi, còn chụp cái gì nữa? Chụp cái đầu cô ấy!"

"Tay! Cô rút cuộc để chỗ nào thế!"

"....."

Cả hiện trường chụp ảnh toàn tiếng găt gỏng của Đường Giáng, anh ta đã chụp cho rất nhiều người phát ngôn của Schrove, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người như Mạnh San San, anh ta thực sự không hiểu, cô ta làm thế nào mà được làm người phát ngôn thương hiệu cho Schrove?

Doanh Doanh nhìn Mạnh San San trên sân khấu mặt đang đại ra, trong lòng không khỏi nhủ thầm.

"Cô ta ngày thường khoe khoang không được, hiện tại ngốc rồi."

Nghe vậy, Lục Hi Hòa ngẩng đầu liếc Mạnh San San trên sân khấu một cái, cô đã sớm nói qua, người phát ngôn cho Schrove cũng không chụp dễ như vậy, cô ta đã muốn một phần của chén canh này, thì nên biết phải có thực lực rồi mới đến.

Bằng không cho dù được nâng lên, thì còn có ý nghĩa gì, chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi.

Nhìn Đường Giáng như sắp bùng nổ, Doanh Doanh không khỏi mở miệng: "Chắc chắc chắc, Mạnh San San sắp chịu khổ rồi."

"Dù sao thì sẽ rất không thoải mái."

Đường Giáng nổi tiếng là thợ chụp ảnh có lời nói ác độc xoi mói, nhưng anh cũng là nhân tài hiếm có của giới chụp ảnh, tuổi còn trẻ mà đã đạt được phần lớn giải thưởng quốc tế lớn, Schrove vì mỗi anh ta cũng tốn không ít tinh lực.

Người càng úu tú như vậy thì càng không chấp nhận được bất cứ tỳ vết nào, mà hiện tại trong mắt anh ta, Mạnh San San chính là tỳ vết đó.

Đường Giáng lúc mắng người thì đến một tí mặt mũi cũng không cho, Mạnh San San bị hấn mắng đến rơi nước mắt, trước sau không biết đã trang điểm lại bao nhiêu lần.

Bọn họ đã đưa ra kế hoạch từ trước là chụp hoàn thành nhóm sản phẩm mới này, hai người chụp riêng, cuối cùng mới chụp chung, nhưng do Mạnh San San, tiến độ hoàn thành bị liên lụy mà giảm xuống.

**

Thái Nguyệt sau khi tắc đường mới tới được, lúc sau, bên Lục Hi Hòa hẳn là đã chụp xong rồi,

Nhưng cô cũng không ngờ thời điểm mình đến thì phần chụp của Mạnh San San vẫn còn, ảnh chung của hai người còn chưa được chụp.

"Chuyện này là làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa liếc mắt đến Mạnh San San trên sân khấu một cái:"Cô ta còn chưa chụp xong."

Thái Nguyệt nhìn Triệu Bình đang đứng một bên, sau đó cô đi qua.

"Xem ra hôm nay phần chụp riêng không xong được." Thái Nguyệt nói với Triệu Bình.

"Chị Thái..." Triệu Bình biết ý của Thái Nguyệt là gì.

"Hi Hòa chỉ có ba giờ để chụp ảnh, điều này được ghi rõ ở hợp đồng, còn nữa, chúng tôi hôm nay còn việc khác phải đi, hơn nữa vấn đề này không phải của chúng tôi."

Triệu Bình bị Thái Nguyệt nói thì không còn lời nào, bởi vì cô cũng rất rõ ràng đây không phải vấn đề do Lục Hi Hòa.

"Được, tôi biết rồi."

"Chúng tôi đi trước."

".....Được."

**

Sau khi rời khỏi công ty của Schrove, mọi người lên xe bảo mẫu, Thái Nguyệt đưa cô đi ăn cơm với mấy người đạo diễn sản xuất nổi tiếng.

Lục Hi Hòa lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, sau đó nhú mày.

Thái Nguyệt thấy cô cau mày, nghĩ là cô có điều gì phiền lòng, liền hỏi:"Làm sao thế, sao lại cau mày?"

Lục Hi Hòa cho điện thoại vào túi,"Không có gì."

Chỉ là yêu cầu thêm bạn bè với Kỳ Diễn trước đó vẫn chưa được đồng ý.

Buổi trưa ăn cơm xong với đạo diễn sản xuất, ba giờ chiều cô lại đến Tinh Thiên để nhận phòng vấn, chờ đến lúc phòng vấn kết thúc là năm giờ chiều, từ Tinh Thiên trở về là hơn sáu giờ, mà yêu cầu thêm bạn của cô trước sau vẫn chưa được đồng ý.

Khi Lâm Lượng lái xe đến tiểu khu, Lục Hi Hòa qua cửa sổ nhìn thấy một hình dáng quen thuộc.

Kỳ Diễn?

Anh đang dắt theo một con golden.

Hả? Kỳ Diễn nuôi một con golden khi nào, sao cô không biết?

"Lượng từ, dừng xe phía trước." Cô vội vàng nói với Lâm Lượng.

Lâm Lượng dừng xe ở ven đường.

Thái Nguyệt khó hiểu nhìn cô, hỏi:"Làm sao thế?"

"Mọi người đừng ở đây là được, em tự mình đi vào được."

Thái Nguyệt còn chưa kịp nói chuyện đã thấy Lục Hi Hòa "Bang" một tiếng mở cửa xe rồi xuống, lúc đóng cửa xe, Lục Hi Hòa lại thêm một câu: "Mọi người về đi, em đi trước."

Nói xong, cửa "Bang" một tiếng bị đóng.

"Hi...."

Thái Nguyệt mở cửa kính xe gọi cô, nhưng mới gọi ra một tiếng đã ngừng, bởi vì cô thấy trong tiểu khu đang có mấy người đi lại, mà Lục Hi Hòa rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của cô.

Thái Nguyệt nhìn bóng dáng của cô, không khỏi nhủ thầm, tự mình về thì tự mình về, chạy nhanh như thế làm gì?

"Chị Nguyệt, có quay lại không?" Lâm Lượng hỏi.

"Ừ, về đi." Thái Nguyệt đóng cửa kính rồi nói với Lâm Lượng.

"Được."

Lục Hi Hòa nhìn thấy bóng dáng gầy phía trước, sau đó bước nhanh theo đi tới, bởi vì chuyện đó nên đến bây giờ cô vẫn còn bóng ma tâm lý, không dám lên lút theo sau anh nữa, hơn nữa ở khoảng cách cách anh mấy mét thì gọi tên anh.

"Kỷ Diễn."

Nghe được âm thanh quen thuộc, Kỷ Diễn theo bản năng xoay người lại, quay lại thì thấy được Lục Hi Hòa đứng cách mình mấy mét.

Lúc này mặt trời đang lặn phía Tây, ánh sáng mặt trời ảm áp màu quýt)) chiếu trên người anh, ánh mặt trời chiếu làm cả người cô đặc biệt ảm áp ôn nhu.

Kỷ Diễn không khỏi nghĩ đến buổi sáng ở vòng bạn bè của Tiểu Minh thấy bức ảnh kia.

Cô cũng giống ánh nắng vậy, làm cho người ta mù mắt.

Đúng lúc này, sợi dây buộc con chó trong tay đột nhiên dao động, Kỷ Diễn nhìn thấy Bảo Bảo đang không ngừng vẫy vẫy, nó như đang muốn gãy ra khỏi kiểm soát của anh, anh cảnh cáo mà kéo dây xích một cái, trầm giọng nói: "Bảo Bảo."

Lục Hi Hòa bỗng dừng nghe được thanh âm trầm thấp mạnh mẽ của anh, sững sờ hai giây.

Ôm.... Ôm một cái? (Bảo bảo là hán Việt của 抱抱 đọc là bàobào nghĩa là ôm nha mn, chị hà mìn hiiu nhầm trong khi anh đang kêu choá)

Kỷ Diễn sau khi kéo dây xích, golden ngoan ngoãn rất nhiều, mà bên tai vang đến tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Hi Hòa đang chạy về hướng của mình.

Khi anh còn chưa kịp phản ứng, một cơ thể mềm mại thom ngát đã chui vào lòng anh, theo quán tính, anh lui về sau hai bước, nhưng hai tay theo bản năng ôm chặt người trong ngực.

Hai tay của Lục Hi Hòa chặt chẽ ôm lấy eo anh, hai má dán lên ngực áo sơ mi, áo sơ mi của anh có cảm giác cực kì thoải mái.

"Sao hôm nay anh lại chủ động thế?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kỷ Diễn.....

Edit: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Beo

--

"Sao hôm nay anh chủ động vậy?"

Kỷ Diển, "....."

Cô vừa hỏi vậy, Kỷ Diển rất nhanh liền hiểu ra, cô hẳn là hiểu lầm, không phải anh nói ôm một cái với cô, anh chỉ đang kêu chú chó Golden của Giang Tư Niên mà thôi.

Cũng không biết Giang Tư Niên bị điên kiểu gì, mà đặt cho chú chó Golden này một cái tên muốn phát rõ —— Bão Bão.

Tay anh đặt lên đôi vai gầy của Lục Hi Hòa, đẩy cô ra xa một khoảng cách.

"Tôi không nói với em."

Lục Hi Hòa nhú mày, "Không nói với tôi, vậy anh muốn ôm ai?"

"Không muốn cho ai ôm một cái cả, tôi chỉ là kêu nó mà thôi."

Lục Hi Hòa theo tầm mắt của anh, nhìn thấy một chú chó Golden đang bên cạnh chân bọn họ đầu nghiêng về một bên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Kêu nó? Tên của nó kêu ôm một cái (Bão Bão)?" Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống, cô nhìn chú Golden đang nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen xì như trái nho đen, vô cùng đáng yêu.

Cô thực sự thích mấy chú chó loại này, nhưng do công việc của cô thật sự quá bận, không có thời gian để quan tâm đến, cho nên cũng đánh mất ý niệm này từ lâu, nhưng hiện tại nhìn thấy Bão Bão, cô nhìn không được mà yêu thích trong lòng, đưa tay dịu dàng sờ đầu nó.

"Chú Golden này của nhà ai vậy?" Cô vừa vuốt ve ôm đầu nó, vừa hỏi anh.

Kỷ Diển cúi đầu, lúc này người cô ngồi xổm xuống, sợi tóc đen nhánh lưng lửng phía trước, bị gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, ý cười trong mắt hơi nhoà đi.

Xem ra cô còn rất thích nó.

"Nhà bạn."

Buổi chiều anh vừa về nhà, Giang Tư Niên liền mang theo "con trai" của cậu ta tới đây.

Bởi vì mấy ngày tới cậu ta phải đi công tác, cho nên "con trai" trong nhà không có người chăm lo, lại bị dị ứng lông chó, không thích động vật nhỏ, mà cậu ta lại không muốn đem nó gửi ở cửa hàng thú cưng, cho nên chỉ có thể đưa tới chỗ của anh.

Sợ anh cự tuyệt, lúc tới cậu ta mang theo biệt thự của Bão Bão cùng một loạt thiết yếu phẩm đã chuẩn bị tới, cũng mặc kệ anh có đồng ý hay không, cứ thế cho anh một đồng dận dò, sau đó nhanh chóng phui mờ rồi đi.

Theo dặn dò của cậu ta chiều mỗi ngày anh đều phải dắt nó đi dạo một vòng, hơn nữa anh còn dắt nó đi hần hai vòng, đang muốn đưa nó trở về thì gặp cô.

Lục Hi Hòa đứng dậy, cô vươn tay tới chỗ Kỷ Diển, "Cho tôi dắt đi."

Kỷ Diển đưa dây dắt chó cho cô, hai người cùng đi về phía toà nhà.

Bỗng nhiên, Lục Hi Hoà như là nhớ ra cái gì đó, cô dừng bước, Kỷ Diển thấy cô dừng lại, không rõ nguyên do mà nhìn cô, một giây sau, lại nghe thấy cô hỏi.

"Tại sao không đồng ý yêu cầu thêm bạn của tôi?"

Kỷ Diển nhớ tới sáng hôm nay anh nhận được yêu cầu thêm bạn bè, anh lúc đó cũng không biết nghĩ gì, cũng chưa đồng ý, sau đó vì công việc bận rộn, liền hoàn toàn quên ra sau đầu, hiện tại cô vừa nói, anh mới nhớ tới.

"Cái gì thêm bạn?" Anh nghiêm túc mà nhìn cô.

Lục Hi Hòa lộ ra vẻ mặt kỳ quái, "Tôi yêu cầu kết bạn với anh trên WeChat, anh không nhận được sao?"

Kỷ Diển nháp môi, giống như nghi hoặc hỏi: "Em lấy WeChat từ đâu ra vậy?"

"À....." Lục Hi Hòa vô tội mà chớp chớp mắt.

WeChat đương nhiên là Tiểu Minh cho, nhưng lúc cho cô Tiểu Minh đã cố ý dặn dò, nhất định không được nói cho Kỷ Diển là anh ta đưa, Tiểu Minh trưng nghĩa với cô như vậy, sao cô có thể ngay lúc này phản bội anh ta?

Đó không phải là việc mà tiểu tiên nữ nên làm!

"Cái đó..... Dù sao chính là..... Sơn nhân tự có diệu kế*." Lục Hi Hòa che dấu mà nói, sau đó ý đồ lảng sang chuyện khác, "Anh nhanh lên đi."

*ý bảo đừng lo ta đây ắt có diệu kế (cách/thủ đoạn), câu này của Khổng Minh Gia Cát Lượng.

Kỷ Diễn nhìn bóng dáng mảnh khảnh càng nói càng đi nhanh kia, khoe miệng không khỏi giương lên, tiện đà bước chân nhanh hơn theo sau.

"Đi nhanh như vậy làm gì?"

"Không phải tôi đi nhanh, là Bảo Bảo đi." Lục Hi Hòa rất tự nhiên mà đem nôi vút qua Bảo Bảo.

Bảo Bảo đi đứng trước nghe được tên của mình, rất thần nhiên mà lại nhân văn quay đầu nhìn cô một cái, Lục Hi Hòa ngạc nhiên, bất thành linh có hai câu tranh cãi lọt vào tai cô.

"Này, cậu xem, bên kia có phải Lục Hi Hòa không?"

"Nhìn bóng dáng hình như là có chút giống, thật đúng là làm cho chúng ta phải ngồi xỏm mà*."

*editor: tui nghĩ ngồi xỏm ý là ngồi xuống để hóng hớt ăn dưa ấy mn

"Người đàn ông bên cạnh kia là ai nhỉ, bọn họ thoát nhìn rất quen."

"Chẳng lẽ là....."

Paparazzi?!

Lục Hi Hòa trong lòng chấn động.

Cô theo bản năng nhìn qua Kỷ Diễn, nếu bình thường chỉ có một mình cô, bị chụp thì bị chụp thôi, cô mỉm cười một cái rồi lướt qua.

Nhưng vấn đề hiện tại là còn có Kỷ Diễn, mình cô lên hot search thì không sao, nhưng là vạn nhất liên lụy Kỷ Diễn thượng hot search, cô chắc chắn Kỷ Diễn sẽ nhanh chóng bị mọi người đào bới ra.

Chỉ cần cô đi nhanh bọn họ sẽ nhìn không kịp, các cô ấy không nhìn thấy chính diện, nếu như bị chụp, đến lúc đó cô chết cũng không thừa nhận, cũng sẽ không nổi lên con sóng gì.

Vì thế cô nắm chặt dây dắt chó trong tay, tiếp theo đó bất động thanh sắc cùng Kỷ Diễn dẫn ra một khoảng cách.

Lục Hi Hòa không quay đầu lại, nhưng từ tiếng bước chân nghe thấy, cô cảm giác được hai người kia giống như đang chạy về phía cô, trên mặt cô không khỏi hiện lên vài tia sốt ruột, cho nên cô bước chân nhanh hơn.

Sau khi cô bước chân nhanh hơn, người đi bộ phía sau cước cũng không chậm mà càng theo sát tới, bỗng nhiên, tay cô bất ngờ bị người ta cầm lấy.

Lục Hi Hòa sợ tới mức giật mình, lập tức buông dây dắt chó trên tay, dây dắt chó nện thẳng ở xuống mặt đất.

Bàn tay người nọ hơi mang theo cảm giác lạnh lẽo cứ vậy bao bọc toàn bộ tay cô, là cảm giác quen thuộc.

Cô phản xạ có điều kiện mà nhìn lại, không ngoài ý muốn chút nào nhìn thấy đường cong góc cạnh trên xương quai hàm của người đàn ông.

"Kỷ Diễn....."

Cô còn chưa dứt lời, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của anh liền ập xuống tai cô.

"Chạy."

Anh nói chạy.

"Bảo Bảo nó....."

Lục Hi Hòa lo lắng cho Bảo Bảo.

"Nó có thể tự đi theo."

Giây tiếp theo, cô cảm giác được Kỷ Diễn bước chân nhanh hơn, bước tiếp theo càng lúc càng lớn, cô cứ vậy bị anh nắm tay chạy về phía trước.

Bàn tay anh khô ráo hơi lạnh, hơi dùng lực hơn khi chạy về phía trước, Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn anh, xa xa ánh nắng hoàng hôn nhuộm đỏ cả chân trời, khuôn mặt anh rực vàng lên ánh hào quang, tầm mắt không tránh khỏi có chút hoảng hốt, ngoại trừ khuôn mặt tuần tú ẩn trong ánh hào quang kia, dường như cái gì cũng không thể lọt vào trong mắt cô.

Lục Hi Hòa có cảm giác, Kỷ Diễn đối với cảnh này lại quen thuộc đến kỳ lạ, trước khi chuyển tới đối diện anh, thậm chí cô và anh còn chẳng quen biết nhau, chỉ là, mặc dù cô ở đối diện anh, nhưng thời gian ở chỗ này sợ là không lâu bằng anh.

Cô bị anh dắt trái rồi quẹo phải, rất nhanh liền bỏ xa qua hai người, lúc này cô đã mệt đến thở không ra hơi, không khỏi đem tay từ trong lòng bàn tay anh rút ra, nửa cong lưng chống tay vào hai đầu gối mà thở dốc từng hơi.

"Không được, tôi không chạy nổi nữa." Cô một bên thở dốc một bên xua tay với anh.

Kỷ Diễn nhìn cô nửa cong người, thở không được, vì thế anh đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô để cô thở dễ hơn.

"Không chạy nữa, bọn họ đã bị bỏ lại rồi."

Bàn tay cùng lời nói của anh mang theo tác dụng trấn áp đến lạ thường, Lục Hi Hòa dần dần bình phục, sau khi cảm thấy tần suất tim đập bắt đầu trở lại bình thường, bấy giờ cô mới ngẩng đầu lên.

"Vậy là tốt rồi, vừa rồi thật sự làm tôi sợ muốn chết."

Kỷ Diễn nhìn gương mặt bởi vì chạy vội quá mà ửng đỏ cùng đôi mắt ướt sáng lấp lánh của cô, khiến anh ma xui quỷ họa cô.

"Tại sao lại muốn kéo gần khoảng cách với tôi?"

"Nếu như các cô ấy đuổi theo tôi, nhận ra tôi sau đó chụp ảnh chúng ta thì phải làm sao?" Cô nghiêm chỉnh hợp lý hợp tình mà trả lời.

Kỷ Diễn là người cực kỳ thông minh, Lục Hi Hòa chỉ nói một câu, anh liền thông suốt ý tứ của cô, cô là sợ anh bị người ta chụp lại.

Bên ngoài không ngừng có ít nhiều ngôi sao nữ muốn tìm mọi cách dính chút quan hệ với anh, ý đồ lấy scandal nổi danh, nhưng cô là ngược lại, từng dùng hot search uy hiếp anh là cô, nhưng sau khi chân chính gặp phải thì chạy trốn cũng là cô.

Đúng là một tên ngốc mà, cô thật sự không biết cái tên Kỷ Diễn này là gì trong cái giới này?

"Em....."

"A!" Lục Hi Hòa kêu một tiếng kinh hãi cắt đứt lời anh.

"Bảo Bảo!"

Cô nhất kinh nhất sợ* khiến Kỷ Diễn trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, lúc nghe được Bảo Bảo, anh cho rằng cô vừa bị dọa cho sợ rồi, ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến anh vươn tay qua chỗ cô.

*nhất kinh nhất sợ: chỉ tinh thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi

"Bảo bảo đâu? Bảo Bảo?"

Lời kế tiếp này của Lục Hi Hòa làm tay anh ngừng lại giữa không trung, trong nháy mắt anh đứng hình mất hai giây*, có vẻ như Lục Hi Hòa không nhận ra động tác này của Kỷ Diễn, bây giờ một lòng một dạ cô đều là Bảo Bảo.

*act cool e tưởng anh phải đứng hình mất 5 giây:))))

"Kỷ Diễn, ôm một cái giống như không cùng lại đây."

Mà liền ở Lục Hi Hòa những lời này mới vừa nói xong, chỉ nghe "Gâu gâu" hai tiếng, một chú Golden to lớn xinh đẹp xuất hiện trước mắt, cô thấy nó chạy nhanh đến trước mặt bọn họ, sau đó đặt mõng ngồi xuống đất, ngẩng đầu vẫy đuôi.

"Bảo Bảo." Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống ôm lấy gương mặt mập mạp phì ra, "Em làm chị sợ muốn chết à, chị còn tưởng rằng em bị bỏ lại rồi."

* Câu trên có hai dấu ** là nguyên gốc nha mn chắc lại là bảo bảo là ôm lấy mặt chú chó í mn.

"Kỷ Diễn, Bảo Bảo thật sự rất thông minh, phải không?" Nói xong Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Kỷ Diễn ra vẻ tự nhiên mà thu tay lại, mặt không biểu tình mà nhếch khóe miệng.

"Phải, là rất thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Kỷ tổng, tôi thật sự không nghĩ tới anh lại là người như vậy

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Bụng Bự

Mấy ngày này không khí ở studio có hơi trầm, bởi vì tâm trạng của Đường Giáng vô cùng tệ, mà khiến tâm trạng của anh ta không tốt ngoài trừ Mạnh San San ra thì chẳng còn ai khác.

Lúc anh ta chụp hình cho Lục Hi Hòa rất nhẹ nhàng, bởi vì Lục Hi Hòa dù là về mặt hay động tác đều rất thích hợp, hai người cũng là bạn nói khổ, hợp tác lâu dài tự nhiên hình thành sự ăn ý, cho nên rất nhanh anh ta hoàn thành phần chụp cho cô.

Thế nhưng về phần Mạnh San San, có lúc anh ta tức đến mức hộc máu.

Về mặt sai, động tác sai, hơn nữa còn có bệnh công chúa những nhẽo muốn chết, mắng một cái là khóc, khóc thì bay lớp trang điểm, bay lớp trang điểm thì phải đi trang điểm lại, nói chung là lãng phí thời gian, không chỉ lãng phí thời gian của Lục Hi Hòa mà còn lãng phí thời gian của anh ta.

Hai ngày nay bởi vì cô ta cứ như vậy hại anh ta phải làm thêm giờ, mỗi ngày quát đến nỗi giọng muốn khản, nếu không phải cô ta là người phát ngôn Thi Lạc Phù, đổi lại là người khác, anh ta đã sớm phui tay không làm, sao đến mức như bây giờ?

Vất vả mới kết thúc được một phần chụp, Đường Giáng kêu nghỉ ngơi mười phút, anh ta đoán với tâm trạng này của mình, anh ta sẽ hoàn toàn không chụp được, nếu như chụp tiếp, có cảm giác anh ta thực sự có thể mắng Mạnh San San đến độ khóc nước mắt chảy ròng ròng.

Anh ta bỏ camera xuống đi về phía Lục Hi Hòa, Doanh Doanh vô cùng thức thời đưa cho anh ta một chai nước khoáng: "Anh Giáng, uống nước."

Đường Giáng cũng không khách khí nhận lấy chai nước khoáng, mở nắp ngửa đầu đầu uống ừng ực mấy miếng, lúc này mới cảm thấy cơn đau rất ở cổ họng dịu đi phần nào.

"Tốt hơn chút nào chưa?" Lục Hi Hòa tùy ý hỏi một câu.

Đường Giáng đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô, về mặt mang theo một tia uể oải, giọng nói khàn khàn trả lời cô.

"Tốt hơn nhiều."

Lục Hi Hòa nghe âm thanh khàn khàn của anh ta, cô nhìn thoáng qua Mạnh San San cách đó không xa, lại phát hiện hình như Mạnh San San cũng không tốt hơn chút nào, cả người cô ta lúc này đều ỉu xiu, đầu còn về mặt sinh động giống như mấy ngày trước, dù sao cũng đã bị Đường Giáng dày vò không ít.

Nghỉ ngơi xong, Đường Giáng bắt đầu chụp, còn Lục Hi Hòa tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, cô vừa nhắm mắt vài giây, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh kinh ngạc của Doanh Doanh.

"Chị Hi Hòa, chị Hi Hòa, chị lên hot sreach!"

Mí mắt Lục Hi Hòa không động lấy một cái, cô giơ tay lên che trán, tùy ý "À" một tiếng, giọng nói bình tĩnh không sợ hãi, thờ ơ không để ý.

Cô thuộc người uống ngụm nước cũng có thể lên hot sreach, đối với hot sreach này đã tập mãi thành thói quen, cũng không quá ngạc nhiên.

"Không giống, hot search lần này không giống nhau!"

Âm thanh kích động lần này của Doanh Doanh mới làm Lục Hi Hòa chậm rãi mở mắt, không giống nhau, hot search thôi mà, có gì mà không giống?

Thấy thế, Doanh Doanh bật người đưa điện thoại qua: "Chị xem một chút đi."

Lục Hi Hòa cầm điện thoại nhìn thoáng qua hot sreach, mới nhìn cả người cô đều bật thẳng dậy.

#Lục Hi Hòa lên lút yêu đương

Trong lòng Lục Hi Hòa lộp bộp.

Ảnh trên Weibo cô biết rõ ràng, chính là ngày hai người cùng nhau về nhà bị paparazzi bắt gặp, nhưng cô vội vàng xem lại một lần, phát hiện ảnh chỉ chụp bóng lưng và sườn mặt của cô, mà Kỷ Diễn cũng bị chụp bóng lưng, hoàn toàn không chụp trúng mặt Kỷ Diễn, đây là chuyện may mắn nhất của cô tại hiện tại.

Sở dĩ bọn họ dám dùng tiêu đề này, đơn giản là vì có tấm ảnh cô nghiêng đầu nói chuyện với Kỳ Diễn, vì cô thích Kỳ Diễn cho nên ánh mắt nhìn anh cơ bản không che giấu gì hết, trong ánh mắt ngập tràn ý cười.

"Chị Hi Hòa, người đàn ông trong ảnh là ai vậy?" Doanh Doanh khó tránh khỏi kinh ngạc.

Cô ít nhiều cũng theo Lục Hi Hòa được hơn một năm, tính nết của chị ấy cô ít nhiều cũng hiểu một chút, chị ấy ghét nhất là vô duyên vô cớ bị buộc tội, đôi khi để đạt được hiệu quả tuyên truyền, đại diện đôi bên hợp tác, cũng sẽ tạo CP nhỏ nhỏ với diễn viên nam.

Nhưng những thứ đó chỉ giới hạn trong phim ảnh, CP trong phim cô có thể chấp nhận, hơn nữa sau khi hết hot, fan CP cũng sẽ biến mất không còn một mảnh, từ từ mọi người cũng đã quen với kiểu như vậy.

Khi mỗi bộ phim ăn khách của cô công chiếu thì cũng sẽ tăng thêm một CP nhỏ, nhưng trong thực tế, Lục Hi Hòa chưa từng bị chụp khi đang ở cùng người đàn ông nào, đồng thời trong giới tiểu hóa dân chuyện xấu của cô là ít nhất, có thể nói là sao nữ không có scandal.

Nhưng mà hiện tại lộ ra chuyện này, thực sự là khiến người ta trở tay không kịp.

Lục Hi Hòa nghiêm túc xem bình luận dưới Weibo, phát hiện cũng không có ai đoán ra Kỳ Diễn.

Cũng phải, trong mắt người ngoài, cô và Kỳ Diễn là tám gậy tre đều đánh không được*, sao có thể nghĩ ra anh?

*Nguyên văn: 八竿子都打不到: diễn tả mối quan hệ của hai người không liên quan.

Nghĩ tới đây, cô hoàn toàn yên tâm, dù sao chỉ cần không kéo Kỳ Diễn vào, cứ để bọn họ đoán, mặc kệ bọn họ đoán như thế nào cô cũng sống chết không thừa nhận, bọn họ cũng chẳng có cách nào làm gì được cô.

Vào ngày xảy ra chuyện, cô còn lo lắng việc này có lộ ra hay không, nhưng sau vài ngày cô lo lắng phát hiện mọi chuyện đều rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra.

Vì vậy cô mới từ từ yên tâm, sau đó cũng quảng chuyện này ra sau đầu, ai biết hôm nay lại bất ngờ bị tung ra một cái **, cô cũng bất ngờ.

* "" hình như là mông á mn PP ớ

Cắt đứt mạch suy nghĩ, bây giờ Lục Hi Hòa mới ngẩng đầu nhìn Doanh Doanh, thấy ánh mắt em ấy kinh ngạc và lo lắng, cô không khỏi bật cười, nói: "Trong đầu em suy nghĩ cái gì đấy, chỉ là tin paparazi bắt gió* thôi mà."

*Đón gió và bắt gió: một thành ngữ của Trung Quốc, chỉ những việc nói mà không có cơ sở thực tế.

Thật ra mà nói, cô còn hy vọng tin đồn này không phải là giả.

Một lúc sau, Lục Hi Hòa nhận được điện thoại của Thái Nguyệt, cô đã đoán trước được Thái Nguyệt sẽ gọi điện thoại tới.

"Chuyện hot search là sao?" Thái Nguyệt trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, vừa tới phòng làm việc chưa tới mấy phút, chưa ngồi nóng mông thì đã nghe được chuyện này.

Cô ban đầu vẫn không tin, nhưng sau khi xem ảnh thì cô ấy không tin cũng không được, người trong ảnh chính xác là Lục Hi Hòa không sai.

"Paparazi đều nói vậy bọ."

"Người đàn ông trong hình là ai?"

"Hàng xóm, tiện đường cùng nhau trở về mà thôi."

"Thật sự?"

"Ừ, thật."

Chính là hàng xóm, Kỳ Diễn không phải là hàng xóm của cô sao.

"Vậy là tốt rồi, việc này em không cần phải để ý đến, chị sẽ liên hệ bộ phận xã hội xử lý một chút, nhưng lần sau em phải chú ý một chút."

"Dạ, em biết rồi."

Cúp điện thoại của Thái Nguyệt, Lục Hi Hòa lập tức gửi tin nhắn Wechat cho Kỳ Diễn.

Cô cảm thấy hiện tại anh cũng biết chuyện này.

Tiểu tiên nữ: Kỹ thuật chụp ảnh kém quá *Bất đắc dĩ*

Tiền thả gửi cho anh mấy tấm cô tài xuống từ Weibo, có mấy tấm bị mờ, chắc là vừa đuổi vừa chụp.

Lúc Wechat vang lên tiếng "ting", Kỳ Diễn đang xem một tài liệu vô cùng quan trọng, cho nên anh không nhìn điện thoại, anh đọc xong tài liệu, xác định không có bất cứ vấn đề gì, ký tên của mình ở phía dưới cùng, lúc này mới nhìn thoáng qua điện thoại.

Là từ Wechat của Lục Hi Hòa.

Anh không chút nghĩ ngợi mở khóa vào Wechat, Lục Hi Hòa gửi cho anh vài tấm ảnh trên Weibo, phía trên cùng còn nói một câu là "Kỹ thuật chụp ảnh kém quá".

Cô nói lời này là có ý gì?

Kỳ Diễn cũng không nghĩ nhiều, sau khi mở ảnh, anh liền hiểu.

Lục Hi Hòa gửi cho anh một vài bức ảnh chụp bóng lưng, địa điểm là dưới lầu tiểu khu của bọn họ, theo bản năng anh nhớ tới paparazi mấy ngày hôm trước đuổi theo bọn họ.

JY: Đúng thật là không tốt, những tấm này từ đâu ra vậy?

Lục Hi Hòa trả lời rất nhanh.

Tiểu tiên nữ: Kỳ tổng, anh còn không biết hả, chúng là cùng lên hot search rồi *Cười gian*

Kỳ Diễn nhú mày.

Hot search?

Mở ảnh lần thứ hai, lúc này anh mới chú ý con dấu trên ảnh, đúng là lấy từ Weibo, vì vậy anh mở Weibo ra, khi nhìn thấy hot search trên Weibo thì anh hoàn toàn hiểu.

"Ting"

Lục Hi Hòa lại gửi Wechat cho anh.

Tiểu tiên nữ: Chẳng qua anh cũng không cần phải lo lắng nữa, chị Nguyệt đã biết, chị ấy nói sẽ xử lý chuyện này, cho nên anh cũng sẽ không bị lộ ra ngoài.

Tiểu tiên nữ: Yên tâm đi, có tiểu tiên nữ cho anh dựa vào, không cần sợ.

Tiểu tiên nữ: Thế nào, cảm động không? Có ấm lòng không?

Kỳ Diễn: "...."

JY: (Nói chuyện với tôi tốt vào.jpg)

Tiểu tiên nữ: Không phải tôi rất biết nói chuyện sao?

Tiểu tiên nữ: (Nụ cười thần tiên.jpg)

Kỳ Diễn: Cô mới nói người đại diện của cô đi xử lý, cô không muốn lên hot search với tôi?

Lúc nhận được tin nhắn của Kỳ Diễn, Lục Hi Hòa có chút không hiểu ý của anh.

Kỳ Diễn gọi điện thoại cho Tiểu Minh ở bên ngoài, mấy giây sau, Tiểu Minh liền gõ cửa đi vào.

"Ông chủ, có chuyện gì vậy ạ?" Tiểu Minh hỏi.

Kỳ Diễn không nói chuyện, mà đem ảnh trên màn hình máy tính hướng về phía anh ta.

Tiểu Minh thấy ảnh hot search thì ngẩn cả người, nữ thần của anh ta lại lên hot search?

Nhưng khi nhìn đến nội dung hot search, anh ta tròn tròn mắt.

Anh ta nhìn ảnh trên màn hình, chỉ một giây ngẩn ngui, anh ta liền nhận ra người đàn ông ở chung với nữ thần.

Ông chủ???

Tuy rằng Kỳ Diễn mặc quần áo bình thường, nhưng cậu vẫn liếc mắt liến nhận ra được, dù sao cậu cùng anh sớm chiều ở chung lâu như vậy, nếu như nhận không ra, anh ta cũng quá kém cỏi.

"Ông chủ, đây...."

"Cậu nhanh chóng đi tìm hiểu chuyện này một chút."

"Vâng." Tiểu Minh vội gật đầu.

Đây là chuyện có liên quan đến nữ thần của mình, anh ta đương nhiên phải quan tâm.

Mà sau khi Tiểu Minh ra ngoài, Lục Hi Hòa gửi một đồng tin nhắn Wechat.

Tiểu tiên nữ: Đại Kỳ tổng, tôi nghe giọng điệu anh giống như mất mát vậy?

Tiểu tiên nữ: Đại Kỳ tổng, thật sự không nghĩ tới anh lại là người như vậy.

Tiểu tiên nữ: (Bị tôi nói trúng tâm tư. jpg)

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không ai nói cho cô, không thể tùy tiện chọc eo một người đàn ông sao

Edit: Minh Sính

Beta: Gấu Beo

- - - - -

Giống như mọi ngày, Lục Hi Hòa đã đến giờ đi, thời điểm cô đi Mạnh San San vẫn như trước chưa chụp xong phần của mình, đương nhiên công việc tiếp theo của các cô sẽ không tiến hành, nhưng điều này không nằm phạm vi chịu trách nhiệm của cô.

Sau khi lên xe bảo mẫu, Lâm Lượng hỏi Lục Hi Hòa: "Chị Hi, bây giờ về nhà sao?"

Lục Hi Hòa miễn cưỡng nâng mắt lên, chiều hôm nay cô không có lịch, về nhà cũng rảnh không có việc gì làm, không bằng.

Trong đầu cô rất nhanh có một ý tưởng, vì thế cô lắc đầu với Lâm Lượng: "Không về, đưa chị đến đường lớn Hoàn Vận"

Nghe vậy, Doanh Doanh quay đầu lại: "Chị Hi, chị đến đường Hoàn Vận làm gì?"

Giọng điệu Lục Hi Hòa nhẹ nhàng: "Đương nhiên là chị có chuyện."

Lâm Lượng lái xe đến Hoàn Vận, Lục Hi Hòa sau khi đội mũ đeo khẩu trang, lúc này mới xuống xe.

"Hai người về đi." Cô vẫy tay với bọn họ.

Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa nhà trước mắt.

Công ty điện ảnh Thiên Ngu.

Đôi môi đỏ mọng dưới khẩu trang hơi nhếch lên, Kỳ Diễn, tôi tới rồi!

Sau đó cô tràn đầy tinh thần đi tới chỗ cổng bảo vệ, nhưng mà sau khi đi vào.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Hẹn trước??

Lục Hi Hòa nhú mày, bình thường đều là người khác gấp gấp hẹn trước với cô, hơn nữa cho dù đến công ty khác, thì cũng là bọn họ tự mình tiếp đón cô, lại nói mức độ cao hơn một chút, Thái Nguyệt sẽ giúp cô xử lý tốt, để cô trực tiếp vào.

Nhưng thật ra hiện tại, đúng là cô quên hẹn trước.

Lục Hi Hòa cắn nhẹ khóe miệng, sau đó đi đến phía trước hai bước: "Ngại quá, tôi quên mất, nhưng tôi quen anh ấy."

Người phụ nữ ở quầy lễ tân mang theo nụ cười đủ tiêu chuẩn vừa trang trọng.

"Ngại quá tiểu thư, nếu không hẹn trước thì chúng tôi không thể cho cô lên."

Loại tiết mục này đều được trình diễn ở công ty họ mỗi ngày, nói quen biết Kỷ tổng muốn đi lên thật ra nhiều lắm.

Nhưng mà cô cũng không thể không thừa nhận, cô gái trước mắt này đẳng cấp hẳn cao hơn rất nhiều, bởi vì hơi thở của cô gái này rất mạnh, khí chất và cử chỉ cũng khác với các cô gái khác.

Nhưng mà không hẹn trước, mặc kệ cô ấy có nói như thế nào cũng không được.

Lục Hi Hòa thấy dáng vẻ này của cô, liền biết mình có nói như thế nào cũng không được, mà cô dù sao cũng không thể trực tiếp nói cho cô ấy mình là Lục Hi Hòa.

Ngay lúc cô đang khó xử, thang máy cách đó không xa mở ra, một đám người bên trong đi ra ngoài, mà Lục Hi Hòa liếc mắt một cái đã thấy được người đứng đầu trong đó.

Dáng người anh rất cao, tây trang phẳng phiu, trong tay đang cầm tài liệu, thảo luận gì đó với mấy người bên cạnh, khuôn mặt lạnh lùng.

Lục Hi Hòa mắt sáng lên, sau đó gọi một tiếng.

"Kỷ Diễn!"

Đại sảnh khá là im lặng, mà tiếng gọi Kỷ Diễn của Lục Hi Hòa đã đánh vỡ bầu không khí này.

Kỷ... Kỷ Diễn??

Ở công ty ai nhìn thấy sếp đều cung kính chào một tiếng Kỷ tổng, là ai dám trắng trợn táo bạo gọi thẳng tên Kỷ tổng, mà hình như nghe giọng là của một người con gái.

Một tiếng gọi của Lục Hi Hòa, thành công làm ánh mắt mọi người dời đến người của cô, đương nhiên Kỷ Diễn cũng không ngoại lệ.

Trong không khí, khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, một trầm tĩnh, một linh động.

Lục Hi Hòa đứng ở trước quầy lễ tân, đeo khẩu trang che hơn nửa khuôn mặt, mũi lưỡi trai màu đen đội trên mái tóc mềm mại, váy liền màu đỏ rượu bóa quanh vòng eo mảnh khảnh, giống như gập lại sẽ gãy vậy, làn váy và đùi, bên dưới là đôi chân trắng tấp tnh tể, màu sắc tươi đẹp của màu đỏ rượu làm nền cho làn da của cô giống như ngọc thạch ấm áp trắng nõn.

Cho dù không nhìn được vẻ mặt của cô lúc này, nhưng nhờ cặp mắt quyến rũ kia, trong đầu anh đương nhiên có phác họa bộ dáng của cô bây giờ.

Không ai chú ý tới ngón tay đang cầm tài liệu của Kỷ Diễn hơi hơi xiết chặt lại, anh nghiêng đầu sang bên cạnh nói với mấy người: "Cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành, tiếp tục đi."

Sau khi Kỷ Diễn đưa tài liệu trong tay cho một người, thì nhanh chóng đi đến chỗ Lục Hi Hòa cách đó không xa.

Lúc Kỷ Diễn đang đi qua chỗ Lục Hi Hòa, tư tưởng bát quái của mọi người bị kéo lên, sếp lại còn đi qua chỗ cô ấy, xem ra việc này không đơn giản.

Lục Hi Hòa cong khóe miệng: "Thật trùng hợp, tôi vừa tới, anh đã xuống đến đây, chúng ta không phải là tâm linh tương thông sao?"

Lục Hi Hòa vừa nói xong, mọi người kinh ngạc rớt cằm, ngữ khí của cô gái này làm sao lại thuần thực như thế, hơn nữa bên trong còn mơ hồ có một chút ý tứ làm nũng??

Kỷ Diễn nhìn đôi mắt xinh đẹp sáng như ngọc trai của cô, sau đó xoay người rời đi.

Mọi người thấy Kỷ Diễn xoay người đi, như là hiểu được gì đó, có phải là đang che dấu không, nhưng nếu nói như vậy, Kỷ tổng vừa rồi cần gì đi qua chỗ cô ấy?

Thấy Kỷ Diễn xoay người đi, Lục Hi Hòa cũng không sốt ruột, vẫn mỉm cười như trước nhìn theo bóng dáng cao ngất ngưỡng của hắn.

Ngay lúc nào mọi người như rơi vào sương mù (*không hiểu gì), mơ hồ không hiểu tình huống hiện tại, âm thanh trầm thấp lạnh nhạt của Kỷ Diễn bắt thành linh vang lên.

"Còn không mau lại đây?"

Lục Hi Hòa cười càng thêm sáng lên, nhắc chân đi theo.

"Đến đây đến đây."

Mọi người trong nháy mắt

Này...Cô gái này là như thế nào với Kỳ tổng vậy??

Ngoại trừ thư ký cạnh Kỳ tổng, cô ấy là người con gái thứ nhất theo sếp vào thang máy, ngay cả mấy người phụ nữ ở công ty họ cũng chưa có vinh dự như thế.

Sau khi vào thang máy, tay Kỳ Diễn nhấn tầng trệt, lúc sau cửa thang máy đóng, anh mới hỏi cô.

"Sao cô lại tới đây?"

Lục Hi Hòa gỡ khẩu trang xuống sau đó đến gần anh: "Đương nhiên là vì nhớ anh a."

Cô dán lại gần, không gian chỗ anh thở đều là hương thơm của cô.

Kỳ Diễn liếc cô một cái, sau khi cởi khẩu trang, sắc mặt của cô lộ ra càng tươi tắn, hai má đậm phấn, mặt mày tinh xảo, đôi môi nhỏ nhắn trông hồng hào mà khỏe mạnh.

"Làm gì vậy, tôi vừa nói nhớ anh, anh liền im lặng như gà, có ý gì?" Lục Hi Hòa bấu môi, bắt màn lấy tay chọc chọc eo của anh.

Bị Lục Hi Hòa chọc như vậy, người Kỳ Diễn trong nháy mắt liền cứng ngắc một tí, nhưng cô không cảm nhận được, tiện tay lại chọc vài cái.

"Hừ nút, phải nói anh vừa buồn bực vừa lạnh lùng, vừa buồn vừa lạnh lùng," Lục Hi Hòa lải nhải.

"Cô....." Lục Hi Hòa đang chọc mãnh liệt, không nghĩ đến bàn tay bỗng nhiên bị một người bắt lấy, cô ngẩng đầu theo bản năng, lại gặp một đôi mắt u ám tràn ngập sự hung dữ.

Lục Hi Hòa đột nhiên hoảng hốt, đây là lần đầu tiên cô thấy Kỳ Diễn có ánh mắt này, ánh mắt của anh luôn bình thản không gợn sóng, mấy lần bị cô dồn ép cũng chỉ là màu u ám, mà không giống như hiện tại có hung dữ, loại ánh mắt này giống như đang tập trung vào con mồi.

Mà cô bây giờ trong mắt anh chính là con mồi, Lục Hi Hòa bình thường thích trêu chọc người lúc này có hơi mơ hồ, cô theo bản năng muốn rút tay mình khỏi tay Kỳ Diễn, nhưng cô cũng không được như ý muốn.

"Kỳ..... Kỳ....."

Bỗng nhiên, một cánh tay mạnh mẽ chế ngự vòng eo mảnh khảnh của cô, sau đó cả người nhào vào một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

"Lục Hi Hòa."

Lục Hi Hòa bây giờ bị hơi thở mãnh liệt của nam nhân làm cho hỗn loạn khiến đầu óc choáng váng, cả người đều mờ ra, đột nhiên nghe được âm thanh quen thuộc, cô vô ý thức ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, cô mới phát hiện mình với Kỳ Diễn từ khi nào dựa vào nhau gần như vậy!

Trong không khí, tràn ngập hơi thở ngọt ngào của cô, hít vào miệng và mũi, trong tâm cũng là hương vị ngọt ngào, người như đang say bất chợt cảm thấy yếu đuối, lúc này cô đang dán ở ngực anh, hai má hồng hào, ngây thơ nhu thuận.

Trong nháy mắt, Kỳ Diễn phát hiện trong lòng dường như có thứ gì đó đang từ từ tan rã, mang theo ý tứ không thể đỡ được.

"Không ai nói cho cô, không thể tùy tiện chọc eo một người đàn ông sao?"

Anh chậm rãi cúi đầu lại gần chỗ cô, hơi thở của anh phả lên mặt cô, Lục Hi Hòa chỉ cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không thể kháng cự mà nhắm hai mắt lại.

"Đình....."

"Tôi nói với anh, chuyện này thì xử lí....."

Đầu tiên là tiếng chuông lanh lảnh của thang máy, ngay sau đó là một giọng nam nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Lục Hi Hòa mở mắt ra, cả người đều mơ hồ.

Mà Tiểu Minh bên ngoài thang máy cũng choáng váng, điện thoại trong tay sắp cầm không nổi, đời này của anh ta có lẽ không nghĩ đến chính mình lại có thể gặp được sự tình như thế...

Vị sắp của anh ta lạnh lùng đến nỗi không biết nhân gian khó lửa là gì vậy mà cũng cùng phụ nữ ở trong thang máy...

Tất nhiên -----

Anh ta lại càng không quên, là anh ta quấy rầy ông chủ ---

"Cái kia.....ông chủ.....ông chủ....Tôi...." Tiểu Minh bắt đầu nói năng lộn xộn.

Lục Hi Hòa đẩy Kỷ Diên ra, sửa sang lại tóc một chút, nói: "Cái kia.....thật trùng hợp....."

Tiểu Minh trừng mắt, như là không thể tin được, nhưng lại cảm thấy rất dĩ nhiên.

"Nữ thần....."

Lúc Lục Hi Hòa đẩy anh ra, con người Kỷ Diên đã tỉnh táo trở lại, nhưng ánh mắt nhìn Tiểu Minh cực kì sắc bén, khuôn mặt anh tuấn mang theo sự âm trầm.

Tiểu Minh bị ánh mắt của Kỷ Diên dọa sợ.

Ánh mắt của ông chủ.....Thật.....Thật đáng sợ.....

"Không phải có việc sao, còn không đi?"

Tiểu Minh phản ứng lại, sau đó vội vàng gật đầu: "Đi đi đi, đi ngay đây."

Nếu lúc này anh ta còn không biết làm việc thế nào, thì anh ta ở vị trí này cũng không được lâu nữa, vì vậy Tiểu Minh vô cùng lo lắng, giống như mộng đang ngồi trên đồng lửa rồi vọt vào thang máy.

Chỉ sợ lúc này anh ta đã quên, anh ta đang đi thang máy chuyên dụng của ông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đói bụng không, đi ăn đi

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Bụng Bự

- -----

Sau khi Tiểu Minh đi, chỉ còn lại hai người bọn họ, khúc nhạc đệm vừa này, Lục Hi Hòa đoán không lầm, nếu lúc đó cửa thang máy không mở, Tiểu Minh không ở ngoài cửa, có phải anh sẽ hôn cô không?

Tại sao anh lại muốn hôn cô?

Lẽ nào khi đó anh bị ma ám, có phải như vậy chứng tỏ là cô đã hấp dẫn được anh không?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn rực rỡ của cô càng thêm rực rỡ, cô xoay người lại, tràn đầy vui vẻ nhìn Kỷ Diên.

"Này, vừa rồi anh muốn hôn tôi đúng không?"

"Có phải đột nhiên cảm thấy tôi vô cùng xinh đẹp đúng không?"

"Vừa rồi anh bị tôi hấp dẫn phải không?"

"Có phải anh thích tôi đúng không?"

...

Lục Hi Hòa ném liên hoàn pháo đến cho anh.

Khoé miệng Kỷ Diễn không nhin được mà cười nhẹ, nhưng anh cũng không trả lời cô mà vươn tay xoa đầu cô, bàn tay cảm nhận được sự mềm mại của mái tóc, sau đó đi vào trong.

Lục Hi Hòa sững sờ hai giây.

Kỷ Diễn xoa nhẹ lên đầu cô.....

Anh có thể không biết, nhưng ai quen biết Lục Hi Hòa đều biết rằng Lục Hi Hòa không thích nhất là người khác xoa đầu cô, đây cũng là phần mà cô không diễn trong tất cả các bộ phim.

Nhưng lúc bàn tay anh xoa lên đầu cô, trong lòng cô rung động không nói thành lời, đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy động tác này chứa đựng sự thân mật, dịu dàng cùng với cưng chiều.

Rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao mỗi bộ phim truyền hình đều diễn động tác này, đây chính là động tác giúp tình cảm phát triển.

Nhưng đối với động tác này của anh thì cô rung động, còn với những người khác sẽ chỉ làm cô thấy ác cảm.

Xem ra Kỷ Diễn là định mệnh đòi cô thật sự không thể nghi ngờ. nếu không sao cô lại thích anh đến vậy?

"Kỷ tổng." Thái độ của Bạch Dư cung kính chào hỏi Kỷ Diễn.

"Ừ." Kỷ Diễn gật đầu với cô.

Lúc Bạch Dư chuẩn bị ngồi xuống thì một hình bóng duyên dáng đi đến.

"Lục....Lục..." Bạch Dư luôn bình tĩnh lại khiếp sợ không nói ra lời.

Lục Hi Hòa??

Cũng may Bạch Dư chuyên nghiệp, rất nhanh đã phản ứng kịp.

"Lục tiểu thư, xin chào."

"Xin chào." Lục Hi Hòa cười đứng chuẩn tiền nữ với cô ấy.

"Cô tiếp tục làm việc của cô đi, còn cô thì vào đây." Kỷ Diễn cũng không quay đầu lại nói với Bạch Dư.

"Vâng."

Bạch Dư nhìn Lục Hi Hòa đi theo Kỷ Diễn vào phòng làm việc của anh.

Kỷ tổng của bọn họ luôn khiêm tốn lạnh nhạt lại có thể để một cô gái vào phòng làm việc của mình, nhưng lại không phải là nghệ sĩ của công ty, từ giọng điệu của anh xem ra cũng không phải là quan hệ hợp tác, nếu hai trường hợp này đều không phải, vậy thì giữa bọn họ....

Bạch Dư loáng thoáng nghĩ được một tia bất quá, chẳng lẽ hai người bọn họ....

Nhưng cho dù lúc này có khả năng cô sẽ biết được một bí mật to lớn động trời, cô cũng không thể nào tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ, nếu không thì cô đoán không nhầm mình sẽ không cần làm ở công ty này nữa, đạo đức nghề nghiệp này cô phải tuân thủ.

Bây giờ cô âm thầm quyết định, sau này phải cung kính hơn với Lục tiểu thư này, nói không chừng có lẽ lúc nào đó cô ấy sẽ thành bà chủ của mình cũng nên.

Lục Hi Hòa đi vào theo Kỷ Diễn, phong cách trang trí rất giống ở nhà anh, đơn giản, tông màu tối, nhưng mọi ngõ ngách lại cực kỳ sạch sẽ, ngay ngắn.

Cô đang vô cùng hứng thú đánh giá phòng làm việc của anh thì một giọng nói lạnh nhạt từ phía trước vang lên.

"Ngày hôm nay không có lịch trình?"

Lục Hi Hòa nhìn anh ngồi sau bàn làm việc, chậm rãi nói: "Không có."

"Vậy tại sao không trở về nghỉ ngơi?"

Lục Hi Hòa chạy tới trước mặt bàn làm việc của anh, bất mãn trả lời: "Không phải đã nói rồi sao, bởi vì nhớ anh, muốn tới đây gặp anh."

Kỷ Diễn ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng như nước nhìn mặt cô hai giây, sau đó cúi đầu một lần nữa.

"Bên kia có xô pha, cô đi qua đấy ngồi đi."

Nói xong, anh vươn tay lấy văn kiện ở góc bàn, cúi đầu lật xem.

Lục Hi Hòa mím môi, nhìn dáng vẻ anh cúi đầu làm việc.

Phía sau anh là cửa sát đất cỡ lớn, rèm cửa màu tối che khuất một nửa ánh sáng, nhưng vẫn có ánh nắng màu vàng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, không chút kiêng kỵ rơi vào sau lưng anh, như hòa tan cả vẻ lạnh lùng, cả người ấm áp và bình yên.

Lục Hi Hòa nhìn đến gần ra, thậm chí ngay cả lòng bàn tay cũng đã đỏ mồn, nói thật, cô từng gặp qua rất nhiều người đàn ông có khuôn mặt xuất chúng, anh cũng không phải là xuất chúng nhất, nhưng anh là người đầu tiên khiến cô động tâm.

Đây là cảm giác thích, bởi vì thích, cho nên ở trong lòng bạn anh ấy là tốt nhất, không ai có thể so sánh được.

Trong lòng Lục Hi Hòa, Kỷ Diễn tồn tại giống như vậy.

Cô không làm phiền anh làm việc nữa, ngoan ngoãn đi đến xô pha.

Lúc Lục Hi Hòa xoay người, Kỷ Diễn ngẩng đầu nhìn qua cô, khóe miệng hơi cong lên.

Lục Hi Hòa lướt nhìn bàn thủy tinh sạch sẽ không nhiễm bụi của anh, ánh mắt rơi xuống cuốn tạp chí giải trí bên cạnh.

Vì vậy cô tiện tay rút một quyển trong đó, dựa vào ghế xô pha đọc.

Sau khi xử lý xong văn kiện, Kỷ Diễn ngẩng đầu lên, anh theo bản năng vươn tay xoa gáy nhức mồn, mà lúc anh ngẩng đầu, ánh mắt anh rơi trên người Lục Hi Hòa cách đó không xa.

Một giây tiếp theo, con ngươi của anh đen thêm vài phần.

Lưng cô dựa vào ghế xô pha, đầu hơi nghiêng một bên, đôi mắt khép hờ, xem ra là đang ngủ.

Trong ngực cô còn ôm một cuốn tạp chí đang mở, mà ở bắp đùi cô đang đắp một áo khoác tây trang màu đen.

Tây trang là của anh, cô lấy áo khoác của anh trùm lên bắp đùi của mình.

Kỷ Diễn không khỏi cười cười, sao cô lại tự giác như vậy chứ, nhưng lại tự giác đến mức đáng yêu như thế, anh nhẹ nhàng đẩy ghế ra, sau đó đi tới chỗ cô.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Diễn vì một cô gái mà cố gắng làm cho bước chân của mình nhẹ đi.

Lúc anh đi tới trước bàn chân của cô, cô vẫn chưa phát hiện ra điều gì, hít thở đều đặn, đang ngủ say.

Lông mi dài, vừa dày vừa cong, tạo thành một bóng râm dưới mí mắt xinh đẹp, cái mũi cao đẹp đẽ, đôi môi đỏ mọng khẽ mím, dáng vẻ cô ngủ rất ngoan ngoãn, trông có vẻ dễ chịu.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ ngon lành của cô, Kỷ Diễn ma xui quỷ khiến vươn tay nhẹ nhàng xoa trán cô, quệt tóc trên trán cô qua một bên.

Lúc anh mới vừa đẩy tóc của cô ra, Lục Hi Hòa cau mày, chậm rãi mở mắt, mới vừa tỉnh ngủ, cả người cô hơi mơ màng, cây quạt nhỏ xinh đẹp chớp chớp vài lần.

Lúc cô bắt đầu cau mày, Kỷ Diễn cũng mau nhanh rút tay mình về.

Cho nên lúc Lục Hi Hòa tỉnh dậy thì đã thấy anh đứng trước mặt mình.

"Em đã ngủ thiếp đi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi, mang theo sự buồn ngủ.

"Ừ."

Lục Hi Hòa ngồi thẳng người, sau đó đem tạp chí ôm trong ngực để vào chỗ cũ, hôm nay buổi sáng cô dậy muộn, sau khi tỉnh lại ra khỏi nhà, sau đó quay mãi tới buổi trưa, mắt cũng đã mỏi đến không mở nổi.

Cho nên ngồi trên xô pha, không bao lâu sau, cũng bắt đầu thấy buồn ngủ, sau đó cô không biết mình ngủ thiếp đi thế nào nữa.

Kỷ Diễn thoáng nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ đã mười hai giờ.

"Đói bụng không, đi ăn cơm đi."

Lúc đầu Kỷ Diễn không nói Lục Hi Hòa cũng không cảm thấy gì, hiện tại anh nói vậy, đúng là Lục Hi Hòa có chút dối bụng.

"Vâng, đi ăn cơm."

Cô chuẩn bị đứng dậy, nhưng lúc vừa chuẩn bị đứng dậy thì thấy tây trang đắp trên chân mình.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kỷ Diễn, lại phát hiện ánh mắt Kỷ Diễn cũng nhìn tây trang trên đùi cô, sau đó im lặng cầm tây trang đưa cho anh.

"Uhhmm.....trả anh, chất liệu vải thật thoải mái." Cô xấu hổ nói.

Trong mắt Kỷ Diễn hiện lên ý cười: "Đi thôi."

"Oh, vâng."

Lục Hi Hòa theo đằng sau Kỷ Diễn, chưa ra khỏi cửa, Kỷ Diễn bỗng nhiên dừng bước.

"Hả?" Về mặt cô vô tội nhìn anh, anh đột nhiên dừng lại làm gì?

Kỷ Diễn bắt đầu nhìn cô một cái: "Chuẩn bị như vậy đi ra sao?"

Được anh nhắc nhở, lúc này Lục Hi Hòa mới kịp phản ứng, cô còn chưa đeo khẩu trang, mũ, vì vậy cô vội vàng quay lại lấy đeo vào.

"Đi thôi."

Ra khỏi công ty, Kỷ Diễn nói với Lục Hi Hòa: "Ở chỗ này chờ tôi, tôi đi lấy xe."

"Vâng ạ." Lục Hi Hòa gật đầu.

Ánh mặt trời giữa trưa vô cùng chói chang, toàn bộ con đường đều ánh lên màu vàng óng, cô theo bản năng hơi ngẩng đầu, lấy tay che mắt, cảm nhận ánh nắng mặt trời lúc này.

*Lời editor: Nắng trưa có hại lắm chị ơi, nắng buổi sáng trước 9 giờ mới tốt chị oiiiiiiiiiiii.

*Beta: người ta thích má oi, kệ người ta!!!!!!!!!!

Lục Hi Hòa rất thích ánh mặt trời, có thể là sự khát khao và nhớ nhung do sống ở nơi lạnh lẽo đã lâu, vì vậy nó mang lại cho cô cảm giác ấm áp.

Kỷ Diễn lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, từ xa thấy hành động này của cô, cả người cô đắm chìm trong ánh mặt trời, màu vàng của ánh nắng làm da thịt cô vô cùng trắng nõn.

Anh không khỏi hí mắt một cái, tay nhấn còi.

Âm thanh ở xa kéo suy nghĩ của Lục Hi Hòa về, cô nghiêng đầu nhìn tới nơi phát ra, thì thấy một chiếc Maserati màu đen.

Uhm? Có hơi quen quen....

Nhìn qua biển số xe, đây không phải là chiếc xe lần trước cô thấy sao?

Chủ chiếc Maserati này là Kỷ Diễn?

Kỷ Diễn dừng xe trước mặt cô, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô.

"Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kỷ Diễn, anh có thể tôi một cái không?

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Bụng Bự

Lục Hi Hòa mở cửa xe ngồi vào, sau đó đưa tay cài dây an toàn.

Chỗ ăn cơm là do Kỳ Diễn chọn, là một nhà hàng cao cấp, vì suy nghĩ đến Lục Hi Hòa, hai người đặt phòng trước.

Toàn bộ trang trí đều là gỗ thô, đơn giản sạch sẽ, quan trọng nhất là riêng tư.

Lục Hi Hòa thấy anh rất quen thuộc với nhà hàng này, liền hỏi: "Anh thường tới đây sao?"

Kỳ Diễn rót cho cô một tách trà lúa mạch: "Ừ, xem như là vậy."

Lục Hi Hòa bung lên nhấp vài ngụm, đôi mắt dạo một vòng từ dưới lên trên, hỏi thử: "Với ai?"

Động tác uống nước của Kỳ Diễn dừng một chút, nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, sau đó trả lời.

"Rất nhiều."

Lục Hi Hòa: "..."

Thằng nam sắt thép!!*

*Từ ngữ mạng Trung: chỉ những người con trai thẳng thắn, không giỏi đoán ý người khác.

"Rất nhiều là bao gồm ai vậy?" Cô lại tiếp tục hỏi anh.

Con người đen nhánh của Kỳ Diễn dừng lại mấy giây trên người cô, sau đó buông ly nước, nói rằng: "Đến vì quan hệ cá nhân thì chỉ có một mình em."

Quan hệ cá...nhân???

Trong nháy mắt Lục Hi Hòa rút ra được từ mẩu chốt trong câu nói, cô buông tách trà, thân mình nghiêng về phía trước, chống cằm, đôi mắt to trong suốt của cô nháy mấy cái, tiếp tục hỏi.

"Anh nói chúng ta là quan hệ cá nhân? Vậy có phải đã chứng minh em ở trong lòng anh không giống với những người khác không?"

Kỳ Diễn mím đôi môi mỏng, vẫn không nói chuyện, cửa phòng bị gõ, lúc anh nói một tiếng "mời vào", nhân viên phục vụ liền bắt đầu mang thức ăn lên.

Anh xé màng bọc chén đĩa, tráng qua nước nóng một lần mới đưa cho cô.

"Ăn cơm."

Lục Hi Hòa chống cằm: "Vâng."

Sau khi tất cả các món ăn được dọn ra, Lục Hi Hòa mới phát hiện trên bàn toàn là món cô thích ăn, xem ra ăn ké nhà anh lâu, anh đã nhớ kỹ khẩu vị của cô.

Lục Hi Hòa ngẩng đầu nhìn Kỳ Diễn đang cúi đầu rửa chén đĩa, trong lòng như trở nên ngọt ngào, giống như khi ăn kẹo đại bạch thỏ* hồi lúc nhỏ vậy.

*Tên thương hiệu kẹo Trung Quốc

Nhà hàng này rất hợp với khẩu vị của cô, nhưng cô chỉ ăn no được sáu phần đã buông đĩa, ăn ngon thì ngon thật, nhưng chỉ có một ít hương vị nhà làm, không giống Kỳ Diễn làm...

Sau khi đặt đĩa xuống, cô cầm tách trà lúa mạch nhấp từng ngụm nhỏ, trà lúa mạch xóa tan vị dầu mỡ rất hiệu quả, cũng được rất nhiều nhà hàng chuẩn bị.

Kỳ Diễn thấy cô buông đĩa xuống, "Không thích sao?"

Lục Hi Hòa lắc đầu, "Không có, thích."

"Vậy tại sao lại ăn ít thế?"

Anh chỉ thấy cô ăn vài miếng.

"Uh,..." Lục Hi Hòa suy nghĩ, sau đó nói: "Bởi vì không ngon như anh nấu."

Kỳ Diễn: "...."

Lúc này, điện thoại của Lục Hi Hòa đột nhiên vang lên, là Chu Chi Yếu gọi tới.

Lục Hi Hòa nói chuyện với cô ấy chưa tới một phút đã cúp máy.

Cơm nước xong, Kỷ Diễn chuẩn bị đưa Lục Hi Hòa về nhà, nhưng lại bị Lục Hi Hòa từ chối.

"Bây giờ tôi không về nhà, lát nữa Chu Chi Yếu sẽ tới."

Kỷ Diễn gật đầu, thấy từ xa Chu Chi Yếu đang lái xe tới anh mới rời đi.

Chu Chi Yếu đậu xe trước mặt Lục Hi Hòa, cô ấy hạ cửa xe xuống, cánh tay vắt ngang cửa sổ, hóng hót hỏi: "Ui, ai vậy?"

Từ xa, cô ấy nhìn thấy cô bước xuống xe, còn vẫy tay tạm biệt người ta, huhmm....Có chút không bình thường.

Lục Hi Hòa kéo cửa lên xe cô ấy, mặt không biến sắc trả lời: "Đoán xem."

Đoán đoán đoán, đoán em gái cô!

"Buổi sáng vừa mới dính scandal với một người đàn ông, bây giờ lại ăn cơm trưa với một người đàn ông khác, lá gan của cậu của to thật."

Lục Hi Hòa tháo khẩu trang xuống, nghiêm trang nhìn cô: "Ai nói với cậu là người khác?"

"Hả?" Chu Chi Yếu còn chưa kịp phản ứng.

Không đúng, không lẽ là cùng một người?

"CMN! Lục Hi Hòa, không lẽ chuyện này là thật? Cậu lên yêu đương thật à?"

Lục Hi Hòa ghét bỏ, liếc cô ấy một cái: "Cái gì mà lên yêu đương, vẫn dĩ là không có yêu đương được chưa?"

Hơn nữa nếu cô thật sự yêu đương, cô tuyệt đối sẽ không giấu giếm, so với việc lo lắng sợ hãi bị paparazzi phơi ra, còn không bằng tự mình thẳng thắn.

"Nhưng tôi thấy bộ dạng này của cậu, trông rất tiếc nuối, cậu thích anh ta hả?" Giọng nói Chu Chi Yếu hưng phấn, vẻ mặt giống như biết được chuyện gì ghê gớm.

Thấy thế, Lục Hi Hòa oán giận nói với cô: "Cậu là ai, tại sao tôi phải nói với cậu."

Khoé miệng Chu Chi Yếu giật giật, cậu hay lắm!

"Hôm nay Hà Phi đi tham ban Mạnh San San."

"Việc này cậu cũng biết?" Lục Hi Hòa ngạc nhiên.

Chi Chi Yếu hát cầm: "Nói thừa, tin tức của tôi rất nhạy đấy."

"Nhưng mà cô ta đi tham ban cũng không liên quan gì đến tôi."

Hiện tại cô không có thời gian để đối phó với các cô ta, cô ta thích thế nào thì như thế đấy, miễn sao không dính dáng đến cô là được, cô ghét phiền phức.

Cả buổi chiều cô đều ở cùng Chu Chi Yếu, thời gian hai người cãi qua cãi lại trôi đi cũng mau, bất tri bất giác mặt trời đã xuống núi, ánh hoàng hôn chiếu xuống từng góc đường trong thành phố.

Ăn tối xong, Chu Chi Yếu đưa Lục Hi Hòa về nhà.

Ngay lúc Lục Hi Hòa chuẩn bị rời đi, giọng nói của Chu Chi Yếu truyền đến từ phía sau.

"Hôm nay tôi thấy Tần Kính."

Bước chân của Lục Hi Hòa đông lại trong nháy mắt, cô xoay người lại, đã qua nhiều năm như vậy, một lần nữa cô ấy lại thấy được vẻ cô đơn trên mặt của cô.

Giống như năm ấy, lúc Tần Kính rời đi.

"Cậu ta không giống so với trước đây."

Bởi vì câu nói của Chu Chi Yếu, cả đêm Lục Hi Hòa không ngon giấc, cả buổi tối nửa tỉnh nửa mê, không ngừng lặp đi lặp lại, toàn là những chuyện cũ hời hợt cấp ba.

Chưa tới sáu giờ sáng, cô đã tỉnh.

Bởi vì ngủ không được, cô sửa soạn một chút rồi ra ngoài chạy bộ sáng sớm, lâu rồi cô không chạy bộ vào sáng sớm, cả người mệt mỏi, thở hồng hộc, tinh thần vẫn không phấn chấn lên được.

Vì vậy cô chỉ có thể ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút, giữa lúc cô đang phục hồi thể trạng, tiếng chó sủa quen thuộc từ xa truyền đến.

Cô theo bản năng nhìn về phía tiếng sủa, thì nhìn thấy một chú chó Golden xinh đẹp chạy về phía cô.

Bão Bão?

Lúc này Bão Bão đang vọt tới về phía cô, tốc độ của nó rất nhanh, nhưng lúc sắp tới mũi chân cô thì dừng lại đúng lúc, không có đụng thẳng người cô.

Nó giơ chân đặt lên đầu gối cô, nghiêng đầu thè lưỡi lạnh lợi nhìn cô.

Trong lòng Lục Hi Hòa ngọt ngào, bàn tay trắng nõn nhỏ bé đặt lên đầu nó, nhẹ nhàng xoa, Bão Bão cũng rất hưởng thụ mà cọ cọ bàn tay cô.

Được hai giây, Lục Hi Hòa mới kịp phản ứng, Bão Bão ở đây, vậy có nghĩa là Kỳ Diễn cũng ở đây?

Thế là cô ngẩng đầu nhìn qua, thật sự thấy được Kỳ Diễn đi về phía mình.

Anh mặc một bộ đồ thể thao, không phải là tây trang giấy da, tóc rũ xuống vừa phải trên trán, sạch sẽ lại mát mẻ, nhìn qua trông như thiếu niên.

Lúc Lục Hi Hòa nhìn Kỳ Diễn, Kỳ Diễn cũng đồng thời nhìn cô.

Mái tóc dài được cô cột thành đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không son phấn, vì vận động mà đỏ ửng, quần áo thể thao màu hồng nhạt bao bọc dáng người mảnh khảnh nhỏ nhắn.

Mà Bão Bão lúc này đang nhào lên đuôi cô, đề toàn bộ trọng lượng xuống, anh không khỏi nhíu mày, nói: "Bão Bão."

Bão Bão nghe được giọng nói của Kỳ Diễn, nó nghiêng đầu nhìn anh một cái, nó nghe được trong giọng nói của chủ nhân tạm thời mang theo ý cảnh cáo.

Chủ tạm thời dù sao cũng chỉ là chủ tạm thời, nhưng lại chẳng dễ nói chuyện như chủ nhân của nó, mà thường ngày ở chung, nó cũng cảm giác được, chủ tạm thời của nó rất lạnh nhạt, không muốn chơi với nó, tính tình còn không tốt.

Vì vậy nó ảm ức thật chân lại, chỉ đặt cằm tựa vào đầu gối cô.

Lục Hi Hòa thấy bộ dáng sợ hãi của Bão Bão, không khỏi bật cười.

Chú chó này sao mà khôn dữ vậy?

Cô lại xoa đầu Bão Bão, sau đó đứng dậy tới chỗ Kỳ Diễn, cô đến trước mặt anh, không hề báo trước mà vươn tay ôm lấy anh.

"Mới sáng sớm đã xin ôm một cái, anh có ý đồ gì đây?" Lục Hi Hòa cố ý hỏi.

Kỳ Diễn: "...."

Lục Hi Hòa ôm chặt eo anh, mặt dán vào ngực anh, dường như cô chỉ dựa như vậy, tất cả mệt mỏi đều có thể tan thành mây khói, anh mang đến cho cô sự an tâm không nói được thành lời.

"Kỳ Diễn, anh có thể tôi một cái không?"

Cô ôm anh, nhưng bàn tay anh chỉ bất động để hai bên, nhưng vào giờ phút này, cô lại nảy lòng tham, tham lam muốn anh ôm cô một cái, tham lam muốn lấy một chút ấm áp từ người anh.

Kỳ Diễn cảm giác được tâm trạng của cô có vẻ sá sút, anh không hỏi cô lý do, tay ở hai bên chậm rãi giơ lên, một tay vòng qua bờ vai gầy yếu, tay kia giữ gáy của cô, dịu dàng an ủi.

Đột nhiên Lục Hi Hòa đột nhiên không còn buồn rầu, nhưng cô vẫn không nhịn được muốn khóc, bởi vì nếu khóc lên thật, thì quá mất mặt.

"Tách tách" một tiếng vang nhỏ vang lên.

Lục Hi Hòa đắm chìm trong nỗi buồn không nghe thấy được, thế nhưng Kỳ Diễn nghe nhất thanh nhị sở*, anh theo bản năng hơi nghiêng người, che khuất Lục Hi Hòa, sau đó ngẩng đầu, con ngươi bén nhọn nhìn tới chỗ phát ra.

*Nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch

Chính người chụp ảnh cũng không ngờ mình bị bắt quả tang, người đàn ông trong cameras đột nhìn mình, con người như một khối băng, khiến sau lưng anh ta không khỏi xuất hiện một trận mồ hôi lạnh, anh ta sợ đến mức lập tức nhắc chân bỏ chạy.

Kỷ Diễn nhìn bóng dáng người nọ chật vật mà chạy, lạnh như băng nói với Bão Bão bên cạnh: "Bão Bão."

Nghe vậy, Bão bão bật người đuổi chân đuổi theo người kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kỷ Diễn tôi hẳn là không dễ nói chuyện như vậy chứ?

Edit: Minh Sinh

Beta: Gấu Beo

- - - - -

Lục Hi Hòa bây giờ mới phản ứng lại, cô thấy Bão Bão đang đuổi theo hướng người kia đang rời đi.

Bây giờ paparazzi đều chuyên nghiệp như thế sao? Buổi sáng không ngủ mà buổi tối cũng không ngủ nổi?

"Làm sao bây giờ?" Cô không khỏi lo lắng, vừa rồi anh ta đứng cách họ không xa, chắc chắn anh ta đã chụp được hết rồi.

"Cô đi về trước đi, tôi đi xem thử."

"Nhưng mà..."

"Không cần lo lắng."

Lục Hi Hòa hơi cân nhắc, bèn gật đầu với anh: "Tôi đi về trước."

"Được."

Sau khi Lục Hi Hòa rời đi, Kỷ Diễn mới đi đến chỗ Bão Bão vừa chạy đến, xa xa dường như có tiếng kêu của Bão Bão, cùng với kinh ngạc và tức giận.

Anh đi theo tiếng kêu, nhìn thấy một người một chó đang dây dưa trước bồn hoa, người kia chật vật ngã trên mặt đất, hai tay hắn ta gất gao che chở máy ảnh trong lòng ngực, nhưng mà chú chó này quá hung dữ, vừa cắn vừa đánh hắn ta, cắn dây máy ảnh của hắn ta một phát, dùng sức kéo về phía sau.

"Bão Bão."

Nghe được tiếng Kỷ Diễn, Bão Bão lắc đuôi với anh, sau đó càng dùng thêm sức kéo dây máy ảnh, trong cổ như có tiếng gầm gừ giận dữ, sau khi nó dùng móng vuốt cào một cái, người đàn ông kia không chịu nổi đau liền buông lỏng tay.

Bão Bão một mực ngậm dây máy ảnh, máy ảnh bị tha trên mặt đất, phát ra tiếng mát xa do bị kéo, sau khi người đàn ông kia nhìn thấy, lộ ra biểu tình vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Con súc sinh này có biết máy ảnh quan trọng với hắn bao nhiêu không!

Bão Bão ngậm máy ảnh tha đến trước mặt Kỷ Diễn, nó ngửa đầu phe phẩy đuôi, bộ dáng lấy lòng, Kỷ Diễn ngồi xổm xuống, thương cho nó bằng xách xoa đầu.

Vào lúc mấu chốt, nó vẫn có lúc dừng đến.

Kỷ Diễn lấy máy ảnh, mở lên xem một chút, đúng là hắn ta chụp được rồi, còn chụp được rõ chính diện của anh và Lục Hi Hòa.

Người nọ nhìn thấy Kỷ Diễn thì vẻ mặt liền âm trầm, không khỏi hoảng sợ, nhưng máy ảnh này chính là mạng sống của hắn ta, vì vậy hắn từ mặt đất đứng dậy đi đến chỗ anh.

"Kỷ tổng, có thể trả lại máy ảnh cho tôi không?"

Kỷ Diễn nâng mắt nhìn hắn một cái, trong mắt không chút gợn sóng, nhưng chính ánh mắt này đã khiến cho hắn sợ hãi lưng đổ mồ hôi lạnh, sáng nay hắn cũng chỉ đến đây thử vận may, nào biết vận may lại tốt như vậy, có thể chụp được một màn như vậy của Lục Hi Hòa.

Mà nam chính lại là sếp tổng trẻ tuổi của công ty điện ảnh Thiên Ngưu, Kỳ Diễn.

Tuy ảnh chụp của Kỳ Diễn chưa bao giờ xuất hiện lộ lộ trên báo chí, nhưng nói thế nào anh cũng là người trong giới, Kỳ Diễn trông như thế nào hần cũng chưa đến mức không biết.

Trong lúc hần đang mừng thầm trong lòng, chuẩn bị chụp thêm mấy tấm thì bị phát hiện, anh không nói hai lời đã thả chó.

Thế là một chú Golden to lớn đuổi theo hần, sao đó hần hoảng hốt không chọn được đường nên ống quần bị cản, nên lúc bấy giờ mới bị nó kéo lê trên mặt đất.

"Đưa cho anh?" Kỳ Diễn bình thản nhử mày, nhưng trong mắt là một vẻ lạnh lùng.

"Đó...Mấy ảnh là tài sản cá nhân của tôi...."

Kỳ Diễn không mặn không nhạt ừ một cái, sau đó rút thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh ngay trước mặt hần.

Người nọ vừa thấy anh lấy thẻ nhớ liền hiểu được ý đồ của anh, thẻ nhớ này có không ít tư liệu độc nhất vô nhị của hần, nếu thẻ nhớ bị lấy đi, như vậy tâm huyết của hần ta chẳng phải sẽ bị uổng phí sao, vì thế hần ta hoảng loạn nói:"Kỳ tổng, thẻ nhớ này cũng là của tôi...."

"Từ giờ trở đi đã không còn của anh nữa."

"Kỳ tổng, đây không phải là anh đang chiếm đoạt tài sản của người khác sao, đây là phạm pháp." Người nọ lại còn có thể nói lời mà không lựa lời, chính hần ta đã quên mất rằng, loại việc mà mình đang làm cũng là phạm pháp.

Đúng là nói tới đây, đôi môi mỏng của Kỳ Diễn hiện lên ý cười nhạt nhẽo.

"Phạm pháp, bây giờ anh đang nói đến phạm pháp với tôi sao? Vậy xâm phạm quyền ảnh chụp của người khác, quyền riêng tư của người khác thì không phải phạm pháp sao?"

"Kỳ tổng...."

"Anh biết tôi là Kỳ tổng, vậy chắc anh biết, Kỳ Diễn tôi hần là không dễ nói chuyện như vậy, cứ để cho anh đi như vậy đi, cái thẻ nhớ này tôi không chỉ muốn lấy đi, nếu việc ngày hôm nay từ miệng anh truyền ra ngoài, vậy thì đừng trách tôi."

Người kia sừng sốt hai giây, lúc này mới phản ứng lại lúc này chính mình đã nói cái gì, vậy mà lại đi nói chuyện pháp luật với Kỳ tổng, Kỳ Diễn trong giới nổi tiếng là không tuân theo luật lệ, nhưng chỉ bằng tay của anh, không phải đen trắng đã được tính hết rồi sao?

Nghĩ đến đây, hần ta cảm thấy chân mình đã đứng không yên.

"Vậy...."

Tôi....Tôi từ bỏ là được chứ gì.....

"Lời tôi nói đã anh hiểu chưa?"

"Hiểu.... Hiểu rồi, Kỳ tổng yên tâm."

Kỳ Diễn thấy hần ta còn biết điều, vì thế sau khi lấy thẻ nhớ liền ném máy ảnh cho hần ta.

"Đi."

Người nọ vội vàng ôm máy ảnh, nhanh chóng rời đi, đi rồi sau đó bắt đầu chạy.

Kỳ Diễn cầm thẻ nhớ, anh nhìn thoáng qua Bảo Bảo đang ngồi xổm bên người mình, nói:"Đi, về nhà."

Bảo Bảo thân mật dùng đầu cọ cọ ống quần của Kỳ Diễn.

*

Lục Hi Hòa vừa đến studio, đang hóa trang, Triệu Bình đi tới chỗ cô.

Do nguyên nhân của Mạnh San San, nên bọn họ đã bàn bạc nội bộ một chút, trước tiên sẽ chuẩn bị chụp phần của cô đã được đẩy lên trước đó, như vậy vừa có thể tiết kiệm thời gian, vừa không lãng phí thời gian của cô.

Lúc Lục Hi Hòa nghe cô ấy nói vậy, ngược lại có hơi bất ngờ, điều này đối với cô đúng là một tin tức tốt.

"Nếu mọi người đã bàn bạc rồi, tôi cũng không có ý kiến." Cô nói.

"Được, vậy là tốt rồi, vậy cô chuẩn bị một chút đi, một lát sau chúng ta bắt đầu."

"Ừ, được."

Sau khi Triệu Bình đi, lúc này Doanh Doanh mới nói: "Chị Hi, sắp xếp như vậy đối với chúng ta rất tốt, nhưng mà đối với Mạnh San San mà nói...Cô ta sẽ đồng ý sao?"

Lục Hi Hòa vén tóc ra sau tai: "Cô ta có đồng ý hay không, chẳng liên quan đến chúng ta, cũng không phải là chúng ta đưa ra quyết định này."

Doanh Doanh gật đầu, bộ dáng như rất có lí.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Triệu Bình tìm cô ta, xem ra là đã truyền đạt lại những lời ban nãy mới nói với cô.

Cũng không biết cụ thể các cô ấy nói gì, nhưng Lục Hi Hòa thấy sắc mặt của Mạnh San San vào lúc này rất không tốt, chẳng qua, liên quan gì đến cô chứ?

Một lúc sau, sau khi Triệu Bình rời đi, Mạnh San San sai bước đến chỗ cô, xem bộ dạng của cô ta đi đến chỗ cô xem? Bộ dáng tới chẳng có ý tốt lành?

Mạnh San San bước nhanh đến trước mặt Lục Hi Hòa, nhìn dáng điệu thần nhiên tự đắc của cô, nhớ đến lời vừa rồi Triệu Bình nói với cô ta, lại nghĩ đến lời hôm qua lời Hà Phi nói với mình, trong lòng vô cùng buồn bực.

Mấy hôm trước cô ta còn cảm thấy kỳ thật cô không xấu, nhưng bây giờ nghĩ lại, có phải đầu óc mình bị hỏng rồi không mới nghĩ như vậy!

"Là cô cố ý đúng không?"

Giọng điệu của cô ta hoàn toàn là chất vấn, trong lòng Lục Hi Hòa rất không thoải mái, bây giờ mới sáng sớm, cô ta điên cái gì vậy?

"Cô ở đây nói hươu nói vượn gì thế?"

"Cô đừng giả bộ, vừa rồi phụ trách Triệu nói với tôi hết rồi, còn nữa, mấy hôm nay Thang Duy vẫn luôn nhắm vào tôi, cũng là do cô bày mưu tính kế đúng không?"

Lục Hi Hòa sợ đến ngây người.

Cô không làm một chút gì với cô ta cả, tại sao chuyện gì cũng đổ lên đầu cô, oan ức này cô làm sao chịu nổi, gì vậy chứ!

Cô giờ bàn tay ra, làm một động tác dừng lại với thợ trang điểm bên cạnh, tiếp đó dù bận vẫn ung dung nhìn Mạnh San San.

"Cô nổi điên trước mặt tôi làm gì? Thấy tôi dễ nói chuyện như thế à?"

"Thứ nhất, đây là quyết định nội bộ của họ, tôi không có quyền to đến mức có thể can thiệp đâu, thứ hai, thái độ của Thang Duy thái đối với cô, tại sao cậu ta lại đối xử với cô như vậy, trong cô đã xem xét lại bản thân mình chưa?"

Trước ánh mắt miệt thị của Lục Hi Hòa, Mạnh San San bại trận, cô ta thực sự không bằng Lục Hi Hòa, cho dù cô đang ngồi trên ghế dựa, khí thế cũng không hề thua kém một chút nào, một ánh mắt có thể trực tiếp làm đầy lòng người ta lạnh lẽo.

"Nhưng mà....."

"Nhưng gì mà nhưng? Tôi không thích cô, nhưng tôi cũng không nhân rồi đến mức này, thay vì cả ngày nghĩ xem ai ở sau lưng chính mình, còn không bằng cải thiện bản thân mình thật tốt đi, đừng cho người khác cơ hội này, hiện tại mời cô đi cho, đừng quấy rầy công việc tiếp theo của tôi."

Mạnh San San cắn môi không nói, hiện tại đúng lúc Ngô Nhượng Mẫn chạy lại đây, cô ấy nhìn thấy Lục Hi Hòa đang khoanh tay trước ngực, lại nhìn Mạnh San San, lập tức đã hiểu ra.

"Lục tiểu thư, ngại quá, tôi đưa cô ấy đi, thật ngại quá."

Ngô Nhượng Mẫn chạy nhanh đến kéo cổ tay Mạnh San San đi, vừa đi, còn nghe được tiếng cô ấy lầm bầm.

"San San, sao cô lại xúc động như thế, cô điên rồi à?"

"Nhưng mà..... Nhưng mà hẳn là chị cũng biết chuyện đó, hơn nữa ngày hôm qua chị Hà còn nói với em....."

Câu nói tiếp đó Lục Hi Hòa không nghe rõ, nhưng câu chị Hà kia của cô ta thì tỷ cô lại là nghe rõ mồn một, thì ra trong này còn có chuyện của Hà Phi, cô ta cũng thật lợi hại, tới thăm ban vẫn không quên chửi bới cô.

Còn Mạnh San San nữa, cũng là một người không có đầu óc, dễ dàng bị kích động như vậy, thật sự về sau muốn thật sự bị Hà Phi bán chỉ sợ đều còn phải cho nàng kiếm tiền.

Doanh Doanh thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lục Hi Hòa, thật cẩn thận hỏi: "Chị Hi, chị tức giận sao?"

Lục Hi Hòa ngược mắt nhìn cô ấy: "Tức giận với mấy loại người này đáng không?"

Doanh Doanh cười cười, sau đó ân cần đưa ly nước cho cô.

"Không đáng ạ, uống nước uống nước."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đừng sợ, tôi ở đây

Edit: Lien Quynh

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Sau khi quay xong bên này, Lục Hi Hoà tiếp tục đến cuộc họp báo ra mắt người đại diện thương hiệu, cô từ bên này qua, còn Thái Nguyệt từ công ty tới, hai người hẹn gặp nhau ở khách sạn.

Lúc Lục Hi Hoà đang ở trên xe thì Thái Nguyệt gọi điện tới.

"Em tới đâu rồi?"

Lục Hi Hoà nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tới đường Trường Giang rồi."

"Nhanh chút nhé".

"Dạ, đúng rồi chị Nguyệt, từ khi nào mà bộ phận quan hệ công chúng của công ty lại nhanh như vậy. Hôm qua em mới lên hot search mà hôm nay liền hạ nhiệt rồi". Lục Hi Hoà đối với hiệu suất của bọn họ thực sự kinh ngạc.

Lục Hi Hoà không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới lại làm Thái Nguyệt nghĩ đến một việc không quá thích hợp.

"Kỳ thật chị cũng cảm thất hiệu suất lần này thực sự cao, chị hỏi giám đốc của họ, em biết cô ấy nói gì với chị không?"

"Không biết."

"Trước khi chúng ta tới xử lý, đã có người xử lý qua rồi, cho nên chúng ta mới giải quyết được nhẹ nhàng."

"Hả?"

Đã có người xử lý qua? Hơn nữa thủ đoạn còn cứng rắn như vậy?

"Em biết ai là người giúp em không?"

Lúc này, trong đầu Lục Hi Hoà nghĩ tới một người.

Chuyện này hẳn là Kỳ Diễn ở sau giúp sức, cô suýt nữa quên mất anh là tổng giám đốc công ty giải trí, lại còn là công ty nổi tiếng nhất trong ngành, việc nhỏ này với anh mà nói chẳng phải dễ như ăn bánh sao?

"Sao không nói lời nào vậy?"

"À, vừa rồi em hơi mất tập trung."

"Chị vừa mới hỏi em, em có biết ai ở sau lưng giúp chúng ta không?"

Lục Hi Hoà giống như thực sự cẩn thận suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: "Em biết."

"Ai?"

Hai người ngồi trước cũng im lặng đứng lố tai lên nghe.

Mặt Lục Hi Hoà ngập tràn xuân sắc, giọng nói ngọt ngào: "Chắc là ai đó yêu thầm em đi, dù sao thì người xinh đẹp đều được quý nhân phù trợ."

Thái Nguyệt: "..."

Hai người ngồi trước ăn ý liếc nhau một cái, sau đó từ trong mắt đối phương liền biết người họ cùng nghĩ đến là ai.

Loại da mặt dày thế này không phải một sớm một chiều là có thể luyện được, bọn họ chỉ còn biết cúi đầu bái phục thôi.

Bên kia Thái Nguyệt cũng không biết nói gì hơn: "Được được, em có thể bớt diễn được rồi, chị còn đang lái xe đấy, không nói chuyện với em nữa, cúp đây."

"Ừ, em biết rồi."

Sau khi cúp máy, Lục Hi Hoà vào WeChat gửi tin nhắn cho Kỳ Diễn.

Tiểu tiên nữ: Chuyện hot search là anh cho người xử lý à?

Sau một lúc lâu bên kia mới trả lời.

JY: Ừ.

Tiểu tiên nữ: Oa, Kỳ tổng thật lợi hại, /mắt lấp lánh/

Tiểu tiên nữ: /sùng bái/

JY: Nói chuyện đàng hoàng.

Lục Hi Hoà bĩu môi, người này nói chuyện chẳng thú vị gì cả, nhưng mà cô thú vị là được!

Tiểu tiên nữ: Tuân lệnh!

Tiểu tiên nữ: Đúng rồi, chuyện sáng nay giải quyết thế nào, hần ta chụp được rồi sao?

JY: Ừ, chụp được rồi, nhưng thẻ nhớ bị tôi lấy đi rồi, hần sẽ không nói ra ngoài được.

Lục Hi Hoà tin tưởng lời nói của Kỳ Diễn, bởi vì anh tuyệt đối có thủ đoạn khiến bọn paparazzi không thể công khai chúng.

Tiểu tiên nữ: Vậy là tốt rồi.

JY: Một lát nữa tôi đi Tân Xuyên tham gia hội nghị, buổi tối chắc không kịp quay lại.

Tiểu tiên nữ: Dạ.

JY: Nên buổi tối em đi đón Bảo Bảo đi, không thì buổi tối nó ở nhà sẽ không ăn.

Tiểu tiên nữ: Nhưng mà em không biết mật khẩu nhà anh.

JY: 0812

Lục Hi Hoà: "..."

Anh cứ vậy nói cho cô mật khẩu nhà anh sao? Xem ra anh đối với cô cực kỳ yên tâm.

Lúc Lục Hi Hoà chuẩn bị trả lời anh, Doanh Doanh ngồi phía trước hét lên.

"Lâm Lượng! Lâm Lượng!"

Tiếng Doanh Doanh kêu dồn dập làm Lục Hi Hoà theo bản năng ngẩng đầu, vừa nhìn lên liền thấy có một chiếc ô tô đâm tới hướng bọn họ.

Lục Hi Hoà ngơ ngác nhìn, đầu óc lập tức trống rỗng, trong đồng tử toàn hình ảnh chiếc ô tô chạy như bay lao tới.

Mà một giây đó, trong đầu cô bất ngờ xuất hiện một vài hình ảnh rời rạc.

*

"Ông chủ, tới sân bay rồi."

"Ừ."

Sau khi xuống xe hai người liền vào thẳng sân bay, lúc đi tới đại sảnh trên màn hình lớn xuất hiện tin tức giao thông.

"Tiểu hoa đán đang nổi Lục Hi Hoà trên đường tới cuộc họp báo cùng một chiếc xe vi phạm giao thông xảy ra va chạm ngoài ý muốn, hiện đã được đưa tới bệnh viện."

Kỷ Diễn nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên màn hình, sững sờ một giây, một giây sau liền tức giận.

"Ngay lập tức tra cho tôi cô ấy ở bệnh viện nào!"

Tiểu Minh chưa từng thấy Kỷ Diễn mất khống chế như vậy, trong lúc nhất thời bị dọa sợ, nhưng vẫn cực nhanh phản ứng lại, nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi.

"Ở bệnh viện Triều Dương."

Tiểu Minh vừa nói xong, Kỷ Diễn đã sai bước chạy ra ngoài. Tiểu Minh cũng không dám trì hoãn, lập tức đuổi theo, nhưng đuổi tới nơi thì Kỷ Diễn đã lên xe rồi đi. Anh ta ngơ ngác nhìn đuôi xe chỉ còn là một chấm nhỏ.

Bây giờ anh ta đã hoàn toàn hiểu rõ, hoá ra trong lòng ông chủ của bọn họ Lục tiểu thư quan trọng đến vậy.

*

Lục Hi Hoà dường như vừa mơ một giấc mơ.

Trong mơ mà một ngày mưa rất lớn, mây đen dày đặc, sấm sét ầm ầm.

Một bé gái ngồi ở ghế phụ nghiêng đầu cùng một người phụ nữ nói chuyện, không biết vì sao cảnh này rất mơ hồ, cô không thấy rõ khuôn mặt của họ.

Bỗng nhiên phía trước có một luồng ánh sáng chói mắt phá tan đêm tối, rọi thẳng tới mắt bọn họ, trong luồng sáng đó, có một chiếc ô tô mất khống chế lao thẳng tới chỗ bọn họ cùng với tiếng phanh xe và tiếng cọt xát chói tai.

"Bùm!"

Một cú va chạm mãnh liệt làm bọn họ văng ra xa hơn mười mét, thân xe không chịu nổi liền quay tròn lệch khỏi quỹ đạo. Cô cảm thấy bé gái dường như sắp bay ra khỏi xe, nhưng ngay lúc đó một thân hình ấm áp chạy tới đón lấy cô bé và ôm vào trong ngực mình.

"Bùm!"

Lại một tiếng vang lớn, toàn bộ thân xe bay ra xa, trong nháy mắt Lục Hi Hoà cảm thấy mình chính là cô bé kia, cô thậm chí cảm nhận được sự đau đớn đó.

Tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, cô cảm giác được có thứ gì đó ấm áp trên trán mình, cùng với mùi tanh.

Giống như ai đó đang gọi tên cô, vội vàng, hoảng loạn, cứ như vậy gọi. Cô khó khăn mở to mắt, bên tai là tiếng còi báo động ồn ào.

Cô biết ai đang gọi mình nhưng lại không thể quay đầu, ý thức càng miên man, trong bóng tối như có thứ gì đó chỉ dẫn, cô hé môi, thanh âm mảnh nhẹ.

"Tôi sợ..."

"Bùm!"

Thật ồn ào, giống như có người đang từng cái từng cái một đập cửa sổ xe.

Cô lại một lần nữa mở mắt, nhưng xung quanh là mơ hồ, cái gì cũng không thấy rõ. Nước mưa lạnh như băng xuyên qua cánh cửa sổ vỡ rơi trên mặt cô, trước mắt đọng lại chỉ là ảo ảnh. Nhưng rồi có một cánh tay trắng lả thường hướng về phía cô.

Bàn tay đó không báo trước giữ lấy lòng bàn tay cô.

Ấm áp.

Đây là cảm giác đầu tiên. Ngâm trong mưa lạnh đã lâu, cô theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay người đó. Cô cảm giác có một ngoại lực đem mình kéo ra ngoài.

"Tôi sợ..."

Trên trán Lục Hi Hoà đầm mồ hôi lạnh, cô như gặp ác mộng, cả người đều đau đớn. Cho dù đang nằm mơ nhưng nước từ khoé mắt không ngừng rơi

xuống.

"Hi Hoà, Hi Hoà, tỉnh lại đi."

Kỷ Diễm cảm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, sắc mặt cô lúc này tái nhợt, môi trắng bệch, đã dễ lạnh buốt.

Từ lúc cô nói mê, anh liền biết cô đang mơ thấy cái gì, chắc là mơ thất vụ tai nạn xe đó.

"Tôi sợ."

Kỷ Diễm ôn nhu lau đi mồ hôi trên trán cô, không ngừng thấp giọng an ủi bên tai.

"Đừng sợ, tôi ở đây."

Lục Hi Hoà đột nhiên mở mắt, trong tầm mắt là trần nhà trắng xoá, trong hơi thở toàn mùi nước khử trùng.

Trong mơ nỗi sợ hãi cùng giấy giụa đó đến bây giờ vẫn còn mới mẻ, rõ ràng trước mắt.

"Hi Hoà."

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lục Hi Hoà theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy Kỷ Diễm đang ngồi bên mép giường bệnh.

Cô sùng sốt hai giây, trong mơ sự sợ hãi đó vẫn không hoàn toàn tan đi, nhưng khi nhìn thấy anh, cô trong nháy mắt liền tìm được chỗ dựa. Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nhào tới trước ngực anh, đôi tay gắt gao ôm lấy cổ anh, hốc mắt một lần nữa lại ngập nước, một giây liền rơi xuống.

Kỷ Diễm cảm giác được nước mắt nóng bỏng trên vai, ướt sũng áo somi.

Anh vươn tay ôm lấy cô ở trong lòng, ôn nhu vuốt ve đầu cô.

"Kỷ Diễm, em rất sợ, em giống như nằm mơ một giấc mơ..."

Kỷ Diễm sùng sốt.

Mơ?

Bấy giờ nghĩ kỹ lại, đúng là có rất nhiều điểm kỳ quái. Hoá ra cô đã quên mất, nhưng quên mất cũng tốt.

Nghĩ tới đây, đôi mắt Kỷ Diễm thoáng nét ôn nhu lại phức tạp, đan xen nhau lẫn lộn.

"Không có việc gì, đừng sợ. Chỉ là mơ thôi, giờ tỉnh rồi sẽ không sao, có tôi ở đây."

Mấy người đứng ngoài cửa đều mở to mắt nhìn tình huống trong phòng bệnh, đặc biệt là Thái Nguyệt, dọa cô suýt chút nữa là rơi cả mắt.

Này... Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra???

Lúc cô nhìn thấy tin tức cũng bị tới dọa ngốc luôn, không màng mọi thứ liền chạy đến bệnh viện, biết được không có gì trở ngại mới yên lòng.

Mà giờ, một người cô căn bản không thể nghĩ tới lại vì Lục Hi Hoà mà chạy tới bệnh viện.

Kỷ Diễm?

Cô thiếu chút nữa không đứng vững nổi, sao Kỷ Diễm lại tới đây, lại còn mặt bình tĩnh như vậy. Bởi vì Lục Hi Hoà sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đi với tôi là được, đừng để bị ướt, kéo bệnh

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Thật ra sự cố giao thông lần này cũng không đơn giản như vậy, thời điểm chiếc xe kia lao tới cũng may kỹ thuật lái xe của Lâm Lượng không tồi, kịp thời tránh về phía bên phải. Mặc dù không có vật cản, nhưng đầu xe vẫn va chạm với rào chắn bên đường.

Lục Hi Hoà ngồi phía sau do quán tính nên bị ngã về phía trước, cánh tay bị trầy da, hơn nữa tinh thần còn hoảng sợ nên mới bị hôn mê.

Cô vốn dĩ không bị thương nặng, sơ cứu một chút là có thể xuất viện.

Thái Nguyệt vốn muốn tự mình đưa cô về, nhưng thấy Kỳ Diễn đang đứng cạnh giường bệnh bèn do dự.

Nhìn dáng vẻ Kỳ Diễn không giống như chuẩn bị rời đi, cô ấy bây giờ cũng không rõ quan hệ của hai người này là gì, cô có nên mở miệng trước hay không đây?

Lúc vẫn còn đang do dự thì Kỳ Diễn đột nhiên đi về phía cô ấy.

Thái Nguyệt thấy Kỳ Diễn đi về phía mình thì bất giác đứng thẳng lưng, người đàn ông này khí chất quá mạnh mẽ.

"Kỷ tổng." Cô nhìn anh cười cười.

"Nếu cô còn có việc thì về trước đi, tôi tự đưa cô ấy về."

Thái Nguyệt: "???"

Hình như cô không có chuyện gì nha, thân là người đại diện của Lục Hi Hoà, cô cảm thấy chuyện quan trọng nhất lúc này là ở bên cô ấy.

Nhưng mà những lời này cô sao dám nói trước mặt Kỳ Diễn, người đàn ông này chính là lão tổng của công ty điện ảnh Thiên Ngu đó!!!

"Vâng... Được được, vậy làm phiền anh rồi." Cô mỉm cười nói.

Nói xong cô đi đến cạnh giường bệnh của Lục Hi Hoà: "Về tới nhà thì nghỉ ngơi cho tốt biết chưa?"

"Vâng." Lục Hi Hoà gật đầu.

"Đúng rồi, chị Nguyệt."

"Sao vậy?"

"Việc này ba mẹ em..."

Thái Nguyệt biết cô muốn hỏi chuyện này: "Đều đã lên bản tin rồi, không có khả năng không biết, nhưng em cũng không cần quá lo lắng, chị đã gọi điện cho họ nói rõ tình hình của em, nhưng mà giờ chắc đã lên máy bay quay về rồi."

Lục Hi Hoà gật gù: "Vâng ạ, chờ bọn họ xuống máy bay em sẽ tự mình gọi điện nói ạ."

"Được, còn có sự cố lần này em lên hot search, chuẩn bị xong thì đăng Weibo báo cho mọi người tình hình hiện tại của em."

"Ừm, em biết rồi."

"Còn nữa, hoạt động phát ngôn bên nhãn hiệu em cũng không cần đi, hôm nay trùng hợp là hiện trường có chút vấn đề, hoạt động hủy bỏ rồi, lần sau rồi tính."

"Được rồi, chị đi đây, còn phải quay về công ty xử lý chút chuyện, người tài xế kia vi phạm luật giao thông mới dẫn tới sự cố, dù sao cũng phải tới xử lý một chút."

"Vâng."

Trước khi đi, Thái Nguyệt tràn đầy ý tứ chọe bả vai cô, đôi mắt liếc liếc về phía sau.

Lục Hi Hoà nhìn Kỳ Diễn đứng sau bọn họ cô liền hiểu rõ, là cô ấy đang ám chỉ chuyện bọn họ sẽ tính toán sau.

*

Từ bệnh viện ra đã là 6 giờ chiều, chắc do trời muốn mưa nên sắc trời u ám đi không ít, đèn hai bên đường đều đã sáng, xa xa nhìn lại giống như một con rồng đang uốn lượn.

Đúng giờ cao điểm tan tầm, toàn bộ con đường đều là xe cộ lui tới, các loại đèn đan chéo nhau cho người ta cảm giác mờ ảo không quá chân thật.

Không hiểu sao Lục Hi Hoà lại nhớ tới giấc mơ trước khi mình hôn mê, giấc mơ gì vậy?

Lúc nằm mơ cô có thể thấy rõ khuôn mặt của hai người kia, nhưng tại sao bây giờ lại mờ ảo như vậy?

Giấc mơ này rất chân thật, thật sự giống như chính bản thân cô đã trải qua, nhưng mà không có khả năng, sao có thể được, nếu đúng là như vậy, tại sao cô không có chút ấn tượng nào hết?

"Em có muốn ăn gì không?"

"Hả?" Lục Hi Hoà thu hồi tầm mắt dừng bên cửa sổ.

Vừa lúc tới giao lộ có đèn xanh đèn đỏ, Kỳ Diễn dừng xe lại.

Anh nghiêng đầu qua, ánh mắt ghim chặt vào cô, hỏi lại lần nữa: "Muốn ăn gì?"

Lục Hi Hoà nghiêm túc suy nghĩ, rồi ngẩng đầu lên: "Có thể ăn đồ anh làm không?"

Giờ cô chỉ muốn ăn đồ anh nấu thôi, còn ăn cái gì cũng được hết.

Bàn tay đang giữ vô lăng của Kỳ Diễn bỗng xiết nhẹ, ánh mắt mang theo một tia ảm áp: "Có thể, nhưng mà phải đi siêu thị."

Nguyên liệu nấu ăn trong nhà không thiếu, nhưng anh muốn làm đồ ăn ngon cho cô, chắc hôm nay cô đã rất sợ hãi rồi.

"À, đúng rồi, suýt nữa quên mất." Lục Hi Hoà đột nhiên ngồi thẳng người, đối mặt với Kỳ Diễn hỏi: "Anh nhìn tôi xem sắc mặt có kém không, tóc có bị rối không?"

Kỳ Diễn không hỏi tại sao, chỉ nhìn cô từ trên xuống dưới một cái.

Sắc mặt không tính là kém, chỉ thoáng lộ ra chút nhợt nhạt, còn tóc...

Lục Hi Hoà thấy anh không nói lời nào nên nhú mày hỏi: "Sao anh không nói gì vậy, chẳng lẽ trạng thái của tôi không tốt hả?"

Cô nhớ tới lời Thái Nguyệt vừa nói mình phải đăng Weibo, nếu đăng Weibo thì phải đăng một tấm selfie.

Nhưng không thể quá khó coi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hình tượng tiên nữ?

Vì thế cô vươn tay muốn lấy túi xách của mình, như bây giờ là không được, phải trang điểm một chút. Cô mới vừa vươn tay đã có một đôi tay thon dài hướng về phía cô, ngón tay hơi lạnh dừng lại trên trán, cô cảm giác được anh đang vén tóc trên trán ra sau tai.

Nhìn chủ nhân bàn tay khiến tim Lục Hi Hoà không khỏi đập nhanh hơn.

Dáng vẻ của anh lúc này thật nghiêm túc, từ khuôn mày liền thấy được vẻ nghiêm túc, nhưng không lạnh lùng như thường ngày, mà có một cảm giác ảm áp khó tả.

Kỳ Diễn thấy cô thất thần liền giúp cô sửa lại tóc, sau đó rút tay lại nói: "Tóc có hơi rối một chút, nhưng bây giờ thì được rồi."

Lục Hi Hoà chớp mắt hai cái, sau đó hắng giọng nói: "Được... được ạ..."

Đúng lúc đèn xanh sáng lên, Kỳ Diễn thu hồi tầm mắt, đạp chân ga.

Lục Hi Hoà cảm thấy mình vừa bị Kỳ Diễn hút hồn đi mất, cô thật nông cạn mà. Vừa trải qua chuyện như vậy vẫn còn có tâm tư ngắm trai.

Suy nghĩ một chút, cô cảm thấy mình đỏ mặt rồi, cảm giác trên má có độ ảm, có hơi nóng.

Cô mất tự nhiên quay đầu đi, có chút mất mặt.

Một lát sau, cô lấy điện thoại trông túi ra mở camera, tìm được góc độ thích hợp để chụp hình.

Chụp được vài tấm, cô cẩn thận lựa chọn một tấm đẹp nhất, sau đó bắt đầu chỉnh sửa để đăng Weibo. Lúc đó cô rõ ràng cảm nhận được tầm mắt của Kỳ Diễn như có như không dừng trên người mình.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: "Sao vậy?"

Ánh mắt Kỳ Diễn hơi trầm xuống, bỗng hiện lên một tia hứng thú, lắc đầu: "Không có gì đâu, em tiếp tục đi."

Lục Hi Hoà nhú mày, người này lại làm sao vậy, có chút không hiểu nổi.

Cô vừa thẩm mắng, vừa chỉnh sửa rồi đăng lên Weibo.

Lục Hi Hoà:

Tôi rất tốt, không có gì trở ngại, cảm ơn mọi người đã lo lắng, /trái tim/

Trong hình là một tấm cô nghiêng đầu mỉm cười. Trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt, ngoài ra không sao hết. Dù sao thì lớn lên xinh đẹp, sắc mặt bị tái nhợt cũng là một nét đẹp khác.

Sau khi tin tức được đăng lên các fan thực sự rất lo lắng, tới lúc cô đăng Weibo thì mới thấy yên tâm. Bên dưới đều là bình luận an ủi ấm lòng.

Đăng Weibo xong cô cất điện thoại vào trong túi, vì bọn họ đã tới cửa siêu thị.

Lúc xuống xe, Lục Hi Hoà thấy mây đen dày đặc, phía chân trời là một màu u ám, như thể rất nhanh sẽ có một cơn mưa lớn ào xuống.

Hai người một cao một thấp bước vào siêu thị, mua xong nguyên liệu nấu ăn thì đi tính tiền, trước sau chỉ mất khoảng mười phút.

Sau khi quay lại xe, vừa lái xe vào bãi đậu xe của tiểu khu.

Trong vài phút đó, cơn mưa bị kìm nén đã lâu lập tức ào xuống. Từng giọt mưa lớn như hạt đậu lộp bộp rơi xuống, sau dần trở nên dày đặc, chẳng mấy chốc như một tấm lưới khổng lồ bao trùm cả thành phố.

Trong không khí sương mù chậm chậm hiện ra, trong hơi thở cũng ngửi thấy được mùi của mưa.

"Chờ một chút, tôi đi lấy ô."

"Dạ."

Bỗng nhiên một trận sét ầm ầm, Lục Hi Hoà đột nhiên nhớ tới trong giấc mơ kia cũng có một trận mưa lớn như vậy, cái lạnh buốt đến tận xương tủy trong nháy mắt vây quanh lấy cô, cô hoảng loạn lùi về phía sau vài bước.

Bỗng nhiên có một đôi tay rắn chắc có lực đỡ lấy eo cô.

Cô quay đầu lại, liền thấy gương mặt cương nghị, anh tuấn của Kỷ Diễn. Chỉ cần nhìn anh thôi, cô đã thấy an tâm rồi, một thoáng hoảng loạn vừa rồi cũng biến mất.

"Em không sao chứ?"

Lục Hi Hoà dùng tay ấn mạnh vào ngực, nhìn anh lắc đầu: "Không... không sao."

"Vậy chúng ta về thôi."

"Ừm."

Kỷ Diễn nhìn thoáng qua cơn mưa tầm tã bên ngoài, sau đó nhét ô vào tay cô, "Cầm lấy."

"Hả?"

Lục Hi Hoà không hiểu ý anh, giây tiếp theo liền thấy anh đặt ô trong tay xuống đất, sau đó cởi áo vest đặt tiền ra.

Kỷ Diễn khoác áo lên vai cô, sau đó xách mấy túi đồ ăn lên, cầm lấy ô trong tay cô để che.

Anh vươn tay ôm lấy bả vai cô, ôm cả người cô vào trong ngực.

"Anh như vậy sẽ..."

Lục Hi Hoà còn chưa nói xong, đã một bàn tay to ấn lên sau gáy, khiến má cô áp vào bả vai anh, sau đó liền nghe thấy giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu.

"Đi cùng tôi là được rồi, đừng để bị ướt, em sẽ ốm."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Anh mà còn không nói, tôi sẽ hôn anh tiếp đây

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

"Đi theo tôi, đừng để bị ướt, kéo bênh."

Lúc bị anh ôm vào trong ngực, không khí lúc đó toàn là hơi thở dễ chịu của anh.

Lục Hi Hòa cảm thấy, việc hôm nay dường như khiến cho quan hệ của bọn họ càng gần thêm một bước, cơ hội để tăng tình cảm như này sao cô có thể bỏ qua một cách uống phí?

Vì thế cô duỗi tay ôm lấy vòng eo thon chắc của anh, Kỳ Diễn thoát nhìn mảnh khảnh, nhưng mà dưới lớp quần áo là cơ bắp rắn chắc, kiểu như là mặc đồ nhìn gầy còi đồ có thịt đi.

Sau khi Kỳ Diễn kéo tây trang lên, lúc này mới ôm cô đi vào màn mưa, nước mưa rơi trên dù phát ra tiếng vang lộp bộp, dọc theo dù là dòng nước tự lại chảy xuống, cô chôn mặt ở bả vai anh mà không nhìn thấy đường phía trước, nhưng mỗi bước đi của cô lại rất vững rất kiên định.

Hai người rất nhanh đã vào đến cửa đơn của đại sảnh, tay Kỳ Diễn lấy tay của cô ra khỏi vai, Lục Hi Hòa đứng bên cạnh nhìn anh chậm rãi thu ô, sau khi đã thu xong, hai người mới đi đến thang máy.

Nghe được âm thanh mở cửa, Bảo Bảo nằm ở ban công nhảy dựng lên, lấy tốc độ 100 mét phóng ra cửa.

Lục Hi Hòa nhìn thấy Bảo Bảo đang chạy về phía mình, nhìn nó đang chạy giống như một cục thịt di động, muốn tránh cũng không tránh được, ngay lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại vì sợ hãi, chuẩn bị chống đỡ Bảo Bảo đang bổ nhào đến, thì đã có một cánh tay rắn chắc khoác lên vai, cô cảm giác tay của anh bao bọc đầu vai cô ở trong, âm thanh cảnh cáo vang lên một bên.

"Bảo Bảo."

Sau khi Kỳ Diễn lên tiếng, Lục Hi Hòa tận mắt thấy Ôm một cái đang chạy như điên mà mình căn bản không dừng được vậy mà phanh lại, hơn nữa giảm tốc độ lại, từ miệng nó phát ra vài tiếng rầm rì, đôi mắt đen thui to tròn đang xoay tròn, cực giống như đang ỳ khuất khi lên án.

Thấy Bảo Bảo như thế, Lục Hi Hòa ngay lập tức bị chọc cười, Bảo Bảo chắc hẳn thành tinh rồi, đáng yêu quá đi.

Cô bắt mắt trừng mắt nhìn anh: "Anh dữ quá, dọa Bảo Bảo rồi."

Nói xong, Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống vẫy vẫy Bảo Bảo: "Bảo Bảo, lại đây."

"Hừ Hừ..." Bảo Bảo hừ hai tiếng, sau đó đắc ý rung đuôi đi đến chỗ Lục Hi Hòa, nhưng Lục Hi Hòa lại thấy được sự đắc ý từ bộ dáng đó.

Bảo Bảo đến trước mặt cô, sau đó ngoan ngoãn dựa vào chân cô, động tác ý lại không hề đề phòng của nó khiến lòng Lục Hi Hòa cảm thấy mềm mại, vì thế cô duỗi tay nhẹ nhàng vuốt lông nó, ngón tay mảnh khảnh xuyên qua lông, Bảo Bảo rất hưởng thụ cảm giác này.

Kỳ Diễn: "..."

Anh làm thế là vì ai???

"Thức ăn của Bảo Bảo đâu?"

Kỳ Diễn nâng nâng cảm hứng về kệ TV,: "Ồ kia."

"Tôi cho nó ăn."

"Ừ."

Lục Hi Hòa ngồi xổm ở ban công đồ cho Bảo Bảo đầy bát thức ăn, Bảo Bảo dùng đầu thân thiết cọ cọ lòng bàn tay cô, song mới cúi đầu bắt đầu ăn bữa tối của nó, cũng là ngay lúc này, Lục Hi Hòa mới nhớ tới một việc, không phải Kỳ Diễn nói hôm nay anh muốn đi Tân Xuyên tham gia một hội nghị, buổi tối sẽ không về sao?

Vậy anh...

Kỳ Diễn vừa mở cửa tủ lạnh, còn chưa kịp xoay người thì đã có một đôi cánh tay trắng nõn mảnh khảnh vòng qua eo anh, ôm chặt, phía sau lưng truyền đến âm áp mơ hồ, anh còn chưa kịp hỏi thì đã nghe thiên hạ sau lưng hỏi.

"Kỳ Diễn, có phải anh thích tôi không?"

Âm thanh mềm mại của con gái, như được bọc đường vậy, ngọt như mật*.

*Chiếc tên quen quen mọi người ưi:)))

Lục Hi Hòa không đợi anh trả lời, cô buông lỏng cánh tay đang vòng qua eo anh, giẫy tiếp theo túm lấy cổ tay để kéo mặt anh hướng về phía mặt mình, rõ ràng là ở Tân Xuyên đang mở cuộc họp nhưng anh lại xuất hiện ở phòng bệnh của mình, bản thân Lục Hi Hòa cũng là một người trong cuộc, cô biết bọn họ cần CEO như thế này để đi khai mạc hội nghị quan trọng đến nhường nào, nhưng anh lại vì cô mà bỏ hội nghị.

Trừ lí do anh thích cô, cô không nghĩ ra được lí do gì khác.

Lục Hi Hòa vẫn luôn cảm thấy đôi mắt của Kỷ Diễn rất đẹp, đen nhánh sâu thẳm như biển xanh yên lặng, giống như là có sức quyến rũ gì đó, làm cô không thể không chế mà trầm luân, cô chậm rãi nhón mũi chân, đôi tay vòng ra sau cổ anh.

Bởi vì cả người cô đều áp lên người mình, để cô không ngã, Kỷ Diễn không thể không duỗi tay ôm lấy eo cô, một vòng eo nhỏ mềm mại dán bên lồng bàn tay mình, như chỉ hơi hơi dùng sức là có thể bẻ gãy mất.

Ngày mùa hè vải vóc quần áo rất mỏng, anh cảm giác được rõ ràng ngực cô mềm mại dán sát vào ngực mình, sát đến nóng bừng lên, mùi hương thơm ngọt trên người cô sộc thẳng vào mũi anh, Kỷ Diễn thu lại về mặt, đôi mắt trở nên sâu sắc hơn.

"Tại sao anh không nói lời nào?" Đôi mắt của cô chuyển, trong suốt mà lấp lánh, cái miệng nhỏ đỏ thắm đóng mở.

Cuối cùng anh không nói gì làm cho Lục Hi Hòa tức giận, người này rõ ràng thích cô, vì sao không chịu thừa nhận, thừa nhận thích cô khó khăn như vậy sao! Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình đã không nhìn nổi nữa, thế nào cũng là cô phải dùng cách ép cho thừa nhận.

Cô dùng sức kéo cổ anh xuống, đem môi dán lên.

"Chụt."

Âm thanh cô có ý hôn rất to, một tiếng rõ ràng này làm mặt cô đỏ bừng, nhưng cô vẫn nén xấu hổ và giận dữ, dùng sức lực không hề có uy hiếp tiếp tục đe dọa anh.

"Anh mà còn không nói, tôi sẽ hôn anh tiếp đây."

Nói xong, cô lại tiếp tục đem môi đề lên môi, môi anh không lạnh băng giống người anh, mà vừa ấm vừa mềm, làm cô luyến tiếc khi phải rời ra, nhưng cô không dám được một tác lại muốn tiến thêm một bước, ngay ở lần thứ hai khi cô chuẩn bị rút lui.

Bỗng nhiên, cô cảm giác sau eo căng chặt, ngay sau đó cả người bị bẻ lên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại, bỗng đã cảm nhận được sự lạnh lẽo, cô lúc này mới kinh ngạc phát hiện, vậy mà cô lại bị Kỷ Diễn ôm lên ngồi trên bàn thủy tinh, vì người anh chen vào giữa, hai chân cô bị tách ra, cô lập tức thẹn thùng muốn khép hai chân, nhưng người anh vướng như vậy cô căn bản không khép được.

Hai tay anh chống ở hai bên người cô trên bàn thủy tinh, cô thấy đôi mắt anh có gì đó như sóng cuộn biển gầm, sau đó con ngươi của anh dính chặt lên người cô, còn cô lại từ mắt anh thấy được một sự chiếm hữu vô cùng mãnh liệt, tràn ngập tính xâm lược, trong thoáng chốc trái tim như đang bị treo giữa không trung, cực kì hoảng sợ.

"Có phải ngày thường đã quá nuông chiều em rồi không?" Anh nhìn chằm chằm cô hai giây rồi mới mở miệng, giọng nói khàn khàn khiến người khác mù mịt.

Thật gọi cảm...

Lục Hi Hòa nhìn không được liếm đôi môi khô ráo.

Kỷ Diễn nhìn thấy đầu lưỡi phấn nộn kia vươn ra liếm một vòng lại rút về, trong đầu toàn về phấn nộn, một tiếng "Ừnh" hình như là có cái gì đó bỗng sụp đổ, tay anh giữ lấy cằm của cô, mạnh mẽ tiếp cận đến.

Lục Hi Hòa vừa mới cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt áp vào mặt, ngay sau đó, môi đã bị người ta hung hăng lấp kín.

"Bùm."

Lục Hi Hòa cảm thấy dây cung đang căng chặt trong đầu đã đứt ngay, cô cảm nhận được rõ ràng độ ẩm truyền đến từ môi anh, thật nóng rực, giờ phút này cả môi cô đang run rẩy, từ kích động khiếp sợ đến run rẩy, hiện tại cô cũng không dám tin Kỷ Diễn đang hôn cô mà còn do anh chủ động.

Nhưng mà cô suy nghĩ không được bao lâu thì rất nhanh đã trống rỗng, bởi vì Kỷ Diễn thế mà lại cạy khớp hàm cô ra, đầu lưỡi trơn bóng của anh nhanh chóng dò xét đi vào, đầu lưỡi cô theo bản năng muốn trốn vào phía trong, nhưng Kỷ Diễn nào cho cô cơ hội, vào lúc đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào của cô, không khỏi phân trần cuốn toàn bộ lưỡi cô qua.

Đầu lưỡi chạm đầu lưỡi, kích thích khiến giác quan toàn thân của Lục Hi Hòa gần như đình trệ, đầu lưỡi của anh vừa nóng vừa bỏng, không hề cho cô một chút cơ hội nào để lùi bước, anh cuốn lấy đầu lưỡi của cô rồi tùy ý càn quét trong khoang miệng mà cọ xát, hoàn toàn sự lạnh lùng nghiêm chỉnh như ngày thường.

"A..." Lục Hi Hòa cảm thấy toàn thân yếu ớt, Không có lấy một chút lực, một tay anh dính chặt ở eo cô, một tay giữ gát cô, bắt cô thừa nhận sông cuộn biển gầm mà anh mang đến.

Âm thanh nức nở mềm mại này làm Kỷ Diễn suýt chút nữa không khống chế được, anh đã sớm biết cô bé này câu dẫn người giỏi, nhưng không rằng sẽ tốt như thế, chỉ kém chưa câu ba hồn sáu vía của anh.

Thẳng đến lúc Lục Hi Hòa không thở nổi nụ hôn này mới kết thúc, mà cánh tay rắn chắc của anh vẫn vòng trên eo cô như cũ, sợ cô không ngồi vững ngã về phía sau, cả người cô xụi lơ vô lực dựa vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim anh đang đập như sấm và tiếng thở hổn hển nho nhỏ.

Rõ ràng vừa rồi lá gan còn rất lớn, nhưng mà bây giờ lại sợ sệt vô cùng, cô không dám ngẩng đầu, cho đến lúc Kỷ Diễn hơi đẩy cô ra, lúc này cô mới dám nhìn trộm một cái, mà cái liếc mắt này suýt nữa khiến Kỷ Diễn mất khống chế.

Tóc của cô bây giờ hỗn loạn, đôi môi đỏ hơi sưng, ửng đỏ trên mặt đã lan đến cổ, đặc biệt là cái liếc mắt e lệ ngượng ngùng vừa nãy, không khác gì phong tình, khiến cho hầu kết của anh phải lên lên xuống xuống.

Đang lúc hai người im lặng, một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên ở ghế sofa, Lục Hi Hòa biết đó là chuông điện thoại của mình, bây giờ cô vô cùng xấu hổ, đúng lúc chuông điện thoại cho cô một cái cơ rất tốt, vì thế cô lấy tay chọc chọc bờ vai của anh.

"Điện thoại của tôi kêu..... Cho tôi xuống....."

Kỷ Diễn nhìn tư thế hiện tại của bọn họ, khẳng định là cô xấu hổ kinh khủng, vì thế cong môi lùi về phía sau một bước, nhưng mà anh đã lùi rồi, cô vẫn ngồi ở trên bàn như cũ không động đậy, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn lại vừa khổ sở, nồn nóng.

"Làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa bấu môi, đáng thương nhìn anh.

"Hơi cao~~~~~."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: "Có phải trước kia con từng bị tai nạn giao thông không?"

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Lục Hi Hoà bấu môi, vô cùng đáng thương nhìn anh.

"Có hơi cao."

Kỷ Diễn không khỏi cong khoe miệng, nimb cười lại gần cô, ôm lấy vòng eo thon một vòng tay có thể ôm trọn, một tay đem cô từ trên bệ ôm xuống. Hai chân vừa chạm đất, người Lục Hi Hoà nghiêng một cái, cũng may Kỷ Diễn còn chưa buông tay, nếu không cô sẽ cứ thế mà ngã xuống đất. Cô bám chặt vào cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhónhó khổ sở.

"Chân nhũn rồi."

Kỷ Diễn nghe vậy không nhịn được khẽ cười ra tiếng, sao lại đáng yêu vậy chứ?

Nghe được tiếng cười trầm của anh, Lục Hi Hoà ngẩng đầu trừng mắt một cái. Nhưng vừa ngẩng lên liền thấy đôi mắt mang theo ý cười, giây tiếp theo nghĩ rằng vừa rồi anh không cố kỵ, mặt cô bỗng trở nên nóng bừng, khí thế liền bị dập tắt. Nhìn không ra nha, người này bình thường nhìn đứng đắn như vậy, sao lại...

Cô thích ứng một chút thì chân không nhũn ra như hồi nãy nữa, vì thế liền tăng thêm vài phần tự tin đẩy anh ra: "Không cần anh đỡ, tránh ra."

Đẩy anh ra xong rồi cô đi về phía phòng khách. Anh đang cười nhạo cô, sao anh lại không biết xấu hổ thế, cũng không nghĩ xem cô như vậy là do ai làm sao?

Kỷ Diễm nhìn cô bước nhanh như lướt ý cười trên khoé miệng càng lan rộng, sau đó đi về phía cô.

Lục Hi Hoà vừa mới tới cạnh sô pha thì chuông điện thoại ngừng kêu, xem ra là đầu bên kia tắt máy. Cô cầm lấy điện thoại, trên màn hình là một cuộc gọi nhờ.

A Quyển.

Cô nghi hoặc nhíu mày, Thẩm Quyển gọi điện thoại cho cô làm gì?

Rất nhanh cô đã phản ứng lại, hình như cô đã quên mất một việc gì đó. Thái Nguyệt nói với cô, mấy người Thẩm Lan Du vì chuyện của cô nên đã về nước, mà Thẩm Quyển lại gọi tới, chẳng lẽ...

"Ting"

Tin nhắn Thẩm Quyển gửi tới.

A Quyển: Chị, sao chị không nghe máy vậy, chắc chị đang ở nhà, em với ba mẹ đã tới dưới lầu rồi.

"Hả!"

Đọc xong tin nhắn, Lục Hi Hoà kinh hoàng thất thố kêu một tiếng. Kỷ Diễm nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuyện lớn chuyện lớn, xảy ra chuyện rồi, ba mẹ em tới, em phải về trước đây." Cô vừa trả lời anh vừa vội vội vàng vàng đi tới cửa: "Com tới anh tự ăn nhé?"

Chờ Kỷ Diễm phản ứng, đáp lại anh chính là tiếng đóng cửa "Phập". Nhìn cửa lớn đóng chặt, anh lộ ra nụ cười vừa bất đắc dĩ lại cung chiều. Nhưng khoé miệng tươi cười dần chậm rãi biến mất, ánh mắt dần nhíu chặt lại.

*

Từ nhà Kỷ Diễm đi ra, Lục Hi Hoà vội vội vàng vàng ấn mật mã vào nhà. Vọt vào nhà tắm sửa sang lại một chút, chuông cửa rất nhanh vang lên, hẳn là mấy người Thẩm Lan Du đã tới.

Cô đi ra mở cửa, quả nhiên nhìn thấy ba người nhuốm đầy mệt mỏi.

"Ba, mẹ."

"Con bị thương ở đâu, mau cho mẹ xem." Về mặt Thẩm Lan Du khẩn trương lôi kéo tay cô xem trái xem phải, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Tin tức kia quả thực khiến bọn họ lo sợ. Tuy Thái Nguyệt đã lập tức gọi điện thoại cho họ giải thích rằng cũng không có chuyện gì lớn, cũng an ủi bọn họ không cần lo lắng. Nhưng mà con cái xảy ra chuyện lớn như vậy, người làm cha mẹ nào lại không lo lắng?

Lục Hi Hoà thấy bộ dáng khẩn trương của Thẩm Lan Du bèn chỉ vào cánh tay bị trầy da đã được xử lý, trấn an mà nói: "Không bị thương chỗ nào hết, chỉ là trầy xước một chút thôi ạ, hơn nữa đều đã xử lý xong rồi, mẹ không cần phải lo lắng."

"Được rồi, con nó đã nói không có việc gì rồi, chúng ta cũng đừng đứng ở cửa nữa, vào đi rồi nói sau." Lục Trường Vĩ nhắc nhở.

Lục Hi Hoà nhìn về phía Lục Trường Vĩ, cô nhìn thấy mắt ông toàn tơ máu, cũng bị dọa không ít, ngậm lại không khỏi thấy áy náy.

"... Ba"

Lục Trường Vĩ đuổi tay vỗ bả vai cô.

Sau khi vào nhà, Thẩm Lan Du lại quan tâm lôi kéo cánh tay Lục Hi Hoà: "Mẹ thấy con dạo này lại gầy đi, nếu không con chuyển về nhà ở đi, mẹ tâm bồi cho con."

Lục Hi Hoà lắc đầu: "Thôi bỏ đi, con ở chỗ này vẫn tiện hơn một chút, hơn nữa con cũng không muốn paparazzi quấy rầy mọi người."

Trước kia khi cô chưa dọn ra ngoài ở có không ít paparazzi cùng fan cuồng theo tới tận nhà, thậm chí nửa đêm còn đến gõ cửa. Vì thế bọn họ còn chuyển nhà rất nhiều lần, nhưng vẫn khó có thể tránh được. Tận tới lúc cô dọn ra ngoài, dời đi lực chú ý, mà lịch trình lại dày đặc, rất ít khi trở về, nên mới tốt hơn.

"Mà hơn nữa A Quyển chuẩn bị vào cấp ba, nếu lại xảy ra phiền phức không phải sẽ ảnh hưởng đến việc học của nó sao?"

Nghe vậy, Thẩm Quyển đang dựa trên sô pha khẽ nói: "Thực ra em không sao."

"Mẹ xem A Quyển..."

"Được rồi, Lan Du, con cái lớn rồi cần có không gian riêng." Nói với Thẩm Lan Du xong, ông lại quay đầu nói với Lục Hi Hoà: "Còn con ấy, một mình ở bên ngoài tự chăm sóc tốt bản thân, đừng làm cho mọi người lo lắng. Không bận nhiều việc thì về nhà, để mẹ con làm cho ít đồ bổ."

Lục Trường Vĩ nói làm Lục Hi Hoà cảm giác được sự ấm áp, người nhà vĩnh viễn đều là bến cảng của cô. Nói thật, cô thực sự cảm ơn Thẩm Lan Du, tuy bà không phải là mẹ ruột, nhưng nhiều năm như vậy đối tốt với cô, cô đều ghi tạc trong lòng.

Sau khi mẹ cô qua đời, trong trí nhớ của cô chỉ có Lục Trường Vĩ. Nhưng Lục Trường Vĩ công việc bận rộn, bận tới mức cơm cũng không nhớ tới mà ăn, huống chi là cô?

Một thời gian rất dài cô một mình ăn cơm, một mình ngủ, một mình tan học. Mỗi đến khi Thẩm Lan Du mang theo Thẩm Quyến tới, có thể là chống đối theo bản năng. Ngay từ đầu cô đối với Thẩm Lan Du rất mâu thuẫn, bởi vì cô cảm thấy bà cùng Lục Trường Vĩ ở bên nhau, Lục Trường Vĩ sẽ quên mẹ cô.

Nhưng dù cô có đối với bà mâu thuẫn kháng cự thế nào, Thẩm Lan Du vẫn như cũ đối tốt với cô. Lúc Lục Trường Vĩ không ở nhà, bà chăm sóc cô rất tốt. Mỗi ngày cô cùng Thẩm Quyến nhỏ hơn mình bốn tuổi cùng nhau đi học, tan học. Buổi tối về nhà sẽ có cơm tối nóng hổi, nước tắm được xả sẵn, có người cùng cô làm bài tập, có người nấu cho cô bữa khuya.

Lúc Thẩm Lan Du tới, cô cùng lắm cũng mới chỉ là đứa trẻ mười ba tuổi, có một người không cần báo đáp mà đối tốt với cô, muốn nói không cảm động chút nào thì đều là gạt người. Nhưng cái chính là cô không qua được cửa ải kia ở trong lòng. Mỗi đến sau này, một ngày nọ trên đường tan học về nhà, cậu thiếu niên luôn trầm mặc đi phía sau giữ cô lại.

"Mẹ tôi trước kia chỉ đối tốt với mình tôi như vậy, nhưng giờ bà ấy lại đem yêu thương đối với tôi chia cho chị một nửa, thực ra đôi khi tôi cũng cảm thấy khổ sở."

"Nhưng sau tôi cẩn thận suy nghĩ, tôi dường như cũng không có gì khổ sở. Bởi vì mẹ tôi cho chị một nửa yêu thương, nhưng tôi cũng nhận được một nửa yêu thương từ bác Lục, hai chúng ta bình đẳng. Mẹ tôi không nợ chị, cũng giống như bác Lục không nợ tôi. Chị không có mẹ, tôi không có ba, như vậy sao chúng ta không bỏ sung cho nhau một chút?"

Khi đó cô nhìn cậu bé thấp hơn mình tới nửa cái đầu không nói gì, nhưng trong lòng cũng cuộn cuộn dậy sóng. Bởi vì cô chưa từng nghĩ tới "cậu em trai" trầm mặc ít nói, lại chỉ hơn mười tuổi cư nhiên cùng cô nói ra lời này. Hơn nữa cậu nói còn có đạo lý như vậy.

Cũng từ lúc đó trở đi, cô bắt đầu chậm rãi tiếp nhận Thẩm Lan Du, mà cũng từ lúc ấy, Thẩm Quyến mới sửa miệng gọi cô một tiếng chị. Thật ra Thẩm Lan Du bọn họ cho tới bây giờ đều không biết khúc nhạc dạo đã từng xảy ra này, đây cũng là bí mật của cô và Thẩm Quyến.

Thẩm Lan Du lôi kéo Lục Hi Hoà nói chuyện thật lâu, đến khi bên ngoài mưa nhỏ dần bọn họ mới đứng dậy chuẩn bị ra về. Họ về, nhưng Thẩm Quyến bị giữ lại, ở lại để chăm sóc cô.

Kỳ thật cô không cần người chăm sóc, nhưng nghĩ lại, bình thường Thẩm Quyến đi học, cô đóng phim, họ cũng rất hiếm khi gặp. Vừa tiện cậu đang nghỉ hè, Thẩm Lan Du bọn họ lại không yên tâm về cô, nếu không đem Thẩm Quyến giữ lại, Thẩm Lan Du chắc chắn sẽ nhắc mãi.

Họ lên sẵn kế hoạch là nghỉ hè đi du lịch, mà cũng đang ở chỗ du lịch rồi, nhưng cô xảy ra chuyện liên về nước. Vừa hay hành lý Thẩm Quyến cũng đang ở đây, nên cứ như thế bị giữ lại.

Đang đưa Thẩm Lan Du bọn họ ra cửa, Lục Hi Hoà đột nhiên nghĩ tới giấc mơ cô thấy hôm trước liền kéo Thẩm Lan Du lại nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, có phải trước kia con từng bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn không?"

Lục Hi Hoà vừa mở miệng hỏi, Thẩm Lan Du lập tức thay đổi sắc mặt. Cũng may Lục Hi Hoà chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không nhìn thấy Thẩm Lan Du sắc mặt biến đổi, mà Thẩm Lan Du cũng nhanh chóng điều chỉnh lại.

"Giao thông ngoài ý muốn gì? Con sao lại hỏi vậy?"

"Con cũng không biết, hôm nay ở bệnh viện con nằm mơ, trong mơ có sự cố giao thông ngoài ý muốn, nhưng mà giấc mơ kia quá mơ hồ, hiện tại con đều không nhớ rõ."

Thẩm Lan Du áp xuống nội tâm bất an, cố che dấu mở miệng nói: "Không thể nào đâu."

"Lan Du, thang máy tới rồi." Lục Trường Vĩ đi phía trước quay đầu gọi Thẩm Lan Du.

"Em đến đây." Tiễn đã quay lại nói với Lục Hi Hoà: "Mẹ thấy hôm nay con bị dọa sợ rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi cho tốt, nhớ chưa?"

"Dạ, con biết rồi, vậy mọi người về cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Anh ngủ chưa?

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Trên đường trở về, Lục Trường Vĩ thấy vợ mình dáng vẻ thất thần, nên hỏi: "Em làm sao vậy?"

Thẩm Lan Du nhủu mày nhìn Lục Trường Vĩ, môi mấp máy, lúc này mới nói: "Vừa rồi Hi Hoà hỏi em, trước kia con bé có bị tai nạn giao thông không?"

Tay lái Lục Trường Vĩ bỗng căng thẳng: "Con bé thật sự hỏi vậy sao?"

"Em còn có thể lừa anh sao, chắc là hôm nay bị dọa sợ rồi. Hơn nữa có khả năng trong tiềm thức không quên hẳn, nên mới mơ thấy."

Chân mày Lục Trường Vĩ cũng nhủu chặt lại. Vụ tai nạn kia ông đời này cũng thể quên được đau xót, bởi vì vụ tai nạn đó mà ông mất đi vợ. Vợ ông trên đường tới bệnh viện đã qua đời, mà đứa con gái duy nhất vồng mạc chịu tổn thương nên bị mù tạm thời.

Hi Hoà làm phẫu thuật, sau khi khôi phục lại thị lực thì sốt cao một thời gian, lúc tỉnh lại đã quên đi đoạn ký ức về vụ tai nạn đó, không còn chút ấn tượng. Bác sĩ nói là cô bị mất trí có chọn lọc. Đau khổ như vậy đến một người trưởng thành như ông cũng không chịu nổi, huống chi là một đứa bé mười tuổi.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, ông đưa theo cô rời khỏi Ninh Hạ, rời xa những thứ cô từng tiếp xúc. Làm một người cha, ông cũng chỉ muốn con của mình trưởng thành khoẻ mạnh, không muốn con mình mang trong lòng tâm lý tổn thương lớn như vậy.

Nhiều năm trôi qua, cô vẫn không hề nhớ đến. Nhưng Lan Du vừa nói những lời này, làm ông không nhận được mà lo lắng. Nếu thật sự nhớ lại toàn bộ thì con bé sẽ đau khổ biết bao nhiêu.

"Trường Vĩ." Thẩm Lan Du thấy Lục Trường Vĩ nhủu mày, lại nhìn tình hình giao thông phía trước, lo lắng đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay ông.

Một cái chạm này làm Thẩm Trường Vĩ tỉnh lại, ông lúc này mới phát hiện mình lại thất thần lúc lái xe trên đường, theo bản năng mà kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh. Ông chấn định lại tinh thần, về mặt xin lỗi nói với Thẩm Lan Du: "Xin lỗi, dọa đến em rồi."

Thẩm Lan Du lắc đầu: "Không sao, nhưng việc này anh cũng không cần quá khẩn trương. Hi Hoà nói rất mơ hồ, con bé không nhớ lại toàn bộ."

Lục Trường Vĩ thở dài một hơi: "Nhưng đây không phải là một dấu hiệu sao, trong lòng anh thực sự bất an."

"Anh yên tâm đi, nếu như thật sự nhớ lại, chúng ta cũng..."

Lục Trường Vĩ không nói chuyện, chỉ là một đường đi về lòng mày cũng không giãn ra được.

*

Sau khi hai người Lục Trường Vĩ đi rồi, trong nhà chỉ còn hai chị em.

"Em ăn cơm chưa?" Lục Hi Hoà hỏi Thẩm Quyển.

"Chưa."

Thẩm Quyển lắc đầu, xuống máy bay đã chạy ngay tới đây, thời gian đâu mà ăn cơm?

"Thật trùng hợp, chị cũng chưa ăn."

"Hả?"

"Vừa hay em tới rồi, cơm tôi bèn phiên em."

Thẩm Quyển: "..."

Lục Hi Hoà mỉm cười: "Thật ra chị cũng có thể nấu, chỉ cần em dám ăn là được."

Dám ăn?

Hôm nay cậu còn chưa muốn chết nên sẽ thử nấu xem sao. Vì thế đành xoay người từ sofa đứng lên, sau đó đi tới bếp: "Nguyên liệu nấu ăn đều trong tủ lạnh sao?"

"Ừ, đều trong tủ lạnh, em xem mà làm đi." Lục Hi Hoà thoải mái đi tới sô pha, mười phần đặc ý nói với cậu.

Thẩm Quyển mở cửa tủ lạnh, xem xong nguyên liệu nấu ăn mặt mày lạnh lẽo.

Hai quả cà chua, một ít rau xanh, một quả trứng gà, một ngăn toàn nước khoáng.

"Rốt cuộc bình thường ở nhà chị ăn cái gì vậy?" Cậu không nhin mà được hỏi.

Lục Hi Hoà mấp máy môi, cô căn bản không ăn cơm ở nhà được không hả?

Cô toàem ăn chực ở nhà Kỳ Diễn. Nghĩ tới Kỳ Diễn trong đầu không lại tự chủ được mà nhớ tới nụ hôn nóng bỏng đó. Vì thế mà xui quýt khiến thế nào cô sờ lên miệng mình. Bây giờ cô vẫn có thể phảng phất cảm giác được tiếng anh thở dốc.

Cô thấy mặt có chút nóng lên, không được nghĩ không được nghĩ nữa, cô cảm thấy mình có hơi khồng chế không nổi.

Thẩm Quyển hỏi xong thì không thấy cô trả lời, quay đầu lại nhìn cô một cái. Liên thấy cô rúc ở sô pha, đang dùng tay che lấy môi, cũng không biết nghĩ cái gì mà ngốc nghếch cười.

"Chị, em đang hỏi chị đấy?" Cậu lớn tiếng nói về phía Lục Hi Hoà.

Tiếng nói mang theo vài phần lạnh lẽo làm một màn nóng bỏng trong đầu Lục Hi Hoà biến mất không còn một mảnh. Cô ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía Thẩm Quyển: "Em mới hỏi gì cơ?"

"Em hỏi chị sao trong nhà không có mì sợi." Thẩm Quyển lặp lại lần nữa.

"Có... có, ở ngay phía trên tủ ấy."

"Em có thể nấu hai bát mì sợi."

"Được."

Trong khi Thẩm Quyển nấu mì, Lục Hi Hoà đi dọn dẹp sơ phòng ngủ phụ. Phòng này có sẵn đồ đạc, chỉ cần thay chăn gối mới thôi. Tới lúc cô ra thì mì cũng nấu xong.

Hai bát mì cà chua với rau xanh đơn giản.

Đơn giản thì đơn giản, nhưng mùi vị cũng không tệ. Lúc ăn mì, thấy chỉ có bát cô có một quả trứng, còn bát cậu chỉ có rau xanh và cà chua, không khỏi cảm khái nói: "Về sau cô gái nào ở cùng em chắc chắn rất hạnh phúc."

Thẩm Quyển đang ăn mì của mình ngẩng đầu nhìn cô một cái.

"Em xem đi, biết nấu cơm, sẵn sọc, quan trọng nhất lại còn có một khuôn mặt đào hoa như vậy. Về sau chắc chắn không thiếu bạn gái."

Thẩm Quyển lớn lên thật sự xuất sắc. Khuôn mặt cực kì thanh tú, mũi cũng cao, đặc biệt là dáng môi kia cũng rất đẹp. Nhưng cậu càng lớn lại không giống Thẩm Lan Du chút nào, cô nghĩ cậu hẳn là lớn lên giống ba nhiều hơn. Chỉ là nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chưa từng nhắc tới ba cậu, cô tự nhiên cũng không nhiều chuyện mà đi hỏi.

"Ăn mì đi." Cậu lạnh nhạt nói một câu.

Lục Hi Hoà bĩu môi. Điểm duy nhất không tốt chính là tính tình quá lạnh nhạt, thật là không đáng yêu chút nào.

Sau khi cơm nước xong, chị em hai người ngồi trên sô pha chơi game. Sau lần chiến tranh lạnh đó, Lục Hi Hoà hôm sau gọi Thái Nguyệt giúp cô tìm người lấp lại mạng. Cô cảm thấy nếu mình không đổi lại mạng, nữ nhân Chu Chi Yếu kia sẽ tới làm thịt mình, đoán chừng đời này sẽ không muốn chơi game với cô nữa.

Lúc đang chơi game, Thẩm Quyển lại đột nhiên hỏi cô: "Chị Nguyệt lại mới đổi xe sao?"

Lục Hi Hoà đầu cũng không ngẩng, chuyên chú nhìn màn hình thuận miệng trả lời: "Không có, sao lại hỏi vậy?"

"Cái xe chị ngồi kia không phải xe chị Nguyệt."

"Sao em biết được, em nhìn thấy ở đâu?"

"Weibo a."

"Hà?"

Lục Hi Hoà đột nhiên ngẩng đầu, Weibo?

Cô như nghĩ tới cái gì đó, với tay lấy điện thoại mở Weibo. Cô trước đó không lâu đăng Weibo, giờ đã có mấy chục ngàn bình luận. Cô nhìn thoáng qua ảnh chụp liền nhớ ra tấm hình này là chụp trên xe Kỳ Diễn.

Thực ra vốn dĩ cũng không có gì, nhưng Lục Hi Hoà cùng người khác không giống nhau ở chỗ, cô tự chụp rất ít khi lộ ra chuyện riêng tư. Bình thường ở trên xe tự chụp, hoặc là xe bảo mẫu, hoặc là xe riêng của Thái Nguyệt, dần dà fans cũng biết cô thường đi hai xe này.

Nhưng giờ đột nhiên xuất hiện một chiếc xe có nội thất khác, lại còn ở vị trí ghé phụ, các fan lại không khỏi nghĩ nhiều nên dưới phần bình luận Weibo lập tức đổi hướng. Nhớ tới Kỳ Diễn lúc đó biểu tình muốn nói lại thôi, Lục Hi Hoà lúc này mới hiểu. Nghĩ tới dáng vẻ lúng túng của anh lại không nhịn được cười.

"Bùm bùm!" Trên màn hình truyền đến hai tiếng súng làm Lục Hi Hoà giật mình, đem lực chú ý của cô tập trung vào trò chơi.

"Sao lại thế này?"

"Vừa rồi có người."

"Ồ."

Lục Hi Hoà để tạm di động qua một bên, quyết định đánh xong ván này rồi tính. Dù sao cũng chỉ là một cái xe thôi, không đào ra được gì nên cô cũng không lo lắng.

Không có gì bất ngờ, cô cùng Thẩm Quyến ăn gà.

Nhìn tám chữ lớn trên màn hình "Đại cát đại lợi, đêm nay ăn gà", Thẩm Quyến cắt máy tính bảng.

"Không chơi nữa à?" Lục Hi Hoà hỏi.

Thẩm Quyến nhìn đồng hồ trên tường: "Ừ, có hơi mệt."

Cậu thực sự rất mệt. Cậu không thích đi du lịch, vốn không muốn đi nhưng không chịu nổi Thẩm Lan Du đánh phải theo chân họ đi. Quả nhiên, du lịch là một việc vô cùng vất vả. Mấy tối cậu đã không được ngủ ngon rồi, lại còn ngồi mấy tiếng máy bay trở về, thực sự mệt mỏi.

Lục Hi Hoà nhìn bông mắt nhàn nhạt liền nói: "Vậy em rửa mặt một chút rồi đi ngủ đi."

"Ừm."

Sau khi Thẩm Quyến về phòng, Lục Hi Hoà cũng về phòng. Tắm rửa xong, cô do dự một hồi vẫn gửi tin nhắn WeChat cho Kỳ Diễn.

Tiểu tiên nữ: Anh ngủ chưa?

Không lâu sau, một tiếng "tinh tinh", là tin nhắn mới của WeChat, Kỳ Diễn gửi.

JY: Chưa.

Đôi mắt đen láy của Lục Hi Hoà khẽ đảo, khoé miệng mỉm cười, nhanh chóng trả lời: Vậy anh đang làm gì?

JY: Xử lý văn kiện.

Cô nhú mày, xử lý văn kiện? Muộn vậy rồi? Nhưng nghĩ một chút, bọn họ làm ông chủ lớn như vậy, buổi tối thường xuyên phải xử lý công việc là chuyện bình thường.

Tiểu tiên nữ... Em quá rầy anh sao?

Lục Hi Hoà gửi tin nhắn này đi một hồi vẫn không thấy anh trả lời. Lúc cô cho rằng anh sẽ không trả lời nữa di động lại đột nhiên reo lên, báo Kỳ Diễn đang gọi tới. Tim cô lập tức đập mạnh, sao anh lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Vừa rồi anh chủ động hôn tôi đúng không

Sau khi điện thoại được kết nối, đầu bên kia thoát truyền đến âm thanh sột soạt, sau đó giọng nói trầm thấp của Kỳ Diễn mới vang lên: "Không phiền."

Lục Hi Hòa hơi liếm môi: "Không phải anh nói anh phải xử lí tài liệu sao?"

"Đúng lúc vừa mới xử lí xong rồi."

Lục Hi Hòa: "....."

Vậy thì thật đúng là trùng hợp.

"Nhanh như vậy à?"

"Ừ, vốn dĩ cũng không có nhiều lắm."

Lục Hi Hòa do dự một lúc, vẫn không nhận được hỏi anh: "Anh.... Vừa rồi anh chủ động hôn tôi đúng không?"

Loa bên kia im lặng hai giây.

"Không phải."

"Hả?"

Kỷ Diễn: "Hình như em đã quên, em bắt đầu trước."

Lục Hi Hòa khản trương nhếch môi: "Tôi không nói cái này, tôi... hôn anh trước, nhưng sau đó anh cũng chủ động hôn lại mà, vì sao vậy?"

Lần này đầu bên kia trả lời rất nhanh: "Không phải em hy vọng điều này sao?"

"Khụ khụ....." Lục Hi Hòa ho khan hai tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, một tay Kỷ Diễn cầm di động, một tay giữ góc của tài liệu, thời điểm lật trang cổ tình làm nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng ho khan che dấu đầu bên kia của cô, lông mày hơi nhếch lên, khóe miệng mỉm cười.

"Không phải à?"

"...Có lẽ là... đúng vậy..."

Khóe miệng của Kỷ Diễn cười càng sâu.

Thật lâu sau, Kỷ Diễn để ý nhìn thời gian, lúc này mới phát hiện bây giờ đã không còn sớm, vì thế nói bằng giọng ảm áp: "Không còn sớm nữa, nên đi ngủ."

Lục Hi Hòa nhìn di động, thấm thoát đã 12 giờ, chính cô cũng không cảm nhận được mình với Kỷ Diễn đã tán gẫu rất lâu, tại sao thời gian lại trôi nhanh thế?

"Được rồi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cúp máy xong quảng điện thoại đi, Lục Hi Hòa vui vẻ lăn một vòng trên giường, cô... hình như càng ngày càng thích Kỷ Diễn, làm sao bây giờ?

Do tai nạn giao thông của ngày hôm qua, nên hôm nay Lục Hi Hòa không cần đến studio chụp ảnh, vì Thái Nguyệt đã sắp xếp cho cô một buổi họp báo để làm sáng tỏ, cuộc họp báo sẽ diễn ra vào buổi chiều, cho nên Lục Hi Hòa ngủ một giấc đến khi tự tỉnh, lúc cô tỉnh dậy đã thấy trên bàn ăn có bữa sáng được làm sẵn sàng.

Cháo kê, dưa cải, trứng rán, sữa bò ấm, nhưng vào thời điểm hiện tại, sữa bò ấm đã nguội.

Nhìn qua là hình như là mới làm, chắc là do Thẩm Quyến làm, xem ra mới sáng sớm cậu đã ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, giấu lại trong lòng Lục Hi Hòa có vài phần cảm động, Thẩm Quyến tuy không phải em trai ruột của cô, nhưng ở chung nhiều năm như vậy, trong lòng cô cậu đã sớm là em trai ruột.

"Thẩm Quyến?" Gõ cửa phòng ngủ của cậu, nhưng không có tiếng trả lời.

"Em có ở bên trong không, chị vào nhé." Vì thế cô đợi vài giây, vẫn không có tiếng trả lời, lúc này mới mở cửa.

Trong phòng không có người, nhưng chăn lại được xếp chỉnh tề trên giường, Lục Hi Hòa vừa rời khỏi phòng vừa nói thầm: "Đi đâu rồi?"

Sau khi ra ngoài, lúc cô ngồi ở bàn cơm chuẩn bị ăn bữa sáng, chuông cửa vang lên, cô quay đầu nhìn thoáng qua, chắc không phải là Thẩm Quyến, bởi vì Thẩm Quyến biết mật mã trong nhà, vì thế cô đứng dậy đi ra cửa, trong lúc mở cửa đã nhìn qua mắt mèo.

Chu Chi Yếu?

Sao cô ấy lại đến đây?

Lục Hi Hòa vừa mở cửa ra, Chu Chi Yếu ngoài cửa nhanh chóng đi vào, vào cửa xong cô ấy để chiếc ô vào thùng ô ở lối vào: "Bên ngoài mưa to quá." Cô ấy vừa nói vừa cời khẩu trang và kính râm xuống: "Cậu vừa mới làm gì mà mở cửa lâu thế?"

"Cậu đến đây làm gì?" Cô không trả lời cô ấy.

"Hôm qua cậu bị tai nạn giao thông còn gì? Không phải tôi tới đây xem cậu sao?" Chu Chi Yếu nghiêm túc nói với cô.

Nghe lời này, Lục Hi Hòa đột nhiên thấy có chút cảm động, nhưng vài phần cảm động này chỉ được vài giây, đã nghe thấy cô ấy cà lơ phớt phơ nói một câu: "Ừ, không thiếu tay thiếu chân, xem ra người ta nói tai họa sống ngàn năm* đúng là không sai."

* là người tốt sống không lâu, tai họa sống ngàn năm á:v

Lục Hi Hòa làm mặt lạnh: "Được rồi, cậu có thể đi rồi, nơi này không chào đón cậu."

"Ha ha ha ha ha, đùa thôi mà, đừng như vậy."

Lục Hi Hòa cho cô ấy một nụ cười đều: "Cậu im điiiiiii."

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi đến chỗ bàn ăn, Chu Chi Yếu giống như người không có việc gì cũng đi theo: "Thẩm Quyến đến đây à?"

Lục Hi Hòa kinh ngạc: "Sao cậu biết?"

Chu Chi Yếu: "Xin hỏi cậu biết nấu cơm hả?"

Lục Hi Hòa: "...Ặc"

"Chưa ăn sáng đúng không, Thẩm Quyến làm nhiều lắm, ăn cùng đi." Cô lấy thêm một cái bát trong phòng bếp.

Cô ấy vừa vào cửa, cô đã chú ý đến vẻ mặt phong trần mệt mỏi liền biết chắc hẳn cô ấy chạy từ Bọt Hải tới, cô ấy tại sao lại đến đây, dù ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng còn không rõ sao?

Cô với Chu Chi Yếu đấu đá nhau nhiều năm như vậy, mỗi lần đấu đá của các cô rõ ràng mỗi lần càng hung hãn hơn, cũng chưa từng nói qua về việc làm bạn bè, nhưng hình thức ở chung của hai người lại sâu sắc hơn so với bạn bè, trước mặt mỗi người đều trung ra vẻ chân thật nhất, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng lại rất thành thật.

Chu Chi Yếu liếc cô một cái, kỳ thật cô ấy muốn từ chối thẳng thừng, nhưng đúng là cô ấy chưa ăn sáng, đừng nói gì đến bữa sáng, hôm qua vì để lên hình đẹp một chút nên cơm chiều cũng không ăn, lúc sau về khách sạn mệt đến mắt còn không mở ra được bèn nằm xuống ngủ, sau đó sáng sớm lại lên máy bay về Ninh Hạ, còn liều lĩnh chạy tới nhà cô trong mưa, có thể không đói sao?

"Đây là cô kêu tôi ăn đấy nhé."

Lục Hi Hòa bật cười: "Được được là tôi kêu cô ăn, được chưa?"

Bấy giờ Chu Chi Yếu mới hớn hớn lại ăn sáng.

Lục Hi Hòa ăn xong muốn cháo cuối cùng trong chén, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chu Chi Yếu, môi giật giật, như muốn nói gì đó, nhưng do dự nửa ngày vẫn không nói ra, thẳng đến khi Chu Chi Yếu ăn xong.

"Lén lút nhìn tôi làm gì, muốn nói gì thì mau nói." Cô ấy liếc cô một cái.

"Không phải lần trước nói với tôi là nhìn thấy Tần Kính sao?"

Chu Chi Yếu thả chiếc thìa từ tay đang hơi run xuống: "Ừ, thấy."

"Vậy cô đi tìm anh ta à?"

"Không có, hiện tại tôi không thấy nữa, hơn nữa lấy lý do gì mà tìm anh ta?"

Lục Hi Hòa trầm mặc, tuy rằng Chu Chi Yếu chưa bao giờ nói, nhưng so với ai khác cô ấy càng rõ ràng hơn, thực ra cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa quên được Tần Kính, ai mà không biết Chu Chi Yếu đã từng thích Tần Kính đến mạng cũng không cần, thích như thế thì sao có thể quên dễ dàng như vậy.

Thực ra trong lúc đó, cô với Chu Chi Yếu không có bất kỳ giao lưu gì, hai người chưa nói tới thích cũng chưa nói tới chán ghét, hai người căn bản cũng

không có giao lưu gì, nhưng bởi vì một chuyện sau này, cục diện hoàn toàn thay đổi.

Chu Chi Yếu với Tần Kính ở bên nhau, đây là một bí mật, nhưng đây là bí mật ba người, bởi vì Lục Hi Hoà biết.

Cô cũng là trong lúc ngẫu nhiên biết được, đại khái mọi người đều không nghĩ tới Chu Chi Yếu vậy mà lại ở bên Tần Kính, bởi vì lúc đó khoảng cách giữa hai người quá lớn, dù là kinh tế gia đình hay là tính cách.

Vào thời điểm đi học, Chu Chi Yếu có tiếng là học sinh tốt, thiên chi kiêu tử*, mẹ của cô ấy là hiệu trưởng của trường bọn họ, yêu cầu đối với cô ấy đương nhiên rất nghiêm khắc, cô ấy vừa đáng hâm mộ vừa đáng thương.

*Thiên chi kiêu tử: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời

Còn Tần Kính thì hàng năm đứng hạng bét, mang tiếng xấu là người sống tạm bợ, từ nhỏ đã sống nhờ ở nhà của cậu, hai người vốn dĩ không cùng một thế giới nhưng lại ở bên nhau, gặt cha mẹ gặt thầy trò.

Nhưng sau đó, không hiểu vì sao Chu Chi Yếu lại chia tay với Tần Kính, Tần Kính cũng chuyển trường, mà cô cũng thành người mà Chu Chi Yếu ghét nhất.

Bởi vì việc này không thoát khỏi việc can hệ với cô.

Vào lúc cô biết Chu Chi Yếu với Tần Kính ở bên nhau, bởi vì quá mức khiếp sợ, do đó không tự chủ được vào lúc đi học viết trên nháp tên hai người họ, mà rất không khéo bị hiệu trưởng hay chính là mẹ của Chu Chi Yếu thấy được, đây giống như là ngòi nổ cho một loạt sự việc sau đó, mà cô chính là ngòi nổ đó.

Đồng thời đây cũng là lí do quan trọng tại sao cô với Chu Chi Yếu đấu đá nhau nhiều năm như vậy, bởi vì cô biết là mình sai, cho nên lúc Chu Chi Yếu công kích cô, cô nhịn, bởi vì cô đã vô tình thấy được bộ dáng cô ấy khóc đến không kiềm được.

Nhưng nhiều lần như vậy, một khoảng thời gian dài đã trôi qua, hơn nữa cô căn bản cũng không phải người biết nhẫn nại, nên không nhịn được bắt đầu phản kích, ân oán của hai người cứ như vậy mà thành, từ cao trung đấu đá đến đại học rồi đến tận bây giờ.

Có thể là do các cô quá chăm chú đấu đá với đối phương, cho nên hai người vẫn không kết bạn gì, mà mấy năm nay trở lại đây, bên cạnh cũng chỉ có một kẻ thù như vậy.

Nhưng mà sau khi nghe được Chu Chi Yếu nói nhìn thấy Tần Kính, cô vẫn sẽ cảm thấy có chút xúc động, nếu lúc trước cô không viết tên của bọn họ trên giấy nháp, nếu cô hiệu trưởng không bắt được, vậy Chu Chi Yếu với Tần Kính có thể không trở thành bộ dạng như bây giờ không.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Có cần đổi cho cô tài xế mới không?

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Chu Chi Yếu cũng không biết bản thân mình muốn gì. Rõ ràng vẫn luôn tự mình chịu đựng, nhưng cuối cùng cũng không khống chế được bản thân. Bởi vì người biết được đoạn quá khứ này của cô, trừ mẹ cô ra chỉ có Lục Hi Hoà.

Cô tất nhiên sẽ không nhắc tới với mẹ mình, nên chỉ có thể cùng Lục Hi Hoà nói.

"Nhưng mà cậu còn thích anh ấy."

Lục Hi Hoà nói lời này xong, Chu Chi Yếu hệt như con mèo bị đâm phải đuôi, lập tức phản bác: "Ai nói, đã không còn thích lâu rồi."

"Nếu không thích, sao lúc học đại học nhiều người theo đuổi như vậy, ai cô cũng từ chối?"*

*Beta: khúc này lại chỉ choé nên tui để tôi cô cho gay cán nha mn:)))

Chu Chi Yếu lớn lên xinh đẹp, lúc đi học người theo đuổi không ít, nhưng cô trước sau chỉ có một người. Trừ Tần Kính, cô ấy không quen bạn trai nào khác.

"Người ta theo đuổi thì tôi phải đồng ý sao, người theo đuổi cô cũng không ít, có thấy cô quen ai đâu."

"Chúng ta có thể giống nhau sao?"

Chu Chi Yếu nhún mày xua xua tay: "Thôi, thôi. Tôi không muốn cùng cô nói về chủ đề này nữa, còn không nghĩ xem tôi như bây giờ là ai hại."

Lục Hi Hoà: "Tôi hại tôi hại. Không phải cô cũng nhắm vào tôi nhiều năm như vậy rồi sao?"

Chu Chi Yếu nhìn cô tròn mắt: "Nói như thế cô không nhắm vào tôi ấy."

"Đấy còn không phải do cô lắm lúc cũng quá đáng hả?"

"Nói cho cùng vẫn là cô thiếu nợ tôi."

Lần này Lục Hi Hoà không nói lại nữa, bởi vì cô ấy nói đúng, dù không phải là cố ý. Nhưng vốn dĩ cô và cô ấy không tránh khỏi liên quan đến nhau, nói cho cùng vẫn là cô thiếu Chu Chi Yếu.

Lúc sau quay lại phòng ngủ lấy điện thoại, Lục Hi Hoà mới thấy tin nhắn Thẩm Quyến gửi tới. Hoá ra trước khi ra ngoài cậu đã gửi WeChat rồi, nhưng sau khi cô dậy không xem điện thoại nên mới không thấy tin nhắn.

Chu Chi Yếu không ở lại lâu. Hai người tùy ý nói chuyện một lúc rồi về. Sau khi Chu Chi Yếu đi, Lục Hi Hoà thấy thời gian không còn sớm bèn chuẩn bị đơn giản một chút rồi tới công ty.

Văn phòng tổng giám đốc.

Kỷ Diễn đang xử lý tài liệu, cùng Giang Tư Niên đầu bên kia nói một câu, đáp một câu.

Vốn dĩ hai ngày trước Giang Tư Niên đã có thể trở về, nhưng trên đường lại có chuyện phát sinh. Trong chốc lát không có biện pháp giải quyết, có lẽ lại phải bận rộn một thời gian. Lâu rồi anh ta không nhìn thấy "con trai" của mình. Biết bình thường Kỷ Diễn bận rộn, nhưng vẫn không nhận được gọi điện thoại hỏi thăm

"Nhị ca, con trai của em dạo này sao rồi?" Anh ta cẩn thận hỏi.

"Vẫn thế."

Vẫn thế là thế nào???

"Nó ăn có ngon không?"

"Cũng tạm."

"Nó có ngoan không?"

Kỷ Diễn mặt vô cảm: "Không ngoan."

Giang Tư Niên: "..."

Kiểu này thì không thể nói tiếp nữa rồi.

Nói xong Kỷ Diễn liền cúp điện thoại. Vừa cúp máy thì Tiêu Minh gõ cửa tiến vào.

"Ông chủ, công việc ở Tân Xuyên có chút vấn đề, có khả năng anh phải tự mình đi một chuyến."

Hạng mục đầu tư ở Tân Xuyên là một sự kiện quan trọng năm nay của công ty. Tiêu Minh nói như vậy, Kỷ Diễn nghiêm túc đẩy ghế dựa đứng lên: "Chuyện gì xảy ra?"

"Lời giám đốc hạng mục nói không rõ lắm, nhưng có vẻ rất nghiêm trọng."

"Nói không rõ ràng?" Kỷ Diễn nhún mày lạnh lùng nói: "Từ khi nào mà công ty cần tới loại người nói không rõ ràng như thế vậy?"

Tiêu Minh lập tức đỏ mặt, thậm chí trợ lý đặc biệt cũng là một chức vụ nguy hiểm. Chuyện gì cũng bị đổ lên đầu, đúng là hướng thẳng vào họng súng mà.

"Đặt hai vé máy bay đi Tân Xuyên, tôi muốn xem xem điều gì khiến ông ta không nói rõ nổi?"

"Tôi đi ngay bây giờ."

Một giờ sau, Tiêu Minh đi theo Kỷ Diễn ngồi máy bay đi Tân Xuyên.

Cuộc họp báo làm sáng tỏ do công ty mở, địa điểm đương nhiên cũng ở công ty.

Lục Hi Hoà vừa tới công ty đã gặp phải Trâu Mẫn Dư cùng Lư Lương Kiều, cô lễ phép cùng hai người họ chào hỏi.

"Chào Trâu tổng, chào Lư tổng."

"Hi Hoà, ngày hôm qua cô không sao chứ?" Trâu Mẫn Dư quan tâm hỏi.

"Cảm ơn Trâu tổng quan tâm, tôi không có chuyện gì lớn."

"Có cần đổi cho cô tài xế mới không?" Lư Lương Kiều đột nhiên nói một câu.

"Cái gì cơ?" Lục Hi Hoà không biết chuyện này còn liên quan tới Lâm Lượng.

"Nếu không phải kỹ thuật cậu ta kém, sao cô lại phải đến bệnh viện? Cậu ta không nên chịu trách nhiệm sao?"

Lục Hi Hoà thu lại nụ cười, bình tĩnh trả lời: "Sợ là Lư tổng nghĩ sai rồi. Chuyện này không liên quan đến tài xế của tôi. Ngược lại, nếu không nhờ cậu ấy, có khả năng giờ tôi còn chưa xuất viện được. Hơn nữa lúc đó không phải đã bàn bạc xong rồi sao, trợ lý của tôi do tôi quản, chắc Lương tổng không quên chứ?"

Lư Lương Kiều nhìn cô gái trẻ trước mặt. Anh ta không thích người như vậy, cả người toàn là gai, không ngoan ngoãn chút nào, lại còn khó khăn chế. Vì thế không khỏi lạnh giọng: "Tôi có thể hiểu là cô đang trả giá với tôi sao?"

"Lư tổng nói đùa, làm sao tôi dám chứ?"

Trâu Mẫn Dư cũng là một người khôn khéo, bọn họ nói hai ba câu đã thấy không phải lắm. Một người là người cộng tác cùng mình nhiều năm, một người là người nắm giữ cả một nửa công ty, anh ta chỉ có thể đứng giữa làm hoà.

"Lão Lư, chúng ta còn phải đi họp. Còn Hi Hoà, cô nói cũng có lý. Trợ lý của cô cô quản, việc này công ty không nhúng tay vào. Cô qua bên đó giải thích một chút, tránh làm cho các fans lo lắng."

"Trâu tổng, Lư phó tổng, tôi đi trước." Lục Hi Hoà mỉm cười gật đầu với bọn họ.

"Được được, đi thôi."

Lục Hi Hoà vừa xoay người đi một cái, nét mặt tươi cười biến mất không còn một mảnh. Lư Lương Kiều đứng là ngày càng không vừa mắt mình. Mấy năm nay Hà Phi ngầm ngầm ngăn cản cô đoán chừng cũng mượn hân không ít sức. Có nhiều việc nếu không có anh ta ở sau chống lưng, thì Hà Phi làm gì có năng lực lớn như thế?

Như việc Mạnh San San lần này, rõ ràng là muốn hạ thấp cô. Nhưng anh ta là ông chủ, trên màn ảnh cô được vạn người yêu thích, nhưng trong công ty cũng chỉ là nhân viên, cho nên cô đều nhịn. Nếu anh ta muốn động tới người của cô, cũng phải xem cô có vui hay không đã. Cô cái gì cũng tốt, chính là thích bao che khuyết điểm cho người của mình.

Sau khi mấy người bọn họ rời đi, có hai người đi tới đại sảnh, một nam một nữ, chính là Lâm Lượng và Doanh Doanh.

Hốc mắt Lâm Lượng vẫn còn đỏ, trên mặt ngập tràn cảm động. Vừa rồi bọn họ nói chuyện anh ta đều nghe thấy hết: "Bỗng nhiên tôi cảm thấy chị Hi đối với tôi rất tốt, làm sao bây giờ?"

"Này, anh đừng có khóc, một thanh niên cao lớn vậy, không thấy mất mặt hả?" Về mặt Doanh Doanh hoảng sợ.

Thực ra Lâm Lượng còn lớn hơn Lục Hi Hoà hai tuổi, nhưng vẫn quen thói theo Doanh Doanh cùng gọi chị Hi. Mặc dù bình thường Lục Hi Hoà không đứng đắn lắm, nhưng trong công việc lại cực kỳ nghiêm túc, nhiều lúc còn khoan dung với bọn họ.

"Tôi cảm động quá." Doanh Doanh vỗ vỗ vai anh ta: "Biết cảm động là tốt. Về sau nhất định phải nỗ lực làm việc, đối tốt với chị Hi, vĩnh viễn đứng về phía chị Hi."

"Điều này không phải đương nhiên sao? Tôi sinh ra là người của chị Hi, chết cũng làm quỷ của chị Hi."

Doanh Doanh trừng mắt nhìn: "Đủ rồi đấy, đi nhanh thôi, không chị Nguyệt lại tìm chúng ta."

"Được." Lâm Lượng thoáng một cái lại bình thường.

Hôm nay họp báo sẽ có rất nhiều phóng viên, Thái Nguyệt đưa cho cô một tờ giấy. Trên giấy đều là những câu hỏi phóng viên có thể hỏi tới. Tuy là họp báo làm sáng tỏ, cũng không thể đảm bảo những phóng viên đó đều xoay quanh vấn đề này, nên trước tiên bọn họ phải chuẩn bị sẵn sàng.

Thái Nguyệt: "Nếu hỏi đến vấn đề nào mà không có cách trả lời, chị sẽ giúp em xử lý tốt."

"Được ạ."

Lục Hi Hoà nhìn lướt qua một lượt, nhớ được đại khái. Mười phút trước cuộc họp báo, cô nhận được cuộc gọi của Kỳ Diễn.

"Alo, sao anh lại gọi điện thoại cho em vậy?"*

*Beta: thấy chị có vẻ u mê nên t để chị xưng em, anh vẫn xưng tôi nhá:)))

Kỳ Diễn nghe được giọng nói vui vẻ của Lục Hi Hoà, niềm vui cũng lây đến anh. Sự bất mãn đối với hạng mục đầu tư vừa rồi cũng tan đi không ít.

"Là muốn nói với em một tiếng, hai ngày này tôi không trở về."

"Hả? Ý anh là sao?"

"Tôi đang ở Tân Xuyên, hạng mục đầu tư bên Tân Xuyên có vấn đề, tôi phải ở lại đó hai ngày."

"À, như vậy sao?" Giọng nói Lục Hi Hoà trầm xuống, có chút mất mát.

Kỳ Diễn nhấp khoé môi, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cô lúc này: "Qua mấy ngày là về rồi, còn có Bảo Bảo hai ngày này phải phiền em một chút."

"Được. Sau khi xong việc bên này em sẽ đi đón nó."

"Được."

Doanh Doanh nhẹ nhàng gõ cửa: "Chị Hi, chúng ta nên ra ngoài rồi."

Lục Hi Hoà xoay người lại đưa tay ra dấu OK với Doanh Doanh.

"Hi Hoà đâu?" Thái Nguyệt đi tới, nhìn thấy Doanh Doanh đứng ở cửa liền hỏi.

"Còn đang ở trong gọi điện thoại ạ."

"Sao lại vẫn còn gọi điện vậy?" Thái Nguyệt cau mày, lúc nào rồi còn có tâm tư gọi điện thoại. Cô duỗi tay chuẩn bị đẩy cửa lại nghe được tiếng Lục Hi Hoà.

"Em sẽ nhớ anh đấy, anh thì sao?" *

*Beta: chị mình không cần mặt nữa rồi:)))

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nhưng mà em thích anh ấy

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

GBB: bây giờ t đăng giờ lộn xộn nha mọi người oii, rảnh lúc nào beta xong t đăng liền nè, sẽ đăng thường xuyên hơn cho mn đọc chưa bỏ bê lâu quá rồi, chìn nhối mn

- - - - -

"Tôi sẽ nhớ anh đấy, anh thì sao?"

Thái Nguyệt giờ tay chuẩn bị gõ cửa liền khựng lại. Tiểu tử tông này cũng sẽ có lúc nói ra lời này hả? Cô nàng là đang gọi điện thoại với ai đây???

Dừng một giây, trong đầu Thái Nguyệt bỗng hiện ra dáng vẻ một người đàn ông.

Kỳ Diễn!!!

Chuyện hôm qua cô còn chưa quên.

Quan hệ giữa hai người họ tuyệt đối không bình thường. Nói cách khác sao Kỳ Diễn có thể sẽ xuất hiện ở bệnh viện, hơn nữa còn tự mình đưa cô về nhà?

Giờ lại có cuộc gọi này là ám chỉ điều gì?

Sau khi Lục Hi Hoà nói xong, điện thoại đầu bên kia trầm mặc hai giây, hai giây sau, cô mới nghe bên kia đáp lại.

"Ừ."

Trầm âm, ngắn gọn rõ ràng.

Kỳ Diễn đáp lại làm Lục Hi Hoà rất vừa ý. Nếu không phải giờ không kịp thời gian, cô còn luyến tiếc cúp điện thoại nữa: "Em nhớ kĩ rồi, giờ em phải ra ngoài dự họp báo, không nói nữa, tạm biệt."

"Được."

Sau khi cúp máy, Lục Hi Hoà cảm thấy mỹ mãn mà đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Thái Nguyệt đứng ở ngoài: "Chị Nguyệt, chị tới lúc nào vậy, sao không có tiếng động gì thế."

Thái Nguyệt nhìn cô, mặt không biểu cảm nói: "Lời em vừa nói chị đều nghe thấy, trước không nói nữa, em đi dự họp báo đã, sau đó chúng ta nợ cũ nợ mới cùng nhau tính nhóc."

Lục Hi Hoà: "..."

Ở một thành phố khác.

Tiêu Minh nhìn Kỳ Diễn đang cúi đầu nhìn di động, vẻ mặt ôn hoà, khoe miệng khẽ nhếch, không khỏi bội phục năng lực của nữ thần. Trước và sau khi gọi điện thoại, rõ ràng như hai người khác nhau.

Thấy Kỳ Diễn tâm tình lúc này không tệ, Tiêu Minh nhìn bản kế hoạch trong tay có chút do dự. Lúc này mở miệng hướng hòng sủng mà đâm tới chắc cũng không chết quá khó coi đâu nhỉ?

Lúc Tiêu Minh còn đang đấu tranh nội tâm, Kỳ Diễn không chút gọn sóng lên tiếng: "Đưa bản kế hoạch cho tôi."

Tiêu Minh một giây khôi phục tinh thần, cung kính đưa kế hoạch tới. Cẩn thận đánh giá biểu cảm của Kỳ Diễn lúc này, ừm... biểu cảm khuôn mặt, so với khuôn mặt như phong ba bão táp lúc này thì tốt hơn nhiều rồi.

Kỳ Diễn mặt không biểu cảm, sau khi xem xong tài liệu thì đóng lại: "Cứ theo kế hoạch mà làm, quá trình thực hiện cậu phải theo dõi sát sao."

"Tôi rõ rồi ông chủ."

"Được rồi, cậu ra ngoài đi."

"Vâng."

Sau khi Tiêu Minh ra ngoài, Kỳ Diễn trở lại trước bàn làm việc, anh liếc nhìn chiếc máy tính bảng trên bàn rồi đưa tay với lấy.

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Rồi."

"Đây là phát sóng trực tiếp, nên lúc nào không muốn trả lời thì mỉm cười là được, chờ một hồi rồi qua thôi là được."

"Em biết rồi."

Lục Hi Hoà từ cửa sau đi vào, khi cô vào tới vô số máy ảnh hướng tới chụp lia lịa. Dưới ánh đèn chớp nhoáng, cô bình tĩnh đi vào.

"Chào buổi chiều các bạn phóng viên, tôi là Lục Hi Hoà."

"Lục tiểu thư, báo chí đưa tin cô gặp tai nạn giao thông ngoài ý muốn lâm vào hôn mê, bị đưa vào phòng cấp cứu, là chuyện có thật sao?"

Lục Hi Hoà mỉm cười: "Hôn mê là thật, dù sao tôi cũng thật sự bị dọa sợ, nhưng mà không có khoa trương tới mức phải vào phòng cấp cứu."

Một phóng viên nhanh mắt chú ý tới vết thương trầy da đã qua xử lý trên tay Lục Hi Hoà: "Lục tiểu thư, vết thương trên tay cô là do sự cố ngày hôm qua sao?"

Lục Hi Hoà nghiêng đầu nhìn thoáng qua tay mình, tiếp tục đáp lại: "Đúng vậy, chỉ là vết thương nhỏ bị trầy một chút thôi."

Kỷ Diễn nhìn Lục Hi Hoà trong máy tính bảng. Đối mặt với các câu hỏi của phóng viên cô đều lễ phép đáp lại, trên mặt từ đầu tới cuối một vẻ tươi cười nhẹ nhàng, đẹp đẽ ôn hoà. Giờ anh mới hiểu được, sao các fan của cô đều thích gọi cô là tiểu tiên nữ. Lúc cô đoan trang đứng đắn thật sự giống như không dính khói lửa thế gian, như một tiểu tiên nữ.

Nhưng so với đáng vẻ cô lúc này, anh thích cô của thường ngày hơn.

Tuỳ ý giương nanh múa vuốt, tuỳ ý làm bậy.

Lần họp báo này y như Thái Nguyệt dự đoán, quả nhiên có mấy phóng viên bắt bẻ lời cô, nhưng toàn bộ đều bị cô cơ trí lấy lệ đáp lại.

Thấy họp báo sắp kết thúc, một phóng viên đột nhiên đứng lên, giờ microphone không hề e dè, trực tiếp hỏi: "Lục tiểu thư, lần trước cô cùng một người đàn ông bị chụp ở tiểu khu tản bộ, xin hỏi đây có phải là sắp có tin tốt gì không?"

Phóng viên này vừa hỏi xong, phía dưới những phóng viên khác cũng nhỏ giọng bàn luận, bọn họ tuy cũng tò mò nhưng cũng không giống hán ta hỏi không chút dè dặt. Nhưng mà có người nguyên ý làm chìm đầu đàn, họ sao có thể bỏ qua. Một đám người nhìn Lục Hi Hoà chăm chăm, các ngón tay trên bàn phím vận sức chờ phát động.

Đây vốn dĩ là họp báo làm sáng tỏ sự cố giao thông ngày hôm qua, người phóng viên này không hỏi trong phạm vi họp báo ngày hôm nay, vì thế Thái Nguyệt phát huy tác dụng của người đại diện, đi tới chỗ Lục Hi Hoà lấy microphone nói: "Thật ngại quá, vấn đề này không trong phạm vi họp báo hôm nay."

"Lục tiểu thư, nếu không có gì sao lại phải chạy, mời cô thẳng thắn trả lời vấn đề này." Vị phóng viên này giống như là bất cứ giá nào cũng không buông tha cho Lục Hi Hoà.

Thái Nguyệt vừa chuẩn bị nói thêm, lại bị Lục Hi Hoà mỉm cười ngăn lại. Cô giờ mic lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía hán. Thực ra Lục Hi Hoà đối với chuyện hán hỏi cũng không hề tức giận, chỉ là cô đối với thái độ không chịu buông tha này thực sự không ưa.

Cô sao lại phải chạy, họ trong lòng không có suy nghĩ sao?

"Tuy vấn đề bạn phóng viên này hỏi không nằm trong phạm vi phỏng vấn ngày hôm nay, nhưng bạn vẫn hỏi vậy, tôi cũng phải thẳng thắn đáp lại."

"Trước tiên, chúng tôi không phải đang tản bộ, tiếp nữa, anh ấy chỉ là hàng xóm của tôi, trùng hợp gặp nhau thôi, sau đó sao lại muốn chạy." Cô tạm dừng hai giây, tiếp tục nói: "Căn bản là phản ứng theo bản năng thôi, có người đuổi thì tôi chạy, không chế không được."

Những lời Lục Hi Hoà nói làm hiện trường lại nóng lên.

"Nhưng mà mình tỉnh cũng là người, hi vọng mọi người ở đây quan tâm tới tác phẩm của tôi nhiều hơn, cho chúng tôi ít không gian riêng tư. Cuối cùng, tôi vẫn muốn kêu gọi mọi tài xế nhất định phải tuân thủ luật lệ giao thông và lái xe an toàn. Không chỉ tôn trọng người khác, mà còn tôn trọng chính mình." Lục Hi Hoà cúi chào giới truyền thông.

"Được rồi, cuộc họp báo hôm nay kết thúc ở đây. Cảm ơn các bạn phóng viên."

Sau khi Thái Nguyệt nói xong, nhân viên an ninh mở ra một lối an toàn, Thái Nguyệt bảo vệ Lục Hi Hoà rời đi.

*

Trên đường về chung cư.

Thái Nguyệt nhìn Lục Hi Hoà đang cúi đầu chơi di động, mở miệng hỏi: "Em không định nói với chị chuyện đó hả?"

Lục Hi Hoà ngẩng đầu: "Hả? Chuyện gì?"

"Đừng hòng qua mặt chị, lần trước bị paparazzi chụp được, em nói với chị là hàng xóm, hàng xóm đó không phải là Kỷ tổng sao. Hôm qua ở bệnh viện, cũng là anh ấy. Hôm nay cùng em nói chuyện điện thoại cũng là anh ấy. Nói đi, hai người các em là quan hệ gì?"

Thái Nguyệt hỏi quá trực tiếp, Lục Hi Hoà muốn lấy cớ cũng không được. Nhưng cô vốn dĩ cũng không muốn lừa chị ấy.

"Tạm thời còn chưa có quan hệ."

"Vậy sao em lại..."

"Nhưng mà em thích anh ấy."

"..."

Thái Nguyệt không đoán trước được cô lại trực tiếp như vậy, mặt một chút cũng không hề đỏ.

"Vậy anh ấy?"

"Anh ấy cũng thích em."

"..."

Mặt mũi đâu rồi?

"Em nghiêm túc sao?" Thái Nguyệt cau mày hỏi.

Lục Hi Hoà vừa định trả lời lại nghe thấy Thái Nguyệt lo lắng nói thẳm.

"Kỷ tổng là người đàn ông tốt, nếu em không nghiêm túc thì đừng gây hoạ cho người ta, em nói xem, chị có nên nhắc nhở anh ấy không?"

Lục Hi Hoà: "..."

Ha ha!

"Rốt cuộc chị là người đại diện của ai hả, không phải chị nên lo lắng cho em sao?"

Thái Nguyệt liếc cô một cái: "Em thì có gì phải lo lắng, chỉ cần em không gây hoạ cho người khác là phải cảm tạ trời đất rồi."

Hay, hay lắm, cô rốt cuộc cũng được lĩnh hội cái gọi là tình chị em hoa nhựt*, thật sự muốn hỏi cô ấy, lúc nói lời này lương tâm không thấy cắn rứt một chút nào sao?

*Tình chị em hoa nhựt: ngôn ngữ mạng, ý chỉ tình chị em bạn dì giống như hoa nhựt, mặt ngoài vĩnh viễn không héo tàn, nhưng thật ra trong nội tâm thì lại lục đục với nhau, có thể thấy hai người thân mật là vậy kỳ thật trong lòng nói trở mặt là trở mặt liền (baidu)

"Giờ em không muốn nói chuyện với chị, kể từ giây phút này trở đi, chị đã mất em."

Lục Hi Hoà không cam lòng yếu thế liếc chị ấy một cái, sau đó rất có khí thế đeo bịt mắt lên, khoanh tay lại nằm xuống.

Cô quyết định từ giờ không nói chuyện với Thái Nguyệt nữa, phải để cho chị ấy tự phản tỉnh.

Thái Nguyệt thấy cô tức giận nằm đó không nhúc nhích, khoe miệng hiện lên ý cười. Nếu là trước kia có lẽ chị ấy sẽ lo lắng, nhưng hôm qua ở bệnh viện, sau khi tận mắt thấy Kỷ Diễn, chị ấy hoàn toàn không còn lo nữa.

Cô tuy cùng Kỷ Diễn không thân thiết, nhưng Kỷ Diễn người này rất khiêm tốn, giữ mình trong sạch không hề tai tiếng, cả người toát ra một thân lãnh đạm. Người đàn ông như vậy sẽ không chơi trò ái muội, nếu là không thích người, căn bản một cơ hội cũng không có. Nhưng nếu hấn thích người, đó chính là thành tâm thành ý mà thích. Nên cô khẳng định, Kỷ Diễn chắc chắn thích Lục Hi Hoà. Một khi đã vậy, cô còn gì cần lo lắng?

Còn những lời vừa rồi, cô chỉ là nói đùa thôi. Cô lại còn không hiểu Lục Hi Hoà sao?

Tiểu tổ tông này không phải người dễ dàng động tâm. Mấy năm nay quay chụp, diễn nhiều như vậy, có không ít diễn viên bày tỏ cảm tình, cô hết thấy đều coi như không thấy. Lúc quay phim cùng bao nhiêu người nổi tiếng, quay xong ai là ai cô đều quên sạch không còn một mảnh.

Nhưng Kỷ Diễn không giống những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Anh đã về rồi

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Thẩm Quyển nhìn chú Golden to lớn đang đi theo Lục Hi Hoà: "Golden ở đâu ra vậy?"

Lục Hi Hoà vừa khom lưng đôi giày vừa trả lời cậu: "Hàng xóm."

Thẩm Quyển có hơi khiếp sợ, từ khi nào cô lại quen thuộc với hàng xóm vậy, quen thuộc đến mức có thể giúp người ta nuôi golden sao?

Sau khi đổi giày xong, Lục Hi Hòa dẫn Bảo Bảo đến ban công.

"Bảo Bảo."

"Hả?" Thẩm Quyển kỳ quái nhìn cô.

Lục Hi Hòa vừa nhìn thấy biểu cảm này của Thẩm Quyển liền biết cậu hiểu lầm, cô cười giải thích cho cậu: "Không gọi em, chị gọi nó đấy."

Thẩm Quyển theo tầm mắt của cô nhìn qua-----

Golden?

Đặt tên cho một con Golden là Bảo Bảo, khí thế của cái tên này thật đủ độc đáo.

Lần đầu tiên Bảo Bảo tới nhà của Lục Hi Hòa, hưng phấn chạy loạn trong phòng, ngửi đông ngửi tây ngửi hơi thở quen thuộc của nơi này.

"Bảo Bảo, đi nào, cùng chị tới ban công."

Lục Hi Hòa gọi một cái, Bảo Bảo lập tức ngừng tìm tòi, tung ta tung tãng đi theo, Lục Hi Hòa đặt một bát ăn đặt ở ban công cho Bảo Bảo: "Trong khoảng thời gian này em sẽ ăn cơm ở nơi này nhé, nhớ kĩ chưa?"

"Sau đó em có thể ngủ trên cái thảm lông bé ở sô pha, muốn đi vệ sinh thì tự đi tới nhà WC, hiểu chưa?"

Lục Hi Hòa vừa nói vừa đưa Bảo Bảo đi làm quen một lần qua chỗ ăn cơm, chỗ ngủ và phòng WC.

"Nó nghe có hiểu không vậy?" Thẩm Quyển tỏ vẻ hoài nghi, cậu thậm chí còn có một loại ảo giác, không phải cô đang dặn dò chú chó, mà giống như đang dặn dò một bạn nhỏ, có phải nhân hóa nó quá rồi không?

"Đương nhiên nghe hiểu, nó thích ứng rất nhanh, đúng không Bảo Bảo?"

Nghe thấy tên của mình, Bảo Bảo cọ cọ ống quần của cô, sau đó lắc lắc cái đuôi với cô.

"Xem đi, nó rất thông minh."

Lời nói của Lục Hi Hòa rất nhanh đã trở thành hiện thực.

Đúng là Bảo Bảo rất thông minh, năng lực thích ứng cũng mạnh, thời điểm ban ngày Lục Hi Hòa không có ở nhà thì tự ở trên sô pha chơi đồ chơi cho chó của mình, lúc Thẩm Quyển cho ăn thì nó cũng ngoan ngoãn ăn cơm, buổi tối khi Lục Hi Hòa về, nó thay đổi sự ngoan ngoãn như ban ngày, làm ổ bên Lục Hi Hòa làm nũng nịu các loại.

Buổi tối hôm nay Lục Hi Hòa vừa tắm rửa xong, cô thấy Bảo Bảo đang mơ màng sắp ngủ trên thảm lông bé, cô tự hỏi, quyết định gọi cho Kỷ Diễn.

Vào lúc Lục Hi Hòa gọi điện cho Kỷ Diễn, anh còn đang xử lí tài liệu, điện thoại bên cạnh ồng kêu lên, cuộc gọi đến hiện lên tên người gọi là "Lục Hi Hòa", vì thế anh duỗi tay lấy điện thoại.

"Kỷ Diễn."

"Ừ, anh đây."

Lục Hi Hòa rất thích giọng nói của Kỷ Diễn, đặc biệt là lúc nhẹ nhàng và dịu dàng như bây giờ, cô nhếch nhếch môi, ra vẻ tùy ý mà nói với Kỷ Diễn đầu bên kia: "Em gọi là muốn nói với anh một tiếng, Bảo Bảo rất ngoan."

Nghe tiếng của cô, Kỷ Diễn cong môi, sự mệt mỏi khắp toàn bộ cơ thể dường như bị cuốn trôi đi ngay lúc này, anh dựa lưng vào ghế ngồi, trong ánh mắt chứa sự thoải mái: "Em gọi điện cho anh, thật sự chỉ muốn nói với anh Bảo Bảo rất ngoan sao?"

"Hửm?"

"...Ừ."

"Vậy còn em, có ngoan không?"

Đầu bên kia thanh âm của Kỷ Diễn mang theo ý cười, trong đầu Lục Hi Hòa không nhận được hiện ra bộ dáng anh nên có lúc này, gương mặt phảng phất trở nên hồng hồng.

"Ng ngoan..... Ng ngoan ạ."

Đột nhiên Lục Hi Hòa cảm thấy mình không có tiền đồ, cách xa những hai thành phố, vậy mà vẫn bị anh chọc đến nổi mặt đỏ lên còn nói lắp, chẳng lẽ

gần đây đẳng cấp của cô giảm xuống?

Không được, cô nhất định phải hòa ván này.

"Em nhớ anh."

Quả nhiên, cô vừa nói lời này xong, đầu bên kia trầm mặc, đang lúc cô đang đắc ý, thì nghe được âm thanh của anh truyền tới từ đầu kia.

"Anh sẽ về sớm."

Lục Hi Hòa: "..."

Cô yên lặng nắm chặt góc chăn, má ối, từ khi nào anh trở nên biết chọc ghẹo như thế???

"Được... được."

Sau khi cúp điện thoại, cuối cùng Lục Hi Hòa không kiềm chế được bản thân, hưng phấn lăn một vòng trên giường, anh của nguyên bản cũng đủ hấp dẫn cô rồi, bây giờ còn biết chọc ghẹo như vậy, cô phải sống sao đây! Sắp hết máu rồi!!!

*

Tân Xuyên.

"Tiêu Minh, bây giờ đặt một vé máy bay về Ninh Hạ."

Tiêu Minh thấy mắt Kỷ Diễn đã có quầng thâm, bởi vì sai lầm này, anh đã chưa ngủ vài đêm, anh ta nghĩ nghĩ rồi đề nghị: "Ông chủ, anh có muốn nghỉ ngơi trước một đêm không, sáng mai lại về?"

"Không cần, đêm nay tôi trở về luôn, công tác bên này cậu theo dõi một thời gian đi."

"Được, tôi biết rồi ông chủ, anh yên tâm."

Kỷ Diễn xoa thái dương mệt mỏi, phát tay với Tiêu Minh: "Ừ, vậy đi đặt vé đi."

Tốc độ làm việc của Tiêu Minh rất nhanh, chưa đến một tiếng, Kỷ Diễn đã ngồi trên máy bay về Ninh Hạ.

Mấy ngày nay Lục Hi Hòa đi làm rất sớm, buổi tối về cũng muộn, cho nên trọng trách đưa Bảo Bảo đi dạo rơi vào tay Thẩm Quyến.

Chiều hôm nay, Thẩm Quyến như thường lệ đưa Bảo Bảo ra ngoài đi dạo, đúng lúc chạm mặt Lục Hi Hòa vừa về, mà lúc Lục Hi Hòa mới xuống khỏi xe bảo mẫu, Bảo Bảo còn đang ngủ đông ngủ tây ngủ cả bốn hoa ngay lập tức xông ra ngoài như một mũi tên.

"Bảo Bảo."

Lục Hi Hòa nhìn Bảo Bảo đang chạy như bay về phía mình, cô mỉm cười ngồi xổm xuống, cô biết chắc chắn Bảo Bảo sẽ không nhào thẳng tới chỗ cô, quả nhiên, lúc Bảo Bảo tới gần cô thì giảm tốc độ lại, may mà Kỷ Diễn dạy tốt.

Bảo Bảo rầm rì dùng mũi cọ vào lòng bàn tay cô, hưng phấn di chuyển loạn xung quanh cô.

Lục Hi Hòa ôm mặt nó một lúc rồi mới đứng dậy: "Đi thôi, về nhà đi."

"Em nấu cơm chưa?" Lục Hi Hòa hỏi Thẩm Quyến cách đó không xa.

Thẩm Quyến yên lặng nhìn cô: "Chị thực sự coi em là bảo mẫu à?"

"Em trai không phải bảo mẫu của chị gái sao?" Lục Hi Hòa trả lời cậu một cách dĩ nhiên.

"Nhà người ta đều là chị gái chăm sóc em trai, chị thì sao?"

Lục Hi Hòa mỉm cười với cậu, làm một cái nắm tay: "Em xác định muốn chị chăm sóc sao?"

Thẩm Quyến: "...Coi như em chưa nói gì đi."

"Thế mới ngoan chứ."

Lúc hai người đang cười cười nói nói, một chiếc Audi màu đen đi tới từ bên trái bọn họ.

"Ông chủ, sao Tiểu Minh không về với anh?" Bạch Dư kì quái hỏi.

Nhưng lời của cô ấy không được Kỳ Diễn đáp lại, cô ấy nghi hoặc nhìn Kỳ Diễn từ kính chiếu hậu, thì phát hiện lúc này Kỳ Diễn đang nghiêng người về sau không biết nhìn cái gì, thẳng đến lúc xe rẽ xong, anh mới ngồi thẳng người.

"Cô mới hỏi cái gì?"

"À?"

"Tôi hỏi sao Tiêu Minh không về với anh?"

"Một ít việc còn lại cần cậu ấy ở lại xử lý một chút, có vấn đề gì sao?"

"Không.... Không có."

"Dừng ở phía trước đi."

"Được ạ."

Lúc tới gần tầng sảnh, Lục Hi Hòa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, dáng người cao dài, đứng thẳng tắp giống như cây tùng cây bách, cô có chút không tin nổi, còn chưa làm ra động tác gì, Bảo Bảo bị cô dùng dây giữ đột nhiên giãy lên chạy như bay về phía người nọ.

"Bảo Bảo." Lục Hi Hòa thấy nó thoát khỏi dây, cũng biết người đứng ở nơi đó là ai.

Đúng là Kỳ Diễn, áo sơ mi màu trắng gạo, quần tây đen, áo khoác vắt trên cánh tay, ngực Lục Hi Hòa bay ra mấy trái tim phấn hồng, mới có mấy ngày không gặp, sao Kỳ Diễn lại trở nên đẹp như vậy?

Bảo Bảo đối với Kỳ Diễn không có một tí cổ kị, không có bất cứ sự hòa hoãn gì, nhào thẳng tắp vào lòng Kỳ Diễn, có thể nó đã xem nhẹ trọng lượng của mình, Kỳ Diễn bị nó bỏ nhào đến cũng không chịu được mà phải lùi về sau hai bước mới đứng vững được, nó hưng phấn nhắm thẳng đầu vào lòng Kỳ Diễn, Kỳ Diễn duỗi tay sờ đầu nó, lúc này mới buông nó xuống, cầm dây của nó.

"Chủ của Bảo Bảo sao?" Thẩm Quyến hỏi.

"Đúng vậy."

"Hàng xóm?" Thẩm Quyến lại hỏi.

"Ừ."

Thời điểm Kỳ Diễn còn cách vài bước, Lục Hi Hòa ném Thẩm Quyến đi, chạy chậm qua chỗ Kỳ Diễn: "Anh đã về rồi."

Giọng nói của Kỳ Diễn mát lạnh: "Ừ, đã trở lại."

Lục Hi Hòa bị anh mê hoặc, Kỳ Diễn thật sự đẹp quá đi.

"Chị." Lúc này Thẩm Quyến đã chạy tới cạnh Lục Hi Hòa.

"Ừ..... Giới thiệu một chút, Thẩm Quyến, em trai em, A Quyến, đây là Kỳ Diễn, hàng xóm của chị."

Hàng xóm?

Kỳ Diễn tỉnh bơ liếc Lục Hi Hòa một cái, tiện đà ôn hòa đưa tay với Thẩm Quyến: "Chào cậu."

Thẩm Quyến cũng đưa tay, hai người nhẹ nhàng bắt tay, lễ phép đáp lại.

"Chào anh."

Bảo Bảo bị Kỳ Diễn dẫn về nhà, Lục Hi Hòa nhìn Thẩm Quyến ở bếp nấu cơm tối, ánh mắt quét qua thức ăn chớ ở tủ bát, mắt đen sáng ngời, cô đi qua cầm lấy túi thức ăn chớ sau đó nói với Thẩm Quyến trong bếp.

"A Quyến, thức ăn của Bảo Bảo còn sót ở đây, chị đem trả cho người ta."

"Vâng ạ."

Lục Hi Hòa ra về trấn định đi ra cửa, đợi Thẩm Quyến xoay người sang chỗ khác xào rau, cô đột nhiên tăng tốc độ, chạy vội vàng đến cửa, sau khi đổi giày liền mở cửa xông ra ngoài.

P/s: chương sau ô Quyến làm tôi tức cái mình ấy mn, tức áaaa

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Không phải nói muốn hôn anh sao

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Lúc Lục Hi Hoà gõ cửa, Kỳ Diễn vừa thay quần áo từ phòng ngủ đi ra.

Bão Bão vốn nằm ở ban công giờ đang chạy quanh ở huyền quan, một bên vẩy đuôi, một bên nhìn nhìn Kỳ Diễn, trong miệng rì rầm, thoạt nhìn như gấp không chờ nổi. Kỳ Diễn thấy bộ dạng này đã đoán được người ngoài cửa là ai.

Anh cong khoe miệng, sau đó đi tới huyền quan. Vừa mở cửa liền thấy Lục Hi Hoà đang đứng đó.

Lục Hi Hoà giờ đồ ăn của Bão Bão lên trước mặt anh: "Đồ ăn của Bão Bão ở chỗ em, giờ em mang qua đây."

Kỳ Diễn không nhận lấy, ánh mắt nặng nề nhìn cô: "Thật sự chỉ vì mang đồ ăn của nó đưa cho anh sao?"

Lục Hi Hoà chớp chớp mắt, ý cười trên mặt càng đậm. Giấy tiếp theo cô đột nhiên nhào tới chỗ Kỳ Diễn, đôi tay gắt gao vòng quanh cổ anh.

"Em rất nhớ anh, cực kì cực kì nhớ."

Đôi mắt Kỳ Diễn luôn lãnh đạm bạc tình lúc này gọn sóng. Anh đưa cánh tay thon dài ôm lấy vòng eo tinh tế của cô, dùng sức xiết lấy, làm cả người cô hoàn toàn dán sát trước ngực anh. Thân hình cô gái thơm mát mềm mại, cứ như vậy ôm lấy cô, Kỳ Diễn cảm thấy một thân một mối đều được rũ bỏ.

Chớp mũi Lục Hi Hoà tràn ngập hơi thở nhàn nhạt đầy hormone nam tính của Kỳ Diễn.

Cô hình như thật sự rất thích Kỳ Diễn.

Hơi thở của anh, nhiệt độ cơ thể của anh làm cô mê muội. Cô thích tay anh, khuôn mặt anh, giọng nói của anh. Nhưng cô thích nhất vẫn là anh.

Bàn tay thon dài của Kỳ Diễn từng chút vỗ về đỉnh đầu cô. Cô cứ ngoan ngoãn như vậy tựa trong ngực của mình, quạnh quẽ trong lòng anh giờ khắc này đều mềm mại đến rối tung rối mù. Trước giờ anh chưa từng nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày như vậy. Nhưng mà việc thế này rốt cuộc ai có thể đoán ra được đây?

"Anh cũng vậy."

Giọng nói nam tính khàn khàn vang lên trên đỉnh đầu, Lục Hi Hoà cảm thấy có một luồng điện không rõ xẹt qua trong lòng, mang theo một sự rung động khó tả.

Cô ngẩng đầu, vì ngược sáng nên ngũ quan anh lúc này ôn hoà, một đôi mắt thâm thúy ôn hoà đang nhìn cô. Vì thế mà cô theo bản năng nuốt nước miếng, Kỳ Diễn như vậy thật sự rất mê người, có đôi chút muốn gục ngã, phải làm sao bây giờ?

"Kỳ Diễn, em muốn hôn anh."

Âm thanh của cô như giọt nước rơi vào xuống hồ, vang lên dễ nghe, cổ tình sinh ra một chút mê hoặc. Trong thoáng chốc Kỳ Diễn thấy trong đầu như có thứ gì đó đột nhiên đổ xuống. Cô gái trong ngực tươi cười, đẹp dễ sáng lạn, đôi mắt xinh đẹp đào hoa như phát sáng.

Khoe miệng Kỳ Diễn đột nhiên căng thẳng. Giấy tiếp theo Lục Hi Hoà cảm thấy bàn tay trên eo cô đột nhiên xiết lại. Ngay sau đó cô bị ép tới trước cửa, hàm dưới bị hai ngón tay của anh nắm lấy, hơi thở ấm áp gần trong gang tấc. Cô phối hợp nhắm mắt lại.

"Chị." (Tức cái mình ghê á trờiiiiii)

"Nên về ăn cơm rồi."

Giọng nói ngoài cửa không trong dự đoán vang lên.

Chân Lục Hi Hoà đột nhiên mềm nhũn, may thay Kỳ Diễn đã nhanh tay lẹ mắt ôm eo cô đỡ lên. Dựa theo tiếng nói, có lẽ Thẩm Quyển đang đứng ở cửa nhà cô. Cô duỗi tay vỗ về lên ngực, thấp giọng nói: "Giết mình... Làm em sợ muốn chết."

Cô ngẩng đầu nhìn Kỳ Diễn, thấy sương mù dày đặc trong mắt anh còn chưa tan đi hết. Tâm tư ngổn ngáy khó nhin, nhưng lại cố ý không đúng lúc mà gọi, vì thế chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Anh buông em ra, em phải đi về."

Người trước mặt vững như bàn thạch không động đậy, đôi tay to thon dài vẫn nắm eo cô như cũ: "Không phải nói muốn hôn anh sao?"

Lục Hi Hoà chụp lấy cánh tay Kỳ Diễn: "Lần sau lần sau, lần sau đi."

"Đình đông đình đông -----"

Thẩm Quyển ở ngoài nhấn chuông cửa.

Lúc này Lục Hi Hoà đang bị Kỳ Diễn đè trên cánh cửa. Tiếng chuông cửa ngày thường còn dễ nghe lúc này lại cực kì chói tai. Cô cảm giác tai mình muốn điếc luôn rồi. Bên tai bỗng nhiên thấy ấm áp, đôi bàn tay luôn đặt trên eo giờ lại đang nhẹ nhàng xoa tai cô.

"Đỡ chút nào không?" Giọng anh rất nhỏ lại ấm áp, dán trên vành tai cô, tiếng nói khiến cả người Lục Hi Hoà đều muốn mềm nhũn.

"Chị ơi?" Tiếng Thẩm Quyển cách cánh cửa truyền vào.

Lục Hi Hoà nhanh chóng thu những suy nghĩ kiểu điếm đồ lại, lúc này Kỳ Diễn mới buông cô ra. Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Anh đừng nhích qua bên cạnh một chút đi."

Kỳ Diễn: "..."

Nhưng anh vẫn thoả hiệp lùi về phía sau vài bước, nhìn cô sửa lại tóc, lúc này mới trấn định ra mở cửa.

Ngay lúc Thẩm Quyển chuẩn bị nhấn chuông thì cửa mở.

"Đừng ấn nữa, chị nghe thấy rồi." Cô nói với cậu.

"Vậy sao giờ chị mới mở cửa."

"Không phải là do cùng anh ấy nói thêm vài câu nữa sao?"

Kỳ Diễn nghe Lục Hi Hoà hợp tình hợp lý đáp lại, khoé miệng khẽ nhếch, sau đó đi tới chỗ hai chị em.

"Anh Kỳ." Thẩm Quyển lễ phép chào hỏi Kỳ Diễn một tiếng.

"Ừ." Kỳ Diễn gật đầu với cậu.

"Anh vừa mới về à?"

"Ừ."

Thẩm Quyển qua gọi Lục Hi Hoà về ăn cơm, nhưng vừa mới mở miệng hỏi người ta một câu rồi lại đi luôn có vẻ không hay lắm, nên khách khí hỏi: "Anh Kỳ, chắc anh còn chưa ăn cơm, hay là qua ăn một chút không?"

"Được."

Thẩm Quyển: "..."

Lục Hi Hoà im lặng lấy tay che miệng, cô không kiềm chế được cong cong khoé miệng. Cô không tin Kỳ Diễn không hiểu lời Thẩm Quyển nói chỉ là khách khí mà thôi. Nếu là trước đây Kỳ Diễn nhất định sẽ nhẹ nhàng từ chối, nhưng không, bây giờ cứ thế giả ngu giả ngơ mà đồng ý rồi.

*

Thẩm Quyển không làm nhiều đồ ăn, bốn món một canh, nhưng mà vẫn đủ cho ba người họ ăn.

"Anh Kỳ đang làm việc ở đâu vậy?" Thẩm Quyển như tùy ý hỏi Kỳ Diễn.

"Một công ty giải trí."

"Công ty giải trí, vậy xem như là cùng ngành với chị em sao?"

"Cũng có thể nói vậy, đều là một vòng tròn cả."

"Nhân tiện e có thể tên công ty một chút không?"

Lục Hi Hoà kỳ quái nhìn Thẩm Quyển, sao hôm nay cậu lại khác thường vậy? Bình thường không có lòng hiếu kỳ, cũng chưa bao giờ chủ động nói

chuyện với người khác nhiều như vậy.

"Công ty điện ảnh Thiên Ngu."

"Thiên Ngu..." Hai chữ này ở đầu lưỡi Thẩm Quyến quay cuồng một vòng.

Chính là một trong mười công ty mạnh nhất trong ngành giải trí? Từ từ ---

Vừa rồi lúc giới thiệu chị gọi anh ấy là gì? Kỳ Diễn? Nếu cậu nhớ không nhầm, tên ông chủ Thiên Ngu chẳng phải là Kỳ Diễn sao? Trùng tên trùng họ với ông chủ, chắc không có chuyện trùng hợp vậy chứ?

Thẩm Quyến im lặng đánh giá Kỳ Diễn. Người đàn ông đối diện dung mạo tuấn lãng, ăn nói nhã nhặn, trên người có khí chất lãnh đạo...

"Anh... là ông chủ của Thiên Ngu?"

"Công ty là của ba anh, anh chỉ thay ông ấy quản lý thôi." Kỳ Diễn ôn hoà nói.

Thẩm Quyến: "..."

"Ăn cơm đi, không ăn lại nguội hết." Lục Hi Hoà nói.

"Ừ."

Sau khi ăn uống dọn dẹp xong, Lục Hi Hoà tiễn Kỳ Diễn ra cửa. Cô vừa quay lại liền thấy Thẩm Quyến đang dựa vào cửa nhìn mình.

"Em làm gì mà nhìn chị như vậy?"

"Chị, nói thật, chị thích người ta phải không?"

Lục Hi Hoà trừng mắt nhìn cậu "Sao em lại chỉ thấy chị thích anh ấy, không thấy được anh ấy càng thích chị hơn sao?"

Thẩm Quyến: "..."

"Nhưng mà vừa rồi em dò hỏi cận kề vậy làm gì?"

"Ừm... tùy tiện hỏi chút thôi." Thẩm Quyến che dấu nói.

"Ồ, nói thật mau, có phải em quan tâm chị không?"

Cậu thiếu niên đứng thẳng người, sắc mặt có chút mất tự nhiên: "Chị cảm thấy thế thì coi như là thế đi... Em về phòng đây."

Lục Hi Hoà nhìn bóng dáng cậu, trong lòng thấy ấm áp. Cô và Thẩm Quyến tuy không phải chị em ruột thịt, nhưng chung sống bên nhau mười năm, tình cảm đã sớm vượt qua cái gọi là huyết thống. Cô thực sự biết ơn khi có thể gặp được Thẩm Lan Du, cũng thực sự biết ơn khi Thẩm Quyến có thể trở thành em trai mình. Tuy cậu không nói nhiều, cũng không nhiệt tình, nhưng cô hiểu rõ, Thẩm Quyến thật sự coi cô là chị.

Trên thế giới này, huyết thống không thể thay thế cho tất cả, chỉ có chung sống cùng nhau mới coi như người một nhà.

Lục Hi Hoà nằm trên giường nhìn trần nhà, rất nhàm chán, không ngủ được.

Không biết giờ Kỳ Diễn đang làm gì, anh còn đang xử lý văn kiện, hay đã ngủ rồi nhỉ?

Nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh...

Lục Hi Hoà thấy mình không thể nghĩ tới anh nữa. Vì cô phát hiện cô càng nghĩ tới lại càng nhớ anh, muốn gặp anh, ước rằng anh đứng trước mặt mình ngay lúc này. Cứ thế nhẩn nhẩn hơn nửa tiếng, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi với lấy di động trên tủ đầu giường.

Tiểu tiên nữ: Anh ngủ chưa?

JY: Chưa.

Tiểu tiên nữ: Em nhớ anh, làm sao bây giờ?

Tin nhắn này cô gửi đi mấy phút vẫn không thấy hồi âm.

Chuyện gì vậy?

Sao anh lại không trả lời?

Lúc cô sắp phát điên tới nơi thì anh rút cuộc trả lời.

JY: Giờ muốn gặp anh không?

Hả???

Tiểu tiên nữ: Ý anh là sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Em như vậy anh có muốn không

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Lục Hi Hoà từ phòng ngủ đi ra, không bật đèn mà cứ vậy rón rén trong bóng tối từ phòng khách mò ra tới huyền quan. Lúc đặt tay lên tay nắm cửa, cô cố ý nhìn qua cửa phòng Thẩm Quyến, lúc này vẫn như cũ đóng chặt. Vì thế cô mới cực kỳ cẩn thận mở cửa, sau đó đi ra ngoài.

Oa, cảm giác này cực kì giống trước kia khi trốn học đi tiệm net, lo lắng đề phòng các kiểu, kích thích quá!

Cô vừa ra khỏi cửa liền thấy Kỷ Diễm đang dựa ở cạnh cửa. Hình như anh tắm xong không lâu, tóc còn chưa khô hẳn, dáng người cao dài trong bộ đồ thoải mái, cả người mang lại cảm giác tươi mát.

"Kỷ Diễm". Cô vui vẻ gọi anh một tiếng, nhưng mà không dám lớn tiếng, chạy tới chỗ anh. Hắn là anh mới tắm xong không lâu, mùi sữa tắm trên người vẫn chưa mất đi, mùi hương thơm mát, cô rất thích.

"Ừm." Kỷ Diễm đứng thẳng người.

Chỉ một từ đơn này của Kỷ Diễm làm Lục Hi Hoà nhạy cảm phát hiện ra không thích hợp: "Anh sao vậy?"

Sao có chút cảm giác lãnh đạm nhỉ?

"Hi Hoà, anh có lời muốn nói với em."

Anh nghiêm túc như vậy, sao cô lại thấy bất an nhỉ? Vì thế cô mở miệng ngăn anh lại.

"Chờ đã, anh muốn chúng ta ở trên hành lang này nói chuyện sao?"

Kỷ Diễm kéo tay mềm nhũn của cô: "Vậy chúng ta vào trong rồi nói."

Bàn tay anh ấm áp khô ráo, bắt an trong lòng Lục Hi Hoà tan đi không ít. Nên cô đưa tay nắm lấy bàn tay anh.

"Em ngồi xuống sofa trước đi."

"Được."

Kỷ Diễm rót cho cô một ly nước ấm đặt trên bàn trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh. Lục Hi Hoà bị anh làm cho mất hết kiên nhẫn, nghiêng người hỏi.

"Anh muốn nói với em cái gì?"

Vừa rồi sau khi ăn cơm trở về, Kỷ Diễm ngồi trên sofa thật lâu. Trong khoảng thời gian này, anh đem tình cảm của bản thân suy nghĩ cẩn thận.

Anh biết cô ấy thích mình, anh cũng thích cô, chuyện này không có gì phải nghi ngờ. Nhưng vừa rồi Thẩm Quyến một phen hỏi thăm làm anh ý thức được, anh còn chưa chính thức nói với cô ý muốn chân thật của mình. Như vậy đối với cô mà nói là không công bằng, cũng không có trách nhiệm.

Nếu nói lúc trước anh không đáp lại là vì cảm tình của anh với cô còn mơ hồ. Nhưng hiện tại, anh so với bất cứ ai đều rõ ràng, anh thích cô, so với mình tưởng tượng còn thích hơn nữa.

"Anh nghĩ chúng ta có phải nên đem quan hệ của hai đứa nói rõ ràng một chút?"

"Cái gì... anh có ý gì?" Đứng nhìn cô hiện tại đáng vẻ trấn định tự nhiên, chỉ cô mới biết mình đang khản trương cỡ nào.

"Anh năm nay 30 tuổi, lớn hơn em tám tuổi, ở nước ngoài sống bốn năm, ở nước ngoài có một phần gia sản của anh, hiện tại anh ở trong nước quản lý một công ty giải trí, có một em gái cùng cha khác mẹ, anh như vậy có khả năng không tốt giống như em tưởng tượng đâu, anh có chứng ám ảnh cưỡng chế, có thói quen sạch sẽ, không thích có người phá vỡ sinh hoạt tiết tấu sinh hoạt của mình..."

Nghe anh nói, Lục Hi Hoà không khỏi nín thở: "Anh... anh nói với em chuyện này làm gì?"

Kỷ Diễn nhìn về phía cô ánh mắt ôn nhu, anh đưa tay nắm lấy hai tay cô đang đặt trên đùi, nắm vào lòng bàn tay mình, nhỏ nhỏ, mềm mại, tinh tế. Anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ xát mu bàn tay cô.

"Anh nói một hồi đó là cuối cùng muốn hỏi em một câu, anh như vậy, em có còn nguyện ý chấp nhận anh không?"

Thật ra lúc anh nói một hồi lâu như vậy, cô có dự cảm anh sau đó hẳn là có lời muốn nói. Nhưng tới lúc anh thực sự nói ra, trong đầu cô vẫn trống rỗng một hồi.

Cô cảm nhận được tầm mắt của Kỷ Diễn dừng trên người mình, không giống như lúc đầu lãnh đạm xa cách, cũng không giống mấy giờ trước bùng cháy mãnh liệt, mà là xua nẩy chưa từng có một vẻ ôn nhu mềm mại.

Anh cứ như vậy buông bỏ sự kiêu hãnh, chỉ vì chờ câu trả lời của cô.

Lục Hi Hoà nói không nên lời cảm xúc của mình lúc này, nhưng cô rất rõ ràng, trong lòng cô đã bị sự cảm động lấp đầy, nên cũng nắm chặt lấy bàn tay anh.

"Em năm nay 22, có một em trai khác cha khác mẹ, nghề nghiệp là diễn viên, tính cách em không rõ ràng, khi tốt khi xấu, cụ thể phải tùy tình huống, đôi khi cũng sẽ không khống chế được chính mình, em cũng có chút tùy ý, không có khuôn mẫu, làm việc cũng chỉ nhiệt tình được ba phút, em như vậy, anh có muốn không?"

Kỷ Diễn thở dài một hồi, đáy mắt nổi lên ý cười ấm áp, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

"Muốn, đương nhiên muốn." Thanh âm khàn khàn cảm tính.

Khoé miệng Lục Hi Hoà không kiềm chế được nhếch lên, đưa tay ôm lấy eo anh: "Em cũng muốn."

Lục Hi Hoà cảm thấy cả người như đang phiêu ở trên mây, cảm giác không chân thật chút nào. Từ lúc bắt đầu cô đối với Kỷ Diễn tìm mọi cách trêu chọc, mà anh vẫn luôn cố ý giữ khoảng cách với cô. Có một đoạn thời gian, cô cảm thấy Kỷ Diễn không thích mình. Nhưng anh lại đột nhiên vì cô mà mất khống chế, hoà hiệp với cô, không nói tiếng nào mà bao dung, sùng nịnh lại làm cô cảm thấy thật ra anh vẫn thích mình.

Đặc biệt là lần đó cô xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn, khi cô tỉnh lại từ cơn ác mộng, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy lại là anh, làm cô vốn rất sợ hãi lại được trấn an. Giống như chỉ cần nhìn anh một cái, mọi nỗi sợ hãi đều có thể tiêu tan.

Cô nói mình làm chuyện gì đều chỉ có thể nhiệt tình được ba phút, nhưng việc thích anh lại kiên trì rất lâu, hơn nữa cô cảm thấy mình vẫn sẽ luôn kiên trì như vậy.

"Hi Hoà."

"Dạ?" Lục Hi Hoà thưởng thức ngón tay thon dài của anh, chơi vô cùng vui vẻ, nghe được Kỷ Diễn gọi liền trả lời.

Kỷ Diễn rút tay mình từ tay cô ra, sau đó dừng lại trên vai cô rồi đẩy ra một chút, làm tầm mắt cô có thể thấy mình.

Lục Hi Hoà nghi hoặc nhìn anh: "Sao vậy?"

"Chúng ta giờ được xem như chính thức ở bên nhau đúng không?"

"Ừm, đúng vậy." Lục Hi Hoà gật đầu.

"Vậy lời em nói còn tính không?" Tiếng anh trầm lắng êm tai.

"Em nói gì?"

"Mấy tiếng trước, em nói lần sau lại hôn, giờ xem như là lần sau nhỉ?" Người con gái da thịt trắng nõn như tuyết, cơ thể thơm mát mềm mại, mắt đào ngời sáng lại nhu hoà. Anh vừa nói vùng dùng tay tinh tế cọ xát cánh môi cô, đôi môi vốn đỏ thắm sau một phen dầm vò lại càng thêm kiều diễm.

"Ừm... nên vậy... ừm" Lục Hi Hoà còn chưa nói xong đã bị môi anh bao phủ.

Kỷ Diễn không thể tiếp tục nhẫn nại bên hôn tới.

Môi lưỡi anh nóng bỏng, không hề cho cô cơ hội lùi bước, trực tiếp mở miệng cô đang ngậm chặt tiến vào. Đầu lưỡi anh ẩm ướt lại linh hoạt, quấn lấy lưỡi cô, không ngừng phác hoạ, thăm dò, mút mát, khuấy đảo, trong khoang mũi cô ngập tràn hơi thở mát lạnh của anh.

Lục Hi Hoà không khỏi cảm thấy đầu óc choáng váng, phía sau gáy bị anh giữ chặt một hồi lại càng có xu hướng bị đè nặng. Cô cảm giác được môi lưỡi của anh đang làm đầu lưỡi và khoé miệng cô tê dại. Nhưng mà người này lại ăn không biết mệt, làm cả người cô nhũn ra vô lực. Cô thuận thế dựa vào người anh, lại bị anh ôm xoay một vòng rồi đề trên sofa.

Lúc này, cả người anh hoàn toàn dựa trên sofa, phía sau là sofa mềm mại, phía trước người lại là thân hình rắn chắc của anh. Tay cô không biết từ lúc nào đã nắm chặt lại, nhưng vẫn đặt trên vai anh.

Cô cảm giác mình như con cá bị mắc cạn, thiếu oxy cực độ. Ngay lúc cô cảm thấy mình sắp đứt hơi tới nơi, Kỷ Diễn mới buông ra, cô cơ hồ theo bản năng mà mở miệng thở dốc. Nhưng cô còn chưa kịp thở xong, giấy tiếp theo hô hấp chợt ngừng lại.

Kỷ Diễn đúng là đã rời khỏi môi cô, nhưng lúc này lại trực tiếp tiến tới vành tai cô, đôi môi nóng bỏng lần theo từ vành tai, rồi lại tới gáy, xuống chút nữa lại là xương quai xanh. Anh càng đi xuống, tiết tấu hơi thở của cô lại càng hỗn loạn.

"Kỷ... Kỷ Diễn..." Cô không nhận được thấp giọng gọi tên anh.

Thanh âm cô lúc này rất cuộc có bao nhiêu nhu mì, Lục Hi Hoà trong lúc hỗn loạn có lẽ chính mình cũng không biết, nhưng tâm Kỷ Diễn đang đặt trên người cô lại rõ ràng hơn ai hết.

Anh không phải một người đam mê dục vọng, nhưng sự tự chủ vốn làm anh tự hào lại không có chút tác dụng nào trên người cô.

Ở khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Kỷ Diễn vẫn tự kìm chế chính mình lại. Cô nhắm mắt dựa vào lồng ngực anh, khuôn mặt trắng nõn giờ lại như rặng mây đỏ hồng, kéo dài đến tận xương quai xanh. Hơi thở cô không thông, thở hỗn hển từng hơi. Nhìn đáng vẻ cô lúc này, anh cảm thấy mình doạ cô sợ rồi.

Anh đưa tay nhẹ nhàng xoa gò má mềm mại, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn in lên trán cô một nụ hôn.

"Trở về đi, ngoan."

Anh sợ giờ không tiễn cô về, đêm nay cô thực sự không về nổi.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hai người chuẩn bị công khai sao

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Kỷ Diễn nhận được tin nhắn WeChat của Lục Hi Hoà lúc anh đang có cuộc họp. Ngồi phía dưới đều là trụ cột của công ty, toàn những nhân vật có tiếng trong làng giải trí.

"Ông —"

Điện thoại rung, màn hình đang tối đen sáng lên.

Mọi người nhìn Kỷ tổng hợp chưa bao giờ để ý tới tin nhắn lại đưa tay qua lấy điện thoại.

Tiểu tiên nữ: Em bên này sắp chụp hình xong rồi, đáng yêu/

Khoé miệng Kỷ Diễn khẽ nhếch lên rất nhẹ, sau đó làm như không có gì trả lời tin nhắn của Lục Hi Hoà.

YJ: Khoảng mấy giờ?

Mọi người kinh ngạc, một đám hai mặt nhìn nhau, bọn họ chắc là không nhìn nhầm đi, Kỷ tổng vừa cười, lại còn trả lời tin nhắn?

Ai mà không biết bây giờ Kỷ Diễn chính là kim cương vương lão ngũ, minh tinh lớn nhỏ rồi thiên kim đại tiểu thư khom lưng vì anh nhiều không đếm xuể. Đặc biệt là nhóm diễn viên nữ trong công ty, có ai mà không có vài phần ảo tưởng với Kỷ Diễn. Nhưng cũng vì là công ty nhà mình nên họ so với ai khác

càng rõ ràng hơn, loại người như Kỳ Diễn chỉ có thể đứng nhìn từ xa là tốt rồi.

Nhưng mà vừa rồi, vị Kỳ tổng chỉ có thể ngấm nhìn từ xa lại cười cười trả lời tin nhắn, chỉ bằng việc anh thực sự cười thôi bọn họ có thể khẳng định đầu bên kia tuyệt đối là nữ. Nếu không Kỳ tổng của bọn họ sao có thể cười cung chiêu như thế?

"Tiếp tục cuộc họp, tôi còn đang nghe đây." Kỳ Diễn không ngẩng đầu lên nói.

"À... được..." Nghe được tiếng Kỳ Diễn, người đang báo cáo còn đang sững sờ giờ mới tỉnh lại.

Một nhóm người ngồi theo dãy dài rất tự giác theo thứ tự mà báo cáo, mà người đàn ông ngồi phía trên kia ngón tay không rời khỏi màn hình, khoé miệng nhếch lên.

Người khác không biết, nhưng Tiểu Minh ngồi bên cạnh Kỳ Diễn lại rõ ràng. Có thể làm cho ông chủ lúc mở họp lại mở WeChat nấu cháo ngoài nữ thần ra, anh ta tìm không ra người thứ hai.

"Chị Nguyệt, chị có thấy hôm nay tâm tình chị Hy đặc biệt tốt không?" Doanh Doanh nhích lại gần Thái Nguyệt nhỏ giọng nói.

Đúng lúc Thái Nguyệt vừa nhìn Lục Hi Hoà, tiểu tổ tông này từ lúc bắt đầu chụp hình, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là lấy điện thoại bấm không ngừng, ý cười ngọt ngào trên mặt không che giấu chút nào. Doanh Doanh tuổi còn nhỏ chắc còn mờ mịt, nhưng cô lớn hơn họ vài tuổi, cũng coi như người từng trải, Doanh Doanh nhìn không ra, cô lại có thể không nhìn ra sao?

Chắc là tiểu tổ tông này đạt được ý nguyện rồi.

Nhìn cô lại không khỏi có chút cảm khái, có loại cảm giác heo mình vất vả nuôi lớn bị người ta ăn mất. Nhưng mà lời này cô cũng không dám làm trò mà nói ra, nếu không tiểu tổ tông này mà bùng nổ, cô lại phải đi dỗ ngọt.

"Cô ấy có ngày nào mà không cao hứng?"

"Dạ?"

Doanh Doanh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chị Nguyệt nói hình như cũng rất hợp lý. Chị Hy hình như ngày nào cũng vui vẻ, không gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng cô ấy.

"Được rồi, em đi làm việc của em đi."

"Dạ, được."

Sau khi Doanh Doanh rời khỏi đó, Thái Nguyệt liền đi qua chỗ Lục Hi Hoà. Cô chắc là quá chuyên chú, Thái Nguyệt đi tới trước mặt cũng không thấy.

"Cũng không biết đường mà che giấu chút hả?"

Tiếng Thái Nguyệt thanh linh từ phía trên vang lên, Lục Hi Hoà sợ tới mức suýt nữa ném luôn điện thoại.

"Chị Nguyệt, chị đi kiểu gì mà không chút tiếng động nào vậy, làm em sợ muốn chết."

Thái Nguyệt ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, trả lời: "Không phải chị đi không tiếng động, mà do em quá chú tâm."

"À..."

Có sao???

Thái Nguyệt nhìn thoáng qua xung quanh, xác định không có người tới gần mới nhỏ giọng hỏi cô ấy, "Em cùng cậu ấy sao rồi?"

Lục Hi Hoà cũng không muốn lừa cô ấy, vì công ty không cho phép nghệ sĩ giấu diếm yêu đương. Nếu cô cùng Kỳ Diễn công khai chuyện ở bên nhau, có rất nhiều việc cần có sự trợ giúp của người đại diện. Hơn nữa cô cùng Thái Nguyệt hợp tác nhiều năm như vậy, cô rất thân thiện cùng cô ấy ăn ngay nói thật.

"Bọn em ở bên nhau rồi."

Tuy trong lòng Thái Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, nhưng mà tới lúc nghe chính miệng Lục Hi Hoà nói ra cô vẫn sững sờ một lúc.

Trong cái vòng tròn này không biết bao nhiêu người yêu thích ông chủ Thiên Ngu, mà nghệ sĩ nhà mình lại cứ thế mà tóm được, cô ngấm lại đều thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Hai người chuẩn bị công khai sao?"

Lục Hi Hoà lắc đầu, "Em không biết anh ấy nghĩ thế nào, nhưng trước mắt em không có ý định công khai, chờ cho tình cảm ổn định một chút rồi nói sau."

Nghe Lục Hi Hoà nói vậy, vui sướng trong lòng Thái Nguyệt không khỏi nhặt vài phần. Nếu không công khai, đương nhiên là muốn che giấu, cùng paparazzi đánh ngăm. Mà đây lại là một cái **, không biết tới lúc nào sẽ bùng nổ. Đến lúc đó nói dễ nghe thì là kết giao quan hệ bình thường, còn nói khó nghe, lời nào cũng có thể nói được.

Lục Hi Hoà thấy Thái Nguyệt cau mày thì đại khái đoán được cố kỵ trong lòng cô ấy, liền trấn an nói: "Chị không cần quá lo lắng, thuận theo tự nhiên là được."

Hơn nữa cô tin tưởng quan hệ của cô và Kỳ Diễn dù có công khai, anh cũng có biện pháp làm cho ổn thoả.

Thái Nguyệt thấy đáng vẻ chắc chắn của cô ấy, lo lắng trong lòng cũng vơi đi vài phần. Cùng lắm thì bọn họ càng cẩn thận hơn là được.

"Đúng rồi chị Nguyệt, sau khi kết thúc mọi người không cần đưa em về đâu."

"Sao vậy?"

"... Ừm, anh ấy muốn tới đây đón em"

Thái Nguyệt nghe giọng cô ấy tươi cười, lại nhìn khoẻ miệng nhếch lên, niềm vui không giấu nổi nơi đáy mắt, không khỏi cảm thán, tuổi trẻ thật là tốt.

"Chị biết rồi, em tự mình chú ý một chút."

"Vâng."

*

Lúc chụp hình, Lục Hi Hoà cảm thấy Mạnh San San rõ ràng có tiến bộ.

Cũng phải thôi, khoảng thời gian này bị Đường Giáng tra tấn không ít, cứ bị tra tấn như vậy, muốn không có chút tiến bộ nào là không thể. Nhưng cô ta nếu có thể tiến bộ cũng chứng minh được cô ta không đến nỗi quá ngốc, ít nhất còn muốn tiến bộ.

Mạnh San San dường như thu liễm đi nhiều, không giống lúc trước ra vẻ một tiểu minh tinh làm bộ làm tịch. Nhìn xem, thuận mắt hơn nhiều. Tuy cô không thực sự thích Mạnh San San, nhưng vẫn muốn thấy cô ta tiến bộ, dù sao cô ta tiến bộ mới bớt liên lụy tới cô một chút.

Sau khi kết thúc, cô đi thay quần áo, rồi chuyên viên trang điểm giúp cô trang điểm lại một tạo hình khác. Lúc cô đang trang điểm, Mạnh San San vừa kết thúc cũng qua đây, ngồi xuống bên cạnh cô, một chuyên viên khác giúp cô ta tháo trang sức.

"Chị Hy."

Lục Hi Hoà nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tuy dạo này nhìn thuận mắt hơn, nhưng không có nghĩa cô thích cô ta.

Lục Hi Hoà tuy ngay từ khi ngồi xuống không nhìn Mạnh San San một cái, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt Mạnh San San hơn một lần dừng trên người mình, mỗi lần đều như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Cô ta không mở miệng nói được cô cũng lười để ý tới, liền nhắm mắt lại cho chuyên viên giúp cô trang điểm. Đến tận khi cô rời khỏi phòng trang điểm, Mạnh San San cũng không nói gì.

Vì cửa công ty thường xuyên có phóng viên nằm vùng, cũng may có Thái Nguyệt bọn họ hỗ trợ, cô mới thuận lợi né tránh, làm cho họ tưởng cô lên xe bảo mẫu, nên lúc Lâm Lượng lái xe bảo mẫu rời đi, một đám phóng viên liền đi theo.

Chờ tới lúc toàn bộ đám phóng viên đều rời đi, Lục Hi Hoà mới từ bên cạnh vòng trở về. Cô nhìn khắp xung quanh một lúc, mới thấy chiếc Maserati dừng bên kia đường, người đàn ông kia đang đứng thẳng tắp bên cạnh.

Anh lúc này đang đứng nghiêng về phía cô nên không thấy cô được, nghĩ tới Lục Hi Hoà liền nảy ra ý xấu, cố tình vòng ra phía sau lưng, thật cẩn thận hướng anh đi qua. Ngay lúc muốn cho anh một sự kinh ngạc ngoài ý muốn, người đàn ông không hề báo trước quay người lại, cơ hồ trong nháy mắt, tầm mắt anh gắt gao lấy cô.

Cô xấu hổ đứng tại chỗ, thật sự... một chút phòng bị cũng không có...

Nghĩ một chút, cô hướng anh nở nụ cười có chút xấu hổ nhưng lại không mất lễ phép. Nhưng mà cười xong cô mới ý thức được, cô lúc này đội mũ lưỡi trai, lại đeo khẩu trang, cả người đều che kín mít, sao anh có thể nhìn ra mà cười với cô?

Kỳ Diễn nhìn cô gái nhỏ đứng đó, tâm tư nhỏ này của cô anh đều thấy hết, chỉ cảm thấy đáng yêu muốn chết, khoẻ miệng không khỏi mang theo ý cười, đưa tay vẫy cô.

Anh cười thế này chút nữa câu mấy ba hồn sáu phách Lục Hi Hoà, không nghĩ gì nữa mà hướng anh chạy tới. Cô cứ vậy không quan tâm gì hết mà sà

vào ngực Kỷ Diễm, sau đó cánh tay quấn lên cổ anh, một đôi mắt trong suốt đào hoa nhìn anh.

"Kỷ Diễm, anh tới đón em em rất vui."

Kỷ Diễm đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô, cung chiều nói: "Nếu em thích, anh mỗi ngày đều tới đón em."

Lục Hi Hoà nở nụ cười, ai nói Kỷ Diễm không nói nhiều, còn lạnh nhạt? Rõ ràng miệng ngọt như vậy, ngọt làm người ta nhìn không được mà muốn hôn một cái. Nghĩ là làm, cô đưa tay giữ má anh, cách khẩu trang hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Em không thể tới văn phòng của anh sao

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Đôi môi cô ảm áp cứ vậy không hề báo trước mà áp lên môi anh, dù cách một lớp khẩu trang, sự mềm mại vẫn làm anh thất thần.

Ánh mắt Kỷ Diễm trầm xuống, yết hầu khẽ chuyển động, nếu không phải giờ còn đang ở trên đường lớn, anh tuyệt đối sẽ đổi khách thành chủ.

Lục Hi Hoà cũng không dừng lại trên môi anh quá lâu, áp lên một chút thôi rồi lùi lại. Sau khi hôn xong, cô nhấp nhấp môi, cong mắt nói: "Rất cuộc em cũng biết tại sao lời anh nói lại ngọt như vậy rồi, là do miệng anh ngọt thế cơ mà."

Kỷ Diễm bị dáng vẻ nghiêm túc của cô chọc cười, anh bật cười xoa tóc cô: "Lên xe."

"Vâng vâng." Lục Hi Hoà cười tùm tùm gật đầu.

Kỷ Diễm giúp cô mở cửa xe bên phía ghế phụ trước, lúc cô bước vào thì đưa tay che ở phía trên, sợ cô bị đập đầu. Đến lúc cô ngồi hẳn vào mới buông tay, rồi giúp cô đóng cửa xe.

Sau khi lên xe, Lục Hi Hoà tháo khẩu trang rồi kéo dây an toàn chuẩn bị thắt vào, thì có một cánh tay vươn qua cầm lấy bàn tay cô.

Cô mơ hồ nhìn Kỷ Diễm, vừa nhìn một cái trong lòng liền hiểu, ánh mắt thâm thúy như vậy, ý nghĩa không thể rõ ràng hơn.

Nhưng mà cô cố ý giả vờ ngu ngơ, đưa tay kia qua, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gỡ lỏng bàn tay anh, vừa nhẹ nhàng hỏi.

"Anh muốn làm gì?"

Ánh mắt Kỷ Diễm nâng nề nhìn cô, đem bàn tay không an phận nắm chặt, tiện đà sát lại gần cô hơn.

Lục Hi Hoà cảm nhận được hơi thở sạch sẽ của người đàn ông càng ngày càng gần, một tay anh đưa qua đỡ lấy sau gáy cô, môi mông ảm áp bao phủ lên môi cô.

Trên môi truyền đến một xúc cảm nhẹ nhàng khiến Kỷ Diễm muốn ngừng mà không được, quả nhiên, không có khẩu trang ngăn cách hương vị càng thêm tuyệt vời.

Lục Hi Hoà nhìn đôi mắt nhắm hờ của Kỷ Diễm, hàng lông mi dày thật sự rất đẹp, lại còn hất bóng xuống mí mắt phía dưới nữa. Nhìn một hồi, cô cũng thông thả nhắm mắt lại, chủ động đưa tay quàng lên cổ anh.

Bởi vì cô phối hợp, anh liền dễ dàng tiến vào trong khoang miệng, đầu lưỡi nóng bỏng linh hoạt đi vào, cẩn thận càn quét từng góc ngách nhỏ.

Lục Hi Hoà cũng không chịu yếu thế, cô quấn lấy đầu lưỡi anh rồi hướng tới miệng anh, đem những gì vừa học được thực hành trên chính chủ.

Sau khi hôn xong, Kỷ Diễm dựng thẳng người cô lại, cẩn thận giúp cô cài lại dây an toàn, cười vói về mặt thoả mãn.

"Lần sau còn muốn ăn đường thì nói với anh."

Rặng mây đỏ trên mặt Lục Hi Hoà còn chưa tan hết, khó hiểu nhìn anh.

Gì mà ăn đường? Đang tốt đẹp sao lại nói gì mà đến đường luôn rồi?

Kỷ Diễn thấy đáng về cô vừa ngây thơ lại mờ mịt, thật sự khiến người ta phải yêu thương. Anh không nhịn được liền đưa tay véo má cô.

"Vừa rồi không phải có người còn nói miệng anh ngọt sao?"

Lục Hi Hoà: "..."

Anh vừa nói xong, cô liền hiểu ý anh rồi, nhưng mà anh thật sự không biết xấu hổ sao???

Đúng kiểu trước khi nói chuyện yêu đương với sau khi nói chuyện yêu đương là hai người hoàn toàn khác nhau vậy!

Đã gần giữa trưa, vừa hay là giờ ăn cơm nên Kỷ Diễn quyết định đưa Lục Hi Hoà đi ăn trước.

"Chúng ta đi ăn cơm trước nhé?"

Lục Hi Hoà thoải mái dựa đầu vào ghế.

"Vâng ạ."

Vừa nhắc tới, lúc này đúng là cô có chút đói bụng.

Ăn cơm trưa xong đã là một tiếng sau.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, hai người lên xe, Kỷ Diễn tự mình giúp Lục Hi Hoà thắt dây an toàn.

"Anh đưa em về nhà."

Lục Hi Hoà nhăn mày, lắc đầu.

"Nhưng mà giờ em không muốn về nhà."

"Vậy em muốn đi đâu?"

Đôi mắt đen tròn của Lục Hi Hoà nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, uyển chuyển nói: "Em không thể tới văn phòng của anh sao?"

"Chiều nay công việc anh rất bận, không có thời gian chú ý tới em, em vẫn muốn đi sao?"

Lục Hi Hoà cười cười về mặt không sao cả: "Đi chứ, có thể nhìn thấy anh là em vui rồi."

Trái tim Kỷ Diễn nảy lên một nhịp, chỉ một câu nói có thể làm anh phấn khích như vậy, lại từ miệng cô nói ra, kiểu này về sau anh bị cô ăn chắc rồi.

Cứ thế Lục Hi Hoà theo Kỷ Diễn tới công ty của anh.

Kỷ tổng của bọn họ đi ra ngoài một mình, trợ lý đặc biệt cũng không mang theo, mà giờ quay lại lại có thêm một cô gái!

Dáng người nhỏ xinh, chân dài tinh tế, dù đeo khẩu trang không nhìn thấy hết mặt cũng che dấu không nổi vẻ đẹp linh động mê hoặc.

Cô đi theo bên cạnh Kỷ Diễn, hai người dựa vào nhau rất gần. Ai cũng biết Kỷ Diễn có bệnh sạch sẽ, sẽ không đứng gần người khác như vậy, ngay cả trợ lý Tiểu đi theo cũng phải duy trì một khoảng cách nhất định.

Mà giờ cô gái này thiếu chút nữa cũng dán lên người anh rồi. Kỷ tổng luôn một khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng xa cách giờ lại một vẻ ôn hoà, nhìn kĩ, lại có chút nuông chiều.

Người khác không biết thân phận của cô gái này, nhưng cô lẽ tận liếc mắt một cái liền nhận ra, tuy cô cũng không biết thân phận của cô ấy, nhưng có thể khẳng định cô gái này và cô gái lần trước là cùng một người.

Kỷ tổng hai lần liên tiếp đem cùng một cô gái tới văn phòng của mình, điều này chứng minh cái gì, cô còn không hiểu sao?

Vì thế cô hướng Lục Hi Hoà mỉm cười rồi hơi gật đầu.

Lục Hi Hoà kinh ngạc nhìn cô ta một cái, từ động tác này liền nhìn ra, cô ấy nhận ra mình, nên cũng hướng cô ấy gật đầu một cái.

Kỷ Diễn đưa Lục Hi Hoà tới thang máy chuyên dụng, sau khi hai người đi vào thì ấn số tầng, cửa thang máy đóng lại.

Lúc cửa thang máy đang chậm rãi khép lại, mọi người tình mắt nhìn thấy cô gái bên cạnh Kỷ tổng của bọn họ chủ động đưa tay kéo lấy tay Kỷ tổng.

Kỷ tổng đột nhiên đem con gái nhà người ta dè lên vách thang máy!

Mẹ nó!

Bọn họ nhìn nhăm sao, đây... sao có thể là Kỷ tổng của bọn họ được! Sao Kỷ tổng của bọn họ có thể đẻ con gái nhà người ta lên tường được!

Chuyện gì xảy ra tiếp theo bọn họ cũng không biết được, vì cửa thang máy đã đóng kín mít. Nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng kia cũng đủ làm bọn họ ghen hòng rồi.

*

Lục Hi Hoà đưa tay chạm vào đôi môi bị anh chà sát nóng hết cả lên.

Người đàn ông này từ khi nào lại trở nên bất cẩn như vậy?

"Chào Kỷ tổng."

"Chào Lục tiểu thư."

Nhìn thấy hai người đi vào, Bạch Dư kính cẩn đứng dậy cúi người chào.

Kỷ Diễn lãnh đạm ừ một tiếng, Lục Hi Hoà hướng cô ấy mỉm cười gật gật đầu. Giây tiếp theo, lòng bàn tay bị một bàn tay hơi lạnh khác nắm lấy.

"Đi vào thôi."

"Ừm."

Ánh mắt Bạch Dư dừng lại trên hai bàn tay nắm chặt của hai người, trong mắt hiện lên một tia thấu hiểu. Lần trước cô cảm thấy quan hệ giữa Lục tiểu thư và Kỷ tổng tuyệt đối không bình thường, giờ xem ra đúng là không bình thường thật. Nghĩ một chút, về mặt càng thêm kính cẩn.

Nói không chừng đây chính là bà chủ tương lai của công ty đó nha!

Sau khi vào văn phòng, Lục Hi Hoà tự giác đi tới ghế sofa.

"Anh làm việc đi, em không quấy rầy anh."

"Giờ còn chưa tới giờ làm việc."

Anh ngồi xuống ghế sofa cô ngồi trước đó, Lục Hi Hoà đứng trước mặt anh: "Em vẫn có thể cùng anh nói chuyện sao?"

Kỷ Diễn bất đắc dĩ mỉm cười, đưa tay ôm lấy eo cô, sau đó giữ cô ngồi vững trên đùi mình. Cứ vậy cả người cô đều bị vây quanh trong lòng anh, cô vốn dĩ gầy như vậy, giờ trong lòng anh lại càng nhỏ bé.

Lục Hi Hoà thuận thế đưa tay vòng quanh cổ anh, cầm dựa trên vai anh. Trên người anh có mùi hương cô yêu thích, thoải mái an tâm, nên cô cứ thế dựa trong ngực anh.

Quả nhiên sau khi thăng cấp lên làm bạn gái, đãi ngộ đúng là không giống nhau nha.

Muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, không cần phải sợ.

Kỷ Diễn ôm eo cô, ngón tay dài chạm vào tóc phía sau lưng cô, mềm mại như tơ làm người ta ngưỡng mộ.

Lục Hi Hoà nghe được giọng anh trầm thấp từ trên đầu nói xuống.

"Đương nhiên có thể."

Buổi chiều lúc Kỷ Diễn bận rộn xử lý tài liệu, Lục Hi Hoà ngoan ngoãn ngồi trên sofa, cầm máy tính bảng anh đưa lúc trước xem phim.

Trong lúc Kỷ Diễn làm việc, thi thoảng ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc chuyên chú của cô.

Cô ngồi trên sofa, hai tay ôm lấy chân, cầm dựa trên đầu gối, mái tóc mềm mại thả dài sau lưng.

Máy tính bảng ở trên giá đỡ trước mặt cô, không biết cô đang xem cái gì, mà khoé miệng không kìm được giương lên. Cô xem cực kì nghiêm túc, nhập tâm, ngay cả anh lúc này đang ngẩng đầu nhìn cô cô cũng không phát hiện.

Trong tay Bạch Dư cầm một tệp tài liệu, chuẩn bị đưa vào cho Kỷ Diễn kí, lại nhìn thấy một cảnh tượng chưa từng có qua khe cửa.

Kỷ tổng ngồi trước bàn làm việc nghiêm túc xử lý công việc.

Mà Lục tiểu thư yên lặng ngồi trên sofa xem video trên máy tính bảng, khoé miệng nhếch lên cười không ra tiếng.

Rõ ràng ở trong cùng một không gian, mỗi người đều làm việc của mình, không có bất cứ sự liên quan nào, nhưng Bạch Dư lại cảm thấy cực kì ám áp hài hoà, cảnh đẹp ý vui. Đường như có Lục tiểu thư ở đây, văn phòng Kỹ tổng không còn cô quạnh nữa.

Gió nhẹ thổi góc lụa mỏng bên cửa sổ bay bay, ánh chiều tà bên ngoài xuyên qua cửa sổ bao phủ lên cảnh vật trong phòng.

Nhẹ nhàng, thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cậu ta nên gọi em là nhị tẩu

Edit: An:

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Buổi tối lúc ăn cơm Thẩm Quyến đột nhiên nhắc tới Kỳ Diễm.

"Chị, vừa rồi chắc là anh Kỳ đưa chị về à."

Lục Hi Hoà ngạc nhiên hỏi: "Sao em biết?"

"Vừa rồi em nhìn qua cửa sổ thấy bọn chị cùng nhau về."

"À, ra vậy."

Thẩm Quyến cau mày nghĩ nghĩ, vẫn không nhận được mà hỏi cô: "Chị, chị cùng anh Kỳ, hai người hiện giờ là quan hệ gì vậy?"

Lục Hi Hoà không biết sao cậu lại đột nhiên có hứng thú hỏi chuyện của mình như vậy, nhưng vẫn nói đúng sự thật: "Là loại quan hệ mà lần sau có gặp thì em nên gọi là anh rể."

Thẩm Quyến trầm mặc hai giây.

"Chị thật sự thích anh ấy sao?"

"Đương nhiên rồi, không thích thì ở bên anh ấy làm gì?"

Theo sự hiểu biết của cậu đối với Lục Hi Hoà, nếu cô nói vậy thì cô thực sự thích Kỳ Diễm, nghĩ tới đây cậu liền yên tâm không ít. Tuy bọn họ không phải chị em ruột nhưng cậu so với bất cứ ai đều hi vọng cô có thể hạnh phúc.

"Ừm, vậy là được rồi, chị, chị yên tâm đi, em luôn đứng về phía chị."

Lúc Thẩm Quyến nói ra lời này, nói không cảm động là giả. Thẩm Quyến ngày thường rất kiệm lời, lại kiềm chế, thành thực hơn bạn đồng trang lứa rất nhiều. Cậu tuy nhỏ hơn cô bốn tuổi nhưng đôi khi cô cảm thấy cho tới giờ cậu luôn có vai trò như một người anh trai vậy. Rõ ràng là một cậu thiếu niên còn chưa lớn hết, mà lại vì cô suy nghĩ nhiều như thế.

"Em thử không đứng về phía chị xem?"

Cậu thiếu niên với đôi mắt trong trẻo ánh lên ý cười ám áp.

"Không dám."

"Đúng rồi, A Quyến, việc này chưa cần nói với ba mẹ đâu."

"Tại sao?"

"Chị muốn chờ tình cảm ổn định một chút rồi mới nói với họ."

Thẩm Quyến nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng: "Được, em biết rồi."

Thắm Quyến ở lại hai ngày mới đi, Lục Hi Hoà tự lái xe đưa cậu trở về nên cũng ở lại ăn một bữa cơm chiều. Nếu không phải buổi sáng hôm sau còn có công việc, chắc chắn Thắm Lan Du sẽ không để cho cô đi.

Mà sau khi Thắm Quyến đi rồi, bữa tối của Lục Hi Hoà tự nhiên sẽ do Kỳ Diễn đảm nhận.

Lúc ăn cơm, Chu Chi Yếu gửi tin nhắn cho cô, nên cô vừa ăn vừa trả lời tin nhắn của Chu Chi Yếu.

Kỳ Diễn nhíu mày nhìn cô, vốn dĩ còn vừa ăn cơm vừa nói nhắn tin, giờ lại quang minh chính đại bỏ cả đũa xuống, bắt đầu chuyên chú nói chuyện phiếm. Một chén cơm anh cũng ăn xong rồi, cô chỉ động đũa có mấy hạt, thế là anh không do dự đưa tay qua lấy luôn đi động của cô.

Trong tay bỗng dưng trống không, Lục Hi Hoà thấy điện thoại của mình ở trong tay anh, nên vươn tay qua chỗ anh, muốn anh đưa điện thoại cho mình.

"Em còn chưa xem xong mà."

Kỳ Diễn không những không đưa đi động cho cô, lại còn hươ trước mặt cô rồi để sang bên cạnh mình: "Ăn cơm."

Lục Hi Hoà làm nũng với giọng điệu mê hoặc: "Em trả lời tin nhắn chút thôi, em còn chưa biết cô ấy nói gì nữa."

Kỳ Diễn không dao động, trả lời với giọng điệu không cho phép thương lượng: "Ăn cơm."

Lục Hi Hoà không vui mím môi, vốn muốn tự mình đưa tay lấy nhưng chạm đến ánh mắt đen nháy bình tĩnh như nước của Kỳ Diễn thì mất hết dũng khí, bấu môi lải nhải một câu.

"Em ăn em ăn được chưa, nhưng mà ăn xong anh phải đưa cho em đó."

"Ăn xong đi rồi nói."

"... Được, được rồi."

Từ trong bếp đi ra, Kỳ Diễn thấy Lục Hi Hoà đang chơi cùng Bảo Bảo, anh đi về phía cô, nhìn lướt qua Bảo Bảo rồi nói với cô: "Mấy ngày nữa Giang Tư Thiên sẽ trở về."

Lục Hi Hoà hăng say vò lông nó, thuận miệng hỏi một câu: "Ai vậy?"

"Chủ của Bảo Bảo."

Động tác vò của Lục Hi Hoà khựng lại, ngẩng đầu nhìn Kỳ Diễn, chủ của Bảo Bảo trở về, vậy Bảo Bảo cũng phải về nhà nó?

Kỳ Diễn như có thể hiểu rõ nội tâm cô, gạt đầu, sau đó ôm cô từ dưới đất vào lòng.

"Vậy Bảo Bảo về nhà rồi, có phải em không thể thường xuyên thấy nó không?"

Lục Hi Hoà có chút mất mát, cô khá là thích Bảo Bảo, nếu sau này không được thấy nó, cô nhất định sẽ rất nhớ nó. Nhưng mà dù luyến tiếc đi nữa, chủ người ta đã trở về thì vẫn nên đón nó về.

"Không sao hết, chỉ cần em muốn gặp thì gặp." Kỳ Diễn an ủi xoa xoa đầu cô.

Cả người Lục Hi Hoà cọ cọ trong lòng Kỳ Diễn, khe khẽ gạt đầu: "Ừm."

Mấy ngày sau, chủ nhân Giang Tư Niên của Bảo Bảo quả nhiên đã trở lại, mà chuyện đầu tiên anh ta làm là tới nhà Kỳ Diễn đón nó.

Bảo Bảo cực kì hưng phấn cọ cọ trong lòng Giang Tư Niên, hận không thể cọ cả bốn cái móng vuốt trên người anh ta, xem ra nó cũng rất nhớ chủ nhân của mình.

"Cô..."

Giang Tư Niên không ôm lấy Bảo Bảo đang cọ trên người mình, mà vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lục Hi Hoà. Cô gái này sao nhìn quen mắt vậy? Sao lại giống kia... kia... nữ minh tinh đang nổi Lục Hi Hoà???

Nhìn thêm vài lần, Giang Tư Niên mới phát hiện, không phải rất giống, mà căn bản chính là người ta, người phụ nữ đang ở trong nhà nhị ca hẳn lại chính là Lục Hi Hoà!!!

"Cô là... Lục Hi Hoà?" Anh khiếp sợ chỉ tay vào cô.

Lục Hi Hoà còn chưa lên tiếng, Kỳ Diễn từ ban công đi vào, xách theo đồ ăn Bảo Bảo, thu hành động của anh ta vào trong mắt, đột nhiên trầm mặt xuống: "Không cần móng vuốt của cậu nữa rồi hả?"

Giang Tư Niên lúc này mới ý thức được động tác của mình không lễ phép chút nào, lại còn bị nhị ca bắt gặp, nghe giọng điệu này liền biết cô gái này trong lòng nhị ca rất quan trọng, nếu không sao lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình?

Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Kỷ Diễn, cậu ta liền vội vàng thu ngón tay đang chỉ vào Lục Hi Hoà lại, vội vàng nói xin lỗi Lục Hi Hoà trước khi bị Kỷ Diễn xử lý: "Ngại quá, tôi không có ác ý gì đâu, chỉ là quá ngạc nhiên thôi."

Có thể làm cho hỗn thế ma vương Giang Tư Niên này cúi đầu xin lỗi, ở Ninh Hạ cũng không có mấy người đâu, Lục Hi Hoà xem như là một đi.

Lục Hi Hoà biết anh ta không phải cố ý, nên xua xua tay: "Không sao."

Giang Tư Niên âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, thật ra cho tới giờ anh ta vẫn không thích mấy cái nữ minh tinh giới giải trí đó, vì cảm thấy con hát vô tình, đều rất giả dối. Nhưng mà cũng không dám như vậy đánh giá Lục Hi Hoà, cô ấy là người phụ nữ của nhị ca. Nhị ca của anh ta trước giờ không quá quan tâm tới phụ nữ, có thể lọt vào mắt anh ấy, lại còn bảo vệ như vậy, chắc chắn rất ưu tú.

"Lục tiểu thư..."

"Anh gọi tôi Hi Hoà là được."

"Được, Hi..." Giang Tư Niên còn chưa nói xong đã phải ngừng lại, vì anh ta cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo đang phóng về phía mình, không cần nghĩ cũng biết chủ nhân là ai rồi.

Gọi Lục tiểu thư, cô không thích, gọi Hi Hoà, nhị ca không thích, này rốt cuộc muốn gọi là gì mới được đây? Không phải là đang làm anh ta khó xử sao???

Nhưng mà năng lực sinh tồn của Giang Tư Niên rất mạnh, vừa quay đầu trong lòng liền rõ ràng.

"Nhị tẩu."

Hả???

Lục Hi Hoà thật sự không phản ứng kịp, Giang Tư Niên gọi cô là gì cơ?

"Nhị... Nhị tẩu?" Cô thường ngày trước mặt Kỷ Diễn mặt dày mày dạn, mà Giang Tư Niên nghiêm trang gọi cô một tiếng nhị tẩu, cô vẫn không kìm được đỏ mặt.

Giang Tư Niên rõ ràng thấy khoé miệng Kỷ Diễn nhếch lên, xem ra gọi Lục Hi Hoà là nhị tẩu đúng ý anh ấy rồi. Chỉ cần hợp ý nhị ca, gọi là gì cũng không thành vấn đề, nên gọi càng thêm thân thiện.

"Đúng vậy, anh ấy là nhị ca của tôi, cô còn không phải nhị tẩu sao?"

Lời này của Giang Tư Niên càng làm Kỷ Diễn hài lòng, đem đồ dùng trong tay đưa cho cậu ta rồi ôm Lục Hi Hoà vào lòng mình, bàn tay ôm ở bả vai cô.

"Cậu ta nói không sai, cậu ta nên gọi em là nhị tẩu."

Giang Tư Niên đứng một bên bắt động thanh sắc thu hết động tác của Kỷ Diễn vào đáy mắt, xem ra nhị ca thật sự thích Lục Hi Hoà. Vậy nên về sau nhất định phải cẩn thận, không thể chọc giận vị nhị tẩu này, nếu không anh ta tuyệt đối tin rằng Kỷ Diễn có thể giết chết mình.

"Được rồi, đồ cũng đưa cậu cả rồi, không còn việc gì thì cậu đi được rồi đó." Kỷ Diễn không chút khách khí hạ lệnh tiễn khách.

"Được được, cảm ơn nhị ca nhị tẩu chăm sóc Bảo Bảo nhà em thời gian vừa rồi."

Kỷ Diễn xua xua tay, ý bảo cậu ta ít nói lời vô nghĩa.

Bảo Bảo dường như cũng biết sắp phải về nhà mình, nên đi tới trước mặt Lục Hi Hoà, giống như thường ngày mà cọ cọ vào chân cô. Lục Hi Hoà ngồi xổm xuống đưa tay dịu dàng xoa xoa đầu, sau đó thân mật cọ mũi nó.

"Bảo Bảo ngoan nào, tạm biệt."

Bảo Bảo không nỡ mà cọ cọ vào lòng bàn tay cô một hồi, sau đó mới tới bên cạnh Kỷ Diễn, hướng anh vẫy vẫy đuôi.

Kỷ Diễn cũng nhẹ nhàng xoa đầu nó: "Về đi, cậu ta mà không tốt với mày thì ta giúp mày giáo huấn cậu ta."

Giang Tư Niên: "..."

Hả? Mới không ở đây mấy ngày mà chuyện gì xảy ra vậy? Sao anh ta lại cảm thấy địa vị của mình trong lòng nhị ca lại bị thay thế bởi chó nhà mình thế này?

Chương 46: Tôi nay em muốn ngủ cùng anh

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự.

- - - - -

Sau khi Giang Tư Niên dẫn Bảo Bảo đi rồi, Lục Hi Hoà thấy như thiếu một cái gì đó. Bảo Bảo không ở đây nữa, thật sự có chút không quen.

"Tự dưng em nhớ Bảo Bảo quá, làm sao bây giờ?" Trong giọng nói của cô có chút mất mát.

Kỷ Diễm nhìn cô hai giây, sau đó không báo trước mà ôm cô vào lòng. Lục Hi Hoà có chút bối rối, anh đột nhiên ôm cô làm gì? Vừa muốn hỏi anh lại nghe thấy anh nói: "Muốn ôm ôm không phải rất dễ sao?"

Cái gì? Cô muốn nói là Golden được không, nào có muốn ôm ôm? Vì thế cô duỗi tay đầm nhẹ vào người anh: "Anh không biết xấu hổ à?"

Kỷ Diễm cười tự chạm vào má mình: "Đây không phải sao?"

Lục Hi Hoà không nhịn được nở nụ cười, cảm giác mất mát vừa rồi không còn nữa, cô đưa tay véo má anh rồi tùy ý xoa nắn.

"Vậy để em xem xem da mặt này dày tới mức nào đây?"

Kỷ Diễm để cô tùy ý xoa. Trước khi gặp được cô, anh đời này đều không nghĩ tới sẽ có ngày mình để cho một cô gái làm như vậy, nghĩ tới chính là một việc không có khả năng xảy ra. Nhưng không ngờ gặp được cô rồi, anh phát hiện mình không ngừng tự và mặt.

Lục Hi Hoà thấy khuôn mặt tuần tú của anh bị cô véo đến đỏ ửng rồi mới buông tha, cuối cùng lại xoa nhẹ nhàng một chút.

"Có đau không?"

Nhìn đáng vẻ vô tội của cô, không biết còn tưởng cô vô tội đấy, ai ngờ được cô mới là đầu sỏ gây tội!

"Ừm, đau, không thì em cũng để anh véo một chút nhé?" Vừa nói anh đưa tay về phía cô, đầu ngón tay còn chưa chạm tới mặt cô, còn chưa có động tác gì thì đã bị cô đẩy ra, chạy trốn ra phạm vi an toàn phía sau sofa, cách anh đến mấy mét.

"Không được, em đau."

Trên mặt cô là ý cười, cực kỳ xinh đẹp, Kỷ Diễm bật cười, vừa rồi lúc cô véo mặt anh không nương tay chút nào cả. Anh cười rồi đi về phía cô: "Em còn biết đau hả?"

Lục Hi Hoà thấy anh bước tới thì sợ tới mức nhanh chân chạy trốn: "Không được không được."

Hai người một người đuổi một người trốn, trong phòng khách ngập tràn tiếng cười. Trước khi cô xuất hiện sẽ không có chuyện như vậy, chính cô mang lại ầm ập cho căn nhà lạnh lẽo đơn điệu này.

Cuối cùng Lục Hi Hoà vẫn bị anh bắt được, anh mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Cô cũng mệt rồi nên không giãy dụa nữa, yên lặng cảm nhận trái tim anh đang đập trong lồng ngực.

"Chạy mệt rồi chứ?"

Lục Hi Hoà ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt ôn hoà của anh, nhìn không được muốn hôn anh.

Kỷ Diễm cảm nhận được hô hấp của cô đang dần trở nên nóng bỏng, nhìn ánh mắt xinh đẹp, đào hoa của cô liền biết cô muốn làm gì. Anh còn chưa lên tiếng đã nghe thấy cô dùng âm thanh mê hoặc chậm rãi nói: "Kỷ Diễm, tôi nay em ngủ cùng anh được không?"

Cô vừa dứt lời, liền thấy ánh mắt của Kỷ Diễm có tia cảm xúc phức tạp, gợn sóng, thâm thúy lại có chút nguy hiểm.

"Anh..."

Lời còn chưa nói xong, Lục Hi Hoà thấy cảm mình đột nhiên bị nắm lấy, miệng dễ dàng bị mở ra, đầu lưỡi bị anh hung hăng đoạt lấy, ướt nóng, triền

miên, giao hoà. Lục Hi Hoà cảm thấy hô hấp của hai người lúc này cực kỳ nóng bỏng.

Rốt cuộc anh có đồng ý hay không vậy?

Thật lâu sau anh mới buông cô ra, anh đưa tay cọ xát đôi môi vừa bị mình hôn mà cực kỳ xinh đẹp, mềm mại, nóng bỏng, ướt át.

Ánh mắt Kỳ Diễn tối lại, suýt nữa không khống chế được chính mình, rồi nhắm mắt lại. Anh giúp cô sửa sang lại mái tóc có chút rối và cổ áo rồi mới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: "Đi thôi, anh đưa em về."

Về mặt Lục Hi Hoà không thể tin nổi, cô nói như vậy rồi mà anh còn muốn đưa cô về? Người đàn ông này có bị ngốc không vậy?

Nghĩ coi, đi tới bước này rồi còn muốn đưa cô về, người đàn ông này cô phải giữ chặt, huống chi cô muốn anh cũng không phải chuyện một hai ngày, nên cô rút tay khỏi tay anh.

"Đêm nay em không thể ở lại đây sao?"

Kỳ Diễn vừa khống chế được cảm xúc của mình giờ chút nữa lại muốn sụp đổ, đưa tay qua nắm lấy tay cô: "Đừng làm loạn, ngoan nào."

Anh đi tới nhưng Lục Hi Hoà cũng không lùi lại, chỉ là trước lúc anh cầm tay cô cô đã ôm chặt lấy anh.

"Anh không muốn em ở lại sao?"

Đôi mắt quyến rũ mị hoặc, rõ ràng là một khuôn mặt trong trẻo thuần khiết, lại có một đôi mắt đào hoa cực kỳ mê người.

Hô hấp của Kỳ Diễn nặng nề, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Em có biết buổi tối rồi mà lại nói lời như vậy với một người đàn ông trưởng thành có ý nghĩa gì không?"

Trong lòng Lục Hi Hoà như nai con chạy loạn.

"Nhưng anh là người đàn ông của em mà... a"

Tiếng cô gái hét chói tai vang lên trong căn chung cư yên tĩnh, cô bị Kỳ Diễn ôm ngang người lên đi thẳng vào phòng ngủ.

Một loạt động tác của anh quá nhanh, Lục Hi Hoà còn chưa kịp phản ứng đã bị anh quăng lên giường, cũng may nệm này đủ mềm mại không cô đau chết mất.

Đầu óc cô còn dừng lại ở đó một giây, giây tiếp theo Kỳ Diễn đã đè ép lên người cô, trực tiếp ngậm lấy môi cô, mãnh liệt, mạnh bạo, không cho phép kháng cự, mang theo bão táp xưa nay chưa từng có.

Hương vị trên người anh làm cô mê muội, nhịn không được muốn hòa theo anh. Đôi tay mảnh khảnh của cô lồng vào mái tóc ngắn đen nhánh của anh, cô thuận theo làm Kỳ Diễn hôn càng sâu.

"Hi Hoà, anh muốn."

Lục Hi Hoà vốn đã bị anh hôn tới nổi như lạc vào trong sương mù. Lại nói, đó là suy nghĩ đầu tiên của cô, nên cô lặng lẽ đưa tay cởi quần áo của anh, đây là đáp án cô dành cho anh.

Trong ánh mắt Kỳ Diễn như có một ngọn lửa, bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn như vậy, trong nháy mắt mặt Lục Hi Hoà nóng ran. Anh vừa chuẩn bị tiến tới bước tiếp theo, Lục Hi Hoà lại đưa tay ngăn anh lại, mềm giọng nói:

"Không được, không được... em còn... em còn chưa tắm nữa."

Kỳ Diễn dừng động tác lại, ánh mắt thâm thúy lại nguy hiểm nhìn cô. Cứ nhìn cô vậy hai giây, anh ôm cô lên rồi bước nhanh về phía phòng tắm. Đi được nửa đường, anh như nghĩ ra cái gì, ôm cô quay lại bên mép giường rồi cúi người mở tủ cạnh đầu giường.

Lục Hi Hoà tò mò nhìn thứ đồ anh mới lấy ra, mặt lập tức nóng ran. Người đàn ông này cũng quá gian xảo đi, rõ ràng chuẩn bị hết cả rồi, lại còn giả đứng đắn với cô?

Kỳ Diễn cầm đồ trong tay, thu phản ứng của cô vào trong mắt, cố tình không nhanh không chậm nói: "Đừng nhìn anh như vậy, anh cũng là một người đàn ông bình thường."

Hai người đi vào phòng tắm, từ trong đó vọng ra tiếng nước chảy tí tách. Một lúc sau, trong màn sương mù mịt, tiếng người đàn ông nặng nề vang lên.

"Giúp anh mang."

"Nhưng mà em không biết..." Tiếng cô gái ngọt như đường mật.

"Mở ra, anh dạy em"

...

Lại một lúc sau, tiếng người đàn ông nặng nề gầm nhẹ, cùng tiếng cô gái cố ý đè nén, nghẹn ngào thờ dốc truyền ra từ phía phòng tắm, không dứt bên tai.

Lúc được Kỳ Diễn ôm ra ngoài, cả người cô xụi lơ không còn chút sức lực. Anh thấy cô nhắm chặt mắt, mặt ửng hồng do vừa rồi lẫn lộn quá lâu. Nghĩ tới đó trong lòng liền mềm mại, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Vừa chạm tới giường, Lục Hi Hoà liền kéo chăn lên rồi lẫn vào trong, đem cả người mình bọc kín mít.

Cô ngẩng đầu, mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh nói: "Em không muốn quần khăn tắm đi ngủ..."

Yết hầu Kỳ Diễn chuyển động lên xuống một hồi, anh khom lưng vén tóc ướt dính trên trán cô, "Vậy em mặc đồ của anh được không?"

Lục Hi Hoà cắn nhẹ đôi môi đỏ thắm, gật đầu.

Kỳ Diễn cười cười rồi đi tới tủ quần áo. Anh mặc một chiếc quần boxer, dáng người cao ráo, vai rộng eo thon chân dài. Người đàn ông này nhìn thì gầy, nhưng dưới lớp quần áo kia lại là cơ bắp rắn chắc, cơ bụng tám múi rõ ràng, từng múi từng múi một, xúc cảm còn cực kì tốt.

Lục Hi Hoà càng nghĩ mặt càng nóng, không dám nghĩ tiếp nữa, nhanh chóng đem những thứ kiểu diêm trong đầu dẹp qua một bên.

Anh từ trong tủ đồ chọn lựa một hồi, lấy ra một cái áo thun đưa cô xem: "Cái này được không?"

"Được ạ."

Vừa nói, cô ở trong chăn bỏ khăn tắm trên người xuống, đưa tay qua phía anh: "Đưa cho em."

Ánh mắt Kỳ Diễn tối sầm lại, siết chặt áo thun trong tay, đi tới trước mặt cô: "Anh giúp em mặc."

"Hà?"

Dù sao thì cả người cô có chỗ nào anh chưa nhìn thấy đâu? Cần gì phải câu nệ chuyện này? Mà giờ cô cũng lười động tay động chân, nên thoải mái ngồi thẳng người: "Anh mặc giúp em đi."

Mất Kỳ Diễn hơi đỏ, anh cuộn vạt áo lại rồi cẩn thận mặc giúp cô. Lúc đang mặc tay anh chạm tới làn da trắng nõn tinh tế của cô, làm cả người như có một luồng điện chạy qua, tâm can ngứa ngáy khó nhịn.

Chất liệu cái áo này của Kỳ Diễn ở trên da cực kỳ thoải mái. Mặc trên người anh chỉ là một cái áo thun bình thường, nhưng cô mặc vào lại biến thành một cái váy. Anh giúp cô lấy tóc ở trong áo ra ngoài, vẫn còn ẩm.

Nghĩ tới lát nữa cô ngủ mà để tóc ẩm vậy sẽ không thoải mái, anh ôn nhu nói với cô.

"Anh giúp em sấy tóc."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nếu em thích, cho em hết đó

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

"Chờ một chút."

"Sao vậy?"

Lục Hi Hoà ngồi trên giường, kéo kéo chăn, mắt tự nhiên nói: "Em muốn mặc quần nhỏ..."

Kỳ Diễn nhìn mặt cô còn chưa hết đỏ, siết chặt máy sấy trong tay, nghĩ tới một phen mây mưa trong nhà tắm lúc nãy, cổ họng khô rát.

"Vậy mặc của anh?"

"Hà? Được... Cũng được."

Kỷ Diễn để máy sấy trong tay xuống, đi về phía tủ quần áo lần nữa. Anh cúi người mở một ngăn kéo phía dưới, bên trong toàn bộ là quần nhỏ. Lúc anh xoay người lại liền thấy cô đã từ trên giường bước xuống, đang đứng cạnh giường. Áo của anh trên người cô chỉ dài tới đùi, bên dưới là một đôi chân thon dài, trắng như phát sáng.

"Đây là mới đây." Anh nói với cô.

"Dạ." Lục Hi Hoà lấy quần từ trong tay anh, cứ như vậy trước mặt anh cúi người, chân dài duỗi ra, kéo hai bên quần liền mặc xong.

"Quần của anh mặc thật thoải mái."

Kỷ Diễn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô thì có chút buồn cười, không quên trêu chọc: "Nếu em thích, cho em hết đó."

Lục Hi Hoà: "..."

Hai người nhìn nhau, bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng không tới một giây sau liền không hẹn mà cùng nở nụ cười.

"Anh sao lại đáng ghét vậy chứ." Lục Hi Hoà dẫm lên một chân anh.

Bọn họ đều không đi dép, bàn chân trắng mềm của cô dẫm lên mu bàn chân anh, không đau chút nào. Nhìn dáng vẻ cô lúc này, anh đưa tay nhẹ nhàng nhéo má cô, "Ừm, anh đáng ghét."

"Ngồi lên giường đi."

"Làm gì a?"

"Không phải muốn sấy tóc sao?"

"Ồ."

Lục Hi Hoà ngoan ngoãn ngồi bên mép giường. Kỷ Diễn cầm máy sấy vào ổ điện. Anh đứng trước mặt cô, một tay cầm máy sấy, một tay luôn qua tóc cô, dịu dàng giúp cô sấy tóc. Cô dựa mặt vào bụng anh, đôi tay cũng tự nhiên vòng qua eo anh. Anh sấy rất nhẹ nhàng, thoải mái, cô chậm rãi nhắm mắt lại, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Kỷ Diễn để cô tùy ý dựa trên người, động tác tay càng thêm nhẹ. Tóc cô vừa mỏng lại vừa mềm, sấy vài phút đã khô, lúc này anh mới rút dây.

"Về giường đi."

"Vậy còn anh?"

"Anh đi cất máy sấy."

"Được."

Lúc Kỷ Diễn đi cất máy sấy, Lục Hi Hoà lần nữa nằm lên giường. Điều hoà mát lạnh, chăn trên người mềm mại cực kì thoải mái. Vừa nằm xuống thì cơn buồn ngủ ập tới, thực ra hồi nãy cô đã buồn ngủ rồi.

Sau khi cất máy và tắt đèn, Kỷ Diễn liếc mắt liền thấy Lục Hi Hoà trên giường đang mơ màng sắp ngủ. Anh cười rồi nhẹ nhàng đi về phía cô, tắt đèn ngủ rồi kéo chăn lên nằm xuống.

Anh vừa lật chăn lên thì Lục Hi Hoà tỉnh, mơ mơ màng màng nhích về bên cạnh anh, gối đầu lên vai anh, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Anh quay lại rồi."

"Ừm, ngoan, ngủ đi." Anh ôm chặt cô vào lòng, ôn nhu giúp cô gạt tóc bên má.

"Ừm."

Lục Hi Hoà thật sự mệt mỏi, hơn nữa Kỷ Diễn ôm cô vào lòng, tràn đầy cảm giác an toàn khiến cô yên tâm đi vào giấc ngủ. Sau khi Lục Hi Hoà đã ngủ, Kỷ Diễn hôn lên trán cô, rồi với lấy di động gửi cho Tiểu Minh một tin nhắn WeChat.

Sáng hôm sau, Lục Hi Hoà từ trong ngực Kỷ Diễn tỉnh lại, mơ màng mở mắt.

"Tỉnh rồi?"

"Ừm..." Thanh âm cô y chang một con mèo lười biếng. Cô lại được Kỷ Diễn ôm vào lòng, đột nhiên cảm nhận được thứ gì đó cứng ngắc, cô tỉnh ngủ

ngay lập tức.

Một phen mây mưa hôm qua ủa về trong đầu, rõ ràng hôm qua không thấy ngại ngùng như vậy, mà giờ nhớ tới thực sự làm cô thấy xấu hổ chết đi được, quá mất mặt.

Kỷ Diễm thấy cô lùi lại liền duỗi tay ra, dùng sức ôm cô thật chặt, "Thẹn thùng?"

Lục Hi Hoà ấp úng không muốn trả lời câu hỏi này của anh, nghĩ nửa ngày bèn đưa tay đẩy anh, "Giờ mấy giờ rồi?"

Kỷ Diễm xoay nửa người ngồi dậy nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên đầu giường, "7 giờ rồi."

"Anh không dậy à?"

"Dậy sớm vậy làm gì?" Tay anh từ phía dưới vạt áo đi vào, tinh tế xoa eo nhỏ của cô.

Anh xoa có chút nhột, Lục Hi Hoà vội đưa tay đè lại bàn tay anh, không cho anh lộn xộn, "Hôm nay anh không phải đi làm?"

Kỷ Diễm không để bụng, "Muộn một chút cũng không sao."

Lục Hi Hoà, "..."

Cũng phải, anh là ông chủ, dù hôm nay anh không đi cũng chẳng ai dám nói gì.

Buổi sáng cô còn phải đến trường quay, buổi chiều còn có cuộc phỏng vấn độc quyền, nghĩ tới một ngày bận rộn sắp bắt đầu liền thấy đau đầu. Cô cảm giác được bàn tay anh đang đi lên phía trên, anh còn chưa phản ứng lại, người này từ khi nào thoát khỏi bàn tay cô vậy. Tê tê đại đại, lại là cảm giác quen thuộc tới quá.

"Đừng... em muốn... rồi giường..."

"Một lúc thôi." Thế là anh hôn loạn trên người cô.

Lục Hi Hoà thề, về sau tuyệt đối sẽ không tin tưởng Kỷ Diễm nói cái gì mà một lúc. Rõ ràng là một lúc, mà lăn lộn tới tận hơn 9 giờ. Mà Thái Nguyệt 9 rưỡi đã qua đây đón cô, đáng vẻ cô giờ như vậy, sao dám gặp người khác?

Kỷ Diễm kéo tay cô, hôn lên ngón tay trắng trẻo, "Lát nữa anh đưa em đi."

Lục Hi Hoà thở phì phì rút tay về: "Lát nữa họ sẽ qua đây đó."

"Họ không qua đây đâu."

"Là sao?"

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, mau rồi giường nào."

Kỷ Diễm đem Lục Hi Hoà từ trên giường bế lên, cô theo quán tính ôm lấy cổ anh, thấy anh ôm mình đi về phía phòng tắm, cô khăn trương kéo cổ anh: "Anh... anh muốn làm gì?"

Kỷ Diễm dở khóc dở cười, anh chỉ muốn ôm cô đi rửa mặt thôi mà, cô có cần khăn trương vậy không?

"Không làm gì hết, đưa em đi rửa mặt thôi."

Lục Hi Hoà cắn cắn môi, lúc này mới hơi buông cổ anh ra.

Vì đồ đạc của Lục Hi Hoà đều ở chung cư của mình, nên sau khi rửa mặt cô chỉ có thể quay về. Khi cô trở lại sửa soạn, Kỷ Diễm ở nhà làm bữa sáng cho cô. Chờ cô sửa soạn xong quay lại, bữa sáng anh cũng làm xong là vừa.

Sau khi ăn sáng xong, Kỷ Diễm lái xe đưa cô tới trường quay. Sợ bị người ta chụp lén nên anh không đưa cô tới tận cửa, mà dừng lại ở một góc khuất. Cùng lúc đó Lục Hi Hoà thấy xe bảo mẫu của mình đậu cách đó không xa.

"Này..."

Kỷ Diễm cười cười với cô, đưa tay tháo dây an toàn giúp cô.

"Mau đi đi."

"Được, vậy em đi trước, tối gặp."

"Được."

Sau khi xuống xe, Lục Hi Hoà đóng cửa lại. Cô đi vài bước rồi, Kỳ Diễm phía sau còn chưa rời đi. Cô nghĩ nghĩ một chút liền xoay người lại đi về phía anh, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gõ lên cửa kính.

Kỳ Diễm hạ kính xuống, nhìn cô hỏi: "Sao vậy?"

Lục Hi Hoà không nói gì, một tay ra kéo lấy cà vạt anh, một tay giữ lấy mặt anh rồi hôn lên đó.

"Phần thưởng, phải nhớ em đấy."

Nhìn dáng vẻ trẻ con của cô, Kỳ Diễm bật cười. Nếu không phải giờ không tiện, chắc chắn anh sẽ giữ cô lại mà hôn lấy hung hăng, cho cô biết cái gì mới được tính là khen thưởng.

"Được, nhớ em."

Được câu trả lời như ý, tâm tình Lục Hi Hoà mới tốt lên, buông cà vạt của anh ra. Lại đeo khẩu trang lên, lúc này mới thút tha là lướt rời đi. Mà Kỳ Diễm tận mắt thấy cô lên xe bảo mẫu, rồi nhìn nó rời đi, anh mới lái xe đi.

Nhiều tiếng trước, Thái Nguyệt đắp mặt nạ xong chuẩn bị đi ngủ, điện thoại để một bên đột nhiên rung lên, là một cuộc gọi từ số lạ.

Ai vậy?

Thái Nguyệt là một người đại diện, thường xuyên nhận được cuộc gọi từ số lạ, một số phóng viên cũng có, một số thì thông qua người khác lấy số cô để bàn chuyện hợp tác. Nên cô không có thói quen từ chối các cuộc gọi lạ, gạt qua để trả lời.

"Alo?"

"Chào cô, tôi là Kỳ Diễm."

Thái Nguyệt kinh ngạc thò ra một hơi: "Ai... ai..."

"Kỳ Diễm."

"Chào Kỳ tổng, xin hỏi đã trễ vậy gọi cho tôi là có việc gì sao?" Thái Nguyệt thật cẩn thận hỏi, chẳng lẽ Kỳ tổng muốn cùng các cô nói chuyện hợp tác sao?

"Thật xin lỗi đã trễ vậy còn quấy rầy cô. Tôi gọi điện là muốn báo với cô một tiếng, sáng mai tôi sẽ tự đưa Hi Hoà tới trường quay."

Thái Nguyệt: "..."

Ý anh ta là mai bọn cô không cần qua đó?

Thái Nguyệt nghĩ ngợi, rồi trả lời: "Được, vậy sáng mai phải làm phiền Kỳ tổng rồi."

"Nên làm"

"Kỳ... Kỳ tổng, Hi Hoà đang bên cạnh anh sao, tôi có thể nói với cô ấy vài câu không?"

"Cô ấy ngủ rồi."

"A... được, vậy Kỳ tổng tôi cúp máy trước."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Không muốn nữa, em phải đi ngủ, em muốn đi ngủ

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

Giờ Lục Hi Hoà đã hiểu, đàn ông khai trai và đàn ông chưa khai trai chênh lệch lớn tới mức nào. Có câu đàn ông 30 mạnh như hổ, cô cảm thấy câu nói này rất có đạo lý. Người đàn ông này ban ngày một bộ mặt lãnh đạm xa cách, đáng vẻ thanh tâm quả dục, nhưng chỉ có Lục Hi Hoà mới biết, tới tối, nhất là ban đêm, không làm cho cô phải xin anh tha thì tuyệt đối sẽ không nương tay. Cái gì mà lãnh đạm xa cách, thanh tâm quả dục, nhầm nhí!

Lục Hi Hoà thấy anh cúi người xuống, còn tưởng anh muốn nữa, nên nhanh tay che lại miệng mình, uỷ uỷ khuất khuất nhìn anh xin tha.

"Không muốn nữa, em phải đi ngủ, em muốn đi ngủ."

Kỷ Diễn thấy bộ dáng cô đáng thương vô cùng, trong mắt hiện lên ý cười. Bàn tay to lớn phủ lên mu bàn tay cô, rồi hôn lên lòng bàn tay ấm áp, sau đó kéo tay cô xuống: "Nghĩ cái gì vậy? Anh chỉ muốn lấy điều khiển để tăng nhiệt độ điều hoà thôi, nửa đêm em ngủ sẽ không bị lạnh."

Lục Hi Hoà xấu hổ và giận dữ trừng mắt lườm anh. Nếu không phải anh không biết kiểm chế như vậy, cô sao lại có phản xạ có điều kiện như thế, nói cho cùng thì dù sao cũng là anh sai.

"Anh đừng nói chuyện với em nữa, em ngủ rồi." Cô tức giận liếc anh thêm một cái, rồi thực sự nhắm mắt lại, không để ý tới anh nữa.

Kỷ Diễn mỉm cười, cũng không mở miệng nói chuyện với cô nữa, chỉ im lặng ôm chặt cô, để cô thoải mái dựa vào lồng ngực mình.

Mấy ngày nay Lục Hi Hoà chạy qua chạy lại giữa hai chung cư, buổi tối không đi nữa, buổi sáng lại phải quay về nhà mình, nên dứt khoát luôn, hoặc là không làm, hoặc là làm tới nơi tới chốn. Cả người cả hành lý đều dọn qua bên này, bàn làm việc trong phòng ngủ Kỷ Diễn bị cô đổi thành bàn trang điểm luôn.

Cô là một nữ minh tinh, trang phục đương nhiên không ít. Vốn Kỷ Diễn muốn xây thêm cho cô một phòng để đồ riêng trong phòng ngủ, nhưng tới khi cô treo đồ của mình vào tủ đồ của anh, anh đột nhiên thay đổi chủ ý. Lạnh cùng ấm, đơn điệu cùng đẹp để phối hợp, sinh ra một loại hài hoà không nói lên lời. Anh rất thích cảm giác như vậy, nên từ bỏ cái chủ ý kia.

Sau khi Lục Hi Hoà dọn vào ở, chung cư của Kỷ Diễn đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất, không còn một màu đen trắng xám, mà bắt đầu có nhiều màu sắc tươi đẹp ấm áp hơn, dần dần có cảm giác của một ngôi nhà có một nữ chủ nhân.

Vốn dĩ Kỷ Diễn cũng có chút không quen, nhưng Lục Hi Hoà lại thích. Nói đến cũng thấy lạ, có rất nhiều việc anh nghĩ mình sẽ không bao giờ làm hoặc không nghĩ tới có thể xảy ra, nhưng chỉ cần Lục Hi Hoà yêu cầu, anh đều có thể làm vì cô. Cũng là vì Lục Hi Hoà, anh mới biết mình cũng sẽ vì một người con gái mà thay đổi nhiều như vậy. Tình yêu, thật sự sẽ thay đổi một người.

Từ đầu tới đuôi, triệt để.

Kỷ Diễn thay đổi, người phát hiện nhanh nhất tất nhiên là Tiêu Minh.

Ông chủ hiện tại như đột nhiên biến thành một người khác. Một người trong giờ làm việc chưa bao giờ xem di động lại bắt đầu nhìn chăm chăm vào nó. Một người thường xuyên tăng ca lại bắt đầu đúng giờ tan làm. Một người thường xuyên treo lời rét lạnh bên miệng lại bắt đầu tan ra. Biến hoá rõ ràng như vậy, Tiêu Minh cũng không ngạc nhiên, sao có thể không để ý thấy?

Lúc Tiêu Minh đem cà phê vào, không bắt ngờ khi thấy Kỷ Diễn một bên xử lý văn kiện, một bên nhìn chăm chăm vào tin nhắn điện thoại. Đến nỗi đang đợi tin của ai trong lòng anh ta cũng rõ ràng.

"Ông chủ, cà phê của anh."

Kỷ Diễn đầu cũng không ngẩng: "Đề đó đi."

"Được." Tiêu Minh đem cà phê đặt ở góc bàn: "Ông chủ, nếu không có việc gì thì tôi ra ngoài trước."

"Ừ."

Tiêu Minh vừa xoay người, Kỷ Diễn đột nhiên gọi lại.

"Tiêu Minh."

"Ông chủ." Tiêu Minh xoay người lại, khó hiểu nhìn Kỷ Diễn.

Kỷ Diễn nhíu mày suy nghĩ, tiện nói: "Đưa điện thoại của cậu cho tôi."

Tiêu Minh: "???"

Tuy khó hiểu, nhưng rõ cuộc người ta là người lãnh đạo trực tiếp, nên đành ngoan ngoãn lấy di động ra đưa cho Kỷ Diễn.

"Mặt kháu."

Tiểu Minh đọc một dãy số, nhìn ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng của Kỳ Diễn mở mặt khẩu. Không tới một phút sau, anh ta trả lại điện thoại.

"Không được sửa."

Về mặt Tiểu Minh nghi hoặc, cái gì mà không được sửa?

Nhưng lúc lấy điện thoại lại, anh ta nhìn số mình lưu của Lục Hi Hoà vốn là "Nữ thần" giờ lại biến thành "Bà chủ", nháy mắt liền rõ ràng, khoé miệng không chịu nổi không chế run rẩy một chút.

"Vâng, tôi hiểu rồi, ông chủ."

Kỳ Diễn hài lòng liếc anh ta một cái, tâm tình rất tốt hướng anh ta xua xua tay: "Được rồi, cậu ra ngoài đi."

"Vâng, ông chủ."

Mọi người đều nói rơi vào tình yêu chỉ số thông minh sẽ giảm xuống, anh ta cảm thấy nói vậy cực kì chính xác. Bằng không sao ông chủ lại làm ra cái việc ấu trĩ như vậy???

Loại việc này anh ta nói ra còn thấy ngại nữa.

*

Tối gần giữa trưa, một cuộc gọi được nối máy từ quầy lễ tân tới phòng trợ lý.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Tiểu Minh đi vào, "Ông chủ, quầy lễ tân vừa gọi, nói là có một di ở bên biệt thự mới tới... còn mang theo tiểu tiểu thư."

Kỳ Diễn ngẩng đầu lên: "Thanh Thanh?"

"Đúng vậy."

"Vậy đi xuống xem sao."

Vừa nói xong anh liền đứng dậy đi ra ngoài, Tiểu Minh cũng nhanh chân đi theo, cùng đi xuống.

Kỳ Diễn xuống tới nơi, quả nhiên thấy di Trương nắm tay Kỳ Thanh đứng đó. Đương nhiên anh cũng thấy hành lý bên chân di Trương, anh cau mày. Kỳ Thanh vừa thấy anh, đôi mắt to đen nhanh nháy mắt sáng lên, thoát khỏi tay di Trương chạy về phía anh.

"Anh trai." Tuổi còn nhỏ nhưng câu chữ lại rõ ràng.

Kỳ Thanh ôm chặt chân anh, tiểu nha đầu cọ vào anh, trong mắt không giấu được vui mừng cùng nháy nhót, thanh âm lại càng mềm mại: "Anh trai, em rất nhớ anh."

Kỳ Diễn nhìn, mắt giật giật. Mà lúc này di Trương kéo theo vali chạy tới trước mặt anh, anh nhìn thoáng qua cái vali.

Không lớn, rất dễ thương, vừa nhìn là biết vali của con nít.

"Chuyện gì thế này?" Con người anh như một đại dương sâu thẳm, bình tĩnh, sâu xa, ẩn hiện một vài phần xa cách.

Di Trương khẩn trương xoa xoa tay, rõ ràng lúc trước đâu có khẩn trương vậy, nhưng mà vừa đứng trước mặt anh, khí thế này làm bà thấy chột dạ. Sau khi lấy lại bình tĩnh, vẫn nhanh chóng đem những gì đã nghĩ sẵn trong đầu nói ra một lượt.

"Kỳ lão gia cùng phu nhân có việc đi nước ngoài một chuyến, trong nhà không có ai chăm sóc tiểu tiểu thư, hơn nữa tiểu tiểu thư cả ngày nói nhớ cậu, nên muốn đề cậu chăm sóc mấy ngày."

Kỳ Diễn không nói lời nào, chỉ là đôi mày anh tuấn nhíu càng lúc càng chặt.

Trương thẩm nhìn Kỳ Diễn không nói một lời, trong lòng càng thêm bất an. Bà lúc ấy không nên đồng ý với phu nhân đưa tiểu tiểu thư lại đây, nếu không phải không thể, bà rất muốn xách vali đi về a.

Ngay lúc di Trương khẩn trương tới mức không biết để tay đi đâu, Kỳ Diễn đột nhiên lấy di động trong túi ra. Bà không khỏi bội phục Kỳ lão gia liệu sự như thần, biết là không nên nói nhưng vẫn nói ra: "Tiên sinh, cậu đừng gọi, Kỳ lão gia cùng phu nhân giờ chắc là đang trên máy bay rồi... chắc điện thoại tắt máy, gọi cũng không được..."

Nghe di Trương nói xong, ngón tay Kỳ Diễn đang bấm số liền dừng lại. Xem ra bọn họ đã sớm tính toán xong, đường lui cũng không chừa lại cho mình.

Bỗng nhiên ông quần bị kéo nhẹ, tiểu nha đầu vô cùng đáng thương nói: "Có phải anh không thích em không, nên mới không muốn em tới chỗ anh?"

Kỷ Diễm còn chưa nói chuyện, lại nghe được tiểu nha đầu nhỏ giọng nói: "Nếu anh không thích, vậy em có thể cùng đi Trương về nhà, ngoan ngoãn chờ ba mẹ về."

Một tiểu cô nương bốn tuổi, lời nói ra vừa uỷ khuất lại vừa hiểu chuyện, đừng nói đi Trương đau lòng, ngay cả Tiêu Minh cũng không khỏi có chút mềm lòng. Sao lại có một tiểu nha đầu hiểu chuyện vậy chứ?

Môi Kỷ Diễm giật giật, đưa tay xoa đầu cô bé, hỏi đi Trương: "Mấy ngày?"

đi Trương vừa nghe liền biết anh đổi ý, nhanh chóng trả lời: "Không lâu không lâu đâu, nhiều nhất là một tuần."

"Tôi biết rồi, đi về đi."

"A, được được, vậy tôi đi trước." đi Trương ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, hoà ái xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ của Kỷ Thanh rồi mới rời đi.

Kỷ Thanh nhìn bóng dáng đi Trương rời đi, giọng nói mềm mại hỏi Kỷ Diễm: "Anh, anh đồng ý mang em tới chỗ anh sao?"

Kỷ Diễm ừ một tiếng, lại không lãnh đạm giống như bình thường. Rồi nói với Tiêu Minh đứng bên cạnh: "Tiêu Minh, xách theo vali đi."

"Vâng, ông chủ."

Kỷ Diễm nhìn bàn tay nhỏ bé của Kỷ Thanh vẫn đang nắm lấy quần mình, nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: "Bỏ anh ra trước đã, chúng ta phải lên lầu rồi."

"Dạ." Tiểu nha đầu nghe lời, lập tức buông tay ra.

"Đi thôi."

Kỷ Diễm vừa xoay người, một đôi tay nho nhỏ mềm mại nắm lấy ngón tay anh, anh không thể không cúi đầu nhìn qua. Kỷ Thanh ngẩng đầu về mặt chờ mong nhìn anh: "Anh, em có thể nắm tay anh không?"

Kỷ Diễm không nói chuyện, chỉ tùy ý để con bé nắm tay. Nhưng chỉ cần như thế, Kỷ Thanh đã cong cong đôi mắt cười, xem ra ba ba không nói dối. Anh trai chỉ là nhìn lạnh lùng vậy thôi, nhưng đáy lòng vẫn thích mình, chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời một chút, anh trai sẽ càng ngày càng thích mình. Nghĩ đến đây, cô bé không khỏi dùng thêm sức nắm tay anh trai.

Vốn dĩ Kỷ Diễm định buổi trưa tới nhà ăn công ty giải quyết bữa trưa, nhưng vì có Kỷ Thanh, ở đó đều là đồ ăn cho người lớn, anh lo lắng con bé không hợp khẩu vị. Nhưng mà anh cũng chưa chăm sóc trẻ nhỏ bao giờ, cũng không biết cho ăn gì thì tốt. Nghĩ một hồi, quyết định hỏi Lục Hi Hoà, con gái chắc vẫn hiểu thứ này hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiên nữ tỷ tỷ không phải người ngoài, là người trong

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Lúc nhận điện thoại của Kỷ Diễm, Lục Hi Hoà đang ngồi dựa vào ghế, xoa eo nhỏ đang bủn rủn, trong lòng lại mắng Kỷ Diễm một trận. Đúng là đồ đại lừa đảo, rõ ràng hôm qua đã nói là chỉ một lần, nhưng tới cuối cùng lại không phải chỉ một lần. Căn bản là anh không dùng lại được, còn cô thậm chí không nhớ rõ mình như thế nào ngủ thiếp đi mất.

Chỉ biết nửa đêm cô tỉnh dậy, người đàn ông này đang yên ổn nằm ngủ bên cạnh. Nếu không phải thấy mình được mặc áo ngủ thoải mái sạch sẽ, trên người cũng không có cảm giác dính nhớp gì, cô nhất định sẽ lôi anh dậy.

"Làm gì?" Nghĩ tới việc đêm qua cô liền tức giận.

Nghe giọng điệu không vui của cô, anh liền biết cô vì chuyện hôm qua mà giận mình, tự biết mình đuối lý, anh nhẹ giọng dỗ cô: "Bảo bảo, đừng giận nữa được không?"

Lục Hi Hoà khẽ mỉm cười. Cô còn nhớ lúc đi học, trong tình yêu học trò cuồng nhiệt thời đó nam sinh thường thích kêu nữ sinh là bảo bảo. Nhưng lúc ấy

cô không hiểu nổi, đang tốt đẹp tự dưng kêu bảo bảo làm gì, nghe không tự nhiên chút nào.

Mà giờ một tiếng bảo bảo từ miệng Kỳ Diễn nói ra, Lục Hi Hoà lại cảm thấy có chút ngọt ngào, giống như vuốt ve một chú thỏ trắng lớn. Dư vị ngọt ngào tràn ngập trong tim, trước kia cô không hiểu, còn giờ lại rất rõ ràng.

Cô hừ một tiếng nhỏ nhỏ: "Anh gọi cho em làm gì?"

"Muốn hỏi em một chút cho trẻ con ăn gì thì tốt?"

"Bao nhiêu tuổi?"

Kỳ Diễn nhìn thoáng qua Kỳ Thanh đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, nói: "Bốn tuổi."

Vừa lúc phim hoạt hình phát quảng cáo, Kỳ Thanh ngẩng đầu nhìn khắp nơi, nhìn thấy Kỳ Diễn đang nhìn mình liền ngọt ngào gọi một tiếng.

"Anh trai."

Bên này điện thoại Lục Hi Hoà hiển nhiên nghe thấy tiếng gọi anh trai này. Là một cô bé, gọi Kỳ Diễn là anh trai? Cô theo bản năng liền nghĩ tới lúc trước Kỳ Diễn nói với mình anh còn có một em gái cùng cha khác mẹ.

"Em gái?"

"Ừ."

"Con bé đang ở chỗ anh hả?"

"Đúng vậy, ba anh cùng đi Triệu ra nước ngoài, gửi tới chỗ anh chăm sóc mấy ngày."

"Để anh chăm sóc?" Lục Hi Hoà ngạc nhiên. Cô biết quan hệ trong nhà Kỳ Diễn phức tạp, cũng biết anh cùng cô em gái này không quá thân thiết. Anh thật sự có thể chăm sóc được một đứa bé sao?

"Ừm."

Lục Hi Hoà suy nghĩ rồi nói: "Công ty anh không phải có nhà ăn sao, anh nói họ làm cho con bé một phần cơm trẻ em a."

Đầu bếp của Thiên Ngu đều được trả lương cao mời tới, làm một phần cơm trẻ em đơn giản cũng không phải chuyện khó khăn.

Cô vừa nói anh mới nghĩ tới, sao lại quên mất nhà ăn có đầu bếp cao cấp. Vì thế hai người lại nói chuyện một hồi, mãi đến lúc Lục Hi Hoà phải làm việc mới cúp điện thoại. Sau khi cúp máy, Kỳ Diễn gọi Tiểu Minh ở bên ngoài vào, dặn anh ta đi thông báo cho nhà ăn chuẩn bị một phần cơm trẻ em.

Kỳ Thanh không kén ăn, sau khi ăn trưa xong liền theo Kỳ Diễn trở lại văn phòng. Buổi chiều Kỳ Diễn xử lý công việc, còn Kỳ Thanh ngồi trên thảm chơi với công chúa Elsa. Kỳ Diễn còn nhớ, Elsa trong tay con bé là món quà anh tặng nhân dịp quốc tế thiếu nhi. Nghe Kỳ Thu Hào nói, con bé thích đến nỗi không rời ra được, mỗi tối đều phải ôm đi ngủ.

Trong lúc làm việc, Kỳ Diễn cũng thường nhìn qua Kỳ Thanh một chút, xác nhận con bé tự mình chơi vui vẻ mới tiếp tục xử lý tài liệu. Qua một hồi lâu, Kỳ Diễn đã xử lý xong một phần tài liệu, ngẩng đầu lên liền thấy tiểu nha đầu đã ngủ thiếp đi trên thảm.

Kỳ Diễn chưa từng chăm sóc trẻ em bao giờ. Trước năm 25 tuổi, anh vẫn luôn là con trai duy nhất trong nhà. Họ hàng nhà anh không ít, có thể do anh từ nhỏ tính cách tương đối lãnh đạm, cho nên trẻ con trong nhà cũng không dám lại gần anh. Mà Kỳ Thanh tuy là em gái, nhưng mấy ngày còn gặp không tới hai lần, nói chi là quan hệ anh em thân thiết.

Mấy tháng nay chỉ cần anh về nhà, Kỳ Thanh nhất định sẽ dính lấy anh, anh đi đâu con bé sẽ đi theo tới đó, giống như một cái đuôi nhỏ. Nhưng bình thường công việc bận rộn, anh cần bản cũng rất ít trở về. Nói tới Kỳ Thanh anh không nói rõ được là cảm giác gì, tóm lại thì không chán ghét nhưng cũng không quá thân thiết thôi.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, con bé cũng là em ruột của mình, trong cơ thể cùng chảy một dòng máu. Anh nghĩ một hồi, rồi buông bút trong tay xuống đi về phía con bé, đưa tay ôm nó từ trên thảm lên rồi đặt lên sofa. Trong văn phòng có mở máy lạnh, anh đắp thêm cho con bé một cái chăn mỏng.

*

Buổi chiều, Kỳ Diễn bảo Tiểu Minh đi mua một cái ghế an toàn trẻ em đặt vào trong xe ô tô. Kỳ Thanh ngủ cả buổi trưa, tinh thần đặc biệt tốt, ngồi trên ghế an toàn với ánh mắt trông đợi nhìn Kỳ Diễn ở phía trước hồi.

"Anh, chúng ta phải về nhà rồi sao?"

Kỳ Diễn qua kính chiếu hậu nhìn con bé, trả lời: "Chưa về nhà vội."

"Không về nhà thì đi đâu a?"

"Ừm, đi đón một chị rất xinh đẹp."

"Là tiên nữ tỷ tỷ sao?"

"Hả?"

"Mẹ nói tiên nữ rất xinh đẹp, tỷ tỷ xinh đẹp, vậy nên chị ấy là tiên nữ sao?"

Nghe tiểu nha đầu hồn nhiên nói, anh nghĩ tới cô bình thường cũng tự xưng mình là tiên nữ, không khỏi nở nụ cười: "Ừ, đúng vậy."

"Yeah, em thích nhất tiên nữ tỷ tỷ." Kỷ Thanh vui vẻ khua chân múa tay.

Kỷ Diễm ngồi trước cau mày: "Ngồi yên, đừng lộn xộn."

"Dạ."

Bởi vì tiến độ làm việc lúc sau quá chậm, nửa ngày quay chụp của Lục Hi Hoà liền thành nguyên ngày. Buổi chiều sau khi kết thúc công việc, Lục Hi Hoà đi theo Thái Nguyệt cùng lên xe bảo mẫu, sau đó Lâm Lượng lái xe rời đi.

"Doanh Doanh, quả chị nhờ em mua đâu?" Lục Hi Hoà hỏi Doanh Doanh ngồi ở phía trước.

"Đây ạ." Doanh Doanh nhanh chóng đem quả đã mua đưa cho Lục Hi Hoà.

Công chúa Elsa.

Lục Hi Hoà nhớ lúc trước có thấy trên xe một hộp quà tặng hình công chúa Elsa, đoán là em gái anh rất thích Elsa. Tuy cô và Kỷ Diễm đều mua Elsa, nhưng của cô là bản giới hạn mới ra, trong nước cũng không còn mấy bộ.

"Em gái chắc là sẽ thích nhỉ?"

Thái Nguyệt nhìn thoáng qua, nói: "Trẻ con đều thích mấy món đồ chơi này."

"Vậy là tốt rồi."

Ba Lục Hi Hoà là con độc đinh trong nhà, mẹ cô và Thẩm Lan Du cũng đều là con gái duy nhất, nên cô cũng không có nhiều họ hàng cùng lứa tuổi, tự nhiên cũng ít tiếp xúc với trẻ con, cô đúng là chưa mua quà cho trẻ con bao giờ.

"Chị Hi Hoà, Kỷ tổng tới rồi." Lâm Lượng nói với cô, chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại trước chiếc Maserati màu đen.

"Được."

Mấy ngày nay Kỷ Diễm đều nhận nhiệm vụ đưa đón cô, nhưng lại như bí mật ngầm. Buổi sáng anh đưa cô đến đây, sau đó Lâm Lượng đón cô tới công ty, buổi chiều Lâm Lượng đưa cô tới đây, rồi Kỷ Diễm chở cô về nhà.

"Chị Nguyệt, Doanh Doanh, Lượng Tử, em đi trước."

"Lúc trở về cẩn thận một chút."

"Em biết."

Sau khi xuống xe Lục Hi Hoà trực tiếp đi tới chỗ chiếc Maserati đen, còn chưa tới nơi, liền thấy cửa sổ ghế sau hạ xuống, ngay sau đó một khuôn mặt nhỏ phần điều ngọc trác lộ ra.

Một tiểu nha đầu thật xinh xắn!

"Tiên nữ tỷ tỷ." Tiểu nha đầu vươn cánh tay trắng trắng nhỏ nhắn ra vẫy cô.

Lục Hi Hoà có chút kinh ngạc, tiểu nha đầu không những lớn lên xinh xắn, mà miệng còn ngọt như thể, trái tim cũng rung rinh rồi. Vốn dĩ đi tới hướng ghế phụ giờ lại đổi qua ghế sau, cô mở cửa ghế sau ngồi vào.

Kỷ Diễm thấy cô ngồi ghế sau, lại liền nhìn Kỷ Thanh một cái, cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc Lục Hi Hoà tháo khẩu trang ra, Kỷ Thanh vênh miệng nhỏ, đối với cô yêu thích không che dấu chút nào.

"Anh nói không sai."

Lục Hi Hoà nhìn con bé, hứng thú hỏi: "Hả? Anh trai em nói gì đó?"

"Anh nói chị lớn lên xinh đẹp, giờ em nhìn thấy em cũng cảm thấy xinh đẹp."

Một âm thanh chói tai vang lên trong xe, Kỳ Diễn từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Lục Hi Hoà, rất không khéo Lục Hi Hoà cũng đang nhìn anh, ánh mắt hai người dừng lại ở kính chiếu hậu. Lục Hi Hoà không rời tầm mắt, một bên nhìn anh một bên hỏi Kỳ Thanh ngồi cạnh.

"Anh em nói chị xinh đẹp thật a?"

"Dạ dạ, thật mà thật mà." Kỳ Thanh sợ cô không tin, ra sức gật cái đầu nhỏ, dễ thương không tả nổi.

Lục Hi Hoà sờ mái tóc mềm mại của con bé: "Chị cũng thấy Thanh Thanh xinh xắn."

"Thật sao?"

"Ừ, đương nhiên, xinh đẹp giống như đồ trong tay chị này." Vừa nói cô vừa từ từ lấy công chúa Elsa từ trong túi ra.

"Oa, công chúa Elsa." Xem ra cô bé thực sự thích công chúa Elsa, trong đôi mắt to tròn toàn là vui sướng.

"Thích không?"

"Em thích em thích."

"Chị tặng em quà gấp mặt." Nói xong cô đưa công chúa Elsa cho con bé.

Nhưng Kỳ Thanh không đưa tay nhận lấy, mà nhăn nhó khuôn mặt nhỏ trắng nõn, "Em rất thích, nhưng mẹ em dặn, không được tùy tiện cầm đồ người khác đưa."

Kỳ Thanh nói ra lời này, Lục Hi Hoà liền biết, gia giáo ở nhà cô bé cực kì nghiêm khắc. Nếu không đối với món đồ chơi yêu thích ngay trước mặt, sao có thể nói ra lời lễ phép như vậy. Mà Kỳ Diễn ngồi ở phía trước cũng có chút kinh ngạc, xem ra Triệu Liên thực sự dạy dỗ con gái rất tốt.

Lục Hi Hoà thấy con bé không chịu nhận, nên nói với Kỳ Diễn ngồi ở phía trước: "Anh nói với em gái, em có phải người khác không?"

Kỳ Diễn nhếch khoé môi, qua kính chiếu hậu nhìn Kỳ Thanh.

"Tiên nữ tỷ tỷ không phải người ngoài, là người trong."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trong mắt anh em chính là một đứa trẻ

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

"Tiên nữ tỷ tỷ không phải người ngoài, là người trong."

Lục Hi Hoà: "..."

Kỳ Thanh chớp chớp mắt, hiển nhiên không biết anh trai nói người mình là có ý gì, vì thế tò mò hỏi: "Anh, người trong là gì?"

Lục Hi Hoà trừng mắt nhìn anh, cô cũng không muốn anh nói vậy, giờ bạn nhỏ hỏi tới rồi, coi anh trả lời thế nào.

Kỳ Diễn nhìn thoáng qua Kỳ Thanh, ngữ khí ôn hoà nói: "Tóm lại không phải người ngoài, là người nhà, nên quà chị tặng em đều có thể nhận."

Kỳ Thanh vốn dĩ còn do dự, nhưng vừa nghe Kỳ Diễn nói vậy liền vui mừng nhận lấy. Nếu anh nói có thể nhận, chính là có thể nhận. Lục Hi Hoà đem Elsa đưa cho Kỳ Thanh, Kỳ Thanh ôm vào lòng, thích không rời: "Cảm ơn tiên nữ tỷ tỷ, em rất thích chị."

Miệng ngọt như vậy, lại còn là cô bé đáng yêu như thế nói ra, Lục Hi Hoà đương nhiên thích nghe, cô sùng nịch nheo má mềm mại của cô bé: "Thanh Thanh thích thì tốt."

"Lần trước anh mua cho em cũng là Elsa, nhưng mà trang phục không giống nhau, tiên nữ tỷ tỷ, sao chị biết em thích Elsa?"

Hỏi tới chuyện này Lục Hi Hoà có chút xấu hổ, cô cũng không thể nói trước đó nhìn thấy hộp quà hình Elsa trên xe Kỳ Diễn. Nói ra cũng quá mất mặt đi, thế nên cô ấp úng nói qua loa một hồi lấy lệ: "Ừm... các bạn nhỏ không phải đều thích tiểu công chúa sao?"

Kỳ Thanh gật gù cái đầu nhỏ, con bé cũng nghĩ như vậy, mấy đứa bạn thân của nó cũng đều thích Elsa.

Com tới Kỳ Diễn cố ý làm hai phần. Phần bọn họ ăn và Kỳ Thanh ăn là tách riêng, trẻ nhỏ khẩu vị tương đối nhạt, cùng bọn họ ăn không hợp. Anh làm cho con bé trứng chưng, tôm hấp và canh rong biển bí đao.

"Trưa nay anh còn hỏi em nên cho trẻ con ăn gì, sao tối nay lại làm thuận tay như vậy?" Lục Hi Hoà cười cười trêu chọc anh.

Kỳ Diễn bụng một cái chén từ trong bếp đi ra, nghe thấy Lục Hi Hoà trêu chọc thì bình tĩnh nói: "Baidu".

Cô thấy trong tay anh bụng một chén trứng khác, kỳ lạ hỏi anh: "Anh làm hai phần trứng chưng làm gì, Thanh Thanh ăn hết được sao?"

Nhưng Kỳ Diễn lại đem phần trứng này đặt trước mặt cô: "Chung cho em "

"Cho em?" Cô nhìn qua hai phần trứng giống nhau như đúc, lẩm bẩm một tiếng: "Em cũng không phải con nít mà."

Kỳ Diễn đưa tay xoa nhẹ trán cô: "Trong mắt anh em chính là một đứa trẻ."

Lục Hi Hoà liếc mắt nhìn anh, tuy không nói gì thêm nhưng trong lòng lại tràn ngập ngọt ngào. Nếu tìm bạn trai nhất định phải tìm được một người có thể cưng chiều bạn như một đứa trẻ, cô cảm thấy mình tìm được rồi. Nhưng mà nói mấy lời này trước mặt Thanh Thanh cô vẫn rất ngượng, vì thế tự nhiên chuyển chủ đề, nói với Kỳ Thanh ngồi một bên: "Thanh Thanh, có muốn chị đút cho em ăn không?"

Kỳ Thanh cầm cái muỗng, nghĩ một chút rồi nói: "Có a."

Trong lòng mềm mại như bông, Lục Hi Hoà cười càng thêm sáng lạn: "Được, chị đút cho em." Vừa nói cô vừa cầm lấy cái muỗng nhỏ, từng miếng từng miếng một cho con bé ăn.

Lục Hi Hoà chưa từng cho trẻ con ăn com, nhưng mà nhìn Kỳ Thanh từng miếng ăn sạch, cực kì ngon miệng, cô liền có cảm giác thoải mái lạ thường, cảm giác trước kia chưa từng trải qua.

Kỳ Diễn thấy Lục Hi Hoà cho Thanh Thanh ăn vốn dĩ muốn ngăn lại. Lớn như vậy rồi, lẽ ra nên tự mình ăn. Nhưng mà nhìn một lớn một nhỏ trên mặt đều là vẻ tươi cười, ngấm lại Thanh Thanh cũng không phải không biết tự ăn, hơn phân nửa là do muốn thêm thân thiết với cô. Lại nói con bé là con gái, chiều một chút cũng không sao, nên anh không nói gì nữa.

Kỳ Thanh ăn rất ngon miệng, ăn hết nửa chén com, trứng chưng và tôm hấp đều ăn hết, còn uống một chén canh rong biển.

Kỳ Diễn rửa chén xong đi ra nhìn thấy hai người trong phòng khách ngồi trên thảm không biết đang nói gì, Thanh Thanh cong cong mắt cười, chắc là chuyện cười gì đó. Nhìn cảnh này trong lòng anh có một cổ xúc động.

Vẫn là Kỳ Thanh nhìn thấy anh, hướng anh vẫy tay, "Anh, mau lại đây."

Lục Hi Hoà xoay người lại, cô cười hướng anh vẫy tay, "Lại đây nào."

Một lớn một nhỏ động tác như đúc, Kỳ Diễn cảm thấy trong ngực vang lên hai tiếng, như có gì đó dội vào, trong lòng dậy sóng. Anh nhanh chóng đi tới, ngồi xuống cạnh họ.

"Mới vừa nói cái gì mà vui vẻ như vậy?"

"Tiên nữ tỷ tỷ vừa kể cho em chuyện cổ tích." Thanh Thanh nói.

Kỳ Diễn nhìn Lục Hi Hoà, Lục Hi Hoà cảm di động hươu tới trước mặt anh: "Em tra trên mạng một chút về truyện cổ tích."

"Xem một lần liền nhớ?"

"Chắc anh không quên mất nghề nghiệp của em là gì đấy chứ, nhớ mấy thứ này không phải quá dễ dàng sao?"

Học thuộc lời thoại lúc đóng phim so với mấy thứ này còn khó hơn nhiều. Cô cũng không học thuộc từng chữ một, chỉ là đọc qua rồi kể lại một câu chuyện cổ tích đơn giản, đây không phải quá dễ sao?

Khoảng hơn 8 giờ, Kỳ Thu Hào gọi tới.

Kỳ Diễn biết họ gọi tới làm gì, nên nói hai câu rồi đưa điện thoại lại cho Kỳ Thanh.

"Alo, ba ba."

Thanh Thanh cùng Kỳ Thu Hào hàn huyên một hồi, chắc giữa chừng có nói chuyện với Triệu Liên nữa. Đầu bên kia nói gì nghe không rõ ràng lắm, nhưng bên này Thanh Thanh nói "Dạ.", "Ăn trứng chưng, tôm"... một vài từ, có thể đoán được bên kia hỏi gì.

Một lát sau, Thanh Thanh đưa điện thoại cho Kỳ Diễm: "Anh, mẹ em muốn nói chuyện với anh."

Kỳ Diễm nhận điện thoại, tiếng Triệu Liên từ đầu microphone bên kia truyền tới.

"A Diễm, thật phiền con quá."

"Không có gì phiền cả."

"Chúng ta sẽ sớm trở về."

"Được."

Tuỳ ý nói hai câu rồi tắt máy. Lục Hi Hoà cũng vừa từ phòng ngủ phụ ra tới.

"Thanh Thanh, nên tắm rửa rồi."

"Dạ."

Lục Hi Hoà bế Thanh Thanh nho nhỏ mềm mại lên: "Em tắm cho con bé trước đã."

"Ừm."

Sau khi tắm rửa cho con bé xong, bọn họ chuẩn bị xong cũng sắp 10 giờ. Đối với trẻ con thì đã tới lúc phải đi ngủ: "Thanh Thanh, đi ngủ nào."

Thanh Thanh giữ chặt tay cô, nhỏ giọng hỏi: "Tiên nữ tỷ tỷ, chị có thể ngủ cùng với em không?"

Lục Hi Hoà cúi đầu nhìn về mặt chờ mong của cô bé, còn có chút đáng thương. Cô đưa tay cầm bàn tay nhỏ trắng trẻo mềm mại: "Đương nhiên có thể nha."

Kỳ Diễm vừa tắm xong đi ra từ phòng ngủ lớn liền nghe được đoạn đối thoại này, mày nhăn lại. Lục Hi Hoà thấy tầm mắt anh, đi tới chỗ anh đứng. Anh vừa tắm xong, tóc còn chưa khô hẳn, bọt nước nhỏ xiu từ lọn tóc rơi xuống.

Vừa thương thức sắc đẹp nhưng cô cũng không dám xem nhẹ đôi mày đang cau lại của anh. Nhưng mà trước ánh mắt vô cùng đáng thương đang nhìn mình của gao kê nhỏ, cô không nhẫn tâm nổi. Lại nói vốn dĩ là chuẩn bị cho anh.

"Không được." Kỳ Diễm nói một câu.

Kỳ Thanh không nói tiếng nào, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại nhìn Kỳ Diễm cùng tiên nữ tỷ tỷ. Con bé tuy còn nhỏ nhưng cũng biết nhìn sắc mặt người khác. Từ trên mặt anh trai con bé nhìn ra được anh đang không cao hứng, nhưng mà không dám một mình ngủ nên đành lặng lẽ nắm chặt tay Lục Hi Hoà.

Lục Hi Hoà cảm nhận được động tác tay của con bé trong tay mình, mắt mở lớn: "Anh không cho phép cũng vô dụng, chuyện tối hôm qua em còn chưa tìm anh tính sổ đâu. Anh tự mình ngủ ở phòng ngủ phụ đi. Thanh Thanh, chúc anh ngủ ngon nào, chúng ta cũng nên đi ngủ rồi."

Kỳ Thanh sợ anh trai đổi ý, Lục Hi Hoà vừa nói xong liền vội vàng nói với Kỳ Diễm: "Anh ngủ ngon."

"Được rồi, em đi ngủ, anh xong rồi cũng đi ngủ đi." Lục Hi Hoà nói rồi nắm tay Kỳ Thanh đi về phòng ngủ chính.

"Cạch" một tiếng, anh bị nhốt ở ngoài.

Kỳ Diễm đột nhiên cảm thấy mình bị thất sủng. Đúng là không nên đưa tiểu nha đầu này về nhà. Nếu không đưa về thì kiểu gì tối nay cũng có thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc ngủ, đầu giống như bây giờ?

Chắc là buổi trưa Thanh Thanh ngủ hơi nhiều, nên tối hơi khó ngủ một chút, quán lấy Lục Hi Hoà kể chuyện cổ tích một hồi mới ngủ.

Chờ tới lúc dỗ Thanh Thanh ngủ xong, Lục Hi Hoà mới biết, nuôi một đứa trẻ vốn không phải chuyện dễ dàng. Cô vừa định giảm sáng đèn để ngủ thì điện thoại đặt một bên rung lên. Không cần xem cũng biết, cô đoán được là ai gửi tin nhắn. Vốn không định xem, nhưng mà nhìn không được.

Diễm Diễm: Bảo bảo, em ngủ rồi a?

Đây là nhũ danh Lục Hi Hoà lên đặt cho Kỳ Diễm, nhưng cô còn chưa gọi lần nào.

Kỳ Diễm cầm điện thoại, mắt không chớp nhìn màn hình, một lúc sau mới có tin nhắn mới.

Bảo bảo: Ngủ rồi.

Nhìn hai chữ này Kỳ Diễn không khỏi nở nụ cười. Anh có thể tưởng tượng ra biểu cảm của cô lúc này. Anh ngẩng đầu nhìn trời đêm, trăng đêm nay không phải rất sáng, nhưng rất nhiều sao. Khoảng cách xa xôi như vậy nhưng vẫn phát sáng. Nghĩ một chút, anh nhanh chóng lướt ngón tay thon dài trên màn hình.

Diễn Diễn: Bảo bảo, muốn cùng ngắm sao không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mới sáng sớm đã không đứng đắn

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Lục Hi Hoà ngủ một giấc tới lúc tự tỉnh. Lúc cô dậy Kỳ Thanh còn chưa tỉnh, nằm nghiêng một bên yên tĩnh ngủ say. Cũng không biết giờ là mấy giờ. Cô đưa tay tới tủ đầu giường lấy di động muốn nhìn một cái mới nhớ tới tối qua mình tắt máy.

Tối qua cô dứt khoát không trả lời anh. Vì phòng anh lại tiếp tục quấy rầy, cô hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, tắt máy luôn. Lúc đấy mới an ổn ngủ một giấc.

Dụ cô ra ngoài ngắm sao? Anh tưởng cô ngốc lắm sao? Đi ra rồi còn có thể vào lại sao?

Tưởng tượng tới bộ dạng ghen ghét của anh tối qua, trong lòng cô liền sáng khoái. Ai bảo anh lúc trước nói lời không giữ lời chứ?

Sau khi Lục Hi Hoà rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, Kỳ Thanh vẫn còn chưa tỉnh như cũ. Cô cũng không gọi dậy mà để cho con bé tiếp tục ngủ. Lúc mở cửa phòng đi ra ngoài, cô liếc mắt liền thấy Kỳ Diễn đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

Cô cười cười sau đó bước nhanh về phía anh, đến trước mặt anh: "Tối qua anh ngủ ngon không?"

Kỳ Diễn nhìn cô, khuôn mặt nhỏ trắng như phát sáng, đôi mắt như thủy tinh long lanh, vừa nhìn liền biết tối qua cô ngủ rất ngon. Anh thì ngược lại, một mình chần đờ gồi chiếc, một người không bao giờ mất ngủ giờ lại mất ngủ. Nghĩ tới cô nương này tự dưng tắt điện thoại, anh vừa tức giận lại vừa buồn cười. Chẳng lẽ anh đáng sợ vậy sao?

Lục Hi Hoà thấy Kỳ Diễn không trả lời mình, trong lòng rõ ràng, tám phần là vì chuyện cô tắt điện thoại. Đảo mắt một vòng, cô đưa tay ôm lấy eo anh, cọ cọ mặt trên ngực anh.

Kỳ Diễn vốn muốn cứng rắn một chút, nhưng mà cô dựa sát vào anh như vậy làm anh chống đỡ không nổi. Anh quá xem nhẹ sự yêu thích của mình đối với cô. Hai tay vốn ở bên hông không không chế được mà đặt sau lưng cô.

Cảm giác được độ ấm của bàn tay anh, Lục Hi Hoà đang vui trước ngực anh khẽ nhếch khoé miệng.

Trị Kỳ Diễn cô lành nghề nhất. Vì thế cô càng dùng sức ôm chặt anh, nhỏ giọng nói: "Đỗ một đứa trẻ thực sự là một việc khó khăn đó."

"Hửm?"

"Đỗ một hồi em mệt rồi, buổi sáng dậy mới phát hiện điện thoại quên sạc nên tự động tắt máy." Những lời này mới là trọng tâm cô muốn nói, bất động thanh sắc phải sạch không còn liên quan tới mình.

Kỳ Diễn đương nhiên không tin lý do thoái thác này của Lục Hi Hoà. Hôm qua trước khi đi ngủ điện thoại cô đầy pin, sao có thể tự hết pin rồi tắt được? Một chút tâm tư nhỏ như vậy trong lòng cô anh còn không biết sao? Nhưng anh cũng không muốn vạch trần cô, chỉ xoa xoa đầu, "May là có em, không thì anh cũng không biết dỗ trẻ con thế nào."

Lục Hi Hoà nở nụ cười, cô ngẩng đầu lên từ trong ngực Kỳ Diễn, buồn cười hỏi: "Anh không biết dỗ trẻ con, vậy sau này có con thì làm sao giờ?"

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh bỗng yên tĩnh lại, có chút lúng túng. Giờ Lục Hi Hoà thật sự muốn cắn lưỡi mình, không có gì để nói hay sao mà lại nói tới chủ đề này làm gì vậy?

Kỳ Diễn thấy đáng vẻ ảo não, khuôn mặt ửng đỏ của Lục Hi Hoà, trong nháy mắt trái tim mềm đi. Anh véo nhẹ cái mũi xinh xắn của cô, dùng giọng nói

trầm thấp mà tràn đầy mê hoặc nói với cô: "Vậy anh sẽ học, nhất định có thể chăm sóc thật tốt con của chúng ta."

Mặt Lục Hi Hoà vốn đã đỏ ửng giờ lại càng đỏ thêm, trông như một con tôm nhỏ. Cô đập tay lên vai anh: "Mới sáng sớm đã không đứng đắn rồi."

Kỷ Diễm cười bắt lấy tay cô, đặt lên môi khẽ hôn một cái, trong mắt toàn là ôn nhu: "Anh nghiêm túc."

Lục Hi Hoà đương nhiên biết anh nghiêm túc, bởi cô biết người như Kỷ Diễm nếu không nghiêm túc sẽ không cho ai cơ hội nào cả. Cho nên cô cũng rất may mắn.

Bốn mắt nhìn nhau, giây tiếp theo cô cảm nhận được trên eo căng thẳng. Người cô dính sát lấy anh, mà đôi môi nóng bỏng liền ấn xuống...

Cho tới khi cửa phòng ngủ bị đẩy ra, thanh âm mơ màng như chưa tỉnh ngủ hẳn truyền tới.

"Tiên nữ tỷ tỷ, chị ở đâu vậy?"

Lục Hi Hoà đột nhiên thanh tỉnh, cô đưa tay đẩy đẩy Kỷ Diễm, ý bảo anh nhanh buông tay ra. Kỷ Diễm cũng biết cảnh này thực sự không phù hợp với trẻ em, nên cũng không làm khó cô, hôn một cái rồi thả cô đi.

Lục Hi Hoà dùng tay che miệng lại, sau đó mới đi ra ngoài: "Thanh Thanh, chị ở đây."

"Tiên nữ tỷ tỷ, sao chị lại che miệng nói chuyện nha?"

"... Ừm, là... Thanh Thanh, chị đưa em đi đánh răng rửa mặt đã được không?"

Cũng may Thanh Thanh không phải là một đứa nhỏ thích hỏi tới cùng, nên bị Lục Hi Hoà dễ dàng chuyển sự chú ý, ngoan ngoãn theo cô đi rửa mặt.

*

Cũng không biết có phải vì lời cô nói lúc sáng, Lục Hi Hoà cảm thấy Kỷ Diễm chăm sóc càng thuần thực hơn. Từ ăn cho tới mặc, mọi thứ đều được làm rất cẩn thận, hơn nữa cô cũng cảm nhận được Kỷ Diễm và Kỷ Thanh dường như thân thiết hơn rất nhiều.

Lục Hi Hoà nhìn Kỷ Diễm đang bóc tôm cho Kỷ Thanh, trong lòng thấy ấm áp. Người đàn ông này thoạt nhìn lạnh lùng, nhưng nếu thật sự ở trong lòng anh, anh sẽ là kiểu nâng niu trong lòng bàn tay vậy. Có lẽ do là anh em ruột, khuôn mặt Kỷ Thanh vẫn có điểm giống Kỷ Diễm.

"Tiên nữ tỷ tỷ, chị cứ nhìn anh em chăm chăm làm gì vậy?" Kỷ Thanh nghi hoặc lên tiếng.

Lục Hi Hoà xấu hổ, mà lúc này Kỷ Diễm vẽ mặt mang ý cười nghiêng đầu nhìn cô, làm mặt cô càng nóng thêm. Cô mắt tự nhiên hắng giọng, nói với Kỷ Thanh: "Ngắm anh trai em đẹp a."

Kỷ Thanh nhìn Kỷ Diễm, sau đó đồng ý gật gù đầu: "Em cũng thấy anh đẹp trai, nhưng mà em thấy tiên nữ tỷ tỷ còn đẹp hơn."

Tìm Lục Hi Hoà được những lời ngọt ngào của Kỷ Thanh sưởi ấm. Sao lại có một đứa nhỏ dễ thương vậy chứ, thích con bé quá đi mất!

"Thanh Thanh sao lại đáng yêu vậy nhỉ?"

Thanh Thanh nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói với cô: "Bởi vì em ăn kem Cornetto mà lớn đó."

Ngay cả Kỷ Diễm cũng không nhịn được nở nụ cười, đem tôm đã lột vỏ để vào chén nhỏ, cười nói: "Nhanh ăn cơm đi nào."

"Dạ."

Kỷ Thanh bắt đầu ngoan ngoãn ăn cơm, một bữa cơm ấm cúng.

Cơm nước xong về đến nhà, Lục Hi Hoà vừa chuẩn bị tắm rửa cho Kỷ Thanh thì Kỷ Diễm nhận được điện thoại của Triệu Liên.

"Cô chú bọn họ đã trở về sao?" Lục Hi Hoà hỏi Kỷ Diễm.

Kỷ Diễm gật đầu với cô: "Nói là sắp tới rồi."

"Ừm."

"Vậy em đi dọn hành lý cho con bé trước."

"Được."

Không lâu sau, chuông cửa vang lên, Kỷ Diễm đi ra. Thanh Thanh cũng biết mẹ mình tới, liền nhảy nhót đi theo phía sau anh.

"Là mẹ em sao?" Thanh Thanh mong chờ hỏi.

"Đúng rồi." Kỳ Diễn nhìn qua màn hình, người ngoài của đúng là Triệu Liên, nhưng chỉ có một mình bà.

Kỳ Diễn vừa mở cửa, Kỳ Thanh liền xông ra ngoài: "Mẹ!"

Nhiều ngày vậy rồi không nhìn thấy con gái, Triệu Liên rất nhớ con nên nhắc bỗng nó lên: "Có nhớ mẹ không?"

"Nhớ nhớ." Kỳ Thanh ôm cổ Triệu Liên thân mật nói.

"Đi Triệu, hành lý còn chưa dọn xong, đi vào ngồi đi."

"Được, phiền con rồi."

"Không sao."

Kỳ Diễn đưa một đôi dép dự phòng cho bà. Sau khi vào nhà, tầm mắt Triệu Liên bị tủ giày hấp dẫn.

Trên tủ giày không chỉ có giày của đàn ông, mà còn có rất nhiều giày cao gót của phụ nữ, còn có một vài đôi đế bằng.

Vừa nhìn phòng khách, gam màu lạnh đã bị thay đổi đáng kể. Đệm ghế sofa màu hồng, gối ôm và giỏ treo, hoa tươi được đặt trong bếp, đây rõ ràng mang hơi thở nơi ở có nữ nhân.

Triệu Liên còn chưa hết khiếp sợ, liền thấy con gái rời khỏi mình chạy về phía trước.

"Tiên nữ tỷ tỷ."

Tiên nữ tỷ tỷ?

Lục Hi Hoà kéo hành lý đã thu xếp xong của Kỳ Thanh ra. Kỳ Diễn cũng đi về phía cô, giúp cô vén tóc, ôn nhu nói: "Vất vả rồi."

Triệu Liên hoàn toàn phản ứng không kịp, đây là tình huống gì?

Bọn họ...

Lục Hi Hoà đi theo Kỳ Diễn tới trước mặt Triệu Liên, lễ phép chào hỏi: "Chào đi Triệu a."

Lần trước Kỳ Diễn nói với cô bà đã hơn bốn mươi tuổi. Nếu không phải Kỳ Diễn nói trước, cô nhất định sẽ không tin. Nhìn khuôn mặt và dáng người này mà nói hơn ba mươi tuổi một chút cũng không quá. Chăm sóc thật sự quá tốt rồi, mà quan trọng nhất chính là khí chất.

Triệu Liên vẫn biết tính tình A Diễn lãnh đạm, luôn cùng phụ nữ duy trì khoảng cách. Lão Kỳ cũng không ngừng nhắc tới với bà, đã 30 rồi mà bạn gái cũng không có làm ông rất lo lắng. Nhưng con trai cùng ông có khúc mắc, ông cũng thể tụy tiện nhưng tay vào chuyện của nó.

Mà giờ cô gái xinh đẹp trước mắt này lại công khai ở trong nhà A Diễn. Hơn nữa từ hành động thân mật, tự nhiên của họ cho thấy rõ ràng là quan hệ yêu đương. Xem ra lão Kỳ hoàn toàn không cần lo lắng nữa. Nghĩ tới đây, bà cũng nhiệt tình mỉm cười.

"Chào cháu."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thiếu dạy dỗ

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Sau khi đi ra từ nhà Kỳ Diễn, trong đầu Triệu Liên vẫn nghĩ tới cô gái xinh đẹp kia.

Lục Hi Hoà?

Lúc này nhất thời không nghĩ ra, cái tên này hình như có nghe qua ở đâu rồi, hơn nữa nhìn có chút quen mắt. Nhưng quá mơ hồ, nên bà cũng không nhớ

ra nổi. Vừa lúc Kỳ Thanh lại nắm chặt tay bà, theo bản năng bà nắm lấy tay con bé.

"Mẹ, sao ba ba không cùng mẹ tới vậy?"

Triệu Liên ôn nhu cười với con gái: "Vì ba ba còn chưa về, mẹ về trước đó."

"Sao mẹ không về cùng ba?"

"Vì mẹ nhớ con nha, nên về trước. Sao vậy, con không vui sao?"

Kỳ Thanh dùng sức lắc đầu: "Không có."

Triệu Liên cười, bà không quên đáng về con gái vừa rồi một mực lưu luyến không rời, bà cười hỏi: "Ở nhà anh rất vui sao?"

"Vui ạ, mỗi ngày anh đưa con tới công ty chơi, nấu cơm cho con ăn, bóc tôm cho con. Tiên nữ tỷ tỷ tắm cho con, còn kể chuyện cổ tích, còn tặng con công chúa Elsa nữa." Nói tới chuyện mua Elsa, Kỳ Thanh lặng lẽ nhìn Triệu Liên. Mẹ nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác, mà mình nhận quà của tiên nữ tỷ tỷ, mẹ có không vui không nhỉ?

Nhưng cái đầu nhỏ lại nghĩ một hồi, thật ra mình cũng không muốn lấy mà, nhưng anh bảo có thể nhận. Nghĩ tới đây, con bé yên lặng bổ sung một câu: "Con có nghe lời mẹ, nói là không cần, nhưng mà anh nói tiên nữ tỷ tỷ không phải người ngoài, bảo con nhận lấy."

Triệu Liên thấy bộ dáng lanh lợi của con bé, bà cười xoa xoa mái tóc mềm mại: "Ừ, mẹ biết rồi, mẹ không trách con, anh nói có thể nhận vậy thì có thể nhận."

Hiện tại bà có thể khẳng định Kỳ Diễn rất thích cô gái xinh đẹp kia, nghĩ tới đây không khỏi vui mừng. Giờ lão Kỳ ở nước ngoài không vội được, bà quyết định không nói với ông chuyện này. Chờ ông trở về bà sẽ tự mình thông báo tin tốt này, khẳng định ông sẽ rất vui.

*

Sau khi tiễn Triệu Liên và Kỳ Thanh, Kỳ Diễn đóng cửa lại. Lục Hi Hoà đi theo sau lưng anh đột nhiên cảm thán nói: "Vẫn là trong nhà có trẻ con thật náo nhiệt, Thanh Thanh vừa đi là lại thấy mình ăn không ngồi rồi."

Lục Hi Hoà vừa dứt lời liền cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng dừng trên người mình, vừa ngẩng đầu lên là thấy đôi mắt sáng quắc của Kỳ Diễn.

Kỳ Diễn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, ôm cô vào lòng mình, vừa cắn tai cô vừa nói: "Sao có thể ăn không ngồi rồi nhỉ?"

Bờ môi anh mềm mại mà nóng bỏng, cắn cô cũng không dùng sức, chỉ là nhẹ nhàng nhay lấy. Lục Hi Hoà chỉ cảm thấy một luồng điện quen thuộc từ xương chạy thẳng lên não. Cô cảm nhận được mặt mình đã bắt đầu nóng bừng lên, anh nói rõ ràng vậy rồi cô còn có thể không hiểu sao?

Cô muốn mắng anh lưu manh, nhưng mà cẩn thận nghĩ. Máy ngày có Thanh Thanh ở đây, đúng là anh bớt lại rất nhiều, cùng lắm chỉ ôm hôn cô thôi, không làm chuyện gì khác. Giờ người cũng đi rồi, anh sao có thể nhịn được?

Nhìn ánh mắt thâm thúy của anh rõ ràng đã bùng lửa nhưng vẫn kìm chế, cô nhón mũi chân, chủ động vòng tay ôm lấy cổ anh, đôi môi mềm mại cọ sát lên gò má anh. Cảm giác được bàn tay ở eo mình siết chặt, cô khẽ ním môi rồi khẽ sát vào tai anh.

"Vậy chuyện gì có thể... a!"

Lục Hi Hoà vốn muốn mê hoặc anh một chút, nhưng mà người này tự dưng lại bế cô lên như tư thế của gấu koala. Cô giật mình lập tức dùng hai chân kẹp lấy eo anh, tư thế nào xấu hổ tới mức nào chứ. Cô thậm chí cảm nhận được sự săn chắc của eo anh qua lớp vải áo.

"Sao anh lại... a"

Bờ môi nóng bỏng của cướp lời và hôn thật sâu.

Môi lưỡi triền miên, Lục Hi Hoà gần như không thờ nổi. Kỳ Diễn rời cô một chút, nhìn đôi môi mềm bị mình gặm cắn tới sưng đỏ và ánh mắt ngập nước, trong lòng liền ngứa ngáy. Nhất là đuôi mắt kia, đúng là câu dẫn người khác mà.

"Đúng là thiếu dạy dỗ!" Anh không chế không được khẽ cắn môi cô, tay nâng cô lên, chân bước từng bước lớn vững vàng đi về phía phòng ngủ. Một chân đá cửa phòng ra.

Cuối cùng Lục Hi Hoà vẫn không nhịn được mà bật khóc, cô cảm giác eo mình muốn gãy tới nơi. Thay vì gom nhiều ngày làm một ngày, thà làm mỗi ngày còn tốt hơn!

Chưa từng có người phụ nữ nào lại có thể làm Kỳ Diễn si ngốc điên cuồng như thế. Cô dưới thân anh vừa mềm lại vừa ngọt, làn da trắng nõn như đậu hũ, cho dù khóc lên vẫn đẹp không gì sánh được. Anh sống gần ba mươi năm cuối cùng vẫn thua trong tay cô gái này.

Sau một phen mây mưa, Lục Hi Hoà đã chẳng còn biết giờ giấc, đầu óc vẫn còn quay cuồng, cơ thể mệt mỏi không chịu nổi. Không thể trách cô thể lực không tốt được. Vì giữ dáng cô cũng kiên trì rèn luyện, tập thể hình. Nhưng mà so về thể lực với Kỳ Diễn thì cô đúng là cặn bã mà!

Kỷ Diễm nhìn người đang nằm trên giường. Cái chăn mỏng chỉ che được cùng lúm đến eo, mái tóc dài như thác nước đổ xuống sau lưng. Mà tấm lưng trắng ngần mỏng manh lại đầy dấu hôn xanh tím hấp dẫn thị giác.

Anh đi tới ôm cô vào lòng. Lục Hi Hoà thoải mái dựa vào ngực anh, nghĩ đến sự tàn nhẫn của anh hồi nãy, lẩm bẩm.

"Cầm thú."

Kỷ Diễm cười, đôi môi ấm áp dán vào vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Cầm thú của một mình em."

Lục Hi Hoà bấu môi, trong lòng hừ lạnh, cầm thú miệng ngọt thật đấy!

"Em buồn ngủ rồi."

Kỷ Diễm hôn lên trán cô: "Ừ, em ngủ đi."

Lục Hi Hoà ngủ rất nhanh, một lúc sau Kỷ Diễm đã nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của cô. Chỉ là người trong lòng ngủ rồi, anh lại khó có thể đi vào giấc ngủ. Dưới ánh đèn ấm áp, anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Một người con gái như vậy, anh sao có thể buông tay? Không thể phủ nhận, lúc biết chỉ có một mình Triệu Liên đến đón Thanh Thanh, anh âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cô ở trong lòng anh lúc này, khoảng cách bằng không. Nhưng Kỷ Diễm biết, sau này khoảng cách giữa họ là hai gia đình từng bị tổn thương sâu sắc. Anh sẽ không để ý thái độ của Kỷ Thu Hào, thái độ của ba Lục đối với mình thế nào. Dù sao đi nữa anh cũng sẽ không từ bỏ.

Công việc bên Thi Lạc Phù sắp kết thúc, hôm nay là ngày quay cuối cùng. Kỷ Diễm giống như mọi ngày đưa Lục Hi Hoà tới địa điểm hẹn trước, tận mắt nhìn cô lên xe bảo mẫu mới quay đầu xe tới công ty.

Vừa vào tới văn phòng, còn chưa ngồi xuống đã nhận điện thoại Kỷ Thu Hào gọi tới. Anh biết cuộc điện thoại này gọi tới là vì cái gì.

Điện thoại vừa thông, tiếng của Kỷ Thu Hào liền truyền tới: "Ba nghe đi Triệu nói con có bạn gái?"

"Vâng." Lạnh nhạt, bình tĩnh.

"Khi nào có thời gian dẫn về nhà?" Có thể nghe ra được giọng Kỷ Thu Hào rất vui vẻ. Trước khi lui về nghỉ ngơi ông cũng có nghe qua tên Lục Hi Hoà, cô gái nhỏ có chí tiến thủ, kỹ thuật diễn cũng tốt. Quan trọng là A Diễm thích.

"Cô ấy tên Lục Hi Hoà."

"Ừ, ba biết mà, di Triệu con có nói."

"Ba cô ấy là Lục Trường Vĩ."

Đầu bên kia đột nhiên im bật, cứ vậy trầm mặc vài giây, lúc sau mới có tiếng truyền tới: "Là con bé sao?"

Kỷ Diễm đương nhiên biết "con bé" trong lời ông là có ý gì, nhưng anh vẫn bình tĩnh "Vâng" một tiếng.

"Sự việc ngoài ý muốn lần đó, bọn họ mới là người vô tội nhất bị hại." Tay Kỷ Diễm dùng sức nắm chặt di động, các khớp ngón tay dần trắng bệch.

"Đương nhiên ba biết, ba biết chúng ta có lỗi với họ. Con thích con bé ba tuyệt đối không ngăn cản, nhưng còn ông Lục thì sao?"

"Con đã có tính toán lâu dài."

"Con bé thì sao?"

Lời Kỷ Thu Hào làm tim Kỷ Diễm nhói lên, câu hỏi của ông cũng là chuyện anh đề ý nhất, sợ hãi nhất.

Đúng vậy, cô thì sao?

Nếu có một ngày cô nhớ lại tất cả, biết những chuyện đã xảy ra, cô có còn nguyên ý?

Một Kỷ Diễm không biết sợ là gì, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, sợ sẽ mất cô.

Cúp máy, Triệu Liên thấy sắc mặt Kỷ Thu Hào không tốt, cầm lấy bàn tay ông hỏi: "Lão Kỷ, ông không sao chứ?"

Kỷ Thu Hào vỗ vỗ mu bàn tay bà, ý bảo mình không sao. Chuyện năm đó Triệu Liên cũng không biết tường tận, nhưng trong lòng ông và A Diễm đều rõ ràng. Anh nói họ là người bị hại vô tội nhất, ông biết, ông đều biết.

Sự kiện ngoài ý muốn đó chia rẽ gia đình họ, đồng thời cũng chia rẽ một gia đình vô tội khác.

Lúc ông còn ở Thiên Ngu cũng từng gặp qua cô vài lần, lễ phép nhưng cũng rất hăng hái. Chỉ là ông không nghĩ tới, cô lại là đứa bé năm đó.

Hiện tại hai đứa nó ở bên nhau, ông cũng không biết duyên phận này là tốt hay là xấu. Nhưng dù sao đi nữa, giống như lời ông vừa nói với Kỷ Diễm, ông sẽ không phản đối bọn họ. Ông chỉ lo lắng nhà bên đó có đồng ý cho họ một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Là công ty truyền thông nào! Chị muốn tìm họ đối chất!

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Trong studio.

"OK, kết thúc!"

Cường độ quay chụp cao trong một thời gian dài như vậy cuối cùng cũng kết thúc, mọi người có mặt ở đó đều nở một nụ cười thoải mái.

Lục Hi Hoà cúi người với nhóm nhân viên công tác lễ phép nói một tiếng: "Vất vả rồi."

Một lát sau, mọi người bắt đầu thu dọn đạo cụ, Lục Hi Hoà cũng chuẩn bị đi thay quần áo. Giờ này về cô vẫn kịp ăn trưa với Kỷ Diễm.

"Chị Hy." Mạnh San San bên cạnh đột nhiên đi tới trước mặt cô.

Lục Hi Hoà lãnh đạm nhìn cô ta, hỏi: "Sao vậy, có việc gì?"

Gần đây cô không thể hiểu nổi ý tứ của Mạnh San San. Mỗi lần nhìn thấy cô đều mang dáng vẻ muốn nói lại thôi, cứ lặp đi lặp lại làm cô nhìn thôi cũng thấy mệt.

"Chị Hy, thật xin lỗi. Em xin lỗi vì những hành động đã làm với chị trước kia." Nói xong, Mạnh San San cúi người xuống về phía cô.

Lục Hi Hoà nhíu mày, cô ta muốn gì đây? Sao cô lại có chút không rõ ràng lắm?

Nhưng cô cũng không muốn so đo cùng cô ta nhiều làm gì. Nói cho cùng, người cô muốn thực sự so đo cũng không phải cô ta.

"Tuy tôi không biết cô vì sao lại làm vậy, nhưng lời xin lỗi tôi thì nhận. Tôi có việc đi trước."

Mạnh San San lui về phía sau: "Vâng... A!"

Chuyện xảy ra quá đột ngột. Lục Hi Hoà chỉ nhìn thấy Mạnh San San đột nhiên nghiêng về phía sau, cô theo bản năng đưa tay kéo lấy cô ta. Nhưng động tác của cô vẫn không kịp. Cô còn chưa đụng tới cô ta, Mạnh San San đã từ trên bục lăn xuống.

Lục Hi Hoà lập tức ngơ ngác, cô sững sờ hai giây mới phản ứng lại.

"Mạnh San San!" Cô vừa kêu vừa chạy xuống.

Động tĩnh lớn như vậy khiến mọi người xung quanh sợ hãi, sôi nổi đi tới chỗ họ.

Màu máu đỏ sẫm từ trán cô ta chảy xuống mặt, nhìn có vài phần đáng sợ. Đó chỉ là nhìn vết thương ngoài da, cô ta lăn xuống như vậy, rốt cuộc có bị thương bên trong không còn khó nói. Sắc mặt cô ta tái nhợt, hô hấp dồn dập, ý thức mơ hồ, trạng thái nhìn không tốt chút nào.

"Mạnh San San, Mạnh San San, cô không sao chứ?"

"Mạnh San San! Mạnh San San!"

"Mọi người mau gọi 120! Nhanh lên!"

Lời Lục Hi Hoà thức tỉnh mọi người chân tay đang luống cuống.

"Đừng gọi nữa, không kịp đâu. Hi Hoà, em giúp chị một tay, chị lái xe đưa cô ấy tới bệnh viện gần nhất." Tiếng Thái Nguyệt chen vào.

"Được, được."

Mà lúc đoàn người đang vội vàng, ở một góc cách đó không xa không ai chú ý tới một người giờ điện thoại chụp lại cảnh Lục Hi Hoà và Mạnh San San vừa rồi. Rốt cuộc là bắt đầu chụp từ khi nào cũng khó mà nói được.

*

Lục Hi Hoà đứng ở cửa phòng phẫu thuật, nhìn đèn cấp cứu đang sáng lên cũng không biết tình trạng Mạnh San San thế nào.

Thái Nguyệt đi tới bên cạnh Lục Hi Hoà, cô cùng lắm mới chỉ rời đi vài phút, Mạnh San San sao lại từ trên bục lăn xuống được vậy?

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Em cũng không rõ lắm. Cô ta tới xin lỗi em, sau đó em nói em có việc phải đi, sau đó cô ta nhường đường cho em lui hai bước, ai ngờ cô ta liền ngã xuống. Chuyện xảy ra quá nhanh, em không kịp đỡ cô ta."

"Trên sân khấu chỉ có hai người?"

"Vâng, đúng vậy. Những người khác đều đang ở dưới thu dọn..." Nói được một nửa, Lục Hi Hoà liền cảm thấy kì lạ: "Chị Nguyệt, chị có ý gì, chắc chị không nghĩ ngờ em đẩy cô ta đấy chứ?"

"Em nói bậy bạ gì đó, chị còn không hiểu rõ em hả?" Thái Nguyệt vội nói, cô sao có thể hoài nghi cô ấy?

Cô nhú chặt mày, giọng nói mang theo vài phần lo lắng: "Trong lòng chị có chút bất an."

"Sao lại phải bất an, em không thẹn với lòng, lo lắng làm gì..."

"Chị Hi, chị Nguyệt, không xong, không xong rồi!"

"Chuyện gì, loạn hết cả lên?" Trong lòng Thái Nguyệt đột nhiên nhảy dựng.

Doanh Doanh thờ hồn hển, nói không lưu loát được, lại còn rất tức giận, "Chuyện vừa rồi không biết... là ai chụp lên lại đưa tin hot cho bên truyền thông... hiện tại trên mạng đều nói là chị đẩy Mạnh San San ngã!"

"Cái gì?" Lục Hi Hoà không tin nổi, mở to mắt nhìn: "Em nói lại lần nữa."

"Bên ngoài đều nói là chị đẩy,... hiện tại không ít phóng viên đang vây quanh ngoài bệnh viện."

"Nói hươu nói vượn! Là công ty truyền thông nào! Chị muốn tìm họ đối chất!" Lục Hi Hoà tức tới cười luôn. Hiện tại truyền thông muốn nổi danh tới mức đạo đức nghề nghiệp cũng không cần. Chuyện không có một chút căn cứ nào lại dám nói bậy!

"Chị Hy, bên ngoài phóng viên thật sự rất đông, hay là tạm tránh một lát đi?" Doanh Doanh lo lắng nói.

"Trốn? Sao chị lại phải trốn? Sao chị phải chịu bị hắt nước bẩn chứ? Hơn nữa nếu giờ chị trốn không phải để họ có cớ mà nói sao. Tới lúc đó không biết còn muốn thêu dệt thế nào. Chị tuyệt đối không thể trốn."

"Không sai, không trốn. Không chỉ không trốn mà còn phải nghênh đón chính diện." Thái Nguyệt tán đồng quan điểm của Lục Hi Hoà. Dù biết sắp phải đối mặt với chuyện gì, bọn họ cũng không thể lùi bước.

"Doanh Doanh, đem tin tức kia đưa chị xem."

"Dạ."

Doanh Doanh lấy di động đưa cho cô. Bọn họ thực sự bị chụp lên. Do góc chụp nên những bức ảnh này rất dễ gây hiểu lầm, nhất là lúc cô đưa tay muốn kéo Mạnh San San lại. Trong ảnh nhìn giống như cô muốn đẩy cô ta xuống.

Lục Hi Hoà trầm mặc xem tin tức, xong cô đưa điện thoại trả lại Doanh Doanh.

"Ra ngoài đi."

Tới gần cửa bệnh viện, Lục Hi Hoà liền nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ bên ngoài. Âm lượng như vậy khẳng định bên ngoài phóng viên không ít, nhưng Lục Hi Hoà không lo lắng chút nào. Không làm chính là không làm, bất kể ai cũng đừng hòng ép uống cô.

"Lục Hi Hoà ra rồi!" Trong đám người không biết ai hô lên, hiện trường ảm ỉ bỗng yên tĩnh hai giây, rồi lại tiếp tục ồn ào hơn.

"Lục tiểu thư, rốt cuộc cô cũng ra rồi!"

"Lục tiểu thư, mời cô giải thích một chút tin tức kia, cô có phải hay không thật sự đẩy Mạnh tiểu thư!"

"Lục tiểu thư, mời cô nói rõ ràng một chút!"

Mấy người Lâm Lượng bảo vệ xung quanh Lục Hi Hoà đều đề phòng nhìn đám phóng viên, như đề phòng một đám quái vật ăn thịt không nhả xương.

Lục Hi Hoà nhìn cửa bệnh viện bị vây chặt như nêm, nhàn nhạt nói với họ: "Hiện tại chúng ta đứng ở cửa bệnh viện người ta ồn ào như vậy không hay lắm, nếu tiện thì đi qua bên kia đi?"

Nói xong, Lục Hi Hoà đi nhanh về phía khoảng sân trống cách đó không xa. Các phóng viên cũng nhanh chân đi theo, y như nhìn chăm chăm vào cái bánh bao thơm. Lúc bọn họ đều tới rồi cô mới dừng lại.

"Lục tiểu thư, hiện tại cô có thể giải thích một chút không?"

"Giải thích cái gì?"

"Chuyện Mạnh San San trượt chân, chẳng lẽ không phải cô làm sao?"

"Anh tận mắt nhìn thấy sao, hai con mắt anh nhìn thấy tận tường là tôi..." Lục Hi Hoà mỉm cười giơ hai tay lên, "đẩy xuống sao?"

"Tuy không nhìn thấy, nhưng mà không phải có ảnh chụp được sao?"

Lục Hi Hoà chậm rãi thu lại nụ cười, "Mọi người làm truyền thông chẳng lẽ không biết có cái thủ pháp quay chụp là tá vạ sao? Chỉ bằng mấy tấm hình liên một mực khẳng định là tôi làm? Tại đây tôi xin nói rõ ràng, tôi Lục Hi Hoà hành đến chính ngôi đền đoan, chuyện tôi không làm tôi tuyệt đối không thừa nhận. Nếu muốn đem đồng nước bẩn này hắt vào tôi, vậy mời lấy ra chứng cứ, nếu không tìm được chứng cứ."

"Tôi chỉ giải thích như vậy, mặt khác tôi cũng không muốn nói gì thêm. Những chuyện khác, mời các vị chờ Mạnh tiểu thư tỉnh lại rồi đích thân hỏi cô ấy." Lời nên nói cô đã nói hết, Lục Hi Hoà cũng không muốn tiếp tục gây ngốc ở đó.

Trước mặt truyền thông, Lục Hi Hoà luôn là kiểu gặp người liền cười, có tiếng là tính tình ôn hoà. Hiện tại cô mạnh mẽ như vậy không khỏi làm đám phóng viên chần chừ. Không thể không thừa nhận, lúc cô nói những lời đó khí thế cực kì lợi hại, đến nỗi cô cứ vậy công khai rồi đi cũng không có người dám chặn lại.

"Hi Hoà, hôm nay em cũng mệt rồi, đưa em về nhà trước đã. Chuyện này em cũng không cần nghĩ nhiều, về trước nghỉ ngơi cho tốt, chị đi tới công ty giải quyết."

Lục Hi Hoà gật đầu, "Được."

Đang nói chuyện, điện thoại Lục Hi Hoà vang lên: "Chị nhận điện thoại."

"Alo."

Sau khi cúp máy, Thái Nguyệt nhìn Lục Hi Hoà nói: "Hi Hoà, chắc không đưa em về trước được rồi."

"Sao vậy?"

"Công ty gọi tôi, muốn chúng ta quay về công ty một chuyến, cả em nữa."

"Vâng, thì đi vậy."

*

Văn phòng tổng giám đốc Thiên Ngu.

"Kỷ tổng, anh xem."

Tiểu Minh đưa máy tính bảng trước mặt Kỷ Diễn. Kỷ Diễn nhìn nội dung tin tức, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Tiểu Minh đứng một bên sợ hãi, anh ta biết rõ, một khi Kỷ tổng tức giận, anh ta so với bất luận kẻ nào đều rõ kết quả của chuyện đó. Anh ta đi theo Kỷ tổng đã hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên thấy sắc mặt ông chủ đen như vậy.

"Điều tra cho rõ chuyện này."

"Vâng."

Sau khi đưa lại máy tính bảng cho Tiểu Minh, anh đứng lên lấy áo vest đi nhanh ra ngoài.

"Kỷ tổng, anh muốn đi đâu?" Tiểu Minh đi theo phía sau hỏi.

"Tan làm " Kỷ Diễn không quay đầu lại mà rời đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bọn họ dám khinh dễ thử xem

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Sau khi Lục Hi Hoà giải thích trước mặt giới truyền thông, cơn sốt trên mạng không những không hạ xuống mà còn ngày càng kịch liệt.

Sau đó lại đưa ra tin tức gì mà người mới trong công ty phải chịu khổ bị chèn ép. Nhưng nếu như chỉ xem ảnh mà nói, nhìn qua thật sự giống Mạnh San San đang bị chèn ép. Không thể không thừa nhận, người chụp ảnh tìm được góc độ quá hoàn hảo.

Sau khi ảnh bị phơi bày, các fan của Mạnh San San đồng loạt kêu gào, khí thế ồ ạt, gất gao bám lấy Lục Hi Hoà không buông, yêu cầu cô xin lỗi Mạnh San San.

Trong vòng một giờ ngắn ngủi "Lục Hi Hoà bắt nạt người mới", "Hình tượng tiểu tiên nữ của Lục Hi Hoà sụp đổ" dần chiếm hết các mục hot search.

Thực ra chuyện này mới đầu cũng không phải chuyện lớn lao gì, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã oanh động như vậy, khẳng định có người đứng sau thao túng mọi chuyện.

Mà hưởng lợi lớn nhất từ chuyện này chỉ có hai người.

Thứ nhất là Mạnh San San, cô ta thành công đạt được sự chú ý, dấn lên cô mà bò lên.

Thứ hai là Hà Phi, gần đây cô cùng cô ta ngầm phân cao thấp kịch liệt. Nếu cô xảy ra chuyện gì không hay thì đối với cô ta tuyệt đối là chuyện tốt.

Hiện tại một loạt sự việc xảy ra đều hướng tới Mạnh San San và Hà Phi. Chuyện này căn bản đầu phải ngẫu nhiên, chắc chắn chủ mưu đã sớm chuẩn bị rồi tự biên tự diễn. Chẳng trách Mạnh San San gần đây khó hiểu một cách khác thường, nhất là vừa rồi xin lỗi với cô.

Xem ra Mạnh San San vẫn rất trung thành với Hà Phi, vì muốn chính cô mà ra tay tàn nhẫn như vậy.

"Công ty không có hành động nào hết sao?"

Lục Hi Hoà cười nhạo một tiếng: "Chị Nguyệt, chị còn không biết sao, công ty sẽ không có hành động nào đâu."

Chỉ sợ một màn tính kế cô của hai chị em này không thể thiếu phần Lư Lương Kiều, nếu không tin tức sao có thể nóng hổi mà dồn dập như vậy.

Không dễ dàng gì mới nâng được Mạnh San San lên lại có thể hạ bệ cô, lúc này công ty có thể vì cô ra mặt mới lạ.

Thái Nguyệt ngăn ra, cô đúng là không nghĩ tới, Lục Hi Hoà là trụ cột trong công ty, mỗi ngày vì công ty kiếm tiền, sao công ty lại có thể cứ vậy chèn ép cây hái tiền của mình.

"Ý em là..."

"Công ty vừa gọi tới, người muốn gặp em chắc là Lư Lương Kiều?"

"Ừ, đúng rồi."

Lục Hi Hoà cười trào phúng: "Quả nhiên."

"Hi Hoà, em đừng đi nữa."

Lúc này lòng Thái Nguyệt cũng nguội lạnh. Cô thật sự không ngờ, công ty lại mầu lạnh vô tình như vậy. Lư Lương Kiều lúc này muốn gặp Lục Hi Hoà e rằng chẳng có chuyện gì tốt, so ra không đi còn hơn.

"Đi."

Không đi cô làm sao biết được Lư Lương Kiều sau này lại bày ra bộ mặt đáng ghê tởm nào nữa.

Nửa tiếng sau, xe bảo mẫu dừng trước cửa công ty.

Lúc Lục Hi Hoà chuẩn bị xuống xe, Thái Nguyệt lo lắng bắt lấy tay cô.

"Hi Hoà."

"Không có việc gì."

Sau khi vào công ty, Lục Hi Hoà trực tiếp tới văn phòng Lư Lương Kiều. Cô gõ cửa hai tiếng, bên trong truyền ra tiếng Lư Lương Kiều.

"Mời vào."

Lục Hi Hoà nhìn Lư Lương Kiều ngồi phía sau bàn làm việc.

"Không biết Lư phó tổng tìm tôi có việc gì?"

Lư Lương Kiều nhìn thoáng qua Lục Hi Hoà, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh lại biến mất.

"Lục Hi Hoà, đây là chuyện gì?"

Nhìn phản ứng của Lư Lương Kiều, Lục Hi Hoà trong lòng cười lạnh.

"Tôi không hiểu ý Lư phó tổng."

"Không hiểu, Mạnh San San giờ còn đang nằm ở bệnh viện, cô thế nào lại không hiểu?"

"Mạnh San San ở bệnh viện có quan hệ gì với tôi?"

"Hiện tại tin tức bay đầy trời rồi, cô còn hỏi cùng cô có quan hệ gì sao?"

"Từ khi nào mà Lư phó tổng bắt đầu cất câu lấy nghĩa, hay phải nói là cất câu lấy nghĩa để nhắm vào một mình tôi nhỉ?"

Lư Lương Kiều bị Lục Hi Hoà sắc bén hỏi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cô nói vậy có ý gì?"

Lục Hi Hoà nhàn nhạt cười, bình tĩnh nói: "Ý trên mặt chữ, người thông minh như Lư phó tổng lại không hiểu sao?"

Lục Hi Hoà ánh mắt thâm trầm, nói thêm.

"Lư phó tổng, tôi là nghệ sĩ của công ty, mang lại lợi ích cho công ty, công ty hẳn là nên bảo vệ quyền lợi cho tôi, vì tôi mà giải quyết vấn đề. Vậy tôi muốn hỏi Lư phó tổng, việc này ừ cũng lên men luôn rồi, tới lúc nào công ty mới có hành động giải quyết cho tôi đây?"

Lời này của Lục Hi Hoà làm Lư Lương Kiều ngẩn ngơ, nhưng dù sao anh ta cũng đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, rất nhanh đã khôi phục lại, mặt lạnh hạ giọng nói.

"Cô còn không biết xấu hổ. Cô còn không biết vì chuyện này mà mang lại biết bao nhiêu ảnh hưởng xấu tới công ty. Giờ công ty vì cô mà sút đầu mẻ trán, không không chế nổi nữa rồi."

Lư Lương Kiều dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước khi nghiêm trọng hơn, chỉ có một cách để làm dịu chuyện này xuống."

Lục Hi Hoà lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời, cô muốn xem hắn muốn nói tiếp cái gì.

"Xin lỗi Mạnh San San, thừa nhận cô sai, nói như vậy..."

"Không thể." Lục Hi Hoà lạnh lùng ngắt lời hắn.

Xin lỗi?

Muốn cô xin lỗi vì chuyện mình không làm? Tuyệt đối không thể!

Bị Lục Hi Hoà ngắt lời, anh ta rất không vui. Cảm giác như quyền uy của mình bị khiêu chiến.

"Lục Hi Hoà!"

"Lư phó tổng, tôi không ngại dẫu đất hậu bối trong công ty, nhưng nếu bằng phương thức này, dẫu cao sừng thấp, muốn tôi phụ trách chuyện tôi không làm, ngại quá, tôi không làm được. Nếu không có chuyện gì nữa tôi đi trước."

Nói xong, Lục Hi Hoà không đợi Lư Lương Kiều phản ứng, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Chuyện hôm nay không thể đồng quan điểm được, đã không đồng ý thì còn gì hay để nói?

Thư ký gọi với theo Lục Hi Hoà sắc mặt vô cảm từ văn phòng đi ra. Theo sau đó là tiếng đồ vật loảng xoảng. Động tĩnh trong đó cô ấy có nghe thấy, chắc hẳn Lục Hi Hoà cũng nghe được, nhưng cô ấy vẫn như cũ thờ ơ, không do dự bước ra ngoài.

Ở công ty bọn họ, người dám làm lư Lư phó tổng như vậy cũng chỉ có Lục Hi Hoà. Nói thật, cô ấy cũng không biết mình nên đồng tình hay là nên bội phục cô.

*

Thái Nguyệt thấy Lục Hi Hoà từ thang máy đi ra, vội chạy tới.

"Nói chuyện sao rồi?"

Lục Hi Hoà suy nghĩ, vẫn quyết định nói thật: "Lư Lương Kiều muốn em đăng Weibo xin lỗi Mạnh San San, bị em từ chối, nói chung là đàm phán thất bại."

"Ừ, chị biết rồi."

"Chị Nguyệt, chị không trách em sao?"

"Trách gì em, vốn dĩ không phải chuyện chúng ta làm, sao lại phải xin lỗi. Xin lỗi không phải là thừa nhận sai. Tuyệt đối không thể. Nhưng em cũng không cần quá lo lắng, sẽ giải quyết được thôi. Đi nào."

Lục Hi Hoà gật đầu. Cô còn mãi nghĩ chuyện vừa rồi nên không chú ý tới câu nói cuối cùng rất có thâm ý của Thái Nguyệt, theo cô ấy ra khỏi công ty.

Cô cho rằng họ sẽ đưa mình trở về, ai ngờ xe vừa chạy ra khỏi công ty không xa thì dừng lại. Cô khó hiểu nhìn Thái Nguyệt.

"Dừng xe ở đây làm gì?"

Thái Nguyệt không trả lời cô, chỉ là giúp cô đội mũ đeo khẩu trang lên. Lục Hi Hoà ngẩng ra, tới lúc xuống xe mới thấy chiếc Maserati màu đen, mới hiểu một loạt hành động vừa rồi của Thái Nguyệt.

"... Chị Nguyệt."

"Mau đi đi, cậu ấy rất lo lắng cho em."

Cô vừa rồi sờ dĩ có thể khẳng định với cô ấy mọi chuyện sẽ được giải quyết, toàn bộ đều nhờ có Kỷ Diễn. Công ty hiện giờ nhắm vào cô ấy, nhưng sau lưng cô ấy còn có Kỷ Diễn a!

"Anh không phải nên đi làm sao? Sao lại tới vậy?" Lục Hi Hoà nhìn Kỷ Diễn nhỏ giọng hỏi.

"Em xảy ra chuyện anh còn có tâm tình đi làm sao?"

Trước đó Lục Hi Hoà còn rất tức giận, nhưng giờ nghe được những lời này của Kỷ Diễn, một nỗi uỷ khuất không không chế được xông ra.

"Em không đẩy cô ta."

Kỷ Diễn gỡ dây an toàn, đưa ta ôm cô vào lòng, vuốt ve tóc cô, nhẹ nhàng nói.

"Anh biết, anh đều biết."

"Cô ta tự mình không cẩn thận ngã xuống, em còn đưa cô ta đi bệnh viện nữa. Kết quả không hiểu thế nào lại biến thành em đẩy cô ta xuống. Rõ ràng là muốn khinh dễ em."

"Bọn họ dám khinh dễ thử xem?"

Lúc Kỷ Diễn nói lời này lông mày nhíu lên, đôi mắt đánh lại mang theo cái lạnh thấu xương.

Anh nói rất ngông cuồng, nhưng Lục Hi Hoà biết anh nói thật. Chỉ cần anh ở đây, cô không sợ gì hết. Bởi vì cô tin rằng, mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều đứng về phía cô.

"Kỷ Diễm, anh rất tốt với em." Lục Hi Hoà nói lời tận đáy lòng.

Kỷ Diễm bật cười, "Em là người con gái của anh, không tốt với em thì tốt với ai?"

Lục Hi Hoà thấy lòng ngọt ngào. Chuyện không vui vừa rồi cũng quên mất.

"Vậy về sau chỉ được tốt với một mình em, không được tốt với người con gái khác."

"Trừ em anh sẽ không đối tốt với người con gái nào khác, có mình em là đủ rồi."

Lục Hi Hoà ở trong lòng anh ngẩng đầu lên. Nhìn lông mày, đôi mắt, sống mũi, môi anh, không một chỗ nào không thích.

Cô đưa tay ra sau gáy anh, cảm nhận mái tóc anh mềm mại.

"Kỷ Diễm, giờ em có chút muốn hôn anh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không phải chị ấy đấy

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

"Kỷ Diễm, giờ em có chút muốn hôn anh."

Lục Hi Hoà vừa dứt lời, Kỷ Diễm đỡ lấy gáy cô rồi phủ môi xuống.

Tê đại. Triền miên.

Ấm áp nhẹ nhàng.

Đang lúc hai người hôn nhau không rời, tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên.

Là của Lục Hi Hoà.

Cô hơi né bờ môi anh, đưa tay đẩy anh, thờ hồng học nói: "Em... nghe điện thoại."

Anh đỡ trán cô: "... Ừm, được."

Là Thẩm Lan Du gọi tới.

Lục Hi Hoà nhìn liền biết họ đã thấy được tin tức.

"Alo?"

"Hi Hoà, con không sao chứ?" Tiếng Thẩm Lan Du lo lắng truyền tới.

Bà vừa làm xong báo cáo, trở lại văn phòng ngồi còn chưa ấm chỗ đã nghe thấy tiếng máy cô gái trẻ bàn luận sôi nổi gì đó. Bà mơ hồ nghe thấy tên con gái nhà mình, mới lên mạng tra một chút. Vừa nhìn thấy tin tức đã nhanh chóng gọi điện cho cô.

"Con không sao hết, con có thể có chuyện gì chứ?"

"Mẹ xem bình luận trên mạng, sao lại có thể nói vậy?"

"Mẹ, mẹ cũng biết, minh tinh mà, này nó đều là chuyện thường ngày. Con nói cho mẹ biết, tổ chức tâm lý con vững lắm đó."

Những điều Lục Hi Hoà nói Thẩm Lan Du đều biết, bà biết con gái nhà mình làm minh tinh, vinh nhục đều có. Nhưng mà nhìn con bé bị mắng thành như vậy, người làm mẹ nào không đau lòng?

"Vậy cô gái kia thì sao, chuyện người ta là thế nào?"

Lục Hi Hoà ngáp ngừng, cô không muốn đem những chuyện dơ bẩn của giới giải trí kể cho Thẩm Lan Du, cũng không muốn bà lo lắng cho mình.

"Cô ấy không cần thận bị ngã, con không đẩy người ta, còn đưa đi bệnh viện. Đây là hiểu lầm thôi, rất nhanh sẽ sáng tỏ, mẹ đừng lo lắng."

"Vậy là tốt rồi, giải thích rõ ràng là được." Nghe con bé nói vậy Thẩm Lan Du an tâm hơn nhiều.

"Dạ, mẹ, con không nói nữa, mẹ giải thích với ba giúp con, đừng làm ông ấy lo lắng quá."

"Được, mẹ biết rồi, tự chăm sóc tốt bản thân."

"Dạ."

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Lục Hi Hoà rất ấm áp. Dù thế nào đi nữa, phía sau cô luôn có hậu thuẫn, trước kia có người nhà, bây giờ còn có Kỳ Diễm. Cô cảm thấy rất thoải mái.

"Về nhà sao?"

"Ừm, về."

*

Lúc Mạnh San San tỉnh lại đã là buổi chiều, vừa mở mắt liền thấy Hà Phi ngồi ở sô pha.

Hà Phi thấy cô tỉnh lại thì buông tạp chí trong tay xuống, đi về phía cô, quan tâm nói: "San San, rốt cuộc em cũng tỉnh. Sao rồi, chân còn đau không?"

Mạnh San San chỉ nhìn lại, không nói một lời nào.

Hà Phi thấy Mạnh San San không đáp lại mình cũng thấy bức bối. Cũng không biết có phải là ảo giác, cô ta cảm thấy Mạnh San San tựa hồ đang chậm rãi xa cách mình, không còn thân cận như lúc trước.

Tuy cô ta cũng chẳng có cảm tình gì, nhưng mà một người từng lấy lòng mình mọi lúc mọi nơi, đột nhiên lại lạnh nhạt, vẫn là không thoải mái. Huống chi hiện giờ Lục Hi Hoà bị dân mạng mắng thành như vậy, không thể thiếu công lao của cô ta.

Nghĩ tới đây, cô ta tạm thời đè nén cảm xúc, tiếp tục quan tâm hỏi han: "San San, sao em không nói chuyện, hay là có chỗ nào không thoải mái? Có muốn chị đi gọi bác sĩ tới không?"

Mạnh San San thấy cô ta thực sự muốn đi gọi bác sĩ mới mở miệng ngăn lại.

"Không cần, tôi không sao."

Giọng nói xa cách của Mạnh San San Hà Phi cảm nhận được rõ ràng, nhưng cô ta không hiểu, sao lại biến thành như vậy?

"San San..."

"Tôi mệt rồi, nếu không có chuyện gì chị về trước đi."

Hà Phi nén giận trong lòng. Cô ta sốt sắng tới thăm bệnh mà không được nể mặt chút nào. Đã cho thẻ điện còn không lấy, cô ta xứng sao?

"Vậy chị đi trước, còn việc này em không cần lo lắng, hiện tại dư luận đều đứng về phía em."

Nói xong, Hà Phi cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

Mạnh San San vừa nghe đã thấy có điểm không đúng: "Chờ đã, lời chị vừa nói là có ý gì, cái gì mà dư luận đứng về phía tôi?"

"Chính là việc Lục Hi Hoà đẩy em ngã phải vào viện đã bị phơi bày, trên mạng đều đang mạt sát cô ta." Nói tới đây, trong lòng Hà Phi thật thoải mái.

"Không phải chị ấy đẩy."

Đương nhiên Hà Phi biết cô không đẩy. Cô ta chỉ muốn mượn tay Mạnh San San dạy dỗ Lục Hi Hoà một lần. Vốn dĩ tưởng để cho Mạnh San San cướp lấy quyền phát ngôn cô sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ tính tình cô như vậy, không tức giận chút nào. Một đòn này ra tay lại như đánh vào bông, khiến cô ta tức giận mấy ngày.

Ai biết tới phút cuối còn có thể tạo ra bất ngờ lớn như vậy, mặc kệ có phải cô ta đẩy hay không, dù sao hiện tại ai cũng thừa nhận là cô, Hà Phi đương nhiên phải thêm chút dầu vào lửa rồi.

Hiện tại chỉ cần Mạnh San San một mực khẳng định là cô đây, việc này chắc chắn không thể xoay chuyển được gì nữa, ánh mắt Hà Phi không khỏi nhu hoà vài phần.

"San San, em hồ đồ quá. Em không thể quá thiện lương được, quá thiện lương sẽ bị người ta khinh dễ đó. Được rồi, em đừng nghĩ nhiều, chuyện này cũng đừng quản, công ty sẽ giải quyết giúp em. Ngoan ngoan nghe lời, hiểu chưa?"

Mạnh San San dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô ta, nhìn tới mức Hà Phi cảm thấy mất tự nhiên mới chuyển tầm mắt.

"Tôi biết rồi, chị về trước đi."

"Được, nghỉ ngơi cho tốt."

Mạnh San San nhắm mắt lại, xoay người đi. Hà Phi xấu hổ, nhưng làm bộ như không có chuyện gì.

Ra khỏi phòng bệnh cô ta mới phát tiết với người đại diện của mình.

"Cái quái gì vậy, nếu không có tôi sau lưng nâng đỡ, cô ta đã sớm bị bắt nạt tới chết. Không biết cảm kích thì thôi còn dám lên mặt với tôi hả?"

"Nếu không phải trước kia nhờ vả nhà cô ta một đoạn thời gian, tôi còn lười để ý tới loại người này."

"Đúng đúng, đừng tức giận với loại người này, không đáng."

.....

Hà Phi đi được vài phút, Ngô Như Mẫn xách bình giữ nhiệt tới.

"Chị Hà đâu?" Cô kỳ quái hỏi.

"Đi rồi." Mạnh San San lãnh đạm nói.

"Ừ, chắc em cũng đói bụng rồi. Chị có hầm cháo cho em, ngồi dậy ăn một chút?"

"Chị Như Mẫn, bên ngoài có phải đang đưa tin xấu không?"

"Ừ, bên ngoài đều nói là..."

"Không phải, là em không cẩn thận tự ngã."

Ngô Như Mẫn ngăn ra: "Tự mình ngã?"

"Dạ."

"Chị Như Mẫn, giờ bên ngoài bệnh viện còn phóng viên không?"

"Có, đều đang đợi em tỉnh lại, muốn lấy được lời chứng thực của em."

"Vậy mời bọn họ vào đi."

"San San, em muốn làm gì?"

"Chị Như Mẫn, em biết trước kia là em sai, nhưng giờ em không muốn lại sai nữa."

Ngô Như Mẫn nhìn Mạnh San San, đột nhiên cảm thấy cô ấy đã trưởng thành, cô thực sự vui mừng.

"Được, em biết là tốt rồi."

*

"Đã điều tra ra rồi?"

"Đã tra ra, lần đưa tin này tuy là do bên Triều Tinh phơi bày, nhưng người phụ trách của họ nói, tin tức là người khác bán cho hắn."

"Ài?"

"Một nhiếp ảnh gia không nổi tiếng lắm."

"Nhiếp ảnh gia?"

Nhiếp ảnh gia đem ảnh chụp lên bán cho cánh nhà báo, cái này có thể tin được. Nhưng sóng gió nổi lên sau đó cũng không phải một tên lièn có thể làm được.

Chắc chắn phía sau còn có người quạt gió thổi lửa, muốn tính kế cô.

Nghĩ tới đây ánh mắt Kỷ Diễm càng thêm lạnh lẽo.

"Đúng rồi Kỷ tổng, có một chuyện tôi cảm thấy rất kỳ lạ."

"Chuyện gì?"

"Theo lý mà nói, Lục tiểu thư xảy ra chuyện, công ty bọn họ không phải nên vì cô ấy mà ra mặt sao? Tỉnh Thượng không những không có hành động gì, ngược lại còn có ý để kế việc này diễn ra vậy."

Kỷ Diễm trầm mặc hai giây, anh vẫn luôn chú ý tới tin tức mà quên mất thái độ của công ty cô.

Thực tế loại chuyện này ở giới giải trí rất phổ biến, đây rõ ràng là thủ đoạn tiêu thụ nghệ sĩ của các công ty.

Chẳng lẽ công ty hiện tại đang nhắm vào cô?

Nghĩ vậy cũng không sai. Cô gái tên Mạnh San San kia cũng là do công ty nâng đỡ tranh quyền phát ngôn với cô. Hiện tại xảy ra chuyện, lại là cô ta, chuyện này không thể không làm người ta nghi ngờ.

"Kỷ Diễm." Tiếng Lục Hi Hoà từ phòng khách truyền tới.

"Chuyện này cậu tiếp tục điều tra, tôi cúp máy trước."

"Tôi rõ rồi."

Kỷ Diễm cúp máy rồi đi tới phòng khách, thấy Lục Hi Hoà ôm gối ngồi trên sofa xem TV.

Anh ngồi xuống cạnh cô, thuận tay ôm cô vào lòng: "Sao vậy?"

"Anh xem." Cô đưa tay bảo anh nhìn màn hình TV.

Kỷ Diễm nhìn theo, trên TV đang phát một đoạn phỏng vấn.

Mạnh San San?

*

"Mạnh tiểu thư, cô nói không phải Lục tiểu thư đẩy cô ngã?"

Mạnh San San gật đầu: "Đúng, là tôi không cẩn thận tự mình ngã, không liên quan tới cô ấy."

"Vậy nếu không phải cô ấy đẩy, sao lại có tin tức như vậy đưa ra?"

"Chuyện này tôi không biết, tôi không biết ai chụp lên làm người khác hiểu lầm, càng không biết bọn họ lại dùng ảnh chụp để lăng xê thành như vậy."

"Nhưng trong giới đều đồn Lục tiểu thư chen ép cô, xin hỏi chuyện này cô giải thích thế nào?"

"Đều là tin giả thôi, Lục tiểu thư là một người nghiêm túc, sẽ không làm chuyện như vậy. Tôi học hỏi được rất nhiều từ cô ấy, là một tiền bối cô ấy cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Cũng là vì quan tâm giúp đỡ tôi mới dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy, không nghĩ tới có người có dã tâm lại xuyên tạc chuyện này. Việc này làm tôi rất xấu hổ, cũng rất có lỗi với tiền bối."

"Cuối cùng tôi hy vọng mọi người có thể dừng việc đồn đại, mời các bên truyền thông có liên quan hủy bỏ tin tức lần này. Bởi vì cá nhân tôi mà tổn thương tới Lục tiểu thư, tôi muốn ngay tại đây nói với Lục tiểu thư một tiếng xin lỗi. Thực sự xin lỗi vì đã khiến chị vô duyên vô cớ gặp phải chuyện này."

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Em muốn vai nữ chính Lả lướt

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

P/s: Gấu cần tìm bạn edit mới cho bộ này, vì chị edit sắp tới bận mất tiêu rồi huhu. Mọi người ai muốn theo bộ này thì ib page bên Fb giúp Gấu nha, chín cảm ơn các tình iu.

- - - - -

"Mạnh San San, cô có ý gì hả?"

Mạnh San San không để ý mà tự mình gọt táo, mặc kệ Hà Phi chất vấn. Chuyện cô ta sẽ tới chất vấn, cô ấy đã sớm biết trước.

"Em có biết em đang hủy hoại kế hoạch của chúng ta không. Chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa chúng ta liền có thể làm cho Lục Hi Hoà..."

"Đây là chuyện của chị, liên quan gì tới tôi?" Mạnh San San dừng động tác, lạnh lùng nhìn cô ta.

"Mạnh San San..." Hà Phi không dám tin nhìn cô. Phảng phất như đang nhìn một người xa lạ. Rốt cuộc là tại sao, làm cô ta bức bối muốn phát điên.

"Không phải em cũng chán ghét cô ta sao?"

"Đây là chị chán ghét cô ấy, chẳng qua là tôi muốn cùng đứng về phía chị thôi."

"Vậy vì sao bây giờ lại không đứng về phía chị?"

"Vì cái gì sao? Chắc chị phải tự hỏi bản thân mình đi."

"Cô... cô có ý gì?" Ánh mắt Hà Phi loé lên.

"Tôi đã từng muốn đứng về phe cô, coi cô là chị, mà cô coi tôi thành cái gì?"

"Tôi chẳng qua chỉ là một quân cờ thôi, từ đầu tới cuối cô đều lợi dụng tôi."

Hai bàn tay Hà Phi nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Do tôi không tốt với cô sao? Tôi phí bao nhiêu công sức mới đưa cô vào Thi Lạc Phù? Chẳng lẽ cô không biết?"

"Đưa tôi vào Thi Lạc Phù là thực sự tốt cho tôi sao? Không phải. Cô chỉ muốn lợi dụng tôi để đập đổ Lục Hi Hoà thôi. Cô hy vọng cô ấy khó để tôi để cô có cái cớ để đập đổ cô ấy. Nhưng cô tính sai rồi, cô ấy không nhằm vào tôi, vì căn bản cô ấy không thêm để ý."

"Cô như thế nào lại..."

"Chuyện lần trước tôi đều nghe được." Mạnh San San bình tĩnh nói.

Ngực Hà Phi cứng lại.

Lần đó cô tới thăm ban, nói chuyện với Hà Phi là Lục Hi Hoà cố ý nhằm vào cô. Lúc sau đi tìm Lục Hi lý luận lại bị nói lại tới mức không đáp được gì. Nhưng sau đó trở về cẩn thận suy nghĩ, cũng không phải không có đạo lý.

Vì thế kết thúc công việc liền đi tìm Hà Phi, muốn cùng cô ta nói chuyện này. Nhưng cô tới không đúng lúc, vừa hay nghe được cô ta cùng người đại diện nói chuyện. Trong lòng cô lúc ấy không nói nên lời, còn có mất mát.

Sau này lại nghĩ tới lời Lục Hi Hoà, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Người nhìn như tốt với cô, thực sự mới là người đang lợi dụng cô.

Giải trí chỉ có lợi ích, bất cứ thứ gì đều có thể bán đứng, căn bản tình thân cũng chẳng có gì đáng nói. Hướng chi cô cùng cô ta nói về tình thân cũng thấy bạc nhược đáng thương. Sau khi nghĩ thông suốt, cô cũng không còn thấy mất mát nữa. Chỉ là nghĩ tới một số chuyện, lại thấy xấu hổ, cho nên do dự rất lâu mới lấy hết can đảm nói xin lỗi với Lục Hi Hoà. Nhưng không nghĩ tới ngược lại còn liên lụy tới cô ấy.

"San San, em nghe chị giải thích."

"Được, chị giải thích, tôi nghe."

"Thật ra chị..."

"Thật ra không phải là lời thật lòng? Thật ra cô xem tôi là người nhà? Nếu là giải thích mấy lời như vậy, không cần thiết."

"Còn có chuyện lần này chắc cũng là cô làm rồi. Nhiếp ảnh gia chụp lên kia là trợ lý Đường Giáng. Nếu tôi nhớ không nhầm, hẳn từng là..."

"Đủ rồi! Mạnh San San! Nếu chuyện này truyền ra ngoài tôi tuyệt đối không tha cho cô!"

Mạnh San San nhìn Hà Phi bạo nộ trong nháy mắt, cười lạnh một tiếng.

"Cô không cần lo lắng, tôi sẽ không nói với bất cứ kẻ nào. Coi như cảm ơn cô trước kia đã chiếu cố tôi."

Cuối cùng hai người tách ra không vui vẻ gì. Hà Phi đập cửa rời đi.

Sau khi thấy Hà Phi đứng đờ đẫn rồi đi Ngô Như Mẫn mới vào, lúc cô vào Mạnh San San đang cúi đầu gọt táo. Nghe được tiếng mở cửa, Mạnh San San ngẩng đầu nhìn cô một cái. Cô cũng nhìn thấy hốc mắt cô ấy lại đỏ.

"San San, không có chuyện gì chứ?"

Rất cuộc tuổi còn nhỏ, trải đời còn ít, đang nhất thời xúc động giọng nói ảm một tia khốc nức nở, "Chị Như Mẫn, em làm vậy có đúng không?"

Ngô Như Mẫn bước nhanh tới, đưa tay nhẹ nhàng vỗ bả vai an ủi.

"Ừ, làm đúng lắm."

*

Trận giằng co này kéo dài hơn mười giờ, nhờ có cuộc phỏng vấn của Mạnh San San mà dần hạ nhiệt.

Sau đó không lâu, Thi Lạc Phù công khai một đoạn video làm sáng tỏ chân tướng. Là từ một chiếc camera chưa kịp xử lý.

Trong đoạn video âm thanh đã được xử lý qua, nên mọi người cũng không biết các cô đang nói gì. Nhưng là Mạnh San San chủ động tới tìm Lục Hi Hoà, sau đó cúi người một cái rồi lui qua một bên. Tại thời điểm lui lại lại ngã xuống.

Lục Hi Hoà trong ảnh chụp là động tác đưa tay ra, kỳ thật là muốn kéo Mạnh San San lại, cũng chẳng có cái gì gọi là đẩy người. Sau khi Mạnh San San lăn xuống, cô lập tức chạy xuống dưới, hướng xung quanh kêu cứu, cùng người đại diện tự mình đưa người đi bệnh viện.

Rõ ràng là làm chuyện tốt, lại bị người khác bôi đen thành như vậy. Những người từng ở trên mạng sôi nổi mắng Lục Hi Hoà giờ lại ê mặt. Mà fans Lục Hi Hoà cũng nổi giận, sôi nổi khiển trách người quay chụp với bên đầu tiên đưa tin Triều Tinh.

Bởi vì chuyện này mà thực sự rất loạn, truyền thông Triều Tinh cũng không có cách nào, chỉ có thể tự mình ra mặt xin lỗi Lục Hi Hoà.

"Kỷ tổng, Triều Tinh ra mặt xin lỗi, anh xem chuyện này xử lý thế nào?"

"Tôi xem cô ấy muốn xử lý thế nào. Dù cô ấy quyết định thế nào, sau chuyện này bọn họ cũng không còn người xem nữa. Chờ bọn họ không còn đường lui, ra giá thấp mua lại."

"Rõ."

Lúc Kỷ Diễn nói chuyện xong đi vào, Lục Hi Hoà đã nặng nề ngủ, hô hấp thông thuận, sắc mặt hồng nhuận, cánh tay lộ ra ngoài trắng tinh tẽ.

Anh nhẹ nhàng lên giường, nằm xuống rồi kéo cô ôm vào lòng.

Tuy động tác của anh rất nhẹ nhưng Lục Hi Hoà vẫn tỉnh. Cô mơ màng mờ mắt hỏi: "Anh mới đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài uống chút nước."

"A."

"Ngủ đi."

Anh dùng đầu ngón tay nhẹ vuốt mi mắt, cô thuận thế nhắm lại, không lâu sau lại ngủ thiếp đi.

*

Trong một căn hộ.

Hà Phi nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi: "Anh không nói ra em đấy chứ?"

Người đàn ông đưa tay ôm cô ta: "Sao có thể, sao anh lại nói ra em chứ?"

"Vậy là tốt rồi, em còn tưởng anh sẽ phản bội em nữa?"

"Nói bậy gì thế, không đâu."

"Được, em tin tưởng anh." Hà Phi chậm rãi dựa vào ngực hấn ta.

"Phi Phi, em có nghĩ tới chuyện sau này chúng ta kết hôn không?"

Người Hà Phi hơi cứng lại, lùi khỏi vòng tay người đàn ông.

"A Đông, anh biết mà, em còn muốn ở giới giải trí dốc sức vài năm nữa. Em chắc chắn có thể trở lại vị thế ngày trước. Anh hiểu cho em được không?"

Người đàn ông tựa hồ thờ dài một hơi: "Được, anh hiểu, anh chờ em."

Hà Phi duỗi tay ôm hấn, chủ động hôn: "A Đông, anh thật tốt, cảm ơn anh."

Đang lúc hai người ôm hôn kịch liệt, điện thoại Hà Phi vang lên.

"Em nhận điện thoại đã."

Chờ Hà Phi gọi điện xong, trên mặt mang một tia xin lỗi.

"A Đông, ngại quá. Hôm nay em không ở lại được rồi. Nếu không phải có chị Thiên nhắc em suýt nữa quên mất hôm nay còn có một tiệc rượu."

"Nên giờ em phải đi sao?"

"Ừ, nhưng mà em đảm bảo, lần tới nhất định không đi được không?"

Sau khi ra khỏi chung cư, Hà Phi cũng không có cái tiệc rượu nào, mà lái xe qua một khu chung cư xa hoa khác.

"Lư tổng, anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

Hà Phi hỏi thì hỏi vậy, nhưng nhìn sắc mặt hấn còn không đoán ra được là vì cái gì sao?

"Không phải em nói với tôi là Mạnh San San bị Lục Hi Hoà đẩy sao?"

Lư Lương Kiều ngồi trên sô pha nhẹ nhàng đưa ly rượu.

Ánh mắt Hà Phi loé lên một chút, đi về phía hấn, ngồi lên đùi, về mặt uỷ khuất nói.

"San San là em gái em, con bé nhập viện em có thể không lo sao. Hơn nữa lúc ấy nhìn thấy ảnh chụp như thế, đương nhiên cũng tưởng Lục Hi Hoà đẩy mà?"

Lư Lương Kiều cứ vậy nhìn cô ta, thấy Hà Phi trong lòng chột dạ. Mấy năm nay cô ta mượn tay hấn ta chinh Lục Hi Hoà, nhưng cũng là hấn mượn dao giết người.

"Sao anh không nói lời nào hết vậy, anh như vậy làm em sợ đó." Cô ta đưa tay lắc lắc vai hấn.

Ánh mắt Lư Lương Kiều loé lên: "Tôi không cần biết em vô tình hay cố ý, nhưng em phải biết rằng, dù sao cô ta cũng là trụ cột công ty. Còn nữa, đừng giờ thủ đoạn trước mặt tôi."

Tay Hà Phi rời khỏi bờ vai hấn, nắm chặt lại, móng tay thiếu chút nữa khăm vào da thịt.

Mọi người đều cho rằng Lư Lương Kiều thực sự thích cô ta, nhưng chỉ mình Hà Phi rõ ràng, Lư Lương Kiều là người đàn ông vô tâm nhất. Hấn thích cô sao, chẳng qua là yêu thích cái thân thể này thôi.

Nhưng thích bao nhiêu rồi cũng sẽ có lúc thấy chán, nên cô ta phải chiếm được càng nhiều lợi ích càng tốt trước khi chuyện đó xảy ra.

Về mặt cô ta dịu ngoan dựa sát vào lòng hấn: "Anh đang nói cái gì nha, sao em dám dờ thủ đoạn gì trước mặt anh?"

Mặt Lư Lương Kiều vô cảm, dùng ngón tay quần lấy tóc cô ta.

"Tốt nhất là như vậy."

Không khí quá áp lực, cô ta sợ Lư Lương Kiều lại hỏi thêm cái gì, liền chủ động tiến tới hôn hấn. Hấn ta rất nhanh trở tay ôm lấy, đè cô ta trên sô pha.

Một phen mây mưa qua đi, Hà Phi dựa lên vai Lư Lương Kiều, ngón tay như có như không vẽ vòng tròn trên ngực hấn.

"Lư tổng, em có thể xin anh một chuyện được không?"

Vừa rồi cô ta rất phối hợp làm Lư Lương Kiều hài lòng, tâm tình không tệ hỏi.

"Chuyện gì?"

"Em nghe nói công ty chúng ta là nhà đầu tư lớn nhất của "Là lướt". Em muốn vào đoàn phim."

"Là lướt" là tác phẩm IP chuyển thể từ siêu phẩm ăn khách, hiện là một trong những dự án điện ảnh và truyền hình do công ty họ đầu tư.

"Cái này có thể, hôm nào tôi nói với đạo diễn một tiếng, sắp xếp cho em nữ hai."

Hà Phi tiếp tục vẽ vòng tròn: "Nhưng mà em muốn vai nữ chính."

Lư Lương Kiều nắm lấy tay cô ta: "Em muốn vai nữ chính "Là lướt"?"

"Dạ, không thể sao?"

"Thật sự không được, vai nữ chính công ty đã xác định rồi."

Hà Phi đương nhiên biết vai nữ chính đã được chỉ định, hơn nữa lại là Lục Hi Hoà. Mà cũng do nữ chính là cô ta nên Hà Phi mới muốn vai chính của bộ phim này.

"Nhưng mà em thực sự thích vai chính của bộ này, em còn nghiền ngẫm nhân vật rất lâu rồi, thật sự không thể sao?"

Cô ta ngẩng đầu hôn cảm hân, ngón tay vẫn không ngừng treu chọc.

"Có được không nha?"

Lư Lương Kiều lại bị đốt lửa.

"Việc này tôi không làm chủ một mình được, còn phải thương lượng với các giám đốc khác."

"Hiện tại hội đồng quản trị không phải do anh định đoạt sao? Hơn nữa, anh quyết bọn họ ai dám nói không?"

Hà Phi biết Lư Lương Kiều thích nghe cái gì. Quả nhiên cô ta vừa nói ra lời này, khoé miệng Lư Lương Kiều liền tươi cười.

"Đéo mồm đéo miệng."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Là anh rể

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

Sự kiện tiếp theo là Lục Hi Hoà nhận lời xin lỗi từ phía truyền thông Triều Tinh. Ngày đó Lục Hi Hoà bị mắng cho thê thảm bao nhiêu, thì giờ lại nhận lại bấy nhiêu đồng tình.

Trong giới giải trí, không chỉ nhan sắc và kỹ thuật diễn mới là quan trọng nhất, sự đồng tình của cư dân mạng cũng chiếm một phần không nhỏ.

Trước khi dấn thân vào làng giải trí, thầy cô cũng nói rằng, dân mạng là nước, người nổi tiếng là thuyền; nước có thể đẩy thuyền đi, cũng có thể làm lật thuyền.

Chắc rằng sau chuyện này, nếu lại xuất hiện việc tương tự, đoán chừng dân mạng cũng không dễ bị lừa như vậy, coi như là trong hoạ có phúc đi.

Sau khi quay quảng cáo xong có thời gian nghỉ ngơi mấy ngày, Lục Hi Hoà nghĩ tới chuyện vừa qua làm cha mẹ lo lắng không ít, nên về nhà một chuyến giải thích cho họ, thuận tiện hỏi thăm họ luôn.

Lục Hi Hoà đã nói với Kỷ Diễn ăn cơm tối xong sẽ về ngay, nhưng ăn xong Thẩm Lan Du lại không muốn cô trở về, nói gì thì nói vẫn muốn cô ở lại một đêm. Cô không tìm được lý do từ chối, hơn nữa mấy ngày này vốn là để nghỉ ngơi, nghe Thẩm Lan Du khuyên một hồi rồi cũng quyết định ở lại.

Cô giúp Thẩm Lan Du thu dọn bát đĩa, Thẩm Lan Du không cần cô giúp trong bếp liền đuổi cô ra ngoài. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng

khách, đã gần 8 giờ rồi.

Kỷ Diễm giờ chắc đã về đến nhà, chuyện cô không quay lại còn chưa kịp báo với anh, nên cô lấy điện thoại gọi cho anh.

Điện thoại được bắt máy rất nhanh, cô còn chưa mở lời đã nghe tiếng anh.

"Em tới đâu rồi?"

Chắc anh cho rằng cô đang trên đường.

Lục Hi Hoà tự dưng thấy chột dạ, nhỏ giọng nói: "Tối nay em... chắc không về."

Nói xong, cô cẩn thận nghe động tĩnh đầu bên kia, rất nhanh đã nghe thấy tiếng anh.

"Ừm, anh biết rồi."

Bình tĩnh, ôn hoà.

Lục Hi Hoà: "???"

Sao hôm nay anh lại bình tĩnh như vậy, ngày thường cũng không vậy nha.

"Em nói... tối nay em không về." Cô cho rằng anh không nghe rõ, nên nói lại lần nữa.

"Anh biết, anh hiểu mà, không lẽ anh còn có gan tranh người với ba vợ?"

Ba vợ?

Lục Hi Hoà đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Không biết xấu hổ."

Kỷ Diễm nở nụ cười, tiếng cười theo đường dây truyền tới tai cô, cực kì gọi cảm, mặt Lục Hi Hoà lại càng đỏ.

"Chị, ba gọi chị vào ăn trái cây." Tiếng Thẩm Quyến thành linh vang lên sau lưng.

Lục Hi Hoà xoay người lại gật đầu, rồi nói với Kỷ Diễm: "Không nói nữa, em cúp máy trước."

"Ừm, được."

Sau khi cúp máy, Kỷ Diễm vô ý thức chà xát màn hình di động.

Ba vợ?

Gọi ba vợ một tiếng dễ dàng như vậy, nhưng Kỷ Diễm hiểu rõ, chỉ sợ không bao lâu nữa, gọi ba vợ chưa chắc người ta đã đồng ý.

Nhưng anh rất kiên định, dù thế nào đi nữa anh sẽ không từ bỏ cô.

Lục gia.

Thẩm Quyến thấy trên mặt Lục Hi Hoà che không hết ý cười, thuận miệng hỏi: "Kỷ đại ca?"

Lục Hi Hoà liếc mắt, thấp giọng nói: "Là anh rể."

Thẩm Quyến nhìn cô: "Còn chưa kết hôn nữa, anh rể cái gì?"

"Vây em chờ đi, rồi có một ngày cũng phải gọi thôi."

Cả nhà ngồi trong phòng khách, Lục Trường Vĩ hỏi tường tận sự việc kia từ đầu tới cuối. Trừ mâu thuẫn với Lư Lương Kiều kia, cô đem sự việc mình trải qua đơn giản giải thích một lần. Tuy trước trong điện thoại cũng có giải thích sơ qua, cô cũng không ngại lại nói thêm lần nữa.

Cô nói với họ đây chỉ là hiểu lầm, nhưng những âm mưu dơ bẩn bên trong chỉ mình cô rõ ràng.

Sau khi nghe xong, Lục Trường Vĩ cau mày, tuy chỉ là hiểu lầm, nhưng ảnh hưởng cũng không nhỏ.

Lục Hi Hoà cười hi hi đưa một miếng táo cho Lục Trường Vĩ, trêu chọc: "Lão Thẩm, ba không phải lần đầu làm người nhà mình tỉnh, còn không rõ sao?"

Nghe ngữ khí không đúng đắn của cô, Lục Trường Vĩ đưa tay gõ lên trán: "Con ấy, liều lĩnh."

Trêu đùa một hồi liền cho qua chuyện này, người một nhà ngồi trên sofa vừa chuyện phiếm vừa xem TV, hoà thuận vui vẻ.

Trời đã khuya, cũng không tiếp tục nói chuyện, hai chị em họ lên lầu đi ngủ.

Về phòng, Lục Hi Hoà tắm nước ấm rồi chui vào chăn. Có thể do lâu rồi không về nhà ở, lại không có hương vị quen thuộc của Kỳ Diễn bên cạnh, cô trần trọc trên giường một hồi mới đi vào giấc ngủ.

*

Vài ngày sau, Lục Hi Hoà về công ty tìm Thái Nguyệt.

Trên đường tới văn phòng không khéo lại đụng phải Lư Lương Kiều. Lục Hi Hoà vốn chuẩn bị làm bộ không nhìn thấy, không khéo tầm mắt lại đụng nhau, bốn mắt nhìn nhau, muốn giả bộ cũng không được, đành nghênh chiến.

"Chào Lư phó tổng." Cô nhìn hẩn, không mặn không nhạt chào hỏi.

Lư Lương Kiều vốn dĩ còn áy náy với cô, vì chuyện đó không hỏi rõ ràng, nên giờ đành hạ thể diện chủ động nhắc tới.

"Chuyện lần trước..."

Lục Hi Hoà nhìn anh ta do dự, cô thật sự cũng không muốn tốn thời gian ở chỗ này, liền nói: "Chuyện lần trước tôi quên rồi."

Cô nói vậy cũng là có ý tốt, muốn cho Lư Lương Kiều cái thang mà đi xuống, nhưng lời này Lư Lương Kiều nghe vào lại không như vậy.

Anh ta vốn muốn cùng cô nói về chuyện này một chút, nhưng lời còn chưa nói ra, cô lại nói cô quên, vậy một bụng lời anh ta còn chưa nói là trò đùa?

Anh ta đường đường là phó tổng của công ty, mà còn phải cảm thấy có lỗi với nhân viên?

Dù anh ta có làm sai thì sao? Anh ta là ông chủ, cô là nhân viên, dù cô có nổi tới đâu cũng là do họ nâng đỡ, nếu không có họ, có cô của ngày hôm nay sao?

Không biết cảm ơn thì thôi, lại còn làm càn trước mặt anh ta, thật sự cho rằng mình có mấy ngàn vạn fans là ghê gớm?

Nghĩ tới đây, một chút áy náy trong lòng Lư Lương Kiều biến mất.

Lục Hi Hoà cũng không phải con giun trong bụng Lư Lương Kiều, thấy lâu vậy anh ta không nói tiếng nào, cho rằng anh ta không có chuyện gì nói với mình.

"Lư phó tổng, nếu không có chuyện gì tôi đi trước, tôi còn phải đi tìm người đại diện."

Lục Hi Hoà còn chưa dứt lời, Lư Lương Kiều đã hoàn toàn nổi giận.

Cô ta như vậy không phải lần đầu tiên!

Muốn đi thì đi, trong mắt cô ta còn có vị phó tổng là anh ta sao!

Lư Lương Kiều giận dữ, một nghệ sĩ nhỏ nhoi lại dám làm lơ mình, đúng là không biết trời cao đất dày. Anh ta bỗng nghĩ tới chuyện Hà Phi cầu xin hôm trước.

Suy nghĩ một chút, vốn muốn từ chối Hà Phi, vì bản thân vẫn thấy Lục Hi Hoà thích hợp với nữ chính "Lả lướt" hơn.

Nhưng hiện tại, anh ta muốn chặt đứt nhuệ khí của cô, khiến cho cô biết quyền sát sinh vẫn nằm ở tay anh ta.

"Chờ đã, tôi có chuyện muốn thông báo cho cô."

Lục Hi Hoà nhìn anh ta, biểu cảm trên mặt không thay đổi, giống như không quan tâm tới chuyện anh ta nói.

Mà cô không biết, cô càng như vậy, Lư Lương Kiều nhìn càng không thuận mắt.

"Không phải "Lả lướt" chuẩn bị quay sao?"

"Đúng." Lục Hi Hoà gật đầu, cô đương nhiên biết, vì cô là nữ chính, mà hôm nay tới chính là muốn bàn bạc với Thái Nguyệt.

"Tôi muốn thông báo với cô, cô không cần chuẩn bị bộ này nữa."

Lục Hi Hoà nhất thời không hiểu được, anh ta nói vậy là ý gì?

"Tôi không hiểu ý Lư phó tổng lắm."

"Ý tôi là thay đổi nữ chính."

Đổi người?

Lục Hi Hoà nói không nên lời. Bộ phim này cô đã phỏng vấn, là qua vòng phỏng vấn mới nhận được vai, giờ hấn nói đổi người liền đổi người?

"Tôi đâu phỏng vấn nữ chính của "Lả Lướt"."

"Công ty đã nhất trí, cảm thấy cô không phù hợp với nhân vật."

"Tôi tin tưởng con mắt của đạo diễn và biên kịch, nếu lúc trước bọn họ chọn tôi, khẳng định họ vừa lòng hình tượng tôi và nhân vật. Tôi không hiểu tại sao qua lời Lư phó tổng lại thành không thích hợp?"

Lúc Lục Hi Hoà nói, khuôn mặt sắc lạnh, khí tràng quanh thân không tự chủ mà phát ra.

Lư Lương Kiều lại càng bất mãn với Lục Hi Hoà. "Lả lướt" là công ty bọn họ đầu tư, họ có quyền chọn nữ chính, giờ anh ta không muốn cho cô làm nữ chính, ai dám dị nghị?

Lục Hi Hoà nhìn biểu cảm Lư Lương Kiều liền biết anh ta đã hạ quyết tâm. Cái gì mà không thích hợp với nhân vật, chỉ là cái có thôi, anh ta đây là muốn ra oai phủ đầu cô.

"Lư phó tổng, lý do này tôi không thể chấp nhận."

Lư Lương Kiều bị ngữ khí của cô kích thích, tức giận thêm mấy phần.

"Cô nói không thể chấp nhận liền không chấp nhận sao? Quyết định của công ty, nhân viên phải chấp nhận!"

"Cô đừng quên thân phận của mình, tôi mặc kệ hào quang của cô ở đâu, ở trong công ty, cô chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên bình thường nhất thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Dù sao em cũng ăn vạ anh rồi

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

- - - - -

"Nghe nói anh huy bỏ nhân vật nữ chính của Lục Hi Hoà?"

Trâu Mẫn Dư không đồng ý về quyết định lần này của Lư Lương Kiều. "Lả lướt" là hạng mục đầu tư lớn nhất bây giờ của công ty, Lục Hi Hoà là người thích hợp nhất, bất kể trên phương diện nào cô đều là người phù hợp với nữ chính nhất.

"Đúng, cô ta không thích hợp với nhân vật kia." Lư Lương Kiều không cho là đúng.

"Tại sao anh cho rằng không thích hợp?" Trâu Mẫn Dư hỏi lại.

"Cô ta bây giờ không biết trời cao đất dày, nếu không cho nếm chút mùi đau khổ, sau này trong công ty còn ai trấn trụ được?"

"Tôi thấy cô ấy khá tốt, ngày thường cũng không động đến anh. Sao anh lại không thể hoà hợp cùng một cô gái vậy?"

Hành động gần đây của Lư Lương Kiều Trâu Mẫn Dư đều nhìn thấy hết. Nhưng hai người hợp tác nhiều năm như vậy, chỉ cần không quá phận, anh ta cũng không nói gì. Nhưng lần này anh ta không nói một tiếng liền bỏ vai diễn của Lục Hi Hoà trong đoàn phim "Lả lướt", thật sự là quá đáng.

"Tôi cũng không muốn bất hoà với cô ta, là do hoà không nổi. Hơn nữa Hà Phi cũng không kém, diễn viên gạo cội, kỹ thuật diễn không tệ, tôi cảm thấy cô ấy đảm nhận được vai nữ chính."

"Hà Phi đương nhiên không kém, nhưng cô ấy bây giờ không như ngày trước. Độ nổi tiếng còn không bằng một nửa Lục Hi Hoà, sao có thể làm tốt được lần này?"

"Hơn nữa, bên này anh muốn thay người, bên kia đạo diễn người ta đồng ý sao?"

Lư Lương Kiều xuy một tiếng: "Anh ta có lựa chọn sao. Phim điện ảnh lần này có thể quay là do chúng ta đầu tư, nếu anh ta không đồng ý thì cắt đầu tư. Không có đầu tư, tôi xem còn quay chụp kiểu gì?"

Trâu Mẫn Dư lắc đầu: "Tôi thấy làm vậy quá mạo hiểm."

Lư Lương Kiều thấy được thái độ kiên quyết của Trâu Mẫn Dư, nhưng chính miệng anh ta nói với Lục Hi Hoà sẽ đưa vai cho Hà Phi, lời đã nói ra, nếu rút lại anh ta tuyệt đối không làm được. Một ông chủ sao phải lấy lòng nhân viên?

Nhưng chuyện này anh ta không thương lượng với Trâu Mẫn Dư đã tự ý quyết định, đúng là anh ta sai, tự biết mình đuối lý, nên thái độ cũng mềm mỏng hơn.

"Lão Trâu, anh cũng đừng nóng. Hà Phi tướng mạo không kém, kỹ thuật diễn càng không kém, cô ấy nhất định không thua kém Lục Hi Hoà. Cho nên anh yên tâm đi."

Trâu Mẫn Dư thở dài một hơi: "Nói vậy không sai, nhưng Lục Hi Hoà là trụ cột công ty, làm vậy có phải không hay lắm?"

"Có gì mà không hay? Chính vì cô ta là trụ cột, nên mới càng kiêu ngạo, nhân cơ hội lần này để cho cô ta ngoan ngoãn một chút. Nhưng mà anh yên tâm, tôi có chừng mực, chỉ cần cô ta chủ động nhận thua với tôi, tôi đảm bảo về sau có tài nguyên tốt đều đưa cho cô ta."

Trâu Mẫn Dư có chút bất đắc dĩ. Anh ta thật sự không hiểu, một người lớn như vậy sao lại không thể hoà hợp được với một cô gái như Lục Hi Hoà.

*

Bởi vì việc này, Lục Hi Hoà và Lư Lương Kiều tan rã trong không vui.

Lúc Thái Nguyệt biết được tin tức cả người đều xui xẻo. Tuy bọn họ và "Lả Lướt" còn chưa chính thức ký kết hợp đồng, nhưng trong lòng đều rõ ràng, hơn nữa hôm nay cô tìm Lục Hi Hoà cũng là để bàn bạc chuyện kịch bản.

Nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, Lư Lương Kiều lại đập Lục Hi Hoà xuống. Nói hai câu không thích hợp rồi bắt nghe theo sự sắp xếp của công ty.

Những sự việc gần đây Thái Nguyệt đều nhìn rõ, cô biết Lư Lương Kiều không thích Lục Hi Hoà, cũng biết anh ta mượn tay Hà Phi để chèn ép, nhưng không ngờ lại quá đáng tới mức này!

Nhân vật bị cướp còn chưa nói, anh ta ta còn huỷ bỏ lịch trình hoạt động của cô. Nói dễ nghe một chút thì là về nhà nghỉ ngơi, nói khó nghe chính là cố tình chèn ép?

Thái Nguyệt giận đùng đùng đi tìm Lư Lương Kiều tranh luận, nhưng một cánh tay làm sao có thể hoà bình qua được "đùi to" như vậy?*

(Beta: câu này tui hiểu là ý tác giả muốn nói một cái cánh tay nhỏ bé sao có thể qua được "đùi to", "đùi to" thường chỉ mấy người giàu hoặc làm chức to í, người ta hay nói ôm đùi là ôm đùi này nè. Không biết tui nói vậy mn hiểu không nữa, tui hong béc dịch sao cho hay lun((

Thái Nguyệt ở Tỉnh Thượng gần người nhiều năm như vậy, cũng được coi như người đại diện vàng, nhưng giờ cô thật sự cảm thấy thất vọng buồn lòng với công ty.

Cô bắt đầu hoài nghi, mình một lòng theo cái công ty này là đúng hay sai?

Nghệ sĩ dưới trướng mình cô còn không thể bảo vệ tốt, làm người đại diện như vậy có phải thất bại quá hay không?

Trái ngược với Thái Nguyệt bên này đang nản lòng thoái chí, Lục Hi Hoà lại vô lo vô nghĩ, mỗi ngày nên làm gì thì làm, trôi qua vui vẻ.

Lư Lương Kiều huỷ bỏ lịch trình của cô, đơn giản là muốn ép cô chịu thua. Nhưng anh ta tưởng rằng ép cô tới đường cùng thì cô sẽ chịu cúi đầu sao?

Đáng tiếc là anh ta tính sai rồi! Cô tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước anh ta. Hơn nữa từ sau khi ký hợp đồng với cô, mỗi một phân giá trị thương mại trên người cô không phải đều bị bòn rút đến cùng cực sao?

Các loại hoạt động hành trình, người đại diện, điện ảnh TV, bị ép tới nỗi không thở nổi. Giờ anh ta huỷ bỏ tất cả, đối với cô mà nói cũng coi như chuyện tốt. Trong thời gian này cô có thể nghỉ ngơi cho tốt, không cần mỗi ngày chạy lịch chân không chạm đất. Cô cũng vui vẻ.

*

"Mấy ngày này em không có lịch trình gì sao?" Kỳ Diễn nhìn Lục Hi Hoà bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

Nghe thấy anh hỏi, Lục Hi Hoà dừng một chút, chuyện cô náo loạn với công ty vẫn chưa nói cho anh biết.

Thứ nhất cô cảm thấy anh công việc bận rộn, không muốn phiền đến anh. Thứ hai, cô biết chắc chuyện này không thể loạn quá lâu. Bởi cô là cây hái tiền của công ty, bọn họ cũng chẳng phải kẻ ngốc, cái gì có lợi họ đều rõ ràng. Cho nên cô không lo lắng chút nào, cũng không nói cho anh chuyện này.

Cô cười cười, cố ý hỏi: "Sao nào, anh chê em ở nhà ăn không ngồi rồi?"

Kỷ Diễn vốn muốn nghiêm túc nói chuyện này với cô, mà cô hỏi lại như vậy, anh cho rằng cô xuyên tạc ý mình, nên giải thích: "Nói bậy gì đó?"

Sao anh có thể chê cô phiền?

Chẳng qua là anh thấy kỳ lạ thôi. Anh nhớ rõ rằng mấy ngày trước cô còn nói, lịch trình hậu kỳ nhiều, có khả năng không có thời gian quan tâm đến anh, muốn anh thông cảm cho cô.

Mà giờ anh không thấy cô chuẩn bị làm việc, nên thuận miệng hỏi một câu.

"Anh nói vậy không phải ghét bỏ em sao?" Lục Hi Hoà không thuận theo, cố ý không buông tha.

Kỷ Diễn bất đắc dĩ buông đũa trong tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh đảm bảo, anh tuyệt đối không có."

Trước đó thấy cô bận rộn chân không chạm đất, đầu óc choáng váng anh đau lòng còn không kịp, giờ cô có thể nghỉ ngơi ở nhà, anh hài lòng còn không kịp, sao lại ghét bỏ chứ?

Lục Hi Hoà cười cười, cô chẳng qua chỉ muốn trêu chọc anh một chút thôi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc này không kiềm được gương khoé miệng.

"Được rồi, em tin anh, em nói đùa thôi mà. Hơn nữa, anh có ghét bỏ cũng vô dụng. Dù sao em cũng ăn vạ anh rồi, anh chạy không thoát đâu."

Kỷ Diễn đưa tay xoa đầu cô, giữa bọn họ còn chưa biết ai ăn vạ ai đâu. Cô nói cô ăn vạ anh, không nghĩ tới người ăn vạ thật sự lại là mình.

"Chạy không thoát, vĩnh viễn chạy không thoát."

Đôi mắt anh sáng ngời thâm thúy, lúc nói lời này lại trầm trọng ôn nhu, một mảnh hồ hết sức nhu hoà. Chỉ một thoáng, Lục Hi Hoà cảm thấy lòng mình như bị nhẹ nhàng kích thích, không thể kiểm soát.

Cô nhanh chóng dòi tằm mắt, vừa gấp thức ăn vừa nói.

"Ăn cơm ăn cơm."

Xem ra ăn cơm không nổi nữa rồi!

Qua mấy ngày, không biết sao lại truyền ra tin tức mới nhất về "Lả lướt", nữ chính là Hà Phi.

Bởi vì trước đó trên mạng mờ mịt lộ tin "Lả lướt" do hoa đán nổi tiếng Lục Hi Hoà đảm nhận, mà dân mạng cũng cho rằng nhất định là cô không sai.

Giờ tin tức vừa ra, chủ đề "Lục Hi Hoà, Hà Phi, tranh giành vai" nhanh chóng leo lên hot search.

Chủ đề hot nhất giới giải trí luôn là sự cạnh tranh giữa các nữ minh tinh. Đặc biệt chuyện tranh giành vai diễn này lại càng thu hút sự chú ý.

"Lả lướt" là phim điện ảnh cải biên dựa trên tiểu thuyết. Vì tiểu thuyết rất nổi tiếng nên fan nguyên tác cực kì nhiều. Ngay khi biết tin "Lả lướt" muốn chuyển thể, nhóm fan nguyên tác cũng kích động một thời gian.

Mọi người vẫn luôn đoán nữ chính đến cùng sẽ do ai đóng, mà đạo diễn cũng mập mờ tiết lộ, nên nhóm fan nguyên tác cũng đã đoán được là Lục Hi Hoà..

Lục Hi Hoà có danh tiếng rất tốt, nhóm fan một lòng ủng hộ cô làm nữ chính. Nhưng sau khi chuyện đoạt vai này được phơi ra, nữ chính bị thay thế bởi Hà Phi, nhóm fan nguyên tác liền bùng nổ.

Nữ chính "Lả lướt" mới 17 tuổi, không nói cái khác, chỉ nói tới tuổi, Lục Hi Hoà mới 22 tuổi mà Hà Phi tận 29 tuổi. Nói thế nào đi nữa, Lục Hi Hoà mặt đầy collagen vẫn phù hợp với nguyên tác hơn.

Hơn nữa, mấy năm nay Hà Phi không có tác phẩm xuất chúng nào, toàn bộ tâm tư đều đặt trên các loại thảm đỏ, nhân khí cũng không đầu nổi Lục Hi Hoà đang nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Anh nâng* em

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

*Nâng này mấy bà đọc showbiz lâu chắc hiiu đúng hơn, tui khỏi giải thích nhéee

- - - - -

"Kỷ tổng, Tình Thượng đúng là đang chen ép Lục tiểu thư. Nghe nói toàn bộ lịch trình sau này của Lục tiểu thư đã bị hủy bỏ, hành vi này với phong sát căn bản không khác nhau là mấy."

Phong sát?

Chân mày Kỷ Diễn càng nhíu chặt. Chẳng trách ngày đó nói chuyện này với cô, lúc ấy còn không cảm thấy gì, giờ nhớ lại, mới thấy khi đó cô toàn nói lảng sang chuyện khác.

Nhưng mà xảy ra chuyện như vậy, sao cô lại không nói với anh?

Nhìn biểu hiện lúc đó của cô dường như không muốn nói chuyện này nói với mình.

Tiêu Minh thấy Kỷ Diễn nhíu mày không biết đang nghĩ gì thì gọi một tiếng.

"Kỷ tổng?"

Nghe tiếng, Kỷ Diễn nhìn một cái rồi nói: "Việc này tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi."

Tiêu Minh không nhìn ra tâm tư của Kỷ Diễn, nhưng vẫn cung kính gật đầu.

"Vâng."

Sau khi Tiêu Minh ra ngoài, Kỷ Diễn lấy điện thoại gọi cho Lục Hi Hoà. Đầu bên kia truyền tới giai điệu quen thuộc, điện thoại thông nhưng mãi không có người nghe máy.

Anh vừa định gọi thêm lần nữa thì có người gõ cửa bên ngoài.

Kỷ Diễn tưởng là Tiêu Minh, đầu cũng không ngẩng lên mà chỉ nói: "Vào đi."

Người bên ngoài đẩy cửa đi vào, tay Kỷ Diễn đang cầm điện thoại cũng ngừng lại. Như có tâm linh tương thông, anh ngẩng đầu lên nhìn qua.

Lúc này đứng ở đó đâu phải Tiêu Minh, rõ ràng chính là người anh gọi mãi không nghe máy.

Nghĩ tới việc cô giấu mình, rồi còn không nghe điện thoại, anh kiềm chế tâm tư muốn gặp cô, bình tĩnh nhìn cô.

"Sao em lại tới đây?" Nói xong, anh cúi xuống nhìn văn kiện trên bàn.

Lục Hi Hoà mím môi, chớp chớp mắt, lúc nhìn thấy trên mạng đăng tin cô và Hà Phi tranh giành nhau, cô và Thái Nguyệt đang đứng cạnh nhau.

Nếu chuyện này bị phơi ra, chắc chắn Kỷ Diễn cũng đã thấy, nên cô nhanh chóng bảo Thái Nguyệt đưa cô tới đây. Việc này cô vẫn phải chiếm vị trí chủ động mới được, giờ anh có thái độ như vậy cô cũng sớm đoán trước được rồi.

Cô cười cười đi qua bên cạnh anh, nhìn văn kiện trên bàn: "Anh vẫn đang xử lý công việc hả?"

Kỷ Diễn không để ý tới cô.

Cô đem hai tay để trên vai anh, biết rõ còn cố hỏi: "Sao anh không nói chuyện với em vậy?"

Kỷ Diễn nghiêng đầu nhìn cô, Lục Hi Hoà bị ánh mắt thâm thúy của anh nhìn cho có chút chột dạ, tự tin không khỏi giảm bớt vài phần. Rất rõ ràng giờ cô đã ở thế hạ phong rồi.

Thế nên cô dứt khoát hoặc là không làm, mà đã làm là phải làm đến cùng. Đưa tay kéo cánh tay Kỷ Diễn đang để ở trên bàn xuống, hai cánh tay cô ôm lấy cổ anh, trực tiếp ngồi trên đùi.

Tiếng cô mềm mại hỏi: "Anh tức giận đấy à?"

Kỷ Diễn thấy cô vòng một hồi vẫn tự giác quay về chủ đề chính, đưa tay ôm lấy eo nhỏ, mềm mại tinh tế mà như một tay có thể bẻ gãy.

Cách một tầng vải mỏng, Lục Hi Hoà rõ ràng cảm nhận được độ ấm của bàn tay anh.

Nóng bỏng, cực nóng.

"Em thấy sao?"

Nghe anh nói vậy cô còn thấy sao nữa? Chẳng phải đúng rồi sao?

Trong đầu cô nháy mắt hiện lên vô số tâm tư nhỏ, giây tiếp theo dựa vào người anh, cầm dựa trên đầu vai, ngồi trên đùi ôm lấy anh.

"Không phải cố ý không nói với anh."

Kỷ Diễm ừ một tiếng, âm cuối hơi cao, chờ cô nói tiếp.

"Chỉ là em cảm thấy bình thường anh bận rộn, việc này nhỏ nhặt như vậy, em không muốn phiền tới anh."

Cô nói xong liền cảm giác được bàn tay anh ở bên hông đang nhẹ nhàng cọ xát, có chút ngứa, né anh ra một chút. Đưa tay nắm lấy tay anh, lại bị anh nắm ngược lại.

Anh vừa thưởng thức bàn tay mềm mại tinh tế của cô, vừa như không để ý nói: "Không muốn phiền tới anh?"

Rõ ràng giọng điệu anh rất bình tĩnh, nhưng trái tim Lục Hi Hoà lại lộp bộp như muốn rớt xuống. Lời anh nói làm cô thấy chột dạ, mấy lời khản trương suýt nữa thì buột miệng thốt ra.

Nghe giọng điệu này của anh, cô nào dám nói tiếp, cô đoán chừng vì lời nói cô sợ phiền anh, nên anh mới không vui.

Cô nhanh chóng lấy lòng nói: "Không phiền không phiền."

Kỷ Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo, không chỗ nào anh không thích, hơn nữa nhìn biểu tình cô đáng thương như vậy, tức giận trong lòng đã sớm tan hết.

Lục Hi Hoà thấy ánh mắt anh hiện lên một tia dịu dàng liền biết anh không tức giận nữa. Nhưng mà cô còn phải nỗ lực hơn nữa mới được, rút tay ở trong tay anh ra.

"Lần sau em nhất định sẽ không gạt anh chuyện gì hết, nên anh đừng giận em nữa, được không?"

Cô vừa nói vừa dùng tay nhẹ nhàng nhàn lên môi anh.

Ấm áp, mềm mại.

Giọng cô trầm thấp êm tai, hốc mắt ửng đỏ, như có nước đọng đưa.

Hầu kết Kỷ Diễm chuyển động, đôi mắt đen như mực, khiến người ta không dời mắt được.

Hai người đã ở bên nhau một khoảng thời gian dài, nhìn nhau một cái liền biết tâm tư của đối phương. Bốn mắt nhìn nhau, Lục Hi Hoà liền chủ động kéo cổ anh, áp môi tới.

Bờ môi anh rất mềm mại, so với bình thường anh thể hiện ra ngoài hoàn toàn không giống nhau. Cô theo bản năng khẽ cắn môi dưới của anh, răng cọ xát với môi.

Giây tiếp theo, anh đã đảo khách thành chủ, đầu lưỡi mềm dẻo tiến quân thần tốc vào khoang miệng, quán lấy đầu lưỡi mềm mại của cô mút thật mạnh, ngọt ngào chảy qua từng góc ngách.

Nếu không phải vẫn đang ở văn phòng, anh sợ mình dừng không nổi. Tới cuối, anh làm theo cô, cắn nhẹ môi dưới, mới chưa đã thềm buong cô ra.

Trải qua một nụ hôn nồng nhiệt, hô hấp Lục Hi Hoà chưa bình thường trở lại, trán cô tựa lên anh, khẽ thở hổn hển.

Kỷ Diễm đưa tay vuốt tóc cô, nói: "Huỷ hợp đồng với Tinh Thượng, tới chỗ anh được không?"

Lục Hi Hoà đã bình tĩnh, bỗng nhiên nghe thấy anh nói lời này, không khỏi sửng sốt.

Kỷ Diễm thấy cô không nói lời nào, lại hỏi: "Tới chỗ anh, anh nâng em"

Tài nguyên tốt nhất, đoàn đội tốt nhất, anh có thể nâng cô lên tận trời, anh sẽ khiến cô trở thành người có địa vị nhất cái giới này.

"Anh nâng em", lời này làm mất Lục Hi Hoà phiếm hồng, cô biết anh nói 3 chữ này có sức nặng như thế nào.

Nói thật, Lục Hi Hoà chưa bao giờ có ý nghĩ muốn huỷ hợp đồng với Tinh Thượng, dù sao cũng là công ty đầu tiên cô làm, lúc cô mới xuất đạo còn khó khăn, công ty đã giúp cô rất nhiều.

Cô suy nghĩ, nói với Kỳ Diễn: "Chuyện này em còn chưa nghĩ kĩ, chờ em nghĩ kĩ rồi nói sau đi."

CEO Thiên Ngu tự mình mời lại còn muốn suy xét, chắc chỉ có mình Lục Hi Hoà cô.

"Được, em nghĩ kĩ đi đã."

*

Đối với chủ đề trên mạng "Cuóp vai diễn", hai bên đương sự ăn ý không ai đáp lại bất cứ điều gì.

Lục Hi Hoà không đáp lại, vì cô lười. Mà Hà Phi không đáp lại, là do bị dân mạng mắng chửi quá thảm. Hơn nữa Lục Hi Hoà không có động tình gì, nên cô ta cũng không muốn lúc này đi làm con chim đầu đàn.

"Anh nói gì, anh nói lại lần nữa?" Lục Hi Hoà kinh ngạc nhìn Kỳ Diễn.

Kỳ Diễn cười cười, lặp lại một lần nữa: "Anh nói, ba anh kêu chúng ta tối nay qua ăn cơm."

Lục Hi Hoà thấy như lửa cháy tới mông vậy, nhảy từ trên sô pha xuống.

"Hả? Gặp phụ huynh sao?"

Nhà Kỳ Diễn có bốn người, cô đã gặp qua Triệu Liên và Kỳ Thanh, còn Kỳ Thu Hào vẫn chưa gặp.

Không đúng, cũng không thể nói như vậy. Kỳ Thu Hào là CEO tiền nhiệm của Thiên Ngu, cô đúng là đã gặp qua, nhưng đều là thấy qua tin tức.

Tướng mạo của ông vừa nhìn là biết ông cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa ngồi trên vị trí lãnh đạo đã lâu, uy nghiêm trên người đúng là không gian tự uy. Nếu ông không có quan hệ gì với Kỳ Diễn cô cũng không khấn trương tới mức này.

Kỳ Diễn nhìn dáng vẻ kinh hoàng thất thố của cô, cười cười đứng lên từ trên sô pha, kéo cô về phía mình, lấy tay giúp cô sửa lại tóc bên mai, khuôn mặt nhỏ sạch sẽ trắng nõn.

"Ủm, như vậy không phải rất xinh đẹp sao? Khấn trương gì vậy?"

Lục Hi Hoà chụp lấy tay anh, liếc mắt nhìn.

"Cảm giác khấn trương với xinh đẹp thì có liên quan gì chứ, em còn chưa chuẩn bị tốt đâu!"

"Không cần khấn trương, cũng không cần chuẩn bị gì cả, như vậy là tốt rồi."

"Không làm được."

Kỳ Diễn nhéo mặt cô: "Không sao hết, ông ấy rất thích em."

"Hả?" Lục Hi Hoà không phản ứng kịp.

"Bác ấy biết em sao?"

"Ừ." Kỳ Diễn gật đầu.

Lục Hi Hoà đột nhiên nhớ ra, lần trước Triệu Liên có gặp cô rồi.

Cô biết Kỳ Diễn sẽ không lừa mình, nếu anh nói vậy rồi cô liền an tâm không ít, cảm giác khấn trương cũng bớt đi một chút.

Cô nghĩ nghĩ, xoay người đi vào phòng ngủ. Kỳ Diễn đi theo phía sau, hỏi cô: "Làm gì đó?"

"Em muốn xem xem tối nay nên mặc gì?"

Anh ngồi trên giường, nhìn cô nghiêm túc chọn quần áo, khoé miệng không khỏi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tối nay anh có thể tự ngủ một mình

Edit: An

Beta: Gấu Bụng Bự

Kỷ Diễn đậu xe trong gara riêng của một căn biệt thự.

"Tối rồi, xuống xe đi nào."

Kỷ Diễn rút chìa khoá, mở cửa xuống xe liền phát hiện Lục Hi Hoà còn chưa xuống, vẫn đang ngồi ở ghế phụ.

Anh đi qua, giúp cô mở cửa: "Sao vậy, còn hồi hộp hả?"

Lục Hi Hoà nghiêng đầu nhìn anh, dùng ngón tay so một chút: "Một chút."

Kỷ Diễn cười nheo mắt cô: "Đã đến cửa nhà rồi, em còn muốn rút lui sao?"

Lục Hi Hoà lắc đầu, cô muốn trốn cũng không được, bèn hít sâu một hơi rồi xuống xe.

"Không trốn."

Kỷ Diễn nắm tay cô, đóng cửa lại rồi đi đến cốp xe, lấy quà đã chuẩn bị sẵn rồi hai người mới đi lên nhà.

Anh biết cô vẫn còn khản trương, nên an ủi nắm chặt tay cô, cười nói: "Đừng khản trương, không sao hết."

Lục Hi Hoà gật đầu với anh, nắm chặt tay, may mà có anh ở đây.

Hai người từ hầm đi lên, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ từ cửa vọt tới.

"Tiên nữ tỷ tỷ!"

Là Thanh Thanh.

Thanh Thanh chạy nhanh như bay, Lục Hi Hoà tiến lên đón lấy.

Kỷ Diễn nhìn Thanh Thanh xông về phía cô, lúc trước anh về con bé đều chạy về phía anh đầu tiên, giờ đã đổi người rồi.

"Tiên nữ tỷ tỷ, em rất nhớ chị đó." Thanh Thanh ôm chặt đùi cô, khuôn mặt nhỏ cọ cọ, đáng yêu không nên lời.

Trong lòng Lục Hi Hoà mềm mại, đưa tay bế con bé lên.

"Chị cũng nhớ em nha." Cô dùng tay nhẹ nheo khuôn mặt nhỏ mềm mại.

Anh đi tới, thấy Thanh Thanh mập mạp đang đu trên người cô, mà cô vốn gầy người không được mấy lạng thịt, nói: "Anh ôm cho."

Vừa nói vừa đưa tay về phía Kỷ Thanh đưa tay. Kỷ Thanh không vui, vì anh trai ôm không thoải mái bằng tiên nữ tỷ tỷ, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh chủ động yêu cầu bé mình, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, quyết định để Kỷ Diễn bế.

Triệu Liên đứng ở cửa nhìn thấy một màn này, mặt mày dịu dàng tươi cười đi tới.

"Các con tới rồi?"

"Chào đi." Lục Hi Hoà lễ phép gọi.

Triệu Liên dịu dàng gật đầu với cô, nói: "Mau vào đi."

Mấy người cùng nhau đi vào, Kỷ Thu Hào mới nghe điện thoại xong, từ trên lầu đi xuống.

Kỷ Diễn giới thiệu với Kỷ Thu Hào: "Ba, đây là bạn gái con, Lục Hi Hoà."

Đây là lần đầu tiên Lục Hi Hoà tiếp xúc với Kỷ Thu Hào, tuy trong lòng khản trương nhưng vẫn cố gắng không để thất thố, lễ phép chào hỏi.

"Chào chú, cháu là Lục Hi Hoà."

Lục Hi Hoà không thất thố, nhưng thất thố lại là Kỷ Thu Hào.

Cô gái nhỏ trước mặt sáng sủa, diện mạo cũng rất dễ nhìn. Nếu không phải Kỷ Diễn nói cô chính là đứa bé năm đó, ông cũng không thể liên hệ được hai

người với nhau.

Rất cuộc mười mấy năm trôi qua, lúc trước cô còn nhỏ xíu như vậy, giờ đã lớn rồi, nhìn không ra bóng dáng lúc đó.

Ông hồi tưởng lại, vẫn còn nhớ rõ thân ảnh nhỏ nhỏ kia nằm trên giường bệnh.

Kỷ Diễm thấy Kỷ Thu Hào thất thần, liền biết ông đang nghĩ tới chuyện năm đó, nên mở miệng gọi một tiếng.

"Ba?"

Nghe được tiếng Kỷ Diễm, Kỷ Thu Hào mới từ trong hồi ức bừng tỉnh lại. Ông cũng nhận ra vừa rồi mình thất thần, dịu dàng cười với cô.

"Ừ, được được được."

Lục Hi Hoà nhìn ra Kỷ Thu Hào rất vừa lòng với cô, nhưng lại có điểm nghi ngờ. Cô cảm thấy trừ vừa lòng ra, ông đối với cô còn có một thứ tình cảm nào đó. Nhưng mà trước mặt ông, đạo hạnh của cô còn quá nông nên nhìn không ra.

Lúc ăn cơm, trên bàn ăn không ai nói chuyện, mọi người đều im lặng ăn cơm, ngay cả Thanh Thanh 4 tuổi cũng ngoan ngoãn tự ăn.

Nhìn thấy vậy Lục Hi Hoà mới nghĩ tới, lúc cô mới cùng Kỷ Diễm ăn cơm, một câu anh cũng không nói. Hoá ra ở nhà anh là như vậy.

Ăn không nói.

Nhưng ở nhà cô thì khá tùy ý. Bình thường cô bận làm việc, Thẩm Quyến đi học cũng chỉ cuối tuần mới về nhà, cho nên trong giờ cơm mọi người đều sẽ nói chuyện gì xảy ra ngày hôm đó.

Nên cũng không có cái quy tắc "Ăn không nói".

Sau khi Kỷ Diễm ở cùng cô một thời gian dài, cô nói nhiều, nói chuyện với anh anh cũng không thể làm lơ được, nên mới dần dần nói một ít lúc ăn cơm.

Cơm nước xong, mọi người ngồi trên sofa nói chuyện, Kỷ Thu Hào đột nhiên nhắc tới công việc của cô.

"Hi Hoà, giờ con chắc đang ở công ty Tinh Thượng?"

Lục Hi Hoà gật đầu: "Đúng ạ."

"Chuyện cướp vai trên mạng đó, con và cô ta đều là người cùng một công ty, công ty sao lại không ra mặt đáp lại gì vậy?"

Lục Hi Hoà kinh ngạc, ông ấy biết?

Nhưng mà nghĩ lại, tuy hiện tại ông không ở công ty, nhưng mà tin tức truyền đi như vậy, ông có gì mà không biết?

"Dạ, chắc là bận rộn ạ."

Nói thế nào đi nữa Kỷ Thu Hào cũng lẫn lộn trong giới này nhiều năm như vậy, cô không cần nói nhiều thì trong lòng ông vẫn rõ hết. Ông nghĩ rồi nói thêm: "Kỳ thật bác cảm thấy ở Tinh Thượng không có tiền đồ gì cả, chỉ bằng con qua bên này đi. Ở Thiên Ngu, khẳng định không ai dám khinh dễ con."

Thật ra Tinh Thượng cũng là một công ty giải trí tương đối thành công trong nước, nhưng muốn được so sánh với Thiên Ngu thì đúng là không thể. Cũng khó trách ông trực tiếp nói với cô như vậy.

Hai ngày trước Kỷ Diễm còn nói chuyện này với cô, nên cô nhìn thoáng qua anh.

Kỷ Diễm mở miệng nói với Kỷ Thu Hào: "Con cũng mới đề cập với cô ấy chuyện này, để cô ấy suy xét một chút."

"Được, từ từ suy nghĩ, không vội."

Lục Hi Hoà: "..."

Đúng là phụ từ không sai!

"Hôm nay cũng muộn rồi, hay là hai đứa ở lại đi, tối nay không cần quay về nữa." Kỷ Thu Hào nói.

"Tiên nữ tỷ tỷ, chị ngủ ở lại đây được không?" Thanh Thanh nắm lấy tay cô lay nhẹ.

Năng lực làm nũng tỏ vẻ dễ thương của Kỷ Thanh cực kỳ mạnh, Lục Hi Hoà căn bản không chống cự lại được, lập tức gật đầu.

Mọi người hàn huyên một hồi lâu, thời gian cũng không còn sớm, Kỷ Diễm đưa cô lên phòng mình trên lầu.

Phòng ngủ của anh rất lớn, so với phòng ở chung cư bên kia còn lớn hơn, phong cách thì không khác nhau mấy.

Lục Hi Hoà thực sự thích phòng của anh, vừa nhìn đã muốn ngủ thật ngon.

Giây tiếp theo cô liền chạy vội về phía giường rồi nhảy lên, quả nhiên thoải mái, nằm trên đó chính là một loại hưởng thụ.

Mà Lục Hi Hoà đang nằm đó không biết, ánh mắt người đàn ông đứng ở cuối giường đã thay đổi.

Hôm nay cô mặc một cái váy liền áo màu trắng, da cô vốn đã trắng lại càng trắng. Giò nằm trên ga giường tối màu, tương phản vào thị giác càng mạnh.

"A, Kỳ Diễm..." Cô muốn ngồi dậy nói chuyện với anh.

Nhưng cô vừa mới nhòm dậy đã bị anh đưa tay đẩy trở lại, theo quán tính ngã xuống giường mềm mại. Giây tiếp theo, hơi thở của người đàn ông mạnh mẽ xâm chiếm.

Cô nhìn người đàn ông đang đè lên mình, đưa tay chọc ngực anh: "Làm cái gì vậy nha?"

Kỳ Diễm không nói gì, dùng hành động trả lời.

Không biết anh bị kích thích cái gì, hôn ngày càng sâu, cô gần như không thở nổi. Khi bàn tay to lớn của anh luồn vào trong váy, cô đè lại.

"Không được, tã trước đã, em muốn đi tã."

Kỳ Diễm cũng không vội vàng, chỉnh lại váy cho cô rồi kéo người dậy.

"Em tã trước, rồi anh tã."

"Được."

Lục Hi Hoà như cũ mặc áo thun của anh, vừa sấy tóc vừa nói với Kỳ Diễm ngồi một bên giường: "Anh đi tã đi."

Kỳ Diễm đi tới bên cạnh cô, hôn lên má.

"Chờ anh." Thanh âm trầm thấp gọi cảm.

"Ừm." Lục Hi Hoà đỏ mặt.

Lau khô tóc xong, Lục Hi Hoà chuẩn bị lên giường, tầm mắt dừng lại trên bàn làm việc cạnh cửa sổ.

Cô đổi hướng đi tới bàn làm việc, vừa tới thì Kỳ Diễm vừa lau tóc vừa bước ra ngoài.

"Trước kia anh đi học là ngồi ở đây làm bài tập sao?"

Kỳ Diễm đi về phía cô, "Ừ."

Bài tập khi còn nhỏ đa số đều làm hết ở đây.

Lục Hi Hoà nhìn thấy một vài khung hình bị sách vở che lại, nhìn thoáng qua đã nhận ra Kỳ Diễm. Vì hầu hết ảnh đều có một thiếu niên.

Cô đưa tay lấy một khung ảnh, thiếu niên mặc đồng phục, dáng người cao gầy, so với bây giờ không thay đổi nhiều, chỉ có đường nét khuôn mặt thêm trưởng thành.

Diện mạo này, cao trung tuyệt đối thu hút nữ sinh.

"Lúc cao trung có phải có rất nhiều nữ sinh thích anh không?"

Nghe thấy giọng điệu của cô, anh mỉm cười ôm vào lòng, nước từ tóc rơi xuống cổ cô, cô lấy tay lau.

"Í, tóc anh còn ướt."

Kỳ Diễm cười, không để ý mà tiếp tục cọ vào cô.

"Em vừa hỏi anh còn chưa trả lời đâu đó."

Kỳ Diễm gật gù: "Ừm, hình như thế."

Lục Hi Hoà ngẩng đầu liếc anh một cái, biết ngay mà.

Kỷ Diễm nhéo lên môi cô: "Nhưng họ thích là việc của họ, anh có thích họ đâu."

Lục Hi Hoà cầm tay anh để xuống dưới, lại hỏi: "Vậy anh thích ai?"

"Em biết còn phải hỏi sao?"

"Lúc anh học cao trung đẹp trai vậy, em mà lớn hơn mấy tuổi thì tốt rồi. Vậy là sẽ có thể cùng nhau học cao trung." Lục Hi Hoà đột nhiên cảm thán nói, giờ cô đối với Kỷ Diễm là cảm giác chỉ hận đã gặp nhau quá muộn.

"Nếu em cùng anh học cao trung, em xác định em có thể theo đuổi được anh sao?"

Lục Hi Hoà: "..."

Cô thấy mình không nói lại được anh nữa rồi, mỉm cười bỏ khung hình xuống, rời khỏi vòng tay anh.

"Đùa thôi mà, anh theo đuổi em, anh theo đuổi." Kỷ Diễm bước nhanh tới giữ cô lại.

"Tối nay anh có thể tự ngủ một mình."

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.